

Giới thiệu Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thư!

Nàng xuyên qua trở thành vương phi, nhưng Vương gia lại chẳng đoái hoài tới nàng, lại còn bày trò mon trốn ân ái trước mặt nàng, đã vậy còn bắt nàng - vương phi lại đi hầu hạ trác phi của hắn!?

Không thể chịu được nữa, cuộc sống này không thể chịu đựng hơn nữa, Tiêu Sơ Âm lớn tiếng rống lên: “Ta muốn hưu phu, muốn hưu phu !!!!”

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thư!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Rượu độc lễ hợp cẩn

"Bình !" Âm thanh ly sứ trắng bị ném vụn xuống đất.

"Vương gia thế nào còn chưa tới ! Hôm nay là ngày đại hi của bản phi, rốt cuộc là hắn có đem bản phi để trong lòng hay không!" Tiêu Sơ Âm một thân vải lụa hồng thắm ở trong tân phòng, khuôn mặt cực kì cau kinh.

"Tiểu thư.... Vương gia vẫn không có tới....Nếu không thì ngài cứ.....trước cứ nghỉ ngơi...." Nha hoàn Cẩm Thái khiếp đảm quỳ gối còn chưa nói xong trên mặt đã ăn một cái tát.

"Bốp!" Cẩm Thái bụm mặt, nhìn ly rượu bị ném thành mảnh vụn trên đất, hai mắt ứa lệ.

"Nghỉ ngơi? Hôm nay là ngày đại hi của bản phi và Vương gia, người bảo bản phi trước cứ nghỉ ngơi?" Về âm ngoan trên khuôn mặt tinh xảo của Tiêu Sơ Âm đều lộ ra hoàn toàn, âm thanh lạnh lẽo khiến người ta nghe xong toàn thân đều run lên.

"Vậy có muốn....Cẩm Thái lại đi mời Vương gia tới đây hay không?"

"Còn không mau đi ! Điểm ấy cũng còn để bản phi nói rõ sao? Ngoài ra, về sau không được phép gọi ta là tiểu thư, bản phi là chánh phi của Bình Uyên vương phủ ! Bình Uyên vương phi nương nương !" Tiêu Sơ Âm vung tay áo hung hăng lấy một tay đẩy nha hoàn về phía cửa phòng, xoay người một cước đá vào chân bàn, phát tiết bức dọc trong lòng.

"Dạ.....Tiểu, Bình Uyên vương phi nương nương !" Nha hoàn lau lệ trên khóe mắt, đỏ mắt đứng dậy rồi đi.

Nha hoàn vẫn chưa đi tới cửa, cửa phòng liền "Két...." một tiếng, bị mở ra. Bóng dáng một người cao lớn đi tới, âm thanh lạnh như băng thân nhiên truyền đến, "Không cần, bốn vương đến đây."

Hắn liếc mắt đảo qua mảnh sứ trắng vỡ nát trong phòng, phát phát tay áo cho nha hoàn lui ra, tay áo rộng phát một cái liền đóng cửa phòng lại.

Tiêu Sơ Âm thấy hắn đi vào, vẻ mặt tức giận cùng sốt ruột lập tức liền hóa thành nịnh bợ và bộ dáng tươi cười lấy lòng, hai tay đặt lên hai vai nam nhân, cười duyên nói: "Vương gia, thiếp biết người sẽ không quên thiếp, thiếp là dòng chính nữ của thừa tướng, thân phận tôn quý. Căn bản là không thể tùy tiện từ nơi nào xuất hiện một nữ nhân có thể thay thế được, Vương gia người nói có đúng không?"

Vũ Văn Tư Dạ lạnh lẽo nhìn nàng, sao lạnh trong ánh mắt bắn ra bốn phía.

"Tiểu tiểu thư, sau khi người và ta uống rượu hợp cẩn mới có thể được coi là phu thê chính thức, trước đó người không có tư cách tự xưng là vương phi, bằng không, bất cứ lúc nào bốn vương cũng có thể trả của hồi môn về phủ Thừa tướng của người !"

Giọng điệu của hắn chán ghét, nhưng lại không chút ảnh hưởng đến nhiệt tình nịnh bợ của Tiêu Sơ Âm: "Vương gia, người đừng tức giận nha, người ta còn không phải chờ chàng đến sốt ruột mới nói hai câu sao, dù sao người ta cũng đã được gã đi rồi, không phải tốt lắm sao, hơn nữa người ta còn chờ chàng.....chờ chàng....cùng nhau....."

Nàng nghiêng đầu ánh mắt ái muội, ra vẻ then thùng.

Vũ Văn Tư Dạ hừ lạnh một tiếng, phát tay nàng khoát lên người mình rơi xuống, đi vào bàn cầm lấy bầu rượu rót đầy hai ly, tự mình lấy một ly uống một hơi cạn sạch, không hề có tình cảm nói: "Bốn vương sẽ không khoát tay người uống !"

Nói xong hắn bước đến bên giường, bắt đầu cởi vạt áo ngoài.

Tiêu Sơ Âm nhìn động tác của hần vui sướng ngây ngất, xem nhẹ sự lạnh nhạt trong lời nói của hần, vỗ bụng một ly rượu khác che tay áo uống hết: "Thiếp thân đến hầu hạ vương gia."

Vui mừng trên mặt không thể che giấu được, nàng đặt ly rượu xuống vội vàng chạy về phía Vũ Văn Tư Dạ, mới vừa đi hai bước đột nhiên cảm thấy đầu óc choáng váng, bụng đau thắt: "Vương gia, thiếp....."

Một câu còn chưa nói xong, nàng đã té ngồi trên bàn, thống khổ che bụng, mồ hôi trên trán nhỏ giọt trên đá cẩm thạch màu đen.

"Vương gia....." Nàng đưa tay hướng về phía nam nhân đối diện nàng cầu cứu, tay mới duỗi đến một nửa, liền không còn sinh khí suy sụp buông xuống.

Trên bậc thềm cách đó hai bước, Vũ Văn Tư Dạ chậm rãi dừng động tác, xoay người nhìn người không ngừng sùi mép trên đất, khóe miệng nở nụ cười âm u, chậm rãi phun ra mấy chữ: "Nữ nhân ngu xuẩn!"

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thư!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Xong chưa

Từ chi vô lực ! Đầu đau kịch liệt !

Khóe miệng Triệu Tuyết co giật nhìn hoàn cảnh hoàn toàn xa lạ, gian phòng cổ kính bài trí tráng lệ, chính là một phòng tân hôn !

Triệu Tuyết nàng là con gái rượu của tổng giám đốc tập đoàn TN, hôm nay cô nói muốn giới thiệu cho nàng làm quen một người đàn ông tương xứng, đối mặt với mảnh khõe thân thiết như vậy, nàng đành phải chọn dùng thủ đoạn trước sau như một -----Chạy ! Ai ngờ, hôm nay xuất binh ra trận thất bại, vừa mới vào thang máy liền gặp phải thang máy rơi ! Lần nữa mở mắt ra phát hiện..... Chẳng lẽ là xuyên qua rồi?

Đến bây giờ đại khái cũng đã có nửa phần thanh tỉnh, nàng không để ý tới những tiếng ồn dư thừa, chậm rãi tiêu hóa những kí ức không ngừng va chạm hỗn loạn trong đầu.

Nàng, Triệu Tuyết, không phải, hần là Tiêu Sơ Âm, dòng chính nữ của thừa tướng Hoa Tuấn quốc, lần đầu gặp Bình Uyên vương gia Vũ Văn Tư Dạ hai năm trước, từ đó về sau yêu Vũ Văn Tư Dạ không thoát ra được, không tiếc dùng mọi thủ đoạn dụ dỗ đe dọa thề nhất định phải gả đến Bình Uyên vương phủ, lần này sử dụng quyền lực của cha thừa tướng, rốt cuộc cũng xin được hoàng thượng ban thánh chỉ tứ hôn, ước nguyện được đền bù gả cho Bình Uyên vương gia.

Đáng tiếc Vũ Văn Tư Dạ chán ghét nàng đến cực điểm, nghe nói phải thành thân với nàng, chỉ trong vòng nửa tháng ngắn ngủn đã nạp bảy tám tiểu thiếp, lại trước ngày đại hôn cùng nàng một ngày âu yếm nữ nhân Thẩm Nhưộc Vân cưới về phủ làm trắc phi, hơn nữa lại rất hao tổn hình thức lễ nghi, tổ chức phô trương, không chỗ nào không giống với hình thức cưới Tiêu Sơ Âm làm chánh phi.

Triệu Tuyết nhìn không được trọn mắt xem thường, không có tiền đồ ! Nam nhân trong thiên hạ có ngàn vạn, không được còn có thể mỗi ngày đổi lại. Tiêu Sơ Âm lại vì một nam nhân không quý trọng mình mà phải chịu ủy khuất gả vào vương phủ, chẳng trách vương gia nhà người ta dùng một ly rượu hợp cần độc chết nàng, mắt cũng không hề chớp, đáng đời !

Ngay sau đó trong đầu lại càng xuất hiện thêm nhiều cảnh tượng tương mạo tuần lã của nam tử cùng nữ tử xinh xắn dịu dàng ảm áp ở cùng một chỗ. Xem ra đúng là Vũ Văn Tư Dạ và Thẩm Nhưộc Vân. Nàng ách xì một cái, trong đầu lại hiện ra thời điểm gả vào vương phủ, tiểu thiếp trong phủ châm chọc khiêu khích, chủ nhân của thân thể này thật đúng là đủ đáng thương, rõ ràng là bị vạn người ghét. !

Đối mặt với thân thể cả chính mình cũng không thể yêu thích, nàng nhắm mắt lại, bắt buộc bản thân phải tiếp nhận ! Dù sao lúc này còn có cảm xúc gì khác cũng đều uống phí, còn nghĩ xuyên qua không thực tế, cổ thân thể bị vấy ở trong thang máy kia còn không biết có bị người khác phát hiện hay không !

Một khi đã như vậy, đã tới rồi thì cứ an tâm...Bất quá, điều kiện tiên quyết là, vị vương gia kia, còn có trắc phi tiểu thiếp gì kia cũng đừng đến trêu chọc nàng, để cho nàng sống yên ổn là tốt rồi, bằng không.....

Suy nghĩ chần chẫn, tiếng ồn càng lúc càng lớn, lại không thể ngăn truyền vào tai nàng.

"Gia, đừng.....Đừng ở chỗ này, ta sợ !" Âm thanh mềm mại của nữ nhân làm cho thân thể của người nghe cũng mềm nhũn ra.

"Sợ cái gì ! Có gia ở đây !" !

"Nàng.....Nàng sẽ không thành quý chứ?"

"Nếu nàng thật sự thành quý lại tốt, vừa lúc nhìn xem bản vương như thế nào yêu thương người, hừ, muốn gả cho bản vương, chết cũng đừng nghĩ đến !" !

"Gia....Ư' a.....Gia, đừng hôn chỗ đó.....Ngài khỏe quá... hư....a ....."

Giường rộng lớn theo động tác của hai người bắt đầu đông đưa, mặc dù ở thế kỉ 21 tư tưởng đã rất cởi mở, nhưng muốn nàng ngủ bên cạnh một đôi thân thể trần miên, nghe bọn họ ân ái trần trọc, vẫn là có chút khó khăn.

Tiêu Sơ Âm tròn trĩnh cả mắt, khẳng định là nàng không chịu được tiếng mây mưa ư ư a a vang lên không dứt này, cuối cùng cũng không thể chịu đựng được nữa, lên tiếng: "Các người xong chưa !"

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thư!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Tính kế lâu dài

Tiêu Sơ Âm nửa nằm trên giường sờ vết thương.

Hậu quả không nhẫn nại thực nghiêm trọng. Vương gia bị người quấy rầy đang lúc hào hứng tuần nhan giận dữ không nói, thấy nàng không chết, thuận tay bắt lấy nàng ném ra ngoài, hoàn hảo là phản ứng của nàng rất nhanh, cơ thể linh hoạt, ngoại trừ đầu bị đập xuống bậc cửa, những chỗ khác cũng không có bị thương.

Nhưng nàng lên tiếng dọa sợ tiểu thiếp của vương gia, hôm nay nhà người ta còn mời đại phu đến kê thuốc an ủi đây.

Lần mò vết thương sau ót, Tiêu Sơ Âm mở mắt ra, nhếch miệng, chuyện này.....

Lúc này, cánh cửa nhẹ nhàng bị đẩy ra, nha hoàn Cẩm Thái mặc quần áo màu xanh biếc bụng một chậu gỗ đặt lên bàn bên cạnh, vắt khô khăn ướt đi tới giường.

Thấy Tiêu Sơ Âm tròn trĩnh mắt nhìn nàng, Cẩm Thái lập tức cung kính nói: "Vương phi nương nương, ngài đã tỉnh !"

Tiêu Sơ Âm gật đầu nhú nhú mày, hành vi của Tiêu Sơ Âm trước kia đối với nha hoàn thiếp thân có phần quá đáng, chỉ là vì tính tình của nàng quá kiêu căng, nàng nhìn Cẩm Thái cầm khăn chuẩn bị đắp lên vết thương, tầm mắt chuyển đến vết sưng đỏ trên mặt Cẩm Thái.

"Trước tiên người hãy đắp vết thương trên mặt cho tốt đi" Thấy Cẩm Thái kinh ngạc nhìn mình, nàng nói tiếp: "Bằng không người ta lại tưởng ta vô lễ cộc cằn, ngược đãi nô bộc, ta cũng không muốn làm mất thể diện của phủ thừa tướng."

Thấy Cẩm Thái vẫn ngây ngốc nhìn mình, nàng nhướn mày, chẳng lẽ nàng nói còn chưa đủ ích kỉ? Nhưng muốn nàng giống như Tiêu Sơ Âm trước kia, động một tí là đánh chửi, trách phạt hạ nhân, nàng làm không được. Lại không muốn bất luận kẻ nào phát hiện ra thân phận của nàng, cho nên đành phải từ từ thay đổi, tính kế lâu dài.

Giọng nói của nàng dịu dàng, nhưng lộ ra một loại nghiêm khắc không được xem thường nói: "Lời nói của ta, người không nghe thấy sao?"

Lòng Cẩm Thái lộ bộ vài cái, vội vàng cúi đầu, vừa rồi nàng lại nhìn vương phi đến mất hồn, hôm nay nàng cảm thấy vương phi sau ngày đại hôn cùng trước kia rất khác biệt: "Nô tỳ nghe thấy được."

Tuy là nói như vậy, lại thả khăn vào trong chậu gỗ.

Tiêu Sơ Âm biết tạm thời nàng cũng không đối được, cũng không cưỡng ép, mệt mỏi nhắm mắt lại, hỏi: "Sáng nay trong phủ nói ta thế nào?"

Lúc còn ở trong phủ thừa tướng, loại câu hỏi này Tiêu Sơ Âm cũng thường hỏi, Cẩm Thái không hề suy nghĩ, trực tiếp trả lời: "Vương phi nương nương khoan dung độ lượng, mọi sự dĩ hòa vi quý....."

Tiêu Sơ Âm bất đắc dĩ thở dài một hơi, mở to mắt ngắt lời tăng bốc của nàng: "Người đem những lời nghe được nói thật cho ta nghe, Bình Uyên vương phủ không phải phủ thừa tướng, ở đây, ta hành sự nhất định phải đề dặt cẩn thận, nếu không bị người khua môi múa mép làm tổn hại danh dự không nói, nói không chừng còn có thể gặp họa lớn." Trước tiên cứ sửa lại lời suy nghĩ đối mình đối người của nha đầu này lại đã.

Cẩm Thái ngăn người, vương phi nói nghiêm túc, nàng đành phải cúi đầu vâng dạ nhỏ giọng nói: "Bọn hạ nhân trong phủ đều nói vương phi ngài mặc dù là chánh phi, nhưng cả.....nhưng cả.....tiểu thiếp.....cũng không bằng. Đêm đại hôn không chỉ để tiểu thiếp vào phòng tân hôn, bản thân còn bị vương gia đuổi ra ngoài, buổi thỉnh an sáng nay ngài không đi, lão vương phi cũng nói ngài không biết....không biết....tam tổng tư đức, bắt ngài tỉnh dậy phải đi tìm nàng đọc thuộc nữ giới, còn có Thẩm trắc phi....."

Tiêu Sơ Âm phát phát tay, Cẩm Thái sợ tới mức lui về phía sau một bước, cho rằng nàng lại tức giận ném thứ gì đó.

Tiêu Sơ Âm thấy bộ dáng nàng bị dọa sợ đến như vậy, không khỏi có chút buồn cười, vẫy tay chỉ chỉ chậu gỗ, giọng điệu ôn hòa đi rất nhiều, nhưng lại

mang ý tứ đặc biệt nói: "Vương gia, nói như thế nào?"

Cầm Thái tiến lên một bước, tự nhiên vắt khăn đi đến trước mặt Tiêu Sơ Âm, quả nhiên vương phi coi trọng nhất vẫn là vương gia, cho dù hôm nay nàng cảm thấy vương phi rất khác so với lúc bình thường, nhưng vương gia vẫn quan trọng nhất là không hề thay đổi, "Vương gia không nói gì cả, nhưng vương phi ngài yên tâm, ngài bị thương vương gia nhất định sẽ đến thăm ngài."

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thử!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Chặn ngoài cửa

Thăm nàng? Tới giết nàng thì có !

Nàng lấy khăn trong tay Cầm Thái xoa nhẹ sau ót hai lần, đột nhiên ngoài cửa truyền đến âm thanh ôn hòa mềm mại: "Vương phi tỷ tỷ tỉnh rồi sao? Vương gia và muội muội cùng đến thăm tỷ đây."

Trong lòng Tiêu Sơ Âm cười lạnh một tiếng, nói thế nào nàng cũng là dòng chính nữ của thừa tướng, chính phi của Vũ Văn Tư Dạ, cho dù lúc trước Tiêu Sơ Âm vạn phần ngu xuẩn khiến người ta chán ghét, nhưng đêm tân hôn, vương gia tự tay hạ độc chính phi, có phải là có chút quá đáng hay không, lại còn nhóm người trong phủ cũng quá kiêu ngạo, lên lút nghị luận chuyện của chủ tử không nói, còn bêu rêu khắp nơi, nàng thật sự không hiểu vì sao trước kia Tiêu Sơ Âm lại một lòng một dạ muốn gả vào đây để mình bị ghét bỏ như thế, còn có lão vương phi, dường như cũng không thích đứa con dâu này, nhìn tình huống trước mắt, xem ra con đường sau này của nàng cũng không có cách nào an nhàn đi qua rồi.

Cầm Thái nghe được âm thanh ngoài cửa, vui vẻ tiếp nhận khăn trong tay Tiêu Sơ Âm: "Vương phi nương nương, nô tỳ đã nói vương gia vẫn yêu thương ngài mà, ngài bị thương vương gia nhất định sẽ trở lại thăm ngài, à không, cả Thăm trác phi cũng đến đây."

Tiêu Sơ Âm ngẩng đầu cười dịu dàng, phản phó Cầm Thái nói: "Người ra ngoài nói cho bọn họ biết, nói bản phi đang nghỉ ngơi, không muốn tiếp khách." Một là nàng không muốn gặp cái mặt thú vị Vũ Văn Tư Dạ kia nhanh như vậy, hai là, đối với tính nết dịu dàng của Thăm Nhược Vân cũng không ý được sủng ái mà kiêu căng, nàng có hơi đau đầu.

Khăn trong tay Cầm Thái đã quên để vào chậu, nếu như một mình Thăm trác phi đến, cho dù vương phi không gặp cũng không sao, nhưng vương gia cũng đến đây, trước kia vương phi hết tâm tư muốn xuất hiện trong tầm mắt của vương gia, hiện tại hiếm thấy vương gia chủ động đến thăm, chẳng lẽ muốn chặn ngoài cửa?

"Vương phi, vậy....không tốt....."

Tiêu Sơ Âm không kiên nhẫn vẩy vẩy tay: "Bảo người đi người cứ đi, hiện tại bản phi rất đau đầu, người đau lòng cho ta hay đau lòng cho vương gia !"

Cầm Thái sợ đến mức vội vàng lác đầu xin tha thứ: "Vương phi nương nương, Cầm Thái tuyệt đối không có hai lòng, Cầm Thái trung thành với vương phi trời đất chứng giám a....."

Tiêu Sơ Âm biết nàng nhất thời không chú ý, nói chuyện theo thói quen trước kia, Cầm Thái là một nha hoàn, lo nghĩ cho chủ tử là bản năng bẩm sinh, sợ nhất là bị người ta nói hai lòng.

"Ta biết rồi, người mau đi đi."

Cầm Thái lo sợ dè nén nước mắt lại, lập tức đứng dậy đẩy cửa đi ra ngoài.

Ngoài phòng, Ngoại trừ Vũ Văn Tư Dạ và Thăm Nhược Vân, còn có một người, hốc mắt nàng phỉếm hồng, ánh mắt tựa như tan rã hoang mang lo sợ theo sau hai người.

Đúng là người đã vui vẻ với Vũ Văn Tư Dạ trong phòng tân hôn, bị một tiếng sót ruột của Tiêu Sơ Âm dọa sợ cho hồn bay phách lạc, tiểu thiếp Tống Y Y.

Mọi người trong Bình Uyên vương phủ đều biết, người vương gia sủng ái nhất là trác phi Thăm Nhược Vân, Tống Y Y và vài tiểu thiếp khác ở trong phủ vốn không được sủng ái, mà vương phi mới vào cửa cả mấy tiểu thiếp các nàng cũng không bằng, cho nên đêm đại hôn của vương phi, lúc vương gia gọi nàng đi thị tẩm, lòng nàng tràn đầy vui mừng, cho rằng cuộc sống tươi đẹp của nàng đã đến, nào biết vương gia nói vương phi đã chết, cùng nàng ân ái trên giường tân hôn của vương phi, ngay sau đó.....

Sớm biết vậy, có đánh chết nàng cũng sẽ không đi tranh sủng như vậy.....

Âm thanh của Cầm Thái sau lưng đem trái tim lơ lửng của nàng kéo xuống, hoàn hảo là vương phi không tiếp khách, mặc dù bỏ lỡ việc gặp vương gia, nhưng nếu vương phi thấy Tống phu nhân chiếm đoạt phòng tân hôn của nàng cũng đến đây, chỉ sợ lại gây sự, làm cho vương gia càng thêm bức bối.

Phúc thân hành lễ với ba chủ tử, cung kính nói: "Hôm qua vương phi té bị thương ở đầu, hiện tại đầu vẫn đau mê man, không thể gặp khách, hy vọng vương gia, Thẩm trắc phi, Tổng phu nhân thứ lỗi."

Vũ Văn Tư Dạ sau khi nghe được, hai hàng lông mày như mực cau lại, ánh mắt âm thầm xẹt qua tia âm u., nhưng rất nhanh đã bị hấn đè xuống, chỉ là khẽ gật đầu.

Thẩm trắc phi trưng lên một bộ dáng tươi cười ôn nhu trang nhã nói: "Đề tỷ tỷ nghỉ ngơi cho tốt, hôm khác chúng ta lại đến thăm tỷ tỷ."

Cầm Thái đem ánh mắt vụng trộm chuyển tới người vương gia, mặc dù vẻ mặt của vương gia không kiên nhẫn, nhưng cũng không nói gì.

Trong phòng, Tiêu Sơ Âm hé mắt nằm trên giường, trong đầu hồi tưởng lại Thẩm Nhượng Vân, người này là Thẩm trắc phi gả vào vương phủ trước nàng một ngày, tính nết ôn hòa tao nhã, cùng chính phi nàng đúng là trái ngược nhau.

Không chỉ là rất được Vũ Văn Tư Dạ sủng ái, hơn nữa trong phủ, từ nô bộc hạ nhân, đến lão vương phi phúc tấn nương nương đều cực kì thích nàng, mặc dù chỉ là trắc phi, nhưng trên thực tế lại vượt xa cái danh chính phi của nàng. Hiện tại xem ra, quả thực là một người dịu dàng, nhưng mà, người như vậy thật sự cam chịu làm một tiểu thiếp sao? Nếu không, cần gì phải đi cùng Vũ Văn Tư Dạ đến thăm nàng chứ.

"Nô tỳ thay vương phi tạ ơn Thẩm trắc phi nương nương." Cầm Thái ngoài phòng phúc thân nói lời cảm tạ.

Lúc này, Tổng Y Y vành mắt đỏ bừng đi theo phía sau hai người lại hoảng hồn, thật vất vả mới cầu xin vương gia có thể cùng đến đây, làm sao có thể không làm gì đã trở về a !

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thụ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Thị thiếp thỉnh tội

"Vương gia ! Tối hôm qua tiện thiếp bị ám đầu, làm lỡ đại sự của vương phi tỷ tỷ, còn khiến tỷ tỷ bị thương, hôm nay đến xin vương phi tỷ tỷ tha thứ ! Nếu tỷ tỷ không tha thứ, tiện thiếp sẽ quỳ mãi ở đây, cho đến khi tỷ tỷ tha thứ cho tiện thiếp ! Mong vương gia thành toàn !" Tổng Y Y nói xong, "phịch" một tiếng quỳ xuống đất, kéo góc áo của Vũ Văn Tư Dạ, lệ tràn mi.

Nàng quỳ như vậy, hạ nhân đứng đợi một bên trong viện cũng sùi không dứt, đã sớm nghe nói tính khí vương phi nóng nảy không phân biệt thị phi, không ngờ còn không thấu tình đạt lý, Tổng phu nhân đã quỳ xuống, trong phòng lại chẳng có chút động tĩnh.

Lông mày Vũ Văn Tư Dạ khẽ động, quay đầu nhìn thoáng qua Tổng Y Y trên mặt đất, giọng nói lạnh lùng: "Đứng lên !"

Thân thể Tổng Y Y run lên, lão đảo đứng dậy, hai vai run rẩy, lấy khăn tay lau vành mắt, đáng thương tội nghiệp nhìn vương gia.

Thẩm Nhượng Vân quay đầu nhìn Tổng Y Y, vẻ mặt thương tiếc, giọng nói ôn nhu: "Muội muội, đừng quá lo lắng, vương phi tỷ tỷ khoan dung, nhất định sẽ không trách tội người." Nói xong lại bất động thanh sắc nhìn căn phòng, trong mắt chợt lóe lên tia sáng.

Chặn vương gia ngoài cửa đã có chút bất thường, hiện tại Tổng Y Y lại làm ầm ĩ như vậy, thế nhưng Tiêu Sơ Âm chẳng thấy tăm hơi đâu, chẳng lẽ.....

Ánh mắt nàng vừa chuyển, nhìn Cầm Thái hỏi: "Có phải tỷ tỷ bị thương nặng lắm không?"

Cầm Thái có chút khó xử, không biết trả lời thế nào, vương phi đã tỉnh, nhưng không muốn gặp khách, nên mới tìm lý do, không nghĩ đến Tổng phu nhân lại ra chiều như vậy, cái này thì nàng trả lời thế nào mới tốt đây.

Nàng đang đắn đo chọn lời, nghĩ xem nói thế nào người ta mới không tìm được khuyết điểm.

"Vương phi nương nương ! Tiện thiếp....." Tổng Y Y lại khóc thét lên tê tâm liệt phế, khuôn mặt Cầm Thái khó xử, tâm tình lại nặng nề hơn.

Lúc này, trong phòng truyền đến giọng nói lạnh lẽo cắt đứt tiếng gào khóc của nàng: "Bản vương phi còn chưa chết ! Người khóc cái gì !"

Giọng nói lạnh lùng mà không hề có phần nộ, không có gắt gỏng cũng không có tình gây sự.

Vẻ tươi cười trên mặt Thẩm Nhượng Vân hơi dừng lại, nhưng rất nhanh lại khôi phục nụ cười ôn nhu.

Ngay lúc vẻ mặt cứng đờ của Thẩm Nhượng Vân biến mất trong giây lát, đúng lúc Vũ Văn Tư Dạ ngẩng đầu nhìn cửa phòng đóng chặt, trong ánh mắt u ám của hấn chợt lóe lên, cũng bị áp chế xuống rất nhanh.

Chỉ có thị thiếp Tổng Y Y, lúc nghe tiếng Tiêu Sơ Âm, khoe miệng nở nụ cười như có như không.

Cầm Thái phản ứng rất nhanh, lập tức hướng vào trong phòng nói: "Vương phi nương nương, vương gia, trắc phi nương nương, Tổng phu nhân tới thăm ngài."

"Vào đi !" Trong phòng truyền ra giọng nói lạnh lùng của Tiêu Sơ Âm.

Tổng Y Y ở ngoài phòng vui vẻ, xem ra Tiêu Sơ Âm này vẫn không biết suy xét, vừa mới gả vào vương phủ một ngày đã bắt đầu mặt lạnh tỏ ra nóng nảy, trước khi gả vào vương phủ vốn đã không được vương gia yêu thích, hiện nay càng không cần phải nói, vương gia chuyên sủng Thẩm trắc phi hơn phân nửa là vì nàng dịu dàng hòa nhã, cho nên nhóm thị thiếp trong phủ đều cố gắng phô bày bộ dáng đức hạnh, hiểu rõ đạo lý.

Hôm nay nàng cũng thế, chủ động thỉnh tội với vương phi, đồ hết lỗi lầm lên đầu mình, chính là cơ hội biểu hiện của nàng.

Cầm Thái đẩy cửa, Vũ Văn Tư Dạ, Thẩm trắc phi, Tổng phu nhân lần lượt vào phòng. Cầm Thái đi vào sau cùng, lúc Tiêu Sơ Âm lên tiếng thì nước trà trong phòng cũng được nha hoàn bưng lên, sau khi Vũ Văn Tư Dạ và Thẩm trắc phi ngồi xuống, Cầm Thái lần lượt dâng trà.

Tiêu Sơ Âm nằm trên giường mở to mắt nhìn ba người vào phòng, kí ức trong thân thể này tái hiện cực kì rõ ràng, nàng đúng là rất yêu Vũ Văn Tư Dạ, mà đối với Thẩm trắc phi được sủng ái cũng hơi ghen tị, không lúc nào không muốn xử đẹp cho sáng khoái, nhưng thủ đoạn của nàng lại quá thấp kém, mỗi lần đều chẳng làm được gì người ta, nàng lại bị tổn thất nặng. Khó trách gả vào vương phủ cũng chỉ là hư danh.

Sau khi vào cửa, Thẩm Nhượng Vân nhìn Tiêu Sơ Âm nằm trên giường, cười dịu dàng tự nhiên, vẫn không hành lễ, mà Tổng Y Y phía sau nàng cúi người hành lễ mới đứng sau lưng Vũ Văn Tư Dạ và Thẩm trắc phi.

Tiêu Sơ Âm cười nhẹ với Thẩm Nhượng Vân, ánh mắt chuyển tới người Tổng Y Y lại thêm chút lạnh lẽo.

"Không biết vương gia, Thẩm muội muội, Tổng muội muội đến tìm bản vương phi có chuyện gì?" Tiêu Sơ Âm thu hồi tầm mắt, cúi đầu nhìn móng tay cắt sửa bóng nhẫy của mình, nhàn nhạt hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thư!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Tha thứ cho người

Giọng điệu của nàng lạnh nhạt, giống như chuyện động phòng hoa chúc tối hôm qua bị hạ độc, sau đó té bị thương cái ót cũng chưa từng phát sinh.

Vũ Văn Tư Dạ mở nắp của cái chén gốm sứ trắng, thổi bọt trên mặt nước trà định uống hết, nghe vậy đôi lông mày như mực nhíu lại, sau khi vào cửa cũng chỉ nhìn thoáng qua Tiêu Sơ Âm.

Thẩm Nhượng Vân cũng có chút sững sốt, trước khi nàng vào phủ đã nghe người ta nói tiểu thư của thừa tướng ngang ngược vô lý, không phân biệt được thị phi, còn thường xuyên đánh mắng hạ nhân, đối với người có tính cách lỗ mãng như Tiêu Sơ Âm cũng biết rõ. Bây giờ thấy nàng không nóng không lạnh, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, không khỏi có chút nghi ngờ.

Sau khi Tổng Y Y vào cửa, thấy được biểu cảm của Tiêu Sơ Âm, trong lòng kêu thầm không tốt, dựa theo tính cách của Tiêu Sơ Âm khi tóm được người khác sẽ không buông tay, lúc mình vào cửa nàng hẳn là nên làm âm lên mới phải, thậm chí có thể mượn cơ hội này yêu cầu vương gia đuổi nàng ra khỏi phủ. Nhưng giờ nhìn vẻ mặt của nàng không lạnh không nhạt, câu hỏi chẳng chút để ý, sự việc dường như có chút không ổn.

Nhưng, ai biết được nàng có phải đang giả vờ gì hay không, làm cái gì cũng hy vọng kéo được lòng của vương gia, nàng chỉ cần ép cho nàng ta bộc lộ tính tình thật sự, nàng liền thắng.

Nghĩ đến đây, hốc mắt Tổng Y Y đỏ lên, hai vai run run, hai hàng lệ từ khóe mắt trượt xuống: "Tỷ tỷ, tối hôm qua là muội muội không hiểu chuyện, muội muội đáng chết, muội biết mình sai rồi, hôm nay cố ý đến đây tạ tội, muội không nên quấy rầy đêm động phòng hoa chúc của tỷ và vương gia, xin tỷ tha thứ cho muội !"

Cầm Thái đứng một bên, cả trái tim nhảy vọt lên cổ họng, nếu như lúc này vương phi nổi giận, nàng nhất định phải lập tức giữ chặt lấy vương phi, không để nàng thất lễ trước mặt vương gia, nếu không, lại có thêm chuyện để người khác gièm pha, hai tay nàng lên lút nắm chặt, nhìn chằm chằm Tiêu Sơ Âm.

"A, vậy sao? Người nói vậy ta mới nhớ, tối hôm qua là ngày đại hi của bản vương phi và vương gia, người lại đoạt tân phòng của ta, nhưng người lại đích thân đến đây tạ tội, bản phi sẽ tha thứ cho người !"

Cầm Thái thờ phào một hơi, hoàn hảo là trước mặt vương gia vương phi đều có thể khác chế bản thân được một chút.

Tổng Y Y nghe nàng nói như vậy, nói thầm trong lòng, tại sao Tiêu Sơ Âm này hôm nay lại đổi tính rồi, một không khóc hai không nháo, cứ nhiên lại nói muốn tha thứ cho nàng, bảo nàng làm sao tiếp tục diễn trò đây, chẳng lẽ nàng cũng biết khoan dung độ lượng để lấy lòng vương gia.

Hai mắt nàng phấp phồng, còn đang suy nghĩ kế sách, Tiêu Sơ Âm trên giường cũng không cho nàng có cơ hội nghỉ ngơi: "Người đã biết bản thân có lỗi

cũng không nên đi hạ phạm thượng, lôi kéo theo vương gia, bản phi có thể tha thứ cho người. Nhưng mà, gia pháp của vương phủ cũng không thể tha thứ, nếu không, truyền ra ngoài, người ta sẽ nói người trong vương phủ không đặt bề trên vào mắt ! Nói không có quy củ, Thăm muội muội, muội nói đạo lý này có đúng hay không?"

Thăm Nhược Vân kinh ngạc nhìn nàng, ánh mắt lại quay về Vũ Văn Tư Dạ, dựa vào đạo lý, nàng được cưới vào vương phủ trước ngày đại hôn của Tiêu Sơ Âm, tổ chức phô trương hao phí không khác gì vương phi, vậy đã là không tôn trọng bề trên, nhưng trên dưới trong vương phủ đều biết Vũ Văn Tư Dạ sủng ái nàng, cũng đều ngầm thừa nhận danh hiệu vương phi không có thật của Tiêu Sơ Âm, âm thầm, trắc phi nàng còn có thực quyền hơn Tiêu Sơ Âm, hơn nữa mục đích hôm nay tới cũng là.....

"Vương phi tỷ tỷ nói rất đúng, Tổng muội muội nên nhanh cầu xin tỷ tỷ trừng phạt đi !" Thăm Nhược Vân điềm đạm nói, trong lòng lại hối hận không nên để Tổng Y Y đi theo. Hôm nay nàng đứng ra hòa giải, xong chuyện này, Tổng Y Y sẽ âm thầm bắt bớ với nàng, vậy đối với kế hoạch của nàng sẽ có chút bất lợi.

Tiêu Sơ Âm nhìn Thăm Nhược Vân, nàng muốn hòa giải? Chuyện làm sao có thể thuận lợi như vậy !

Các nàng đã không để nàng vào mắt, vậy thì nàng sẽ thỏa mãn các nàng, để tránh đến lúc đó một đám người tìm đến nàng gây phiền toái.....

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thư!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Giao ra chủ quyền

Tổng Y Y trộm gà không được còn mất nắm gạo, lúc này cũng thật sự hối hận rồi. Tiêu Sơ Âm là dòng chính phi, cho dù thực lực là nhà mẹ đẻ, vẫn có địa vị ở vương phủ, các nàng vẫn theo không kịp, tuy rằng không được sủng ái, bị vương gia ghét bỏ, nhưng sự việc liên quan đến quy củ của vương phủ và tôn ti trật tự, đây không phải là chuyện ai được sủng ái ai thất sủng, gia quy trước mặt, đối xử bình đẳng.

Nàng đang suy nghĩ phải nói thế nào để bản thân có thể giảm nhẹ hình phạt, Tiêu Sơ Âm trên giường nhiều lần làm khó dễ lại bắt đầu nói chuyện: "Bản vương phi té bị thương ở đầu, cả ngày mê man, không nhớ nổi điều lệ gia quy, sợ có sai sót, ta xem vẫn là Thăm muội muội làm hộ đi, làm phiền Thăm muội muội rồi."

Nàng cười dịu dàng thoải mái liền giao quyền xử lý cho Thăm Nhược Vân, Tổng Y Y nghe vậy mừng thầm trong bụng, Thăm Nhược Vân hiền lành tốt bụng, lại khéo giao tiếp, nếu như là Thăm trắc phi giải quyết, nàng cũng có thể giảm đi không ít gian khổ.

Thăm Nhược Vân nghe vậy nhất thời kinh hoàng, lại nhìn thoáng qua Vũ Văn Tư Dạ, mục đích các nàng tới hôm nay, vốn là để thuyết phục Tiêu Sơ Âm giao chủ quyền của Vương phủ, Vũ Văn Tư Dạ cũng đáp ứng để Thăm Nhược Vân quản lý vương phủ, dù sao, một sủng phi mà mình yêu thương, một ác phi thô lỗ ngang ngược, mặc dù địa vị khác biệt, nhưng loại chuyện này cũng do hấn định đoạt.

Trong mắt Vũ Văn Tư Dạ hiện lên chút tia sáng u ám, hấn không ngờ trước đêm tân hôn nàng lại không bị độc chết, hơn nữa sau khi té bị thương ở đầu lại giống như thay đổi thành một người khác, Tiêu Sơ Âm lúc này lại khiến cho bản năng trời sinh đối diện với nguy cơ trong cơ thể hấn bắt đầu khởi động, mặc dù bề ngoài nhìn qua Tiêu Sơ Âm không chiếm được lợi ích gì, nhưng từ đầu đến cuối, Vân nhi và Tổng Y Y đều bị nàng kiểm chế.

Hấn nhìn vào mắt nàng, có chút khiêu khích.

Thăm Nhược Vân thấy Vũ Văn Tư Dạ không nói gì, mềm mại gật đầu: "Thân thể tỷ tỷ có bệnh, vậy muội muội sẽ tạm thời thay tỷ tỷ xử lý."

"Vết thương của bản vương phi chỉ sợ tạm thời sẽ khó mà bình phục, chuyện khác trong phủ, cũng đều do Thăm muội muội làm thay đi." Tiêu Sơ Âm mệt mỏi nhắm mắt lại.

Nàng vừa đến đây, cũng không muốn ôm lấy phiền toái vào thân, nếu Vũ Văn Tư Dạ đã chán ghét nàng, vậy nàng sẽ dứt khoát chấm dứt quan hệ với hấn, vừa để cho nàng đỡ lo, vừa thuận nước giong thuyền cho Thăm Nhược Vân. Hơn nữa, cho dù nàng không chủ động giao ra, chắc là trắc phi cũng sẽ tổn chút tâm tư đoạt lấy, nếu đã như vậy, chẳng bằng bán một cái nhân tình thu về một chút giá trị.

"Vậy...." Trong lòng Thăm Nhược Vân nghi hoặc Tiêu Sơ Âm hôm nay có phải ngã hồng đầu rồi không, hơi nhú mày do dự, biểu tình giống như rất khó xử.

Tổng Y Y đang gặp khó khăn với Tiêu Sơ Âm, thừa dịp Thăm Nhược Vân còn đang do dự, vội vàng lấy lòng nàng: "Trắc phi nương nương, thân thể vương phi nương nương không khỏe, ngài cứ giúp đỡ vương phi, đảm đương một ít đi, về sau chúng tiện thiếp nhất định sẽ có quy củ, an phận thủ thường."

Thăm Nhược Vân dịu dàng cười nói: "Vương gia, tỷ tỷ bị bệnh, thiếp thân tạm thời thay tỷ tỷ trông nom, chờ sau này tỷ tỷ khỏe hơn, lại để tỷ tỷ san sẻ giúp người, người xem, được không?"

Vũ Văn Tư Dạ gật đầu, lạnh lùng nói: "Việc này cứ định như vậy đi !" Nàng giao ra chủ quyền, hấn cũng đỡ phải tổn nhiều lời. Hơn nữa từ trước đến nay

Vân Nhi luôn làm việc chu toàn, hẳn vốn có ý định giao chuyện của vương phủ cho nàng xử lý.

Cầm Thái đứng một bên nghe xong vô cùng lo lắng, tại sao vương phi có thể giao ra chút quyền lực còn lại trong tay chứ, nói như vậy, chẳng phải sau này càng bị người ta xem thường sao.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thư!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Ấn tượng chuyển biến tốt?

"Còn có chuyện gì sao?" Ánh mắt Tiêu Sơ Âm lạnh nhạt nhìn ba người.

Tổng Y Y mạnh mẽ ngừng đầu nhìn Tiêu Sơ Âm, hôm nay nàng tiền mất tật mang, vương phi lại tỏ ra đại lượng khoan dung, chết tiệt, ấn tượng vương gia đối với nàng nhất định sẽ kém hơn các tiểu thiếp khác !

Thẩm Nhược Vân đứng dậy đi đến bên giường, đưa tay dịch chăn cho Tiêu Sơ Âm, thân thiết nói: "Tỷ tỷ an tâm tĩnh dưỡng, mọi muội có ít thuốc trị thương rất hay, một lát sẽ sai người đưa qua cho tỷ tỷ. Chờ tỷ khỏe lại, muội sẽ mời tỷ đi uống trà ngắm hoa."

"Vậy cảm ơn muội muội rồi" Tiêu Sơ Âm gật đầu đáp ứng, thản nhiên quan sát Thẩm Nhược Vân.

Thẩm Nhược Vân cũng cười tự nhiên, cung kính nói: "Quý rầy tỷ tỷ đã lâu, làm trễ giờ tỷ tỷ nghỉ ngơi, giờ đã không có chuyện gì, muội muội xin cáo lui."

Tiêu Sơ Âm khẽ cười gật đầu: "Cầm Thái, bản phi có thương tích không tiện đứng dậy, người thay bản phi đưa tiễn vương gia, Thẩm trắc phi cùng Tổng phu nhân đi."

"Dạ, vương phi nương nương."

Cầm Thái mở cửa, Vũ Văn Tư Dạ đi ra ngoài trước, Thẩm Nhược Vân đi tới vài bước bắt kịp hần, hai người sóng đôi rời đi. Lúc Tổng Y Y đi ra, quay đầu liếc nhìn Tiêu Sơ Âm đang nhắm mắt nghỉ ngơi trên giường, trong mắt mang theo một chút oán niệm.

Thời điểm Vũ Văn Tư Dạ đi tới sân, bước chân dừng lại, con người đen nhánh mang theo vài phần tàn độc quét vào phòng.

Thẩm Nhược Vân thấy hần bỗng nhiên dừng chân, kinh ngạc ngừng đầu nhìn, nói: "Vương gia?"

Nhìn thấy vẻ tàn bạo trong đôi mắt hần, nàng mỉm cười, cũng quay đầu dừng bước.

"Không có gì." Hần cau mày, nhắc chân rời đi.

Biệt viện của Tiêu Sơ Âm tên là Mẫu Đan Viên, vốn là chủ thân thể này đã tỉ mỉ chọn tên cho viện này, chính là muốn như loài hoa Mẫu Đan, ung dung lộng lẫy, vua của các loài hoa. Hôm nay, hạ nhân của Mẫu Đan viên đều cảm thấy rất kì quái, lúc vương phi chưa gã vào vương phủ, cứ hai ba bữa lại chạy đến vương phủ nháo sự tranh thủ tình cảm, hôm nay Tổng phu nhân lại vén lên vết sẹo đêm tân hôn của vương phi, trong phòng lại yên lặng như vậy.

Trong phòng, sau khi Cầm Thái tiễn ba người ra cửa, lúc trở vào nhìn thấy Tiêu Sơ Âm nhắm mắt nghỉ ngơi, không đành lòng quý rầy, bưng chậu nước ra ngoài, dự định để Tiêu Sơ Âm nghỉ ngơi một lát sẽ nói chuyện.

"Cầm Thái, người có gì cứ nói." Tiêu Sơ Âm mở mắt, điềm đạm nói.

Cầm Thái để chậu gỗ lên bàn, hay tay đề lên nhau ở trước người, không thể che hết vui mừng trên mặt: "Vương phi nương nương, qua chuyện ngày hôm nay, ấn tượng của vương gia với ngài nhất định sẽ tốt hơn."

"Vì sao?" Tiêu Sơ Âm nhú nhú mày, hình ảnh của nàng trong mắt hần quan trọng như vậy sao? Ban nãy nàng nhìn thoáng qua nam nhân kia, buồn bực không lên tiếng, nếu ở hiện đại, mặc dù bộ dáng có chút đẹp mắt, nhưng chẳng lẽ hần không biết lễ nghi cơ bản giữa người với người là trao đổi sao? Mặc kệ trước kia Tiêu Sơ Âm trầm mê nam nhân này thế nào, ít nhất thì hiện tại, hừ, nàng cũng không phải chưa từng gặp qua nam nhân.!

"Nô tỳ nghe người trong phủ nói, vương gia yêu thích Thẩm trắc phi là vì nàng dịu dàng độ lượng, tính tình rất tốt, ngài nghĩ xem, vương gia thích chủ tử ôn hòa khoan dung, hôm nay ngài bỏ qua chuyện của Tổng phu nhân, nhất định vương gia sẽ cảm thấy người rất đại lượng, ấn tượng đối với ngài dĩ nhiên sẽ tốt hơn !"

Vũ Văn Tư Dạ thích nữ nhân nghe lời?

Cầm Thái nói xong, vẻ mặt vui sướng lại đổi thành lo lắng: "Nhưng vương phi, xin thứ cho nô tỳ nhiều chuyện, ngài làm sao có thể....làm sao có thể cho Thẩm trắc phi quản lý chuyện trong vương phủ a.....vậy về sau, những phu nhân kia, chẳng phải là.....không phải....."

Ánh mắt Tiêu Sơ Âm thần nhiên đảo qua khuôn mặt Cẩm Thái, nói: "Người sợ địa vị của ta thua kém những tiểu thiếp kia sao?"

"Nô tỳ không có ý này, nô tỳ sợ ngài....." Cẩm Thái xua tay tỏ ý Tiêu Sơ Âm đã nghĩ sai ý của nàng, là nàng lo lắng sau này vương phi ở trong phủ phải chịu ủy khuất.

"Xin hỏi, vương phi đã tỉnh chưa?" Ngoài phòng truyền đến tiếng nói trong trẻo linh động.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thư!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Mỹ nhân áo trắng

Cẩm Thái nghe được tiếng gọi ngoài cửa, một câu ban nãy vẫn chưa nói hết liền hốt ha hốt hoảng bước nhanh đến trước giường, giúp Tiêu Sơ Âm đắp kín chăn nói: "Vương phi, là cô nương hầu hạ bên người phúc tấn đến, ngài mau nằm xuống đi, nô tỳ sẽ nói ngài vừa ngủ."

Phúc tấn? Lão vương phi? Lão nương của Vũ Văn Tư Dạ?

"Cẩm Thái, ra ngoài mời cô nương vào, để nàng chờ một lát, nói ta đang thay quần áo." Tiêu Sơ Âm ngăn cản tay của Cẩm Thái, thần nhiên dặn dò.

Cẩm Thái dừng tay, trên mặt không hẳn là cao hứng, nếu như nói đến chuyện Tống phu nhân đến gây rối ban nãy, Vương phi nương nương còn có thể hơn hẳn một bậc, dù thế nào vương phi cũng là chính phi, địa vị cao hơn người, nhưng ở chỗ phúc tấn thì...

"Chẳng lẽ người muốn cả đời ta cũng không đi gặp phúc tấn sao?" Tiêu Sơ Âm lạnh nhạt nói, tuy rằng Cẩm Thái muốn tốt cho nàng, nhưng nha đầu này gặp phải chuyện xấu thì phản ứng đầu tiên lại là chạy trốn, gặp phải chuyện tốt thì lập tức cười toét miệng, tâm tư quá mức ngây thơ.

Cẩm Thái biết mình đã vượt quá khuôn phép, vội vàng cúi đầu: "Nô tỳ đáng chết!" Nói xong mở cửa đi ra ngoài.

Nàng ra cửa phòng, liền trông thấy cô nương Tuyết Tinh bên người phúc tấn đứng chờ trong viện.

"Tuyết cô nương, làm phiền người đặc biệt tới đây một chuyến, vương phi nương nương đang thay quần áo, nếu không thì người hãy vào nhà uống ngụm trà nóng, làm ấm thân thể." Cẩm Thái dịu dàng phúc thân hành lễ, mặc dù Tuyết Tinh là nha hoàn, nhưng lại là người bên cạnh phúc tấn, nói không chừng sau này sẽ là người của vương gia, hạ nhân trong phủ rất cung kính với người bên cạnh phúc tấn, thậm chí so với mấy tiểu thiếp như Tống Y Y còn cao hơn mấy phần.

"Không làm phiền, buổi thỉnh an sáng hôm nay không đi, trong lòng phúc tấn lo lắng vết thương của vương phi hơi nghiêm trọng nên sai ta đến nhìn xem, nếu như đã tỉnh, ta sẽ chờ ở đây, muội muội đỡ phải thu xếp." Tuyết Tinh một thân xiêm y màu hồng phấn, nói có vẻ như rất quan tâm, nhưng thái độ lạnh nhạt, vẫn cố ý duy trì khoảng cách với người của Mẫu Đan Viên.

Trong phòng, Tiêu Sơ Âm đang thay quần áo nghe xong khước miệng cười lạnh lùng, tâm tư không có mấy phần khéo léo, làm sao có thể làm nha hoàn hầu hạ bên người phúc tấn! Nàng so với Tống Y Y ban nãy, rõ ràng là vụng về hơn rất nhiều. Nghĩ lại, Tiêu Sơ Âm trước kia ngay cả Tống Y Y cũng đâu không thắng, chỉ phí lòng phí dạ trên người Vũ Văn Tư Dạ, đúng là ngu xuẩn.

Nha hoàn hầu hạ Tiêu Sơ Âm thay quần áo lấy một áo choàng màu sắc sặc sỡ phủ thêm cho nàng.

"Màu sáng như vậy ! Người muốn bản phi đi diễn tuồng sao!" Quay về phía nha hoàn gầm lên một câu, Tiêu Sơ Âm thâm đồ mồ hôi lạnh về mức độ thường thức của vương phi trước đây, rõ ràng dung mạo sinh ra không tệ, lại thường xuyên bôi một lớp phấn dày đậm, quần áo trên người sáng rỡ như muốn chọc mù hai mắt người ta.

Tuyết Tinh đứng trong viện vốn đang cười nhạt, nghe tiếng quát mắng hạ nhân của vương phi từ trong phòng truyền ra, khước mắt tự giác nhú lại, nụ cười lại nhạt đi một chút.

Cẩm Thái khó xử thoáng nhìn trong phòng, làm sao mới không quá nửa giờ mà tính khí của vương phi lại thành ra như lúc trước rồi...Không đúng...Vừa rồi vương phi nói là....màu sắc quần áo quá sáng?

Cửa phòng "két" một tiếng bị hai tiểu nha hoàn cúi đầu đẩy ra.

Tiêu Sơ Âm mặc một bộ váy lụa trắng tua trần châu, hai đường kẻ màu xanh nhạt đối xứng trên vạt áo, thắt lưng thêu tay cùng màu bó lấy vòng eo lưng linh tinh tẻ, tay áo lụa mỏng không gió mà bay, cánh hoa thêu màu lam nhạt trên vạt áo theo bước chân của nàng như những làn sóng hoa bay lượn.

Cẩm Thái nhìn đến ngây người, thật không ngờ, Vương phi mặc váy đơn thuần lại đẹp như vậy !

Tuyết Tinh cũng sững sờ một chút, nhưng rất nhanh liền phúc thân hành lễ, cung kính nói: "Nô tỳ thỉnh an nương nương!"

Tiêu Sơ Âm đỡ nàng đứng lên, đôi mắt nhìn những điểm xanh lục bên ngoài Mẫu Đan Viên, khẽ cười nói: "Làm phiền Tuyết Tinh cô nương dẫn đường."

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thư!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Không dám quấy rầy

Tiêu Sơ Âm không mặc quần áo sắc sỡ như trước kia là có nguyên nhân, chẳng phải vì để nổi bật dáng vẻ thướt tha dung mạo xuất chúng của nàng, mà là ở trong vương phủ này, gặp ai, nói cái gì, mặc quần áo gì, đều phải tính toán kỹ lưỡng, một lần sai, sẽ đắc tội với kẻ khác, trở thành mục tiêu công kích của họ.

Nếu như gặp phúc tấn, một thân quần áo này...

Hai tay Tuyết Tinh đề lên nhau kính cẩn ở phía trước dẫn đường, Tiêu Sơ Âm đi tiếp theo, Cẩm Thái lão đạo theo sau Tiêu Sơ Âm.

Tiêu Sơ Âm vừa đi vừa đánh giá bố cục cảnh quan trong vương phủ, không thể không nói, kiến trúc và lâm viên (*) của Bình Uyên vương phủ khá đồ sộ, ánh sáng rất khác biệt. Tiêu Sơ Âm trước kia đều tập trung tinh thần tìm cách lấy lòng Vũ Văn Tư Dạ, chưa từng quan tâm tới việc khác, hiện tại nàng nhìn những cột chạm trổ liên tiếp, nước sơn trên trụ ở trường đình, hành lang mái cong, không khỏi trầm tư tận đáy lòng, vương phủ tinh xảo như thế này thật sự là rất khó cảm thụ được ở xã hội hiện đại, mặc dù cũng có bảo tồn nguyên vẹn những di tích thời cổ đại, nhưng lại mất đi bầu không khí.

(*) vườn trồng cây cảnh

Xuyên qua hành lang, theo con đường lát đá xanh đi gần nửa vòng cảnh quan hồ trong phủ, tiến vào một cái cánh cửa ngoài viện, xuống bậc thang bằng đá, sau khi đi qua cánh cửa hình tròn phía trong, Tuyết Tinh dẫn đường phía trước mới dừng lại, xoay người gật đầu nói với Tiêu Sơ Âm: "Xin Vương phi chờ một lát, nô tỳ vào thông báo một tiếng."

Tiêu Sơ Âm gật đầu, chờ nàng vào trong mới bắt đầu thưởng thức phong cảnh biệt viện của phúc tấn. Một người là mẹ hán, một người là vợ hán, tại sao lại có sự khác biệt lớn như vậy chứ !

Trong viện, hoa cỏ xanh tươi um tùm, rõ ràng vẫn còn đang đầu xuân, cũng đã có vài nụ hoa sắp nở, chống chọi với gió nam lạnh lẽo, nhìn như lung lay sắp đổ, càng thấy càng thương.

Mà Mẫu Đan Viên của nàng, tên thật là khí khái hoa lệ, nhưng bên trong chỉ có vài cây khô trụi lụi không biết lúc nào mới có thể nảy mầm, bãi cỏ trong viện cũng lèch lạch không đều, cỏ dại lại kiêu ngạo sinh trưởng không có người cắt tỉa, đừng nói là Mẫu Đan, cả một đóa hoa dại cũng không có.

"Vương phi, thế nào mà Tuyết Tinh cô nương vào trong lâu như vậy còn chưa ra?" Cẩm Thái nghi ngờ nói.

Tiêu Sơ Âm nhìn nụ hoa lung lay sắp đổ trong vườn, đang muốn nói chuyện, cửa phòng lại được mở ra.

"Vương phi, để ngài đợi lâu, lúc vào trong phúc tấn đang nói chuyện với các phu nhân, nô tỳ không dám quấy rầy, xin vương phi thứ lỗi." Tuyết Tinh đẩy cửa ra, trên mặt treo một nụ cười nhàn nhạt.

Cẩm Thái thở phào nhẹ nhõm, nàng còn tưởng phúc tấn cố tình làm khó vương phi, xem ra không phải...

Tiêu Sơ Âm nhắc chân bước về phía cửa phòng, lúc quay đầu lại, nhìn thoáng qua nụ hoa kia ---- ngay lúc cửa phòng mở ra, nụ hoa đang nở suy sụp rơi xuống đất, trên đất vàng đen, nụ hoa màu hồng phấn cực kỳ nổi bật.

Tiêu Sơ Âm cười lạnh một tiếng, phúc tấn nói chuyện với các phu nhân, không dám quấy rầy...thật không?

Sau khi vào cửa phòng, lại đi qua một cái sân nữa mới tới chính viện, Tiêu Sơ Âm đặt hai tay trước bụng, dáng vẻ tao nhã theo Tuyết Tinh dẫn đường đi vào. Mặc dù Cẩm Thái là nha hoàn thiếp thân bên người Tiêu Sơ Âm, nhưng dù sao thân phận khác biệt, ở nơi này nàng không thể vào nội đường.

Vào cửa, ngẩng đầu nhìn lướt qua phụ nhân ăn vận quần áo sang trọng ngồi giữa chính đường, hai đầu gối nàng không chút do dự quỳ xuống, hai tay vẫn giữ nguyên ở dưới ngực, làm lễ quỳ lạy.

"Thiếp thân tham kiến phúc tấn nương nương kim an!"

Lúc cúi đầu quét về bốn phía, hồng, trắng, lam, tím, bốn đôi giày thêu. Bảy tiểu thiếp, ngoại trừ Tống Y Y buổi sáng đến gây rối bên ngoài, còn lại sáu tiểu thiếp, đến đây bốn....

Sau khi hành lễ, đợi cả nửa ngày cũng không nghe thấy tiếng bảo nàng đứng lên, trong mắt âm thầm hiện lên một tia sáng, ngẩng đầu nhìn về phụ nhân quý phái ngồi giữa chính đường.

Chương 11: Nước trà hắt vào người

Trong nội đường bày biện tinh tế thanh lịch, một bộ vải thêu Quan Âm Tổng Tử tinh xảo đặt ở trung tâm, phụ nhân đoan trang mặc bộ quần áo lụa lộng lẫy, năm ngón tay được bảo dưỡng kĩ lưỡng bê một chén trà, tay phải nâng nắp chén, hương trà lượn lờ theo hơi nóng bốc lên.

"Thừa tướng phu nhân dạy người hành lễ như vậy sao? Hay là nói, thừa tướng phu nhân mất đã lâu, trí nhớ của người không tốt, quên mất rồi?" Cuối cùng âm thanh nghiêm nghị từ trên cao buông xuống, nắp trà khép lại, phát ra tiếng giòn vang.

Tiêu Sơ Âm vội vã cúi đầu, không dám ngẩng lên nhìn nữa, mẫu thân trong phủ thừa tướng qua đời sớm, từ nhỏ nàng đã do bà vú nuôi lớn, thừa tướng vô cùng cưng chiều nàng, ở trong phủ chưa bao giờ làm đại lễ.

Nhưng lễ quỳ bái, nàng không có làm sai nha.

"Thiếp thân không dám." Quỳ trả lời, nàng xê dịch hai đầu gối hơi đau, đầu nghe ngóng động tĩnh.

"Hừ, có cái gì mà người không dám!" Chén trà trong tay phúc tấn nặng nề rơi xuống mặt bàn, "Tôi hôm qua người hầu hạ vương gia không tận sức, còn đem lỗi lầm đổ lên đầu tam phu nhân, khiến nàng bị cảm tức nửa tháng không được ra ngoài. Ta xem lá gan của người cũng quá lớn rồi!"

Tam phu nhân chính là thị tiếp Tống Y Y gào khóc thình toét lúc sáng.

Bốn tiểu thiếp đứng bên cạnh nhìn Tiêu Sơ Âm quỳ trên đất, chờ đợi nàng khóc lóc cầu tình trước mặt phúc tấn.

"Thiếp thân không dám, thân thể của thiếp thân không khỏe, tự biết không thể giải quyết tốt tranh cãi trong nhà, nên mới nhờ Thẩm trắc phi xử lý giúp, chuyện của tam phu nhân, Thẩm trắc phi giải quyết như vậy chắc là có lý do của nàng, nếu như phúc tấn cảm thấy không ổn, khi trở về thiếp thân sẽ trao đổi lại với Thẩm trắc phi."

Bốn tiểu thiếp đồng loạt nhún mồm, biểu tình trong mắt là không thể tin được, vương phi không làm âm mưu, không náo loạn, lại đem sự việc nói rõ ràng, hơn nữa, Tống Y Y luôn muốn lấy lòng vương gia, Thẩm trắc phi lại cảm tức nàng, đây không phải là cố ý cho các nàng nhìn sao? Suy nghĩ một chút, vài tiểu thiếp lại có chút oán giận Thẩm trắc phi.

"Không cần." Phúc tấn từ trên cao nhìn người xiêm y mỏng manh quỳ trên đất, trong mắt nổi lên vẻ khinh thường: "Đã là vương phi, phải có bộ dáng của một thế tử, nhớ kỹ bổn phận và địa vị của mình ở vương phủ."

Tiêu Sơ Âm gật đầu: "Vâng."

Đây là đang nói sáng sớm nàng chưa tới thỉnh an mà.

"Cho dù người là chính phi của vương gia cũng không ngoại lệ. Nếu như làm việc gì tổn hại đến thể diện của Bình Uyên vương phủ, chính phi cũng phải chịu xử phạt, giáng xuống làm thứ." Phúc tấn vừa nói vừa nhìn về phía hai chân run run lạnh lẽo di chuyển của Tiêu Sơ Âm. Cố ý nhấn thật mạnh hai chữ chính phi.

Nhóm tiểu thiếp đứng bên cạnh kiềm chế vui mừng trong lòng, giáng xuống làm thứ, nói cách khác, vị trí vương phi này, không phải là chắc chắn, mà các nàng còn có thể bò lên, điều kiện tiên quyết là phải khiến vương phi rớt xuống!

"Thiếp thân ghi nhớ lời dạy bảo của phúc tấn!" Mẹ của vương gia, ngài nói xong chưa a, nói xong thì có thể để nàng đứng lên hay không? Quỳ nói chuyện thật sự không phải là điều người bình thường mong muốn a!

Nàng quỳ bên dưới không hồn không giận, phúc tấn một phen làm khó dễ nàng cũng hoàn toàn khiêm tốn tiếp thu, ngay cả phúc tấn dùng vị trí vương phi để đe dọa, nàng cũng không làm âm mưu. Giống như tảng đá cứng rắn đập vỡ nội tâm mềm mại, khiến tất cả mọi người trong nội đường cảm thấy trong lòng dường như thiếu mất cái gì đó.

Phúc tấn ngồi trên ghế, Tuyệt Tình lại pha trà nóng đưa cho nàng, nàng hít một hơi, bụng trà đi xuống bậc tam cấp tới bên người Tiêu Sơ Âm.

"Người cũng đã nhớ, vậy thì đứng lên nói chuyện đi." Phúc tấn vươn tay ý bảo Tiêu Sơ Âm đứng lên.

Tiêu Sơ Âm gật gật đầu, dịch chuyển đầu gối ngựa ran, hai tay chống đất, đứng dậy có chút khó khăn. Phúc tấn nhìn nàng đau khổ đứng lên, đưa tay đỡ.

"Ai nha."

Cả chén trà nóng đều bị hắt lên người Tiêu Sơ Âm.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Phạt chép nữ giới

"Trời ơi, tỷ tỷ, người làm cái gì vậy! Phúc tấn có lòng đỡ người lên, làm sao người có thể hắt trà trong tay phúc tấn chứ, làm ướt giày của phúc tấn rồi, nếu như người mất hứng, có oán trách gì cứ nhằm vào chúng tiện thiếp, chúng thiếp tuyệt đối không mắng chửi lại, không đánh trả, ngài đừng chọc tức phúc tấn a!"

Bốn tiểu thiếp chen nhau đi tới, không ngừng dùng khăn tay lau giày của phúc tấn, miệng không quên bỏ đá xuống giếng.

Nước trà nóng bỏng chảy từ bả vai Tiêu Sơ Âm xuống, toàn bộ bên tay phải nàng đều bị thương, vô cùng đau đớn. Té ngồi một bên, trên người vương vãi lá trà vụn vỡ, bình tĩnh nhìn về mặt không thể tin của nhóm tiểu thiếp đang lấy lòng phúc tấn.

Tiết trời đầu xuân, quần áo nàng mặc không dày, hướng hồ hôm nay cố ý chọn một bộ lụa mỏng kiểu dáng đơn giản, so với những chiếc áo tơ gấm bình thường còn mỏng hơn rất nhiều. Dưới lớp vải lụa, từ chỗ bả vai bên phải bị nước trà hắt xuống nổi lên bọt nước màu đỏ, bị vải cọ xát lại càng đau buốt hơn.

Nàng cắn chặt răng, lần nữa quỳ xuống mặt đất, cố nén nước mắt vì đau mà không thể ức chế chảy ra, giọng nói gượng gạo: "Thiếp thân quý quá lâu, chân bị run, không cẩn thận làm đổ trà lên người, xin phúc tấn thứ tội."

"Tỷ tỷ, người nói vậy chính là trách phúc tấn bắt người quỳ quá lâu a, thân phận của tỷ tỷ tôn quý, nếu như không thể quỳ lâu, người cứ nói với phúc tấn một tiếng, phúc tấn cũng không phải người không biết lý lẽ, người làm sao có thể như vậy chứ!" Đại phu nhân Sở Nhu nửa quỳ vừa giúp phúc tấn lau khô vết nước trà, vừa oán trách Tiêu Sơ Âm.

Ánh mắt nàng hung hăng quét tới, lão nương của Vũ Văn Tư Dạ vai vế cao, ức hiếp nàng còn chưa tính, mấy tiểu thiếp này thì tính là cái gì, chó cạy thế chủ!

Đại phu nhân bị nàng liếc xéo trong lòng có chút chột dạ, nhưng lúc này ý cô phúc tấn làm chỗ dựa, căn bản là không để Tiêu Sơ Âm vào mắt. Những phu nhân khác cũng thế, thấy Tiêu Sơ Âm không nói gì, cũng nhao nhao kẻ lẻ loi của nàng.

"Sao tỷ tỷ lại không cẩn thận như vậy, trà là từ trong cung đưa tới, lại bị người làm đổ, thật sự là đáng tiếc." Tứ phu nhân Liễu Nguyệt Diệp nhặt chén sứ lật úp trên đất, đưa cho Tuyết Tinh bên cạnh.

"Phúc tấn, đôi giày này là của vương gia tặng cho ngài, giờ lại bị dính nước trà, có vết bẩn, phải làm sao bây giờ, tỷ tỷ cũng thật là quá bất cẩn!" Ngũ phu nhân Lý Uyển Mộng cũng thêm mắm thêm muối.

"Tỷ tỷ người rõ là...." Còn lại Lục phu nhân cũng không cam lòng yếu thế.

Đau đớn ở bả vai bên phải lan ra toàn thân, bên tai lại toàn những âm thanh lú lú, trong lòng Tiêu Sơ Âm phát cú: "Im miệng hết cho bản vương phi."

Một tiếng gầm lên khiến người trong nội đường lập tức im lặng, thậm chí vài tiểu thiếp cũng quên mất động tác lau giày cho phúc tấn, ngơ ngác nhìn Tiêu Sơ Âm.

Phúc tấn thờ ơ nhìn nàng, cũng không lên tiếng.

"Bản vương phi là dòng chính phi, các người là thiếp, ai cho phép các người có thể mở miệng gọi tỷ tỷ! Các người lại hiểu rõ! Cái này gọi là dĩ hạ phạm thượng!"

Bốn tiểu thiếp bị nàng quát mắng không dám lên tiếng, các nàng là thị thiếp hèn mọn, dựa theo phép tắc căn bản là không thể gọi vương phi là tỷ tỷ, phải giống như nha hoàn trong phủ, gọi là vương phi nương nương.

Tiêu Sơ Âm nói xong thở một hơi dài, hai chân quỳ đi chuyển đến trước mặt phúc tấn nói: "Thiếp thân lỗi mắng, xin phúc tấn trách phạt!"

Phúc tấn nhìn thoáng qua mấy tiểu thiếp ngây ngốc đến quên cả động tác, ánh mắt đảo qua cánh tay bị bỏng của Tiêu Sơ Âm, thân nhiên nói: "Niệm tình người bị thương, sẽ không xử phạt về thể xác, chép mười lần nữ giới đi"

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Ngẫu nhiên gặp trong gia đình

"Vương phi nương nương, các nàng khinh người quá đáng!" Cẩm Thái cẩn thận đỡ Tiêu Sơ Âm đi bên trái nàng, nhìn ống tay áo bên phải ẩm ướt, "Tại sao lại có thể không cẩn thận hắt trà nguội lên người ngài chứ, nô tỳ thấy rõ ràng là các nàng đổ kị ngài!"

Hôm nay vương phi ăn mặc không giống như xưa, là một giai nhân thanh lệ. Nhất định là những tiểu thiếp kia ghen tị vẻ đẹp của nương nương, cố tình làm nương nương chật vật.

Tiêu Sơ Âm cười khổ, nhìn mặt hồ sóng nước chẳng sao nói: "Người về trước đi, đến phòng thuốc lấy một ít thuốc mỡ đến đây, một lát ta cần dùng."

"Vương phi, có phải ngài lại như đầu không? Nô tỳ đi lấy thuốc cho ngài!"

Tiêu Sơ Âm đưa tay cân nàng, nói: "Nhân tiện xem có thuốc trị bỏng không, lấy một ít về." Thấy ánh mắt nghi hoặc của Cẩm Thái, nàng nói: "Dự phòng về sau cũng tốt."

Cẩm Thái gật đầu, dặn dò tiểu nha hoàn phía sau sắp xếp tốt cho vương phi, đi về phía phòng thuốc.

Tiểu nha hoàn phía sau tiến lên một bước, một trái một phải đỡ Tiêu Sơ Âm.

"Buông ra!" Quần áo cọ sát vào da làm nàng đau buốt cau mày lại, tiểu nha hoàn nghe vậy vội buông tay ra, không biết mình đã đắc tội gì với vương phi.

"Bản phi tự mình đi! Các người lui ra!"

"Vâng" Một đám nha hoàn vốn không nguyên ý hầu hạ nàng, giờ đây giống như được đại xá, lui ra phía sau rồi đi.

Nàng không nói cho Cẩm Thái biết nàng bị phúc tấn làm phỏng là vì sợ miệng mồm của nha đầu này không kín đáo, vì nàng kêu oan lại mang đến một số phiền toái không cần thiết.

Bên hồ gió xuân nhẹ nhàng, cảnh sắc rất đẹp, gió xuyên thấu lụa mỏng thổi vào người, tuy có chút lạnh, nhưng chỗ bị phỏng cũng không còn đau nhức.

Tạm thời, Cẩm Thái đi lấy thuốc mỡ vẫn chưa trở lại, Tiêu Sơ Âm nhìn cảnh vật bên hồ, một cây cầu dài mấy chục thước kéo ra giữa hồ, cuối cầu có một cái đình lục giác mái cong, sáu cột sơn bóng, hoa văn chạm trổ dưới mái hiên tinh tế đẹp đẽ, thoạt nhìn tinh xảo động lòng người.

Nàng đi lên cầu, hướng về phía đình, hai chân vẫn còn ngứa ran, cánh tay lại đau nhức, thay vì trở về bị bọn hạ nhân nói huyền thuyên, không bằng nghỉ ngơi một lát, ổn định tâm tình và nghĩ biện pháp.

Cho dù là ở thế kỉ 21, hay là Tiêu Sơ Âm trước kia, đều được người nhà cưng chiều, hạ nhân che chở, chưa từng chịu ủy khuất như vậy, chưa bao giờ quỳ trước một người chưa hề quen biết hơn nửa ngày, cũng vì người ta là lão nương của vương gia, nàng bị hắt nước trà vẫn còn phải nhịn đau thỉnh cầu trách phạt, mà tâm tính người ta thiện lương thấy nàng bị thương, chỉ phạt nàng chếp nữ giới!

Tay phải nàng bị phỏng, còn muốn phạt chếp mười lần nữ giới!

Phúc tấn này rốt cuộc là cố ý hay vô ý, cũng chỉ có chính nàng biết.

Ngồi trên ghế đá, cảnh tượng mệnh mông đập vào mắt khiến tâm tình của nàng bình phục được một ít, gió lạnh theo mặt hồ hiu hiu thổi tới, làm cho cánh tay không còn đau nữa, nhưng những điểm phỏng đỏ thừng thoảng cọ sát vào quần áo, vẫn khiến khiến nàng cau chặt lông mày.

"Tỷ tỷ, sao tỷ lại ngồi một mình chỗ này?" Phía sau truyền đến giọng nói mềm mại ấm áp, Tiêu Sơ Âm quay đầu.

"Thì ra là Thẩm muội muội, bản phi vừa mới đi thỉnh an phúc tấn trở về. Thấy cảnh vật nơi này phi phạm, nên đến nghỉ ngơi một lát." Tiêu Sơ Âm quay đầu nhìn nàng cầm một cái hộp gỗ trong tay, thuận miệng hỏi: "Muội muội đi đâu vậy?"

Thẩm Nhượng Vân cúi đầu thẹn thùng cười, giọng nói dịu dàng: "Đây là thiếp thân xin phòng y phục may cho vương gia vài bộ nội y, vừa lúc vương gia đang tắm, thiếp thân đưa đến cho vương gia, đi ngang qua hồ thấy tỷ ở đây nên lên tiếng gọi."

Tiêu Sơ Âm gật đầu, Thẩm Nhượng Vân là trắc phi, gặp nàng vốn phải hành lễ, nhưng thái độ của Vũ Văn Tư Dạ với chính phi này ngay cả tiểu thiếp còn không bằng, càng miễn lễ nghi của Thẩm Nhượng Vân với nàng.

Thẩm Nhượng Vân thấy nàng chỉ gật đầu, không khỏi có chút thất vọng, vì vậy đứng lên dịu dàng cười nói: "Vây muội muội đi trước, vương gia còn đang chờ muội!"

Tiêu Sơ Âm gật đầu, thấy Thẩm Nhượng Vân rời đi, nhìn ánh mặt trời phản chiếu trong hồ, trong đầu nổi lên nghi hoặc, đã là giữa trưa, Vũ Văn Tư Dạ tắm cái gì giờ này?

Chương 14: Bắt ngờ rơi xuống nước

Thẩm Nhược Vân rời khỏi đình lục giác, đến cuối cầu nhẹ giọng nói vài câu với nha hoàn thiếp thân, nha hoàn gật gật đầu, xoay người đi.

Tiêu Sơ Âm đưa lưng về bên hồ không thấy một màn này, tay trái nàng đặt trên bàn đá, nhìn ra giữa hồ.

Gã vào vương phủ mới một ngày, cho dù phòng tân hôn bị người ta chiếm, cũng không phải do lỗi của nàng, sáng sớm tinh mơ đã bị người khóc tang, mặc dù nàng không bị thiệt thòi, nhưng vì bản thân mà tạo nên không ít kẻ thù, vừa nãy lại bị bóng, còn không thể đánh trả, thể diện trong vương phủ, nếu không nghĩ chút biện pháp, lại tiếp tục ở chung phòng chừng sẽ có tai nạn chết người a!

Nàng ngồi một hồi, gió đã không đủ sức xoa dịu đau đớn chỗ bị phỏng, lúc này vẫn phải gấp rút bôi thuốc trị thương, nếu không, để thời gian dài không xử lý, nói không chừng sẽ để lại sẹo.

Đứng dậy rồi đi, đi đến con đường nhỏ bên hồ, trong lòng nàng có chuyện, cánh tay lại đau nhức, tay trái che chở cánh tay phải, thò ơ gạt đầu đáp trả hạ nhân nha hoàn đi qua gạt đầu thi lễ.

"Vương phi nương nương!" Có người lớn mật chặn lối đi của nàng.

Tiêu Sơ Âm nghe vậy chân mày hơi nhíu lại, giọng nói này, là một đứa nhỏ còn chưa cập kê.

Nàng cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy một tiểu cô nương khoảng mười tuổi, một thân quần áo của nha hoàn, khuôn mặt vì thiếu dinh dưỡng mà có vẻ gầy yếu, một đôi mắt to đen nhánh đáng thương nhìn nàng: "Vương phi nương nương, các nàng đều nói ngài là một đại thiện nhân, ngài giúp nô tỳ được không?"

Đại thiện nhân? Nàng thờ dài một hơi, cười ngồi xổm xuống: "Nha đầu, bản phi không phải đại thiện nhân gì cả, các nàng đều lừa gạt người!"

Chỉ sợ có người thấy đứa bé này còn nhỏ tuổi, lừa gạt, cố ý muốn trêu chọc.

"Không phải, vương phi nương nương ngài chính là đại thiện nhân, nô tỳ cầu xin ngài, ngài giúp nô tỳ đi!" Quần áo trên người tiểu nha hoàn đầy những mảnh vụn, nước mắt trượt xuống.

Tiêu Sơ Âm cười bất đắc dĩ, tay trái kéo tay bảnh thủ của nàng: "Vậy người nói đi, người có chuyện gì muốn ta giúp đỡ?"

Tiểu nha hoàn thấy nàng đáp ứng, lại ấp a ấp úng: "Nô tỳ....nô tỳ....nô tỳ không dám nói...."

"Đừng sợ, nói đi, thật ra người có oan ức gì? Bị người nào khi dễ sao? Người nói cho ta nghe, ta xem có thể giúp người hay không?"

"Nô tỳ....nô tỳ...."

Tiêu Sơ Âm cố gắng để giọng nói dịu dàng đến cực điểm: "Người đừng sợ..."

Hai tay tiểu nha hoàn rút về, lui về phía sau từng bước, đôi mắt khiếp đảm trốn tránh.

"Nha đầu, đừng sợ, nếu như người không nói, làm sao ta giúp người được?" Tiêu Sơ Âm thấy nàng sợ hãi, bèn đứng lên, tiến thêm một bước an ủi.

Tiểu nha hoàn thấy nàng tới gần càng hoảng hốt, lắc đầu lui về phía sau, ngược lại với bộ dáng sợ hãi của nàng: "Nô tỳ....nô tỳ không biết nên nói như thế nào."

Tiêu Sơ Âm lại tiến lên một bước, giữ chặt tay nàng, kiên nhẫn nói: "Nếu có người ức hiếp người, cứ nói ra là ai, nếu người cảm thấy chỗ nào không thoải mái, người cứ nói là chỗ nào, nói ra là tốt rồi."

"Không ai khi dễ nô tỳ....Nô tỳ cũng không khó chịu..." Tiểu nha hoàn rút tay ra khỏi tay nàng, chớp mắt không ngừng, nước mắt chảy xuống gò má: "Vương phi nương nương, ngài đi nhanh đi!"

"Cái đứa nhỏ này!" Tiêu Sơ Âm thò tay muốn kéo nàng.

Tiểu nha hoàn như thấy cái gì đó khiến người ta kinh hãi, hai mắt mở to đầy sợ hãi, lui về sau từng bước, theo cánh tay Tiêu Sơ Âm vờn ra, thân thể tiểu nha hoàn ngã ra sau!

"Bùm!" Cơ thể tiểu nha hoàn rơi xuống nước!

Chương 15: Nhếch nhác trong nước

Tiêu Sơ Âm kinh ngạc nhìn nha hoàn rơi vào trong nước, đầu vẫn chưa lấy lại tinh thần, cơ thể đã phản ứng trước.

Lại "bùm" một tiếng, Tiêu Sơ Âm không chút do dự nhảy xuống nước.

Lúc này, có nha hoàn qua lại thấy nàng rơi xuống nước, vội lớn tiếng kêu lên: "Có ai không! Người tới a ! Vương phi nương nương rơi xuống nước ! Cứu mạng a ! Vương phi nương nương rơi xuống nước !"

Cánh tay phải bị phồng của Tiêu Sơ Âm ngâm trong nước lạnh buốt, không những dịu đi mà còn đau nhức dữ dội hơn.

Nàng nhìn tiểu nha hoàn cách đó không xa luôn tay đập nước, nước trong hồ không phải quá sâu, nhưng thân người đứa nhỏ này rất thấp, có thể bị ngập. Nàng ra sức vung cánh tay trái, bước thấp bước cao đi về phía nha hoàn, bùn lầy trong hồ rất nhiều, nàng đi không ổn định, nước tràn vào miệng. Mẹ nó ! Nếu kiếp trước học bơi thì tốt rồi!

"Người tới ! Cứu mạng a ! Vương phi nương nương rơi xuống nước ! Cứu..." Tiếng gọi ầm ĩ trên bờ bỗng nhiên im bật.

Tiêu Sơ Âm vốn không rảnh bận tâm đến tình huống trên bờ, nàng một lòng muốn nhanh chóng bắt được tiểu nha hoàn kia, kéo cánh tay phải đau như xát muối, hai chân đau mỏi bị nước lạnh cóng làm tê dại, nàng dùng sức nhún người lên, bắt được nha hoàn kia.

"Đừng sợ, ta tới cứu ngươi."

Tiêu Sơ Âm thấy tiểu nha hoàn cóng đến xanh mặt, đôi môi tím bầm, áp úng không biết đang nói cái gì.

Ngón tay vừa mới chạm đến cánh tay tiểu nha hoàn, liền cảm thấy cánh tay ra sức gãy giữa, chạy ra khỏi khống chế của nàng, tiểu nha hoàn thoát được tay nàng, quay người vờn hai cánh tay linh hoạt, bơi về phía bờ.

Tiêu Sơ Âm đứng sững trong nước, ngơ ngác nhìn tay trái của mình...Nàng biết bơi...Vậy...Vừa rồi tại sao lại đập nước cầu cứu?

Toàn bộ dưới hồ chỉ có âm thanh bọt nước tóe lên của tiểu nha hoàn tạo nên, Tiêu Sơ Âm nhìn hồ nước tạo nên từng trận sóng gợn trước ngực, tiểu nha hoàn bị lạnh đến tím tái, đôi môi vẫn còn mấp máy trong đầu nàng.

"Vương phi, thực xin lỗi"

Bên bờ yên tĩnh khiến người ta sợ hãi, nước đầu tháng ba cũng rất lạnh lẽo, cả người nàng lạnh buốt, tứ chi như kết thành băng, không thể hoạt động. Nàng đưa lưng về phía bờ, nhìn sóng nước lăn tăn, không dám xoay người lại.

Lòng của nàng, chưa từng lạnh lẽo như thế này, vì lòng dạ của một đứa trẻ...

Cuối cùng, vẫn cứng ngắc xoay người, giữa đầu đón ánh nắng trắng nhạt nhìn đám người trên bờ, nha hoàn, hạ nhân tạp dịch, tiểu nha hoàn rơi xuống nước, Thẩm Nhượng Vân...Vũ Văn Tư Dạ !

Nước hồ tràn ngực, lòng nguội lạnh, đau đớn trên cánh tay bị phồng đã chết lặng, toàn thân nàng ướt đẫm, sắc mặt tái nhợt, làn môi xanh xao, hai chân cứng ngắc chôn dưới bùn, không cách nào nhấc lên được.

Vũ Văn Tư Dạ từ trên cao nhìn nàng, trong đôi mắt, là coi rẻ, khinh miệt, mỉa mai...Khinh bỉ.

"Các ngươi còn thất thần cái gì? Còn không mau cứu vương phi nương nương lên!" Thẩm Nhượng Vân sốt ruột phân phó hai ma ma thân hình vạm vỡ phía sau.

Hai ma ma lĩnh mệnh, từ trong đám người đi ra, bước nhanh vào trong nước, đào lên nước đục trong hồ, mặt Tiêu Sơ Âm tái nhợt, vô cùng nhếch nhác.

Hai ma ma một người một bên, đỡ cánh tay Tiêu Sơ Âm, kéo về phía bờ.

Về mặt Tiêu Sơ Âm mờ mịt, đứng thẳng trong nước, hai ma ma kéo hai lần, khoeo mắt nàng không thể khống chế giật giật, đứng tại chỗ, không hề nhúc nhích.

Tầm mắt Vũ Văn Tư Dạ dừng trên mặt vô cảm mờ mịt của nàng, tia sáng trong mắt ảm đạm đi một chút.

"Trắc phi nương nương, hai người nô tỳ không dùng hết sức trong nước được, cần phải thêm hai người giúp đỡ." Hai ma ma lộ vẻ khó xử.

Thẩm Nhược Vân xoay người nhìn thoáng đám người phía sau, ngoại trừ hai ma ma này, những nha hoàn khác đều gầy tong teo, căn bản là không giúp được cái gì, ánh mắt nàng trầm xuống, âm thầm đưa mắt nhìn nha hoàn thiếp thân của mình, quay đầu nói: "Tỷ tỷ, dưới nước rất lạnh, tỷ mau lên đi a!"

Nàng nói, giống như Tiêu Sơ Âm khẳng khái ở dưới nước vậy.

Vũ Văn Tư Dạ lạnh lùng đứng trên bờ, nhìn một thân quần áo mỏng manh, khuôn mặt nữ tử trang điểm đơn giản, không biết thế nào, lại nghĩ đến vẻ mặt bình tĩnh lạnh nhạt của nàng sáng hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thư!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Khiến cho chú ý

Rõ ràng mặt nước chỉ tới ngực, nàng lại cảm thấy bản thân sắp không thở nổi nữa, có người lôi kéo cánh tay nàng, dùng sức túm lấy nàng, thậm chí hung hăng nắm lên cánh tay bị phồng của nàng, bọt nước bị vỡ, nàng vẫn cảm thấy cơ thể nặng trĩu, giống như không thuộc về mình nữa.

Ánh mắt đen nhánh trong vắt và làn môi tím tái của tiểu nha hoàn kia vẫn không ngừng dọi vào đầu nàng.

"Vương phi nương nương, ngài đi nhanh đi"

"Vương phi, thực xin lỗi."

"Nếu như người muốn đứng ngay ngốc dưới nước cả đời, bốn vương cũng không ngại nhặt xác người!" Trên đỉnh đầu truyền đến giọng nói lạnh như băng khiến tâm trí đang chết lặng của nàng trở về, kinh ngạc ngẩng đầu, gặp phải vẻ mặt băng sương của Vũ Văn Tư Dạ.

Hắn, tại sao cũng xuống nước?

Trên bờ, tia sáng u ám trong mắt Thẩm Nhược Vân chợt lóe lên, năm ngón tay bất giác nắm chặt, lòng bàn tay lưu lại bốn dấu ấn hình trăng non thật sâu, ánh mắt oán hận lại quét tới người tiểu nha hoàn, người phía sau thấy ánh mắt của nàng, thân người run lên, cúi đầu bất an.

Không ai ngờ được, vương gia lại xuống nước cứu vương phi phẩm hạnh tầm thường đó!

Vũ Văn Tư Dạ thấy nàng khôi phục ý thức, đưa tay chop tới cánh tay phải nàng, thân hình hắn cao lớn, dễ dàng kéo được Tiêu Sơ Âm bé nhỏ ở trong nước, Tiêu Sơ Âm theo bản năng nghiêng người tránh né, bảo vệ cánh tay. Sau khi khôi phục ý thức, các loại cảm giác đau đớn trong cơ thể cũng phục hồi, vài bong bóng trên bà vai bị ma ma làm vỡ ra ban nãy, kim châm xót muối dán trên da, đau rát.

Nếu Vũ Văn Tư Dạ chia tay túm lấy như vậy, nàng không dám đảm bảo mình không bật ra tiếng.

Vũ Văn Tư Dạ thấy dường như nàng bảo vệ cánh tay phải, hắn là người tập võ, nhìn ra cánh tay nàng khác thường, hai hàng lông mày nhíu chặt, xoay người hay tay vurun vào trong nước, ôm ngang người nàng lên.

Mềm mại ở trong tay khiến hắn cả kinh, trước đây hắn vô cùng chán ghét nàng, một nữ nhân thật tốt, cả ngày trang điểm diêm dúa đầy son phấn, có tình gây sự, lúc hắn nhìn thấy đều hận không thể đi đường vòng, đừng nói là ôm, cho dù là đem tân hôn, ngoại trừ xách nàng từ dưới đất lên giường, căn bản hắn cũng không chạm vào nàng đến nửa đầu ngón tay.

Nhưng hôm nay lại khác, hắn đứng từ xa đã nhìn thấy nàng một thân quần áo màu lam nhạt đang vurun tay, sau đó tiểu nha hoàn trước mặt nàng rơi xuống hồ, bản năng muốn bỏ qua hành động làm hắn chán ghét này, chớp mắt đã thấy nàng không chút do dự nhảy xuống hồ, rõ ràng không biết bơi còn muốn cứu người.

Dưới chân vốn đã muốn quay đầu bước đi, ma xui quỷ khiến lại đi đến bên này, cho đến khi tiểu nha hoàn đã tự bơi trở về, chán ghét trong mắt hắn lại càng sâu đậm, nàng lại dùng cách nàng để có được chú ý của hắn!

Nhưng mà, trong hồ nước, sắc mặt nàng tái nhợt, chết lặng, trong đôi mắt thất thần lại lộ ra một cỗ quật cường, nhìn qua....

Bước chân khê động, hắn đi nhanh xuống nước đẩy hai ma ma ra, vurun tay túm lấy nàng, lúc hắn vô ý thò tay vào trong nước ôm lấy nàng, bỗng nhiên hắn mới ý thức được, cho dù là dùng biện pháp gì, nữ nhân có sự khác biệt to lớn trước và sau hôn nhân này, đã thành công làm hắn chú ý.

"Buông ta ra." Tiêu Sơ Âm giãy giụa, hai chân đá ra những đường vân sóng bắn vào bờ, vịn vịn trong lòng hắn, nàng không muốn để một nam nhân đã giết nàng tới cứu nàng!

Vũ Văn Tư Dạ cúi đầu nhìn đôi mắt quật cường của nàng, nếu như biểu cảm lúc này của nàng là giả vờ, hắn chỉ có thể nói kỹ thuật diễn của nữ nhân này thật sự là rất tốt.

"Người nói, muốn bỏ vương buồng người ra?" Bằng tuyết vạn năm trong mắt hắn vẫn không giảm, lạnh giọng hỏi nàng, mang theo uy hiếp cùng khiêu khích.

"Người không nghe rõ sao? Buông bản phi ra!" Nàng dùng âm thanh chỉ có hắn nghe được nghiêng răng nói từng chữ.

Trên mặt Vũ Văn Tư Dạ bỗng nhiên nở ra nụ cười trong giây lát rồi biến mất, Tiêu Sơ Âm nhìn thấy bỗng sửng sốt, lúc nam nhân này cười lộ lên... dường như... rất đẹp mắt...

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thư!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Chìm vào trong nước

Tiêu Sơ Âm còn chưa phản ứng kịp từ nụ cười ngắn ngủi của Vũ Văn Tư Dạ, bỗng nhiên cơ thể trở nên nặng nề, trong phút chốc hai mắt theo phản xạ có điều kiện nhắm chặt lại.

"Ào" một tiếng, bọt nước văng khắp nơi! Người trên bờ thờ hốt vì kinh ngạc!

Về mặt trầm tĩnh của Thẩm Nhượng Vân lại sinh động hẳn lên, khóe miệng lại treo lên nụ cười.

Thân mình Tiêu Sơ Âm chìm vào trong nước, miệng, lỗ tai, mũi đều bị nước trút vào, hai tay nàng vùng vẫy lung tung, nín thở để bản thân sờ soạng. Vương gia này đúng là hỗn đản! Nói thả liền thả, nhìn nàng chìm vào hồ nước.

Rốt cuộc ở trong hồ nước mờ tối, nàng đưa tay bắt được một cái cây gì đó.

Người trên bờ thấy vương phi bị vương gia ném vào trong nước, những người ngay từ đầu còn nghi ngờ vương gia làm sao có thể xuống nước thì lúc này cũng đã sáng tỏ... Đã nói vương gia làm sao có thể cứu vương phi chứ...

Sắc mặt Vũ Văn Tư Dạ bỗng chốc cứng đờ, màu đỏ kì dị nổi lên từ trên mặt hắn, hắn hít một hơi thật sâu, một tay vươn vào trong nước xé rách lên Tiêu Sơ Âm ướt sũng.

"Buông ra!" Hắn nói xong hai chữ, hàm răng nghiến chặt như muốn ăn tươi nuốt sống nàng.

"Hô!" Vừa ra khỏi mặt nước, trên mặt u ám của Vũ Văn Tư Dạ đã bị dính đầy bọt sóng, Tiêu Sơ Âm sững sờ.

Buông ra? Buông ra cái gì? Vừa rồi buông ra chính là hắn có được không! Làm hại nàng phải uống vài ngụm nước! Không, nàng muốn đi lên, nếu còn tiếp tục ở cùng tên hỗn đản này, nàng không chết cũng tàn phế!

Cố gắng di chuyển cái chân cứng ngắt tê dại, toàn thân ướt đầm, lao đảo từ trong hồ đi về phía bờ.

Bỗng nhiên có thứ gì vừa động, Tiêu Sơ Âm giống như bị sét đánh, trong nháy mắt đứng tại chỗ không dám nhúc nhích.

Vừa rồi ở trong nước nàng giãy giụa nắm lấy một cái cây gì đó... Một cây... gì đó... Theo động tác của nàng, biến hóa ở trong tay nàng, trong nháy mắt, những màu xanh trắng đỏ tím lưu chuyển trên mặt nàng, đánh chết nàng cũng không muốn thừa nhận, cái gốc cây này là... gốc con cháu... của người nào đó....

Vũ Văn Tư Dạ nhìn chằm chằm phía sau lưng nàng, đôi mắt lạnh lẽo có thể xuyên thấu qua lưng nàng, bắn thẳng vào trong lòng nàng!

Nàng vội vàng buông thứ đó trong tay ra, cũng không quản có thể té ngã hay không, có thể uống vài ngụm nước hay không, dùng cả tay cả chân đi lên bờ, dùng hết tốc độ cả đời chạy nhanh về phía trước.

Vũ Văn Tư Dạ hừ lạnh một tiếng, nữ nhân này muốn mang thân trong suốt lên bờ sao? Vươn tay kéo cổ áo nàng, phân phó người trên bờ: "Lấy hai bộ quần áo khô đến đây!"

Thẩm Nhượng Vân cúi đầu đáp lại một tiếng, vẫy tay để nha hoàn đã sớm đem quần áo chuẩn bị đưa cho Tiêu Sơ Âm, mà chính nàng lại cảm trường bào của Vũ Văn Tư Dạ, tự mình xuống hồ đưa cho hắn.

"Vân nhi, cẩn thận một chút."

Thẩm Nhượng Vân nghe được sự quan tâm của hắn, dịu dàng cười nói: "Vương gia ngài ngàn vạn lần đừng bị cảm lạnh mới được!"

Tiêu Sơ Âm không có hứng thú nghe bọn họ lời ngon tiếng ngọt, lấy quần áo bao quanh người, cố nhịn khó chịu trong người, chặt vật lên bờ, toàn thân

nàng ướt đầm, muốn ngâm nước nóng để xoa dịu một chút, bằng không để bị bệnh thì làm sao tranh đấu với kẻ địch!

"Đứng lại!" Sau khi lên bờ đang muốn thừa dịp mọi người vây lại ân cần hỏi han vương gia mặt đen, Tiêu Sơ âm chột dạ đang muốn rời đi miễn cưỡng dùng bước chân!

Đám người tách ra hai bên, toàn bộ lực chú ý chuyển đến người Tiêu Sơ Âm, lưng nàng cứng ngắc, cổ đè nén cả người run rẩy và đau đớn trên vai, răng đều đã muốn cắn nát, mới cố gắng lòi ra một khuôn mặt tươi cười đoan chính.

"Vương gia, xin hỏi ngài còn có chuyện gì sao?"

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thư!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Thịnh tình mời mọc

Vũ Văn Tư Dạ nhìn thấy cả người nàng đầy vết thương nhếch nhác chạy trốn chết, lại gương ép lòi ra một bộ dáng tươi cười cứng ngắc, trong mắt dâng lên cảm xúc nghiền ngẫm, hẳn lại muốn nhìn xem, nữ nhân này có thể giả vờ đến lúc nào!

"Một lát bốn vương muốn dùng cơm ở Cúc Hương Viên, hai khắc sau người hãy đến Cúc Hương Viên hầu hạ bốn vương dùng bữa!"

"Vương gia, thân thể tỷ tỷ không khỏe, lại vừa mới rơi xuống nước, nên để tỷ tỷ nghỉ ngơi mấy ngày, thiếp thân sẽ mở tiệc chiêu đãi tỷ tỷ." Thẩm Nhược Vân cười quan tâm, nhìn Tiêu Sơ Âm nhếch nhác cách đó không xa, khóe miệng bất giác nở nụ cười chính nàng cũng không nhận ra.

Nước trên tóc Tiêu Sơ Âm còn đang nhỏ giọt, trong vắt dưới ánh mặt trời, đôi nam nữ sóng vai trong đám người, ảm áp hài hòa. Hai tay nàng gấp xếp bên người, mặt không hề thay đổi hiểu được hai chữ hầu hạ của hẳn vừa nói ban nãy, thân nhiên trả lời: "Thiếp thân tuân mệnh."

Nụ cười của Thẩm Nhược Vân cứng đờ, nhưng cũng không nói gì nữa, cúi đầu đứng phía sau Vũ Văn Tư Dạ, khi ngẩng đầu lên, lại là nụ cười dịu dàng.

Tiêu Sơ Âm nói xong xoay người rời đi, thầm mắng trong bụng: Vũ Văn Tư Dạ là cái đồ lưu manh! Vết thương trên đầu nàng còn chưa khỏi, đã bị lão nương hẳn tưới một chén trà nóng xuống bả vai, nửa đường lại bị sủng phi của hẳn thiết kế "khéo léo" để nàng nhảy xuống nước, xong xuôi hẳn lại liều chết học người ta làm anh hùng cứu mỹ nhân, à, không phải, phải là tên vô lại cứu mỹ nhân, giờ làm hại toàn thân nàng đều đau nhức! Hai khắc sau, nàng còn phải hầu hạ hẳn dùng bữa !

"Vương phi nương nương! Ngài bị làm sao vậy? Tại sao cả người lại ướt đầm thế kia, cả tóc cũng ướt rồi, nô tỳ lấy nước cho ngài tắm rửa!". Cẩm Thái đứng trước cửa, vừa muốn ra ngoài lại nhìn thấy Tiêu Sơ Âm thâm hại trở về, nhìn cả người nàng ướt đầm, trong lòng cũng biết rõ, nhất định là bị người có gan lớn nào đó làm hại, hốc mắt không nhìn được đồ lên, vội vàng sai người chuẩn bị nước nóng.

"Khụ khụ! Ta không sao, Cẩm Thái, thuốc trị bỏng ta sai người lấy đâu?" Lạnh một chút, chịu đựng được, hai chân run rẩy, chịu đựng được, nhưng đau nhức trên vai khó mà chịu được, cho dù nàng muốn chịu đựng, qua một phen dày vò này, có lẽ đã tróc một lớp da rồi.

"Nô tỳ vừa mới lấy về để trong phòng, vương phi, giờ ngài muốn thuốc trị bỏng làm gì? Hiện tại nên uống nước gừng mới phải, ngài xem, đã bắt đầu ho khan rồi, nô tỳ đỡ ngài vào!" Cẩm Thái đã muốn rót nước mát, trước kia vương phi không làm người ta yêu thích, nhưng cũng chưa từng có bộ dáng nhếch nhác như hôm nay.

Tiêu Sơ Âm gật đầu, vươn tay khoác lên người Cẩm Thái: "Đem thuốc trị bỏng ra đây, giờ ta muốn dùng".

"Vương phi..."

"Nhanh đi!" Nàng lên giọng, Cẩm Thái vội vàng sai nha hoàn phía sau vào phòng lấy thuốc.

Ngâm mình trong thùng tắm, nàng mới cảm thấy máu chảy trở lại, nhưng...

"Người dùng khóc nữa có được hay không? Ta cũng không phải thiếu tay thiếu chân, khóc lóc cái gì?" Bị tiếng nước nở của Cẩm Thái làm cho tâm phiền ý loạn, vết thương trên vai lại càng đau đớn khó nhịn.

"Vương phi, ngài còn nói bị hắt trà nguội... Trà nguội thì làm sao có thể bị bỏng một mảng lớn như vậy, ngài đã không xử lý kịp thời, vốn đã trầm trọng, còn nhảy xuống hồ cứu người, vết thương bị ngâm nước đã không còn rõ hình dạng nữa rồi, nô tỳ vừa nhìn thấy máu thịt dính trên quần áo, tim như muốn rút ra ngoài, ngài còn nói không sao...Đợi đến khi thiếu tay thiếu chân, cho dù có xảy ra chuyện gì cũng không còn kịp nữa! Nếu như lão thừa tướng biết ở Bình Uyên vương phủ ngài bị ủy khuất như vậy, còn không biết sẽ đau lòng thế nào nữa."

Cẩm Thái vừa kìm nước mắt, vừa băng bó cánh tay Tiêu Sơ Âm đang đặt trên cạnh thùng tắm, đập vào mắt là một mảng máu thịt mơ hồ, khiến nàng không dám nhìn, xoay mặt lau nước mắt, lại tiếp tục băng bó.

"Chuyện xảy ra hôm nay, một câu cũng không được nói với cha ta."

"Nô tỳ biết tiểu thư sợ thừa tướng đại nhân lo lắng, nô tỳ sẽ không nói, nhưng mà tiểu thư, ngài cứ cầu xin vương gia đi, bữa trưa có thể ăn tại viện chúng ta không, toàn thân ngài đều là vết thương, đừng đi đến Cúc Hương Viên của Thẩm trác phi."

Tiêu Sơ Âm cười lạnh, nhìn vết thương trên cánh tay phải đã được băng bó, đứng lên khoác một chiếc áo dài, mang theo hơi nóng mờ mờ: "Vương gia thịnh tình mời mọc, làm sao bản vương phi có thể không đi chứ."

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thư!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Hầu hạ dùng bữa

Sau khi tắm rửa, toàn thân đã đỡ lạnh. Mặc dù vết bỏng trên vai đã được băng bó, nhưng lúc cánh tay cử động vẫn làm cho người ta nhúu mày.

Chân của Tiêu Sơ Âm còn chưa bước vào Cúc Hương Viên đã nghe thấy một giọng nói ôn hòa mềm mại.

"Tỷ tỷ, ngài đã đến rồi!" Thẩm Nhượng Vân khép tay áo đang phân phó a hoàn xếp bát đĩa, rõ ràng người còn đang ở bên trong gian nhà chính, không biết thế nào lại thấy được Tiêu Sơ Âm còn chưa bước vào trong sân.

Tiêu Sơ Âm vào cửa nhìn bọn nha hoàn khoanh tay đứng cung kính lại thấy không thích hợp, nói cho cùng Thẩm Nhượng Vân chỉ là một trác phi, chỗ nào trong Cúc Hương Viên lại cần nhiều nha hoàn như vậy.

Mặc dù trong lòng có nghi vấn, nàng vẫn gật đầu mỉm cười: "Quấy rầy Thẩm muội muội rồi."

"Tỷ tỷ khách khí, tỷ tỷ có thể tới Cúc Hương Viên này, muội muội vui mừng còn không kịp, phải là vinh hạnh mới phải." Nàng cười gật đầu với Tiêu Sơ Âm.

Nghiêng người dẫn dò nha hoàn thiếp thân phía sau: "Bích Lạc, đi vào thư phòng mời vương gia ra dùng bữa, nói vương phi nương nương đã đến rồi."

Bích Lạc cúi người lĩnh mệnh, đi vào thư phòng riêng biệt ở Cúc Hương Viên.

Nha hoàn vẫn chưa đến ngưỡng cửa thư phòng, cánh cửa sơn đỏ đã bị bàn tay thon dài đẩy ra, Tiêu Sơ Âm ngẩng đầu liếc mắt, nhúu chặt mày.

Cửa thư phòng bên kia bị Vũ Văn Tư Dạ mở ra, hần bước xuống bậc thềm.

Cùng lúc đó, trong gian nhà đối diện thư phòng, bốn nữ tử thân người mềm mại mặc áo lụa mỏng bụng đĩa thức ăn tinh xảo, lúc Vũ Văn Tư Dạ xuất hiện, lách mình tiến vào gian nhà chính, nhẹ nhàng đặt thức ăn lên bàn tròn, đáng điệu đoan trang uyển chuyển.

Tiêu Sơ Âm nhìn bọn họ, lông mày dần ra, nàng đã nói nha hoàn trong viện này hình như còn hơn rất nhiều người.

"Tiện thiếp tham kiến vương gia, vương phi nương nương, trác phi nương nương kim an!" Giọng nói đồng thanh giòn giã của bọn người Linh Lung xinh đẹp khéo léo nghe qua rất êm tai. Chính là bốn tiểu thiếp mà Tiêu Sơ Âm gặp ở chỗ phúc tấn.

"Miễn lễ". Vũ Văn Tư Dạ liếc nhìn bọn họ, thân nhiên đảo qua, cuối cùng ánh mắt dừng trên người Thẩm Nhượng Vân.

"Gia, thiếp thân thấy hôm nay ngài mời tỷ tỷ đến đây ăn cơm, nhớ ra các muội muội cũng đã lâu không gặp vương gia, nên thuận tiện kêu tất cả, tụ tập ở một chỗ, cũng nhân cơ hội này gặp mặt tỷ tỷ, về sau mọi người sẽ cùng hầu hạ vương gia, yêu thương hòa thuận". Thẩm Nhượng Vân dịu dàng nói xong, đi tới dựa vào cánh tay của Vũ Văn Tư Dạ.

Gọi mấy tiểu thiếp đến đây, một là ban cho Tiêu Sơ Âm một nhân tình, với mức độ không được sủng ái của Tiêu Sơ Âm hiện tại, nếu muốn chờ nhóm tiểu thiếp tới cửa thỉnh an, không biết phải chờ đến năm tháng nào. Nàng làm người trung gian, xem như là Tiêu Sơ Âm thiếu nàng một ân tình. Hai là lôi kéo các tiểu thiếp ủng hộ mình, được sủng ái mà không hưởng thụ riêng một mình, người ở địa vị thấp, cũng chỉ sẽ hãm mộ nàng mà không phải đổ kị. Thứ ba là vì...nàng khẽ cười, áp chế suy nghĩ trong tim xuống..

"Gia, mọi người đã đến đông đủ rồi, ăn cơm thôi." Dẫn dò Bích Lạc xuống dưới lo liệu, nàng theo Vũ Văn Tư Dạ ngồi xuống chỗ bên trái hần.

Hai tay của các tiểu thiếp xếp lên nhau đứng một bên, không dám ngồi xuống, vương gia không nói gì, các nàng cũng không có tư cách ngồi cùng bàn với hần, hơn nữa, vương phi nương nương cũng đứng mà.!

"Tỷ tỷ, tỷ mau lại đây ngồi đi". Thẩm Nhượng Vân ngẩng đầu biết chỗ ngồi của Tiêu Sơ Âm là ở bên phải, trên mặt vẫn nở nụ cười ôn hòa, tuy là nói cũng vô ích, nhưng mà, không nói thì làm sao thể hiện được nàng là người dịu dàng đây!

Quả nhiên, Tiêu Sơ Âm vừa muốn nói chuyện, Vũ Văn Tư Dạ đã lạnh lùng nói: "Vương phi, nếu bốn vương nhớ không lầm, bốn vương nói muốn người hầu hạ bốn vương dùng bữa!"

Hắn giương mắt đảo qua mấy tiểu thiếp ăn diện công phu đứng bên cạnh: "Các người lại ngồi xuống ăn đi."

Bọn tiểu thiếp sợ hãi tạ ơn, thấy trên mặt Thẩm trắc phi cũng không có dị sắc, mới thả lỏng tiến lên ngồi xuống.

Cầm Thái đứng một bên nhìn thấy, nàng tủi thân thay cho chủ tử nhà mình, vương gia khinh người quá đáng, tiểu thiếp ngồi dùng bữa, lại để cho vương phi nương nương đứng phục vụ, nếu truyền ra ngoài, thể diện của vương phi phải đặt ở đâu!

Gian phòng lớn như vậy, chỉ có Tiêu Sơ Âm đứng thẳng lưng bên cạnh bàn tròn, xuôi tay bình tĩnh nhìn một nam năm nữ trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thư!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Có chút không ổn

"Vương gia, ngài làm như vậy e rằng có hơi không ổn". Giọng nói của Tiêu Sơ Âm không lớn không nhỏ vừa vặn để mọi người đều có thể nghe thấy.

Thẩm Nhược Vân nghe vậy cúi đầu nhìn đôi tay khéo léo của mình, né tránh ánh mắt của nàng. Vương gia làm như vậy, đương nhiên là không thỏa đáng, tiểu thiếp ngồi cùng bàn ăn cùng mâm với vương gia vốn đã vi phạm lễ nghi. Hơn nữa, ngay cả tiểu thiếp cũng đều được ngồi, để vương phi nương nương đứng hầu hạ dùng bữa càng là chuyện không thể.

Chỉ có điều, trong vương phủ này, chỉ cần là việc vương gia muốn làm, vậy cũng chẳng có gì là không ổn thỏa với không thích hợp, nàng chờ xem Tiêu Sơ Âm bị Vũ Văn Tư Dạ quở mắng.

"Vậy sao?" Vũ Văn Tư Dạ nhún mày, không vui nói: "Vương phi cảm thấy không ổn chỗ nào?"

"Vương gia ngài để tiểu thiếp cùng ngài và trắc phi ngồi cùng bàn dùng bữa, cho dù ngài không ngại, Thẩm trắc phi cũng khoan dung độ lượng, nhưng ít nhất, ngài cũng nên suy nghĩ cho chúng thiếp một chút, dù sao thể thiếp vẫn khác nhau." Tiêu Sơ Âm cụp mắt thản nhiên nói.

Vũ Văn Tư Dạ lạnh lùng nhìn nàng, hừ khinh bỉ, không nói gì, hắn tưởng nữ nhân này còn có thể tiếp tục hóa trang!

Thẩm Nhược Vân bên cạnh hắn nhìn mấy tiểu thiếp ngồi đối diện, dịu dàng nói: "Tỷ tỷ, đây là ân sủng của vương gia đối với chúng muội, hôm nay trong viện này cũng chỉ có vài người chúng ta, người ngoài sẽ không biết được, vương gia quan tâm chúng muội, được ngồi cùng bàn với vương gia là vinh hạnh của chúng muội, tỷ tỷ hãy giúp đỡ đi!"

Lúc nàng nói chuyện, vẻ mặt bốn tiểu thiếp đều là oán giận, không dễ dàng gì hôm nay mới được Thẩm trắc phi gọi các nàng đến Cúc Hương viện dùng bữa với vương gia, lại được vương gia đối xử tốt như vậy, lại cố tình lôi ra một vương phi nương nương không được sủng ái cản trở!

Tiêu Sơ Âm lắc đầu: "Thẩm trắc phi, muội nói như vậy, chỉ có hại bốn vị phu nhân mà thôi."

"Tỷ tỷ, tại sao tỷ lại có thể nói như vậy, muội muội gọi các tỷ muội qua đây cùng dùng bữa, làm sao lại hại các nàng chứ! Nếu như thật sự là hại các nàng, vậy muội muội thà không phí sức làm chuyện này mà chẳng có kết quả gì!" Thẩm Nhược Vân nói hơi gấp, hốc mắt đỏ lên, chỉ thiếu điều không rơi nước mắt thôi!

"Tiêu Sơ Âm! Người đủ chưa!" Về mặt Vũ Văn Tư Dạ u ám, thấy nàng đứng ở đó không kiêu không nịnh, hai ba câu đã làm cho Vân nhi suýt khóc, nhưng giống như mình lại rất có lý, nhịn không được quát lên!

Tiêu Sơ Âm chẳng thèm nhìn khuôn mặt thối tha của hắn, vừa vòng qua cái bàn đi đến phía sau các tiểu thiếp vừa cười nói: "Vương gia bớt giận, thiếp thân chỉ là suy nghĩ cho các phu nhân, phúc tấn nương nương đã nói, ở vương phủ này, từng giây từng phút đều phải nhớ kỹ thân phận của mình. Hôm nay các nàng dùng bữa cùng bàn với vương gia, vốn là vương gia có ý tốt, nhưng nếu như hôm nào đó không cẩn thận, bị người ta cố ý vu cáo hãm hại, nói các nàng đã mạo phạm bề trên, tự coi nhẹ mình, vậy thì không còn là vấn đề quan tâm hay không quan tâm, Thẩm trắc phi, muội nói có phải không?"

Sắc mặt của mấy tiểu thiếp đột ngột thay đổi, vội vàng đứng dậy lui về phía sau quầy xuống, bày ra vẻ mặt tinh xảo trắng như giấy: "Ân sủng của vương gia, tiện thiếp không dám. Tiện thiếp không dám quấy rầy vương gia dùng bữa!"

Khuôn mặt Thẩm Nhược Vân trách bực, nàng là trắc phi, lại được Vũ Văn Tư Dạ cưng chiều. Nhưng mấy tiểu thiếp này lại khác, thân phận các nàng thấp hèn, ngoại trừ nhị phu nhân Tổng Y Y, thái độ của Vũ Văn Tư Dạ với những tiểu thiếp khác đều giống nhau, chỉ tốt hơn Tiêu Sơ Âm mà thôi. Các nàng sinh tồn trong vương phủ giống như bước trên băng mỏng, chỉ một sai lầm nhỏ, nói không chừng sẽ bị trục xuất khỏi vương phủ.

"Tỷ tỷ dạy bảo rất phải, là muội muội suy xét không chu toàn". Thẩm Nhược Vân cảm nhận được ánh mắt của mấy tiểu thiếp quỳ trên đất có chút oán giận, tay trong tay áo bất tri bất giác nắm chặt.

"Đứng lên đi". Vũ Văn Tư Dạ tỏ ý cho các tiểu thiếp đứng một bên hầu hạ, lúc ngẩng đầu nhìn Tiêu Sơ Âm, lông mày cau lại, trong mắt chút tìm tòi nghiên cứu.

Tiêu Sơ Âm cúi đầu né tránh ánh mắt của hắn, còn đi đến cầm lấy đôi đũa đặt trên bàn, nhìn các món ăn tinh xảo, cũng không để ý tới Thẩm trắc phi vẫn còn ngồi, cười nói: "Vương gia, thiếp thân hầu hạ ngài dùng bữa nha".

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thư!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Bên trái? Bên phải?

Vũ Văn Tư Dạ và Thẩm trắc phi cùng ngồi ăn cơm, vương phi nương nương đứng bên cạnh mỉm cười hầu hạ gấp thức ăn, loại không khí này dường như rất hài hòa, so với lúc vương phi khóc khóc náo loạn càng khiến cho người ta cảm thấy bất an.

Vương phi nương nương sẽ không hất thức ăn lên mặt Thẩm trắc phi chứ --- thật làm cho người ta lo lắng.

Chẳng lẽ vương phi nương nương động tay động chân trong thức ăn của Thẩm trắc phi, như vậy mới không nổi giận --- thật khiến cho người ta phải hoài nghi.

Vương phi nương nương sẽ không phải là đã thay đổi tính tình biến thành một người khác rồi chứ --- trời có sập xuống cũng không thể có chuyện đó!

Trên thực tế, ngoại trừ dáng vẻ của Tiêu Sơ Âm có chút kì quái, cũng không có tâm tư gì khác, chính là cái gọi là phải dùng tâm tư đúng chỗ, dùng ở nơi không ai có thể hoài nghi, dùng ở nơi vừa khớp để trở thành dĩ nhiên, năng dùng một chút là được...

"Tay phải của ngươi bị đứt hay tàn phế rồi hả?" Lần thứ ba mũi bị đụng vào, ánh mắt Vũ Văn Tư Dạ quét tới bả vai bên phải của nàng, khuôn mặt như núi băng ngàn năm lại chìm xuống.

Mặc dù thấy tay trái của nàng rất thuần thực, nhưng lúc hầu hạ hắn ăn cơm cứ đưa khuỷu tay về phía hắn, còn thường xuyên "không cẩn thận" đụng vào mũi hắn, rốt cuộc đây là hầu hạ hay mưu sát hả!

Trong lòng Tiêu Sơ Âm lại càng khinh bỉ, đứt hay tàn phế? Chẳng lẽ nàng phải nói, vương gia, thật ngại quá, mẹ ngươi không cẩn thận hất một chén trà lên vai ta, cho nên ta phải dùng tay trái để gấp thức ăn...dùng cách này để tranh thủ sự đồng tình? Hay là nói, vương gia, vừa rồi ở trong hồ ngài không thấy sao, tay phải người ta bị thương mà, thật là...làm bộ e thẹn? Chuyện này phỏng chừng Tiêu Sơ Âm kiếp trước mới làm được!

"Hỏi vương gia, tay phải của thiếp thân không đứt cũng không tàn phế". Nói xong nàng lại gấp một cái trứng gà ném vào trong chén của Vũ Văn Tư Dạ, thiếu chút nữa nước canh đã tràn ra ngoài!

"Vậy thì dùng tay phải!" Đôi mắt Vũ Văn Tư Dạ nhíu lại, nhưng hắn lại muốn xem bả vai bên phải của nàng bị thương đến mức nào, nghe nói buổi trưa nàng đến chỗ ngạch nương, nhất định là ngạch nương cũng thay hắn "chiếu cố" nàng..

"Vương gia, xin thứ cho thân thiếp không thể tuân theo". Tiêu Sơ Âm đặt đôi đũa trên cái đĩa sứ trắng tinh, phát ra âm thanh trong trẻo.

Vũ Văn Tư Dạ khinh bỉ, đôi đũa trong tay cũng dừng lại.

Kế tiếp, nàng muốn khóc lóc kể lể tranh thủ sự đồng cảm của hắn, vẫn mượn cớ bị thương nhân cơ hội để hắn quan tâm vài câu? Hay lại nói, cha thừa tướng ở phía sau trách vương phủ hắn khinh người quá đáng?

Tiêu Sơ Âm mỉm cười ưỡn ngực: "Thiếp thân hầu hạ vương gia là đúng phận sự. Trưa hôm nay được vương gia đích thân cứu giúp, thiếp thân mới may mắn thoát khỏi nguy hiểm, đề tỏ lòng biết ơn, thiếp thân đặc biệt dùng tay trái để gấp thức ăn châm trà hầu hạ vương gia ngài".

Lời nói chứa hàm ý lấy lòng của nàng làm cho Vũ Văn Tư Dạ chán ghét nhíu mày lại, nhưng vẫn không tránh được suy nghĩ lay động của Tiêu Sơ Âm, theo bản năng nói: "Bốn vương không thấy có gì khác nhau cả!"

Khác biệt duy nhất là lúc nàng dùng tay bên phải sẽ không đụng vào mũi hắn!

Tiêu Sơ Âm mỉm cười thoải mái, ánh mắt rơi trên người Thẩm Nhượng Vân khó hiểu bên cạnh hắn, cười nói: "Từ xưa đến nay, trái kính trọng. Vương gia ngài nói có phải khác biệt hay không?"

Thẩm Nhượng Vân nghe vậy sắc mặt trắng bệch, thiếu chút nữa cũng đã vượt qua khuôn mặt tái nhợt của mấy tiểu thiếp ban nãy.

Ban nãy lúc nàng dựa vào Vũ Văn Tư Dạ ngồi xuống, vì để ngăn Vũ Văn Tư Dạ nhìn thấy vết thương bên vai phải của Tiêu Sơ Âm mà cảm thấy đồng tình, cho nên đã chọn ngồi xuống bên trái --- Bên trái Vũ Văn Tư Dạ vốn phải là chỗ tôn quý nhất trong phủ, chỗ của phúc tấn nương nương!

Nhất thời nàng lại sơ sẩy, phạm vào tối kỵ!

Ánh mắt Vũ Văn Tư Dạ lóe lên một tia sáng u ám, nhìn Tiêu Sơ Âm càng thêm bí hiểm, người này là nữ nhân ngu xuẩn lỗ mãng trước kia sao?

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thư!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Con người thay đổi

Tiêu Sơ Âm còn chưa trở về Mẫu Đan viên, tin tức từ trong nội bộ Bình Uyên vương phủ đã truyền ra ngoài.

Nghe nói buổi trưa vương gia đã cứu vương phi nướng nướng phẩm hạnh tội tệt kia, chỉ có điều, sau đó lại ném xuống nước...

Nghe nói lúc vương gia ở trong Cúc Hương Viên của Thẩm trắc phi đã làm khó dễ vương phi, quá trình thế nào thì không biết, chỉ biết là lúc đi ra sắc mặt của vương gia vô cùng khó coi, mũi vẫn còn ửng đỏ. Về mặt Thẩm trắc phi tái nhợt, tâm tình không tốt...mà vương phi lại tươi cười rạng rỡ, tâm tình...có vẻ tốt lắm?

Còn nghe nói, vương gia...

"Cầm Thái, đến phòng bếp gọi vài món ăn lên đây, đói chết ta rồi!" Tinh lại từ lúc sáng sớm tới giờ, cả một chén nước nàng cũng chưa uống, đừng nói đến ăn cơm. À, thiếu chút nữa đã quên, nhờ lòng tốt của Vũ Văn Tư Dạ, nàng đã uống được vài ngụm nước trong hồ.

Nghe đến bộ mặt thối tha của Vũ Văn Tư Dạ nàng lại thấy vui vẻ, hừ, nam nhân này ngoại trừ là vương gia, địa vị hơi tốt, bộ dạng hơi đẹp, còn có ưu điểm gì chứ? Hắn không cần vương phi này, nàng cũng chẳng cần vương gia mặt đen như hắc đầu! Đợi ba ngày sau trở về phủ thừa tướng, thương lượng với cha thừa tướng xem có thể bỏ vương gia kia hay không. Thoát khỏi thân phận phiến toái này, nàng cũng không muốn sống trong lòng chim vương phủ này cả đời, cùng nhiều nữ nhân hầu hạ một chồng..

Cầm Thái lĩnh mệnh đi ra ngoài, đến phòng bếp dặn dò hạ nhân.

Một tay Tiêu Sơ Âm chống cằm, nghĩ xem làm sao sống qua ba ngày, dựa vào tình hình hôm nay, thật sự nàng bước tiếp cũng khó khăn, ài, cũng chỉ có thể trách mình gấp xui xẻo, xuyên qua lại rơi vào một vương phi bất hạnh.

"Vương phi nướng nướng, nguyên liệu nấu ăn trong phòng bếp không đủ, chỉ có chút rau cải, nếu không thì ngài chờ một chút, nô tỳ đi phòng thức ăn lĩnh một chút nguyên liệu về".

"Không cần, có cái gì thì làm cái đó". Tiêu Sơ Âm khoát tay, hiện tại nàng đã đói đến mức choáng váng, có cơm ăn là được rồi. Hơn nữa, nếu trong phòng bếp không đủ nguyên liệu nấu ăn, cho dù Cầm Thái đi đến phòng thức ăn để lĩnh thì cũng chẳng phải là chuyện trong chốc lát. Thái độ của phòng thức ăn này đối với vương phi chỉ sợ là còn kém hơn những người khác trong vương phủ, làm sao trong phòng bếp lại chỉ có vài cọng rau cải.

"Dạ, vương phi nướng nướng".

Ngay lúc Tiêu Sơ Âm chờ đến khi cho rằng phòng bếp đã bị cháy, một mâm rau cải được vài nha hoàn bung vào đặt lên bàn, Cầm Thái đi đằng trước, về mặt rất khó coi.

Tiêu Sơ Âm cười lạnh, mấy người trong viện mình đều là thái độ này, đừng nói chi người trong viện khác, cục diện rối rắm này, nàng vẫn nên thu thập.

Ném một miếng rau cải, mặc dù mùi vị mặn nhạt bình thường, nhưng nguyên liệu rất tươi mới, so với những món ăn tinh xảo ở kiếp trước cùng những món ăn Nhật, Pháp mà nàng thường ăn với cha tổng giám đốc lại có một hương vị khác.

Chỉ có rau xanh, nhưng nàng lại ăn hết một chén cơm đầy.

"Vương phi nướng nướng, hôm nay khẩu vị của ngài thật tốt, nô tỳ mang thêm cho ngài một chén nữa nhé!" Cầm Thái đứng bên cạnh vui mừng, ủy khuất phải chịu trong phòng bếp ban này cũng biến mất.

"Không cần, ta ăn xong rồi, người thu dọn đi, một lát chúng ta sẽ đi hoạt động một chút..." Tiêu Sơ Âm uống một ngụm trà, thỏa mãn thờ phào nhẹ nhõm, không cần thận trọng chạm nhẹ vào vết thương trên vai, nàng khẽ rít qua kẽ răng.

Cầm Thái phì cười, thu dọn bàn ăn.

"Bản vương phi bị thương, người vui như vậy sao?" Nàng giả vờ tức giận trách mắng Cầm Thái.

"Nô tỳ không dám". Cầm Thái vội vàng xoa tay tay nói: "Đã lâu rồi nô tỳ không thấy đáng về thoải mái tự do này của vương phi, trước kia ngài chỉ một lòng

đặt hết tâm tư trên người vương gia, vương gia mất hứng, tâm tình của ngài cũng không tốt, giờ đã vào vương phủ, mặc dù ăn hơi khô, nhưng nô tỳ lại cảm thấy ngài chẳng tức giận, giống như bây giờ ngài đã hoàn toàn thay đổi!"

Tiêu Sơ Âm cười khổ nói: "Con người luôn luôn thay đổi, ta cũng không thể không hiểu chuyện như trước kia nữa, có một số việc ta không thể nào thay đổi, vậy thì cũng chỉ có thể cố gắng để bản thân sống tốt hơn mà thôi!"

Cầm Thái lắc đầu: "Nô tỳ không hiểu, nô tỳ chỉ biết là, bây giờ ngài tốt hơn trước kia nhiều".

Tiêu Sơ Âm đứng dậy đi đến cửa, nói sang chuyện khác: "Ăn no, cũng nên làm bài tập phúc tấn giao cho rồi!"

"Bài tập?" Cầm Thái cau mày, tính tình vương phi nương nương đã thay đổi tốt lắm rồi, tại sao thỉnh thoảng vẫn nói những lời nàng không hiểu gì hết.

Ánh mắt Tiêu Sơ Âm nhìn ra phía xa, nụ cười trên mặt bỗng nhiên cứng đờ: "Xem ra, cả bài tập cũng không làm được rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thư!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Ngủ ở đây đi

Chẳng những không thể làm xong bài tập phúc tấn giao cho, nàng cũng không thể bình an.

"Người nói, vương gia đến Mẫu Đan viên?" Giọng nói của Thẩm Nhượng Vân đột nhiên cao vút, Bích Lạc sợ tới mức vội vã cúi đầu lui về phía sau vài bước.

"Trắc phi nương nương, nghe bọn nha hoàn bên Mẫu Đan viên nói, dường như....là thật". Bích Lạc cũng không biết tại sao vương gia mới vừa ra khỏi Cúc Hương Viên, còn chưa tới một giờ đã đi Mẫu Đan viên.

Thẩm Nhượng Vân nhìn sắc trời, trong lòng chậm rãi thở phào, không sao, giờ là buổi chiều, chưa tới lúc chạng vạng tối, nếu không, ngộ nhờ vương gia này ra ý định...

"Ta biết rồi, người lui xuống đi, nếu như có chuyện gì, cứ đến báo với ta". Thẩm Nhượng Vân cho Bích Lạc lui xuống, vẻ dịu dàng trên mặt ri ra chút lạnh lẽo, Tiêu Sơ Âm, chỉ là một nữ nhân ngu xuẩn thô tục, có tư cách gì làm cho vương gia để trong lòng.

"Vâng". Bích Lạc cup mắt cúi đầu vâng theo lui ra ngoài.

Mẫu Đan Viên

Tiêu Sơ Âm tựa vào cột cửa phòng, mất hứng đầy mặt, hần tới làm gì? Còn ngại làm hại nàng chưa đủ thảm hả? Trước kia trốn tránh không gặp, nóng lòng muốn nàng chết đi, hôm nay là lần thứ hai đến viện nàng, không phải là cố ý để nàng bó bối mớ đồ chứ?

"Nô tỳ tham kiến vương gia kim an!" Cầm Thái bụng mồm chén ra ngoài, cúi người hành lễ với Vũ Văn Tư Dạ, vụng trộm quay đầu lại đưa cho Tiêu Sơ Âm một ánh mắt khích lệ: Vương phi nương nương, nắm chắc cơ hội.

Tiêu Sơ Âm vờ như không thấy ám chỉ của nàng, thần nhiên cúi người: "Thiếp thân tham kiến vương gia, không biết vương gia tìm đến thiếp thân có chuyện gì không?"

Wũ Văn Tư Dạ nhướn mí mắt, đổi lại trước kia, nữ nhân này không phải đã sớm đi đến xu ninh, ân cần quan tâm rồi sao? Hần đưa mắt nhìn mồm chén nha hoàn vừa bung ra, vừa rồi nàng ăn...rau cải sao?

Mắt phượng nhú lại, hần nói: "Chẳng lẽ bốn vương đi lại trong phủ của mình cũng phải có chuyện gì mới được sao?"

Tiêu Sơ Âm nhìn khuôn mặt thối tha đóng băng ngàn ngăn của hần, cúi đầu nói: "Thiếp thân không dám".

Nếu giờ hần không muốn nói, nàng cũng không muốn hỏi, người như Vũ Văn Tư Dạ, không có mục đích, làm sao có thể rảnh rỗi dạo đến viện của nàng chứ...

"Thương thế của người thế nào rồi?" Vũ Văn Tư Dạ thần nhiên hỏi.

Tiêu Sơ Âm sừng sốt, tốt bụng như vậy? Lại quan tâm đến thương tích của nàng? Đáng tiếc, nàng không tin...

"Đa tạ vương gia quan tâm, chỉ là vết thương nhỏ, cũng không đáng ngại."

Hần thờ ơ đi về phía nàng, trong mắt chứa nghi hoặc và tìm tòi nghiên cứu, sau khi thành thân, nàng thay đổi quá nhanh, vô cớ gây rối trước kia lại biến

thành tranh cãi dựa vào lý lẽ, nịnh bợ lấy lòng cũng biến thành lạnh lùng xa cách bấy giờ, nếu như là thủ đoạn nàng mới học được thì không thể không nói, quả thật cao minh hơn lúc trước rất nhiều.

Tiêu Sơ Âm bùng lên cho hấn chén trà, để tỏ vẻ vết thương của mình không nặng, còn cố ý dùng tay phải, nhưng mà, đau đớn khiến lưng nàng đổ một tầng mồ hôi lạnh.

Vũ Văn Tư Dạ nhú mày: "Bữa sau trở về phủ thừa tướng, tốt nhất là người hãy an phận một chút, không được gây sự!"

Tiêu Sơ Âm cười lạnh nhạt, nàng đã nói làm sao hấn có thể quan tâm đến vết thương của nàng chứ, hóa ra là sợ bị cha nàng biết nàng sống ở vương phủ không tốt, nhưng mà cho dù hấn không nhắc nhở, nàng cũng không định nói ra, loại chuyện này...Nàng ghi nhớ là được rồi.

"Thiếp thân biết". Nói xong chưa? Nói xong thì mau đi đi, nàng còn phải chép nữ giới đấy! Không có công phu mà mồm đầy dứa với hấn đâu!

Vũ Văn Tư Dạ nhìn thái độ đúng mực của nàng, ý định đùa bỡn lóe lên trong mắt: "Đêm nay bốn vương..."

Trái tim của Tiêu Sơ Âm nhảy lên, hai tay vô thức nắm chặt, còn không đợi nàng kịp phản ứng, đã nghe giọng nói lạnh như băng của hấn: "Ngủ ở đây đi".

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thụ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Hầu hạ đi ngủ

Tin tức buổi tối vương gia muốn ngủ lại chỗ vương phi truyền ra trong vương phủ còn nhanh hơn cả gió.

Sau khi phúc tấn nghe được, cúi đầu uống một ngụm trà, thần nhiên hỏi một câu: "Thật sao?"

Nha hoàn Tuyệt Tinh đi cùng gậy đầu, nói kỹ một lần cho phúc tấn nghe tình hình thực tế mà tiểu nha hoàn đã báo lại. Lúc này phúc tấn mới buông tách trà trong tay ra, xoay người chậm rãi thiêu bức tranh Quan Âm Tống Tử vẫn chưa hoàn thành, không nói gì nữa.

Cúc Hương Viên

Thẩm Nhược Vân ngồi trong phòng, nha hoàn Bích Lạc quỳ bên chân.

Nàng cúi đầu nhìn Bích Lạc, giống như làm bầm: "Làm sao vương gia có thể ngủ lại ở Mẫu Đan viên chứ? Rõ ràng là đêm tân hôn vương gia còn khinh thường không thèm ở lại".

Bích Lạc quỳ trên mặt đất, nghĩ một hồi lâu mới khúm núm thử thăm dò một câu: "Ba ngày sau vương phi phải về nhà, nói không chừng vương gia chỉ giả vờ thôi, nếu không, lúc vương phi về phủ nói lại với thừa tướng, vương gia cũng khó xử."

Ánh mắt Thẩm Nhược Vân lóe lên, lông mày cau chặt giãn ra, trên mặt lại khôi phục nụ cười dịu dàng, vươn tay tỏ ý cho Bích Lạc đứng lên: "Ta chỉ là quá lo lắng cho vương gia mới nóng vội như vậy, một lát người đi hỏi nha hoàn của Mẫu Đan Viên, xem lúc nào thì vương gia rời đi, nếu như là nửa đêm, người mời ngài đến đến Cúc Hương Viên!"

Bích Lạc đứng lên, cúi đầu lĩnh mệnh đi ra ngoài.

Mấy tiểu thiếp trong Thiên Viên lại càng thiếu chút nữa đã rơi thành một nùi.

Wương gia, vậy là thế nào!

Mà ở Mẫu Đan Viên

Tiêu Sơ Âm không nói gì nhìn trời, Vũ Văn Tư Dạ có ý gì? Đêm nay ngủ lại ở chỗ nàng? Vậy không phải là mưu đồ khiến nàng tiếp tục gặp họa sao? Trong vương phủ có bao nhiêu ánh mắt đang nhìn chằm chằm nàng, bất thành hình hấn lại phun ra một câu muốn qua đêm ở đây!

"Vương phi nương nương, ngài xem, áo này được không?" Cẩm Thái vui mừng rạo rức chọn quần áo cho Tiêu Sơ Âm, khuôn mặt nàng dưới ánh nến xán lạn như hoa.

"Tùy đi!" Dù sao tối nay nàng cũng không ngủ cùng hấn!

"Nương nương!" Cẩm Thái hơi tức giận dậm chân thật mạnh, tại sao vương phi lại không để ý đến vương gia nữa rồi!

"Hả? Sao vậy?" Tiêu Sơ Âm đang nghĩ đối sách, quay lại nhìn nàng, không biết nàng gấp cái gì.

Cầm Thái còn muốn nói chuyện, cửa đã bị đẩy ra.

Vũ Văn Tư Dạ đi thẳng tới, vẫy tay để nha hoàn lui ra, Cầm Thái bỏ quần áo xuống, gật gật đầu với Tiêu Sơ Âm tỏ ý khích lệ, lúc này mới cúi người lui ra ngoài.

Tiêu Sơ Âm tròn trừng mắt, nha đầu kia còn gấp hơn cả nàng!

"Vương gia, xin thứ cho thiếp thân vô lễ, vì ba ngày sau thiếp thân phải về phủ nên đêm nay vương gia mới ở Mẫu Đan Viên à?"

Vũ Văn Tư Dạ lạnh lùng hếch mày: "Phải thì sao? Không phải thì thế nào?"

Tiêu Sơ Âm lùi một bước, không dấu vết kéo dài khoảng cách với Vũ Văn Tư Dạ: "Nếu như phải, vương gia không cần lo lắng, thiếp thân về phủ sẽ không nói lung tung".

Trong mắt Vũ Văn Tư Dạ lờ mờ lộ ra vẻ không tin: "Nếu không phải?"

"Nếu không phải," Tiêu Sơ Âm cười nhạt nhẽo, hẳn muốn nghe câu trả lời thế nào đây? Nếu không phải, vậy nàng muốn hỏi hẳn là chẳng lẽ bởi vì thích nàng nên mới đến đó chứ? Nàng còn không ngu xuẩn đến mức tự chuốc lấy nhục nhã đâu.

"Thiếp thân sẽ hầu hạ vương gia ngài đi ngủ".

Vũ Văn Tư Dạ nhìn động tác của nàng, trong lòng khinh bỉ, đi về phía trước từng bước áp sát nàng: "Vương phi nói muốn hầu hạ bổn vương, làm sao cứ lui về phía sau thế kia? Bổn vương còn nhớ người nói ở vương phủ phải nhớ thân phận địa vị của mình, chẳng lẽ vương phi đã quên thân phận và trách nhiệm của mình rồi sao?"

Hắn nhấn mạnh hai chữ "trách nhiệm", trong mắt lộ ra cảm xúc nguy hiểm mù mịt.

Tiêu Sơ Âm không khỏi lùi ra sau từng bước, thân thể tựa vào cột giường.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thư!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Đi rồi quay lại

Không thể không nói, khí thế của tên vương gia hỗn đản này làm nàng toát mồ hôi, hẳn là chủ nhân của vương phủ, là trượng phu danh chính ngôn thuận của nàng, nếu như đêm nay hắn nhất định muốn nàng thị tẩm, nàng cũng không biết phải khóc lóc kêu oan ở đâu!

Đối với người như thế....

Tiêu Sơ Âm tiến lên một bước, mặt đối mặt với hắn, nàng khẽ nở nụ cười mang theo chút e thẹn: "Dĩ nhiên là thiếp thân không quên thân phận và chức trách của mình, nhưng thật là không khéo, hôm nay thiếp thân đến quý thủy (kính nguyệt)..."

Ý cười trong mắt Vũ Văn Tư Dạ càng nhiều hơn, có phải cái cơ này quá vụng về rồi hay không!

Tiêu Sơ Âm quay đầu nhìn sang chỗ khác, khuôn mặt cực kì thẹn thùng, tựa như rất khó mở miệng: "Nếu như vương gia vẫn muốn, chỉ là phải đợi thiếp thân tắm rửa xong đã, lúc đó vương gia có thể..."

Nàng còn chưa nói xong lại cảm thấy áp lực trước mặt dần dần biến mất, khi ngẩng đầu đã nở nụ cười.

Vũ Văn Tư Dạ nhắc chân đi ra ngoài cửa.

Hắn đi đến ngưỡng cửa lại ngừng cước bộ, hơi xoay người lại.

Khóe miệng Tiêu Sơ Âm nhếch lên, nở nụ cười sáng rỡ, lại cố ý dùng giọng điệu lưu luyến giữ lại: "Vương gia..."

Quả nhiên, Vũ Văn Tư Dạ không hề cho dự kéo cửa ra, nhanh chóng rời đi.

Bóng lưng hắn biến mất, Tiêu Sơ Âm mới thở phào nhẹ nhõm, yếu ớt ngồi liệt trên giường, nếu thật sự Vũ Văn Tư Dạ không cố kị, nàng thật không biết phải làm sao!

Nha hoàn Bích Lạc trông giữ ở cổng Mẫu Đan Viên, rất xa đã thấy một người đi ra từ trong viện, nhìn kĩ một chút, chính là vương gia. Nàng vội vã đứng thẳng cung kính, thầm nghĩ chủ tử nhà mình đúng là liệu sự như thần, chuẩn bị mời vương gia đến Cúc Hương Viên.

Ai ngờ, bóng dáng cao lớn trong viện đi tới cổng lại hơi ngập ngừng, dừng một lát lại trở vào viện.

Bích Lạc ngỡ ngác nhìn hình bóng của Vũ Văn Tư Dạ, trong lòng rối bời, trở về nàng phải giải thích với Thẩm trắc phi thế nào đây? Chẳng lẽ nói vương gia đi ra rồi lại đi vào? Vậy chẳng phải là...Oán hận giậm chân, Bích Lạc hốt hển trở về Cúc Hương Viên phục mệnh.

Cửa phòng lại bị mở ra, đầu Tiêu Sơ Âm cũng chẳng thềm ngừng lên nói: "Cầm Thái, tìm "Nữ giới" đến đây, chuẩn bị giấy mực cho ta".

Phải chép mười lần nữ giới mới được đi ngủ, một chết nàng rồi! Vương phi đây không phải là người làm việc kiếm sống mà!

"Người cô tình chộc tức bốn vương rồi khỏi là vì để có thời gian chép nữ giới sao?" Vũ Văn Tư Dạ vào cửa cười lạnh lùng, lòng dạ của nữ nhân này càng ngày càng khó đoán, chẳng lẽ nàng không biết giữa trừng phạt của mẫu phi và ân sủng của hân, bên nào nặng bên nào nhẹ sao?

Tiêu Sơ Âm nghe vậy kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía Vũ Văn Tư Dạ, vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên, nàng, có phải là quá xem nhẹ nam nhân này không?

"Ta..." Nàng sững sờ.

Vũ Văn Tư Dạ đẩy cửa đi vào, mắt nhìn chăm chăm nàng, lách người vào trong, hơi thở ấm áp rơi trên đầu nàng: "Ngoài việc mẫu phi bắt người chép nữ giới, còn cho người làm cái gì mà lại không cần bốn vương sủng hạnh?"

Tiêu Sơ Âm hoảng sợ lui ra phía sau, nhưng phía sau lại là cột giường, không thể lui được nữa.

"Phúc tấn không có...A! Không được!" Trong lúc sợ hãi nàng không thể khắc chế chính mình, hét lên thất thanh.

Dưới ánh nến vàng ảm, hai tay Tiêu Sơ Âm đan chéo bảo vệ trước ngực, quay mặt nhắm nghiền hai mắt, không dám nhìn nam nhân trước mặt, chỉ cảm thấy đầu vai chột mắt rệu, làn da nhẵn bóng lộ ra bên ngoài. Nàng từ từ mở mắt, hai tay chuyển qua che hai vai mình.

Nam nhân này thật đáng ghét! Lại dùng sức mạnh xé quần áo của nàng.

Mảnh vụn quần áo trong tay Vũ Văn Tư Dạ rơi xuống, ánh sáng trong đôi mắt hân chột lóe lên, nhìn đầu vai trần trụi của nàng, yết hầu khẽ động...

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thư!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Có đau không

Dưới ánh nến vàng ảm, hai tay Tiêu Sơ Âm che trước ngực, ngẩng đầu ngạc nhiên nhìn nam nhân lần người lên.

Hai tay Vũ Văn Tư Dạ dừng ở đầu vai nàng, vài lụa trắng cần thận bao lấy đầu vai non mịn, ngón tay dài mảnh chậm rãi vuốt ve trên băng gạc.

"Đau không?" Giọng nói của hân trầm thấp, có hơi khàn khàn.

Tiêu Sơ Âm cắn chặt răng, năm ngón tay chậm rãi siết chặt, một chỗ trong đáy lòng bắt đầu quặn đau.

Đau không?

Từ nay không thể gặp lại người thân bạn bè kiếp trước, đau không? Đau.

Đến nơi này kêu trời trời không thấu, kêu đất đất không thừa, bị chửi mắng cũng không thể cãi lại, bị đánh cũng không thể đánh trả, đau không? Đau.

Trong vòng một ngày đã nhận hết những đau khổ mà cả mười tám năm của kiếp trước chưa từng chịu đựng, bị người coi khinh, bị người bài xích, bị người chế giễu châm chọc, bị người hãm hại vu oan, đau không...Đau.

Như vậy thì, so với những thứ đó, đau đớn của vết thương trên vai thì tính là cái gì.

"Đau". Nàng ngẩng đầu nhìn thẳng vào Vũ Văn Tư Dạ, ánh sáng trong đôi mắt u ám sâu không thấy đáy nhất thời nhanh chóng cản đứt chữ này.

Vũ Văn Tư Dạ sững sờ, đường nét ngũ quan rõ rệt trên khuôn mặt được ánh nến cháy sáng chiếu ra vài phần tà khí. Năm ngón tay hân chạy trên băng gạc dừng một chút, khoe miệng nở nụ cười lạnh lùng, ngón giữa gõ nhẹ lên băng gạc hai cái, sau đó...bất thành linh bốp lại!

Nàng bất ngờ không kịp phòng ngự, há mồm gần như muốn kêu lên, đau đớn trên vai làm trán đổ mồ hôi lạnh. Có phải nam nhân này bị bệnh rồi hay không hả! Người ta đã nói là đau, hân còn muốn tra tấn nàng!

"Chút đau đớn ấy còn không chịu được, làm sao người có thể xứng làm vương phi của bốn vương chứ?" Vẻ mặt của Vũ Văn Tư Dạ như Tu La của

bóng đêm, nắm ngón tay bóp chặt vết thương của nàng, trên băng gạc thấm ra vài vết máu đỏ tươi.

Tiêu Sơ Âm hung ác nhìn nam nhân trước mặt, vì đau đớn nên cơ thể nàng cuộn tròn lại, những giọt mồ hôi trên khuôn mặt tái xanh rơi xuống đất, mẹ nó, hẳn cho rằng nàng muốn làm vương phi có hoàn cảnh khốn cùng này hay sao! Chỉ cần chờ đến lúc nàng trở về phủ thừa tướng, cái gì mà vương gia chó má, trác phi tiểu thiếp, đều lẫn ra xa một chút cho lão nương!

"Vương gia" Nàng ngẩng đầu, ánh sáng trong con ngươi đen tuyền chớp lên rạng rỡ: "Trước tiên ta muốn xin ngài làm rõ một việc!"

Vũ Văn Tư Dạ nhú mày, sức lực trên tay nhẹ dần.

"Thứ nhất, bây giờ ta với ngài, ngoại trừ có một tờ hôn thư ở bên ngoài, không hề có quan hệ gì khác. Thứ hai, ta bị thương có đau hay không là chuyện của ta, có phải là vương phi của ngài hay không cũng không có liên quan! Thứ ba, sủng hạnh của ngài đối với ta...không có ý nghĩa gì cả". Nàng thu lại ánh sáng trong mắt, khôi phục lại vẻ mặt bình thường: "Cho nên, vẫn xin vương gia bỏ qua cho thiếp thân".

Vũ Văn Tư Dạ nghe vậy, từ trên cao liếc nhìn nàng: "Ngươi làm gì Tiêu Sơ Âm rồi?"

Dù đã chuẩn bị tư tưởng rất tốt rồi, nàng vẫn kinh ngạc trong giây lát, Vũ Văn Tư Dạ này quá nhạy rồi. Từ buổi sáng đến bây giờ, mặc dù nàng làm việc có vượt quá khả năng của Tiêu Sơ Âm trước kia, nhưng nàng đã cố gắng kiềm chế bản thân không nên khoa trương quá mức rồi. Cho nên, bị phúc tấn hắt trả, nàng không tránh, bị tính kế rơi xuống nước, nàng không giải thích, cho dù là hùa hạ hấn và trác phi dùng bữa, nàng cũng dừng đúng lúc...Thật không ngờ, vẫn bị hấn phát hiện ra...

"Thiếp thân không biết vương gia đang nói cái gì, thiếp thân là dòng chính nữ trong phủ thừa tướng, là vương phi của Bình Uyên vương phủ, nếu như vương gia nghi ngờ thái độ trước sau khác nhau của thiếp thân, thiếp thân có thể cho một câu trả lời, trong lòng vương gia ngài đã rõ ràng, hà tất phải để thiếp thân nhắc lại?"

Biểu tình lạnh như băng trên mặt Vũ Văn Tư Dạ lại càng u ám hơn, ý của nữ nhân này là chỉ việc đem tân hôn hấn hạ độc giết nàng...Nàng lúc đó, cho dù chết một trăm lần cũng không thấy tiếc.

Nhưng hiện tại, hẳn lại không biết bản thân do dự cái gì...

"Bốn vương cảnh cáo ngươi, nếu như ngươi có bất luận suy nghĩ gì thủ đoạn gì ở Bình Uyên vương phủ, bốn vương tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi".

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thư!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Bao nhiêu của hồi môn

Sau khi Vũ Văn Tư Dạ rời khỏi Mẫu Đan viên, liếc nhìn Cúc Hương viên, xoay người đi về phía hồ.

"Gia" Trong bóng đêm, một bóng người im lặng xuất hiện phía sau Vũ Văn Tư Dạ.

Mặt hồ ban đêm rất yên bình, gió ban đêm cũng yên bình, nhưng dưới sự yên bình đó, che giấu biết bao con sóng mãnh liệt, ai cũng không biết, ai cũng không đoán trước được.

"Trong cung có tin tức gì không?"

"Đang phái của Thái tử gần đây không còn quá vững chắc, không ít triều thần đã âm thầm rút lui, thuộc hạ lo lắng..."

"Ngươi tiếp tục phái người theo dõi động tĩnh của Quý phi, có tin tức gì thì đến báo cho ta biết, chuyện thái tử, không cần các ngươi nhúng tay vào". Vô tình hẳn lại chạy đến chỗ ban ngày Tiêu Sơ Âm bị rơi xuống nước, hẳn đứng lặng im, phản phò người phía sau: "Ngươi phái vài người âm thầm điều tra tình hình của phủ thừa tướng một chút".

"Gia," Người nọ có chút nghi hoặc: "Muốn tra cái gì ở phủ thừa tướng?"

Ánh mắt Vũ Văn Tư Dạ nheo lại, khóe miệng nở nụ cười lạnh lùng: "Tra xem trước khi thiên kim của thừa tướng trước khi xuất giá, có ai đã đến phủ thừa tướng".

"Thuộc hạ tuân mệnh".

Vũ Văn Tư Dạ đứng một lúc lâu ở bên bờ hồ, một mình trở về phòng ngủ.

Lúc này, Tiêu Sơ Âm xác định là Vũ Văn Tư Dạ đã thật sự rời khỏi mới đóng cửa lại, chân trần trèo lên giường, lấy chăn quấn chặt lấy người mình, vì

nàng hầu như điên cuồng dùng sức siết chặt nên vết thương trên vai đã nhuộm đỏ băng gạc. Trong chấn bông tối tăm, nàng giống như một con thú bị vây hãm, tự mình bất an hung tợn xé rách vết thương trong lòng, cuối cùng, rơi nước mắt....

"Vương phi nương nương". Cẩm Thái ở ngoài cửa lo lắng gõ cửa, vừa mới thấy vương gia nổi giận hùng hùng đi ra ngoài, trong phòng lại không có động tĩnh gì, không biết vương phi thế nào rồi.

"Vào đi".

"vương phi nương nương, ngài không sao chứ?" Cẩm Thái đẩy cửa nhìn thấy Tiêu Sơ Âm lấy khăn bao trùm lấy mình, chỉ lộ ra cái đầu, trên mặt còn có vệt nước mắt.

Tiêu Sơ Âm thở dài một hơi, thu dọn tâm tình trong lòng, nếu Vũ Văn Tư Dạ có thể giết nàng một lần, đương nhiên cũng có thể giết nàng lần thứ hai, dựa vào tình hình này, nàng phải dựa vào sức lực của mình để nhanh chóng rời khỏi vương phủ mới được, phủ thừa tướng bên kia, chỉ là tảng đá dò đường ra của nàng, nếu như không được, nàng nhất định còn có đường lui của mình.

"Lấy "Nữ giới" ra đây, chuẩn bị giấy mực".

Rất may là hồi nhỏ nàng có học viết chữ bằng bút lông, mặc dù không phải là đẹp, nhưng so với người bình thường thì vẫn được hơn. Nàng vừa chép nữ giới vừa nhớ lại lúc Tiêu Sơ Âm gả vào vương phủ.

"Cẩm Thái, lúc ta gả vào vương phủ, có của hồi môn gì không?" Tiêu Sơ Âm trước kia suốt ngày chỉ biết giờ thủ đoạn để Vũ Văn Tư Dạ thích mình, căn bản là không quan tâm đến việc này.

"Lúc vương phi vào Bình Uyên vương phủ, của hồi môn không ít đâu, mang tới vương phủ phải mất cả nửa ngày, tại sao đột nhiên ngài lại hỏi việc này?" Cẩm Thái đứng bên cạnh mỉm cười cho nàng.

Tiêu Sơ Âm nhớ kỹ lại, phát hiện mình không nhớ rõ chuyện này, vì thế đổi một câu hỏi khác: "Vài ngày nữa ta hồi phủ, muốn tặng thứ gì đó cho phụ thân, lương tháng trong vương phủ lại không đủ dùng, cho nên muốn hỏi một chút, trong sổ của hồi môn đó, có bao nhiêu thứ đứng tên ta?"

Cẩm Thái suy nghĩ một lát: "Vương phi nương nương, lúc ngài gả vào Bình Uyên vương phủ, vốn là tất cả các của hồi môn đều thuộc về vương phủ, nhưng thừa tướng lại sợ ngài chịu khổ, nên đem năm cửa hàng và một tòa trạch viện ở ngoại ô đứng tên ngài gửi ở tiền trang (ngân hàng). Nếu như ngài cần tiền, ngày mai nô tỳ sẽ thay ngài đi đến tiền trang lấy về là được".

Tiêu Sơ Âm nhún mày, tay cầm bút dừng lại: "Năm cửa hàng? Là cửa hàng trống sao?"

Cẩm Thái lắc đầu: "Không phải, trong năm cửa hàng, bốn cái là tiệm vải vóc tơ lụa, còn một cái là tửu lâu."

"Ta biết rồi, ngày mai ngươi đi tiền trang thay ta lấy một ít ngân phiếu về đây, sau đó nhân tiện kêu chương quầy của năm cửa hàng đó đến đây, ta có việc muốn dặn dò".

Vừa đặt bút trong tay xuống, nàng đã chép xong một lần.

"Dạ, vương phi nương nương". Cẩm Thái thấy nàng đặt bút: "Ngài không chép nữa sao?"

"Một rồi, đi ngủ". Nàng ngáp một cái, bị Vũ Văn Tư Dạ quấy rối như vậy, nàng mệt mỏi không sao chịu nổi.

"Ngộ nhớ phúc tấn hỏi..."

Về mặt Tiêu Sơ Âm lạnh lẽo, nhìn vết máu chảy ra trên vai phải: "Nếu như bà ấy thông minh, nên khuyên con trai của mình đuổi ta ra khỏi vương phủ sớm một chút!"

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thư!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Công tử quyền rũ

Sáng hôm sau, Tiêu Sơ Âm dậy thật sớm. Làm gì à? Tập thể dục buổi sáng!

Nàng có thói quen chạy bộ buổi sáng. Mặc dù bây giờ không có đồ thể thao, nhưng buổi sáng đi ra ngoài vận động cơ thể một chút, đi bộ hít thở không khí trong lành cũng rất tốt.

Chỗ đình lục giác hôm qua dường như không tệ, tầm mắt phóng ra quang cảnh phía xa. Đặc biệt vào buổi sáng sớm, trên mặt nước còn có một tầng sương mù nên càng thêm phong tình.

Tiêu Sơ Âm phân phó hạ nhân, sau khi thay một bộ quần áo thoải mái liền dựa vào trí nhớ đi đến bờ hồ nhân tạo hôm qua. Quả nhiên, ánh mặt trời như lòng đỏ trứng trái đều trên đất, làn sương mù phiêu tán nhân nhật trên mặt hồ nước, cây liễu rủ bên hồ tô điểm thêm chút sắc xanh. Không thể không nói, cảnh sắc ở vương phủ đẹp hơn người ở đây không biết bao nhiêu lần.

Bắt đầu thôi! Trái ba vòng phải ba vòng, xoay cổ xoay hông, xoay xoay...

Sáng sớm Vũ Văn Tư Dạ thức dậy luyện kiếm liền nhìn thấy một người làm những động tác quái lạ ở trong đình lục giác, lại còn quay tới quay lui.

Ánh mặt trời ban mai chiếu vào một bên mặt hán, lông mày và sống mũi thẳng tắp làm lộ ra những đường cong anh tuấn, giống như một tác phẩm điêu khắc đẹp đẽ. Chỉ cần một ánh mắt, đường nét lạnh lẽo ấy bỗng chốc trở nên dịu dàng. Trong lúc lơ đãng nở nụ cười rạng rỡ.

"Nữ nhân này rất thú vị". Bên cạnh Vũ Văn Tư Dạ xuất hiện một áo bào dài rũ xuống đất, tóc như mực xoắn tung ra, dung mạo mê hoặc khiến người ta vừa nhìn thấy không thể nhận ra là nam hay nữ. Khung xương thon dài và dáng người cao lớn ở bên trong vẻ yếu mị kia lại sinh ra vài phần khí chất xuất trần. Hắn khoác lên vai Vũ Văn Tư Dạ, nụ cười trên khóe miệng treo đầy hứng thú.

Vũ Văn Tư Dạ nghe vậy ngẩn ra, nụ cười tắt lịm. Thản nhiên đánh rớt cánh tay đang khoác lên vai mình: "Tông Lam, nữ nhân đó là thiên kim của phủ thừa tướng".

Trưởng Tôn Tông Lam rất hạnh khê híp lại, làm ra một vẻ mặt quyến rũ như hoa: "Hả? Thiên kim của Tiêu thừa tướng? Đó không phải là vương phi của người sao? Nghe nói người không thích vương phi này, không bằng tặng cho ta đi... Thế nào?"

Nụ cười trên khóe miệng Vũ Văn Tư Dạ cứng lại, không nói gì.

Tiêu Sơ Âm đang hăng hái lắc lư sang sang trái sang phải. Bỗng nhiên ở phía sau lưng truyền đến giọng nói khiến người ta mất hứng: "Người làm gì ở đây?"

"Nô tỳ tham kiến vương gia!" Cẩm Thái vội vàng thỉnh an.

Vương gia này bị làm sao thế! Chẳng lẽ nàng tập thể dục buổi sáng cũng phải báo cáo cho hắn sao? Vừa định xoay người kéo Cẩm Thái rời đi. Ai ngờ vừa quay lại đã thấy còn có một người ở phía sau, cố gắng dừng bước chân và kéo ra một nụ cười.

"Thiếp thân tham kiến vương gia. Thiếp thân thấy không khí buổi sáng rất trong lành nên mới ra ngoài hoạt động một chút. Nếu như đã quấy rầy vương gia, thiếp thân xin cáo lui".

"Đội đã". Trưởng Tôn Tông Lam khê cười vươn tay ngăn nàng lại: "Đừng đi vội, ta thấy nàng rất thú vị, dù sao Ti Dạ cũng không thích nàng, không bằng, nàng theo ta đi".

Lúc này ánh mắt Tiêu Sơ Âm mới rơi trên bộ quần áo màu đỏ và làn da trắng như tuyết của hắn. Người này, không phải là nam sủng của Vũ Văn Tư Dạ chứ? Dáng người, dung mạo và cả bộ dáng lúc nói chuyện, nhìn thế nào cũng giống một con thỏ nha!

"Không biết nên xưng hô với công tử thế nào?" Tiêu Sơ Âm cười nhìn hắn, nhìn bộ dáng của nam nhân này, nếu như không phải nam sủng của Vũ Văn Tư Dạ thì nhất định cũng là quý công tử của danh môn thế gia. Nếu không quần áo lụa là, lời nói hành vi này người bình thường sao lại có được.

"Trưởng Tôn Tông Lam". Nụ cười của nam tử ngày càng rạng rỡ, thuận tay khoác lên vai Vũ Văn Tư Dạ, cười nói: "Người xem, ta đã nói nàng rất thú vị mà. Người chiếm được bảo bối lại giấu kỹ như vậy. Rất may là hôm nay bị ta phát hiện được, nếu không, chẳng phải chuyện tốt gì cũng đều bị người chiếm một mình sao!"

Hắn lại quay đầu nói với Tiêu Sơ Âm: "Vương phi, nàng nghĩ xong chưa, theo ta đi hay là ở lại với tên vương gia máu lạnh này?"

Tiêu Sơ Âm nhìn khuôn mặt thối tha của Vũ Văn Tư Dạ, lại nhìn Trưởng Tôn Tông Lam đang cười quyến rũ. Tên vương gia vô lại này cũng có người bạn càn rỡ vậy sao, thật sự là không thể tin được...

Còn rời khỏi vương phủ...Nàng rất muốn, nhưng vẫn chưa đến lúc...

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thư!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Bỏ ta đi

"Hóa ra là Tam công tử của Trưởng Tôn thế gia, thịnh tình của Tam công tử thiếp thân xin cảm ơn, hôm khác sẽ tự mình đến nhà bái phỏng, cảm tạ ý tốt của Trưởng Tôn công tử". Không nấn không nhát dõ sang đề tài khác, Tiêu Sơ Âm cúi đầu nhìn mũi chân của mình, nghiền ngẫm dụng ý của Trưởng Tôn Tông Lam.

Hắn có ý gì chứ, trước mặt Vũ Văn Tư Dạ lại bảo nàng đi theo hắn. Hắn đang thăm dò Vũ Văn Tư Dạ hay là...

"Sao..." Trường Tôn Tông Lam vuốt cằm, đôi mắt đảo vô tội nhìn trời: "Tư Dạ, nàng biết ta là ai cũng không muốn theo ta, xem ra tình cảm đối với người rất thâm đậm, chắc chắn..."

Khóe mắt Vũ Văn Tư Dạ nhú lại, trầm giọng nói: "Tông Lam, người trở về đi".

Khóe mắt Trường Tôn Tông Lam nhú lại, hơi oán giận nói: "Được thôi, người đã đuổi ta thì làm sao ta có thể tiếp tục quấy nhiễu nữa" Đôi mắt hắn híp lại, nụ cười dịu dàng như hoa liễu lay động giữa trời xuân: "Vương phi, chúng ta sẽ nhanh chóng gặp lại!"

Tiêu Sơ Âm cúi người, trong đôi mắt thần nhiên lóe lên tia sáng: "Thiếp thân cung tiễn Trường Tôn công tử".

Lúc đi Trường Tôn Tông Lam vẫn không quên đá lông nheo với Tiêu Sơ Âm. Lòng nàng không khỏi bồi ngùi xúc động, người quái dị thật đúng là không có cách nào thay đổi. Cả kết giao bạn bè cũng là loại người quái gở, vừa gặp đã tán tỉnh thê tử của người khác...

Trước nghĩ sau suy xong thân phận địa vị của Trường Tôn Tông Lam, Tiêu Sơ Âm dứt khoát ngồi xuống bàn bạc với Vũ Văn Tư Dạ.

"Vương gia, ngài ngồi đi". Nàng treo lên một nụ cười hết sức chuyên nghiệp, một bộ dáng chủ nhà mời Vũ Văn Tư Dạ ngồi xuống.

Vũ Văn Tư Dạ cũng không biết làm sao, nhìn nàng mỉm cười sáng khoái như vậy cũng không chán ghét như trước kia. Trái lại còn cảm thấy câu nói ban nãy của Trường Tôn Tông Nhạc rất đúng, hiện tại nữ nhân này rất thú vị...Nhưng mà...

"Vương gia à, thiếp thân muốn thương lượng với ngài một việc. Ngài xem, sau khi thiếp thân vào vương phủ đã làm âm mưu khiến mọi người không thể yên ổn. Người người đều hận không thể đuổi thiếp thân về phủ thừa tướng. Ngay cả đêm tân hôn ngài cũng nói, bất cứ lúc nào ngài cũng có thể bảo ta thu dọn đồ đạc rời đi, đúng không?" Trong lòng Tiêu Sơ Âm tính toán nhanh như chớp, hoàn toàn không để ý đến khuôn mặt xanh mét của Vũ Văn Tư Dạ.

"Vương phi nương nương..." Cẩm Thái ở bên cạnh đưa tay kéo ống tay áo của nàng, vẻ mặt lo lắng.

Nàng khoát tay, đôi mắt nghiêm túc chờ đợi hỏi: "Vương gia, nếu như ngài không thích ta, phiền ngài bỏ ta đi được không?"

Gió nhẹ thổi qua làm xuất hiện những con sóng lăn tăn trên mặt hồ.

Vũ Văn Tư Dạ thần nhiên quay đầu lại, nhìn bóng lưng đang đột ngột dừng chân. Sau đó bóng dáng màu đỏ biến mất hẳn trong rừng cây, thấp thoáng còn truyền đến tiếng cười khê trong gió.

Hắn quay đầu lại, đôi mắt chợt xuất hiện màu nguy hiểm. Năm ngón tay vô tình như có ý gõ nhẹ lên bàn làm bột đá rơi rớt: "Người muốn bỏ vương bỏ người?"

Tiêu Sơ Âm gật đầu như gà mổ thóc, cười như tên trộm. Đúng vậy a, người bỏ ta, chúng ta nước giếng không phạm nước sông, người làm Bình Uyên vương gia của người, ta làm tiểu thư Tiêu gia của ta. Tương lai vô cùng tươi sáng...

"Vậy nếu bỏ vương đột nhiên cảm thấy thích người thì sao?" Khóe miệng Vũ Văn Tư Dạ nở nụ cười lạnh lùng, tia hứng thú châm chọc trong mắt rất hài lòng với vẻ mặt kinh ngạc của Tiêu Sơ Âm.

"Cái đó...Cái gì?" Nàng vẫn chưa nghe rõ, có thể phiền hắn lặp lại lần nữa hay không?

Vũ Văn Tư Dạ đứng dậy, ném cây kiếm trong tay cho thuộc hạ đứng bên cạnh. Không hiểu sao, trong đầu lại hiện lên vẻ mặt tha thiết của nàng khi nhìn Trường Tôn Tông Lam...Nhưng mà, chỉ mới một ngày, vì sao nàng đã chiếm lấy một vị trí trong cuộc sống của hắn...

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thư!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Nữ nhân thú vị

Tiêu Sơ Âm cảm thấy từ lúc rơi vào thời đại quái lạ này, toàn bộ vận khí tốt của bản thân trong nháy mắt dường như đều bỏ nàng mà đi. Nếu không, vì sao rõ ràng là hận mà nàng lại không thể sớm đi khỏi vương phủ, hơn nữa, nam nhân đêm tân hôn không hề thương xót ra tay giết nàng lại đột nhiên nói thích nàng. Hàm ý của chữ thích này thật đúng là nghiệp chướng nặng nề mà...

Nói không chừng là bởi vì hắn thích nàng mới bị ái phi và đám tiểu thiếp của hắn gây ra những chuyện ngoài ý muốn đó. Còn chặn đứt con đường tiền tài và tương lai tươi sáng vô tận của nàng...

Vũ Văn Tư Dạ, ta đâm chết tên vương gia khốn kiếp nhà ngươi! Thật vất vả mới tìm thấy chút hy vọng lại bị một câu nói thích của hắn dập tắt ngon lành

duy nhất của ta! Sớm biết vậy đã không từ chối tên yêu nghiệt Trương Tôn Tông Lam rồi!

"Vương phi nương nương, người đứng lên làm gì vậy...Không phải là cao hứng chứ?" Cẩm Thái hầu hạ nàng thay quần áo, nhìn vẻ mặt hung hăng của nàng nghĩ mãi vẫn không ra.

"Cao hứng? Vì sao ta phải cao hứng?" Nàng tức giận liếc nhìn ngoài cửa sổ.

Dưới ánh mặt trời buổi sáng, Vũ Văn Tư Dạ chấp tay đứng trước Mẫu Đan Viên của nàng, thưởng thức mấy cành cây Hoàng Thảo khô héo trong viện.

Vì thế, chẳng được bao lâu, trong vương phủ lại truyền ra tin đồn...

Tối hôm qua vương gia thật sự qua đêm ở chỗ vương phi nha. Hiện tại vương gia đã ra ngoài, đoán chừng vương phi đang thay quần áo, chuẩn bị đi thỉnh an phúc tấn đấy!

Trước kia nghe nói phẩm hạnh của vương phi nương nương rất tệ, bây giờ xem ra cũng không đáng sợ như lời đồn. Hơn nữa hôm qua vương phi thấy có tiểu nha hoàn rơi xuống nước lại còn tự mình nhảy xuống nước cứu người đó...

Vương gia với vương phi thật sự là cặp đôi hoàn hảo do ông trời tạo ra...

Nhưng cũng có người thỉnh tai biết được chút ít tình hình thực tế, nghe nói Trương Tôn Tam công tử ở kinh thành cảm thấy hứng thú với vương phi. Hình như sau khi thấy Tam công tử gặp vương phi, thái độ của vương gia mới thay đổi. Vậy chẳng lẽ là...nổi máu ghen!?

Mặc kệ là nói thế nào, hơn phân nửa người trong vương phủ thấy được thái độ của vương gia dành cho vương phi có chuyển biến tốt. Tối hôm qua sau khi ân ái, sau khi gặp Trương Tôn Tam công tử quyến rũ...Đương nhiên, ngoại trừ Tiêu Sơ Âm.

"Vương gia, cứ coi như là ngài yêu thích thiếp thân, cũng không cần phải đặc biệt đứng chờ ở cổng viện của thiếp thân chứ. Nếu để người khác nghe được, không biết lại nghĩ thiếp thân không biết lễ nghĩa, tiếp đón vương gia không được chu đáo!" Người đứng trước cổng viện ta sẽ mang tới cho ta rất nhiều phiền phức không cần thiết đó, người có biết không hả!

"Bốn vương cố ý đi cùng vương phi đến thỉnh an mẫu phi, chẳng lẽ cách làm của bốn vương không làm vương phi ngại hải lòng sao?" Không biết tại sao, Tiêu Sơ Âm cảm thấy hôm nay Vũ Văn Tư Dạ hơi kì quái, nhưng cũng không nói rõ được khác chỗ nào.

"Thiếp thân không dám, mời vương gia cùng đi". Tiêu Sơ Âm nhẹ nhàng cúi người, vươn tay để Vũ Văn Tư Dạ đi trước.

Vũ Văn Tư Dạ gật đầu đi về phía hậu viện của phúc tấn, vừa đi vừa nói: "Nàng chép nữ giới xong chưa?"

"Chưa". Nàng đi theo sau lưng hắn, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ xem trưa nay phải phản phó mấy chương quỹ thế nào.

"Ai da!" Mũi bị đập vào một vật cứng, hai mắt nàng đỏ lên, thiếu chút nữa nước mắt cũng chảy ra: "Người có thể bước đi được không hả! Đang đi dừng lại làm gì chứ!"

Bước chân của Vũ Văn Tư Dạ dừng lại, xoay người dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu đánh giá nàng: "Tiêu Sơ Âm, rốt cuộc là người đang nghĩ cái gì?"

Nàng bặm môi hai mắt ứa lệ, mở to mắt quật cường nhìn tầm mắt từ trên cao nhìn xuống của hắn: "Vương gia, ta đang suy nghĩ thế nào mới có thể làm cho người đồng ý bỏ ta..."

Hắn hơi sững sờ, chẳng lẽ nàng không biết hắn là thân vương, không thể tùy tiện hù dọa sao. Nếu không, hắn đã sớm hù dọa nàng đến mấy trăm lần rồi, còn đợi đến hôm nay chờ nàng yêu cầu bị bỏ sao?

Đột nhiên Vũ Văn Tư Dạ cười ra tiếng, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng cao của nàng, hai mắt đầy hơi nước và vẻ mặt đầy oan ức. Hắn vươn tay nắm cằm nàng, khóe miệng nở nụ cười lạnh lùng dường như rất hứng thú: "Trước kia làm sao bốn vương lại không phát hiện ra người lại thú vị như thế chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thụ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 31: Trắc phi có tin mừng

Thẩm Nhược Vân từ xa đã chờ ở trong viện của phúc tấn, trông thấy Vũ Văn Tư Dạ và Tiêu Sơ Âm đi tới, nụ cười trên mặt hơi cứng lại. Đến tận khi móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay nàng mới nở nụ cười dịu dàng nghênh tiếp.

"Thiếp thân tham kiến vương gia, vương phi!" Lúc nàng cúi đầu, tầm mắt mang theo chút thất vọng dừng trên người Vũ Văn Tư Dạ. Nhưng chớp lát lại cười diêm dạm.

Vũ Văn Tư Dạ gật đầu, xem như đã đáp lại Thẩm Nhượng Vân, kéo Tiêu Sơ Âm đi thẳng vào nhà chính.

Lần đầu tiên Thẩm Nhượng Vân bị xem nhẹ trước mặt Tiêu Sơ Âm, nàng đứng ngơ ngác tại chỗ. Còn chưa phản ứng kịp, mấy tiểu thiếp đã đi vào cổng viện.

"Trắc phi nương nương, tại sao ngài lại đứng một mình ở đây, vương gia vẫn chưa tới sao?" Tứ phu nhân Liễu Nguyệt Diệp mặc một bộ quần áo tơ lụa màu vàng nhạt đóng đưa vòng eo đi tới, lấy lòng hỏi.

Nàng không nhắc tới thì thôi, nhắc tới Thẩm Nhượng Vân liền cảm thấy buồn bực trong lòng, không có chỗ phát tiết. Nàng vuốt vuốt ống tay áo vốn đã rất phẳng phiu, nụ cười ôn hòa trên mặt đã có phần không vui: "Các muội đã đến thì vào thôi".

Nói xong nàng vung tay áo đi vào gian nhà chính.

Liễu Nguyệt Diệp không biết mình đắc tội nàng chỗ nào, đụng vào cây đình mềm cũng chỉ có thể giấu cảm hận ở trong lòng, mấy người cũng theo vào trong.

Qua một hồi yên tĩnh, lúc bước vào gian nhà chính, ngẩng đầu nhìn thấy phúc tấn và vương gia ngồi trên chủ vị, vương phi lại đang ngồi ở vị trí bên trái của Thẩm trắc phi. Lúc này mấy người bọn họ mới bừng tỉnh, chẳng trách tâm tình Thẩm trắc phi không tốt. Nghe nói tối hôm qua vương gia ngủ ở chỗ vương phi, sáng nay lại cùng nhau đến thỉnh an. Chỉ trong một đêm mà vương phi này đã khiến vương gia nhìn với cặp mắt khác xưa, không biết là dùng cách gì đây.

"Tham kiến phúc tấn, vương gia, vương phi kim an!" Bọn họ cúi người ngồi vào chỗ của mình, tất nhiên là đều ngồi ở gần cánh cửa, cách khá xa những người có thân phận tôn quý phía trên.

Phúc tấn gật đầu, mỉm cười ngoác Thẩm Nhượng Vân: "Vân nhi, đến đây, đến ngồi bên cạnh ta".

"Dạ, phúc tấn nương nương". Thẩm trắc phi cười cúi người tạ lễ rồi chậm chậm đi tới chỗ của phúc tấn. Nụ cười trên mặt lộ ra vẻ thỏa mãn.

Đối với loại hành động cố ý này của phúc tấn, Tiêu Sơ Âm chỉ tỏ vẻ thản nhiên. Dù sao nàng đến đây cũng không phải để tranh thủ tình cảm, nhưng Vũ Văn Tư Dạ cúi đầu uống một ngụm trà, ánh mắt lại liếc qua phúc tấn.

Phúc tấn vươn tay ôm lấy Thẩm Nhượng Vân ngồi lên chủ vị, lần này xem như cho nhóm tiểu thiếp nhìn rõ. Cho dù ấn tượng của vương gia với vương phi có chuyển biến, nhưng không qua được cửa ải của phúc tấn, vương phi cũng chỉ là phí công. Nhìn tình hình trước mắt, ý đồ của phúc tấn cũng đã rất rõ ràng.

"Vân là Vân nhi hiểu chuyện, không phụ kỳ vọng của ta. Bốn đời nhà Vũ Văn chúng ta độc đỉnh, giờ đây Vân nhi đã làm nở mày nở mặt cho nhà Vũ Văn chúng ta rồi!" Phúc tấn cười khanh khách ôm lấy Thẩm Nhượng Vân, mở miệng khen ngợi.

Vũ Văn Tư Dạ âm thầm nhíu mày: "Ý của mẫu phi là?"

Phúc tấn liếc nhìn Tiêu Sơ Âm ngồi bên trái, hơi trách cứ Vũ Văn Tư Dạ nói: "Không phải mẫu phi đã nói với con sao, con là vương gia, tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường, không cần phải vì mặt mũi của một số người mà đồng tình. Có một số người, cho dù là con nể mặt nàng, nàng cũng không cảm thấy được đâu. Câu kia nói thế nào nhỉ, con chó không hề thay đổi ăn cái gì ấy...Mà thôi, hôm nay ta rất vui vẻ, cũng không muốn nói những lời khó nghe".

Tiêu Sơ Âm cúi đầu không nói lời nào, chỉ là thản nhiên nhìn đầu ngón tay mượt mà của mình.

Phúc tấn lại tươi cười cầm tay Thẩm Nhượng Vân, kích động nói: "Chỉ có Vân Nhi không hề tranh giành! Lần này nhất định có thể cho nhà Vũ Văn chúng ta một tiểu tử mập mạp rồi!"

Thẩm Nhượng Vân quay mặt cúi đầu thẹn thùng xoắn góc áo: "Đều là công lao của vương gia..."

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thư!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Mười đại bản

Vũ Văn Tư Dạ đứng bật dậy đến trước người Thẩm Nhượng Vân, nắm chặt tay nàng, kinh ngạc vui mừng không thể nói nên lời: "Vân nhi, nàng có? Nàng có con rồi hả? Bỏn vương sắp làm phụ vương rồi?"

Hắn vui mừng ôm chặt lấy Thẩm Nhượng Vân xoay một vòng trước mặt mọi người: "Bỏn vương sắp được làm phụ vương rồi! Bỏn vương sắp được làm phụ vương rồi! Ha ha...ha ha"

"Vương gia, ngài nhẹ một chút... Vương gia... ngài đừng như vậy..." Thẩm Nhược Vân nũng nịu trong lòng hắn, lúc ánh mắt đảo qua Tiêu Sơ Âm, nụ cười giống như lộ rõ thị uy.

"Được rồi, Tư Dạ, nhìn con phần chần kìa, để Vân nhi xuống trước đã, dặn dò nhà bếp nấu canh bồi bổ thân thể đưa đến Cúc Hương Viên đi, một lát ta sẽ đi thăm nàng".

Phúc tấn phát tay, Vũ Văn Tư Dạ ôm Thẩm Nhược Vân đi ra ngoài, chỉ lưu lại tiếng cười thích thú.

Mắt Tiêu Sơ Âm nheo lại, thật không ngờ bộ dáng của tên vương gia vô lại này lạnh nhạt như thế cũng thích trẻ con. Nhưng mà Thẩm Nhược Vân là nữ nhân hắn yêu thương, sinh con đầu lòng cho nhà Vũ Văn dĩ nhiên là chuyện vui. Nhìn vẻ mặt rạng rỡ của phúc tấn thì biết rồi.

Nàng mới chuyển tầm mắt từ ngưỡng cửa lại đã nghe thấy một giọng điệu chất vấn lạnh nhạt: "Vương phi, ngơai chếp nữ giới xong chưa?"

Tiêu Sơ Âm cười nhạt, sự phân biệt đối xử này thật đúng là rất lớn nha.

"Dạ phúc tấn, thiếp thân chỉ mới chếp được một lần". Nàng vẫy tay, để Cẩm Thái đem bản nữ giới nàng đã chếp đi vào trình lên.

"Hừ! Lá gan của ngơai cũng lớn thật! Ta nói ngơai chếp mười lần, ngơai chỉ chếp một lần, vương phi, là ngơai không biết đếm hay là cố ý làm như vậy!"

"Phúc tấn nương nương, xin thứ cho con dâu vô lễ, hôm qua tay phải con dâu bị bỏng, lại rơi xuống nước, vết thương lại nặng hơn. Buổi tối vương gia đến Mẫu Đan Viên... Thật sự là không có thời gian để chếp đủ mười lần".

"Ha ha", phúc tấn cười lạnh lùng: "Nha đầu ngơai thật biết kiểm soát cho mình, vừa mới nghe Vân nhi mang thai, lúc này lại thừa dịp Tư Dạ không có ở đây để mượn chuyện hôm qua để nói. Ngơai nói tối hôm qua Tư Dạ ngủ lại chỗ ngơai thì ta sẽ không trừng phạt sao? Ngơai tới, vương phi không để gia pháp vào mắt, kéo ra ngoài đánh mười đại bản!"

Tiêu Sơ Âm thân nhiên đứng lên, thái độ không tự ti không hổ hách. Cũng không hề giải thích, thậm chí còn mang theo một chút sáng tỏ: "Con dâu lĩnh phạt!"

"Vương phi nương nương!" Cẩm Thái mới trình bản chếp tay đã thê lương kêu lên, kéo chặt góc áo của Tiêu Sơ Âm, sau đó lại quỳ xuống bò tới nắm chặt trường bào gấm của phúc tấn: "Phúc tấn tha mạng! Vương phi nương nương thật sự không phải cố ý không chếp phạt, đều là lỗi của nô tỳ, nô tỳ phải đốc thúc vương phi nương nương! Phúc tấn tha mạng! Phúc tấn!"

Trong lòng Cẩm Thái nghĩ tới lại thấy đau nhức, mười đại bản này làm sao vương phi chịu được chứ!

Phúc tấn một cước đá văng Cẩm Thái, nổi giận quát lên: "Chủ tử không hiểu chuyện, nha hoàn cũng không biết trời cao đất rộng. Ngơai tới, kéo nha hoàn này ra đánh luôn!"

Tiêu Sơ Âm đến phía trước, đánh một bạt tai lên mặt Cẩm Thái: "Nô tỳ hỗn xược! To gan lớn mật, còn chưa cút qua một bên! Bản vương phi nói chuyện với phúc tấn, có chỗ cho ngơai xen vào sao!"

Cẩm Thái bụm mặt lui ra một bên quỳ trên đất nhìn Tiêu Sơ Âm, lệ rơi đầy mặt. Đây là lần đầu tiên vương phi đánh nàng sau khi tỉnh lại... Cũng là vì để nàng không phải chịu phạt.

Mấy tiểu thiếp đã sớm sợ tới mức không dám lên tiếng, người nào cũng biết, chịu mười đại bản, xem chừng hai chân của Tiêu Sơ Âm cũng bị tàn phế. Nhưng nàng lại xin tha cho một nha hoàn, còn tự nguyện chịu phạt. Chuyện này làm người ta không thể nào hiểu được.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Còn chưa đánh xong

Trong viện của phúc tấn, các tiểu thiếp và bọn nha hoàn đứng xung quanh. Những gia nô cầm gậy đều rất cao lớn thô kệch, hai chân Tiêu Sơ Âm bị trói trên ghế dài. Nàng ở vương phủ không được hoan nghênh, ban đầu còn có một số người nghĩ rằng tối qua vương gia ngủ lại ở Mẫu Đan Viên nên thái độ với nàng vẫn hơi cung kính. Ai ngờ trái phi nương nương lại có thai, phương hướng của vương gia lại càng thêm rõ rệt, cho nên một gậy của đám nô bộc cũng chẳng khác gì đánh bọn nha hoàn bị trục xuất ra khỏi phủ.

"Hai". Chân Tiêu Sơ Âm ghì chặt băng ghế, lặng lẽ đếm trong lòng, thật không ngờ những người này lại xuống tay ác độc như vậy. Nhưng trừ lần này ra, nàng cũng không cần tuân theo mẫu mực của bà ấy nữa.

"Ba". Gậy thứ ba đánh xuống đã thấy máu, Tiêu Sơ Âm cắn chặt hàm răng. Những người này đều chờ đợi để cười nhạo nàng, làm sao nàng có thể không diễn thật tốt chứ. Những ngày hôm nay, một ngày nào đó nàng sẽ trả toàn bộ cho bọn họ.

"Bỏn". Đôi mắt Tiêu Sơ Âm khép lại, thiếu chút nữa đã ngất đi.

"Vương phi nương nương! Vương phi nương nương! Ngài mau đi nhận lỗi với phúc tấn đi! Đừng đánh nữa! Đừng đánh nữa!...Phúc tấn...Nô tỳ cầu xin ngài...Ngài đừng đánh nữa!" Cẩm Thái bò đến bên chân phúc tấn, khốn khổ cầu xin.

"Năm". Đã đánh được một nửa, hai chân của nàng đã không còn cảm giác, quần áo dính bết vào máu thịt. Theo gậy gõ lên xuống lại nổi lên từng trận đau buốt. Hai mắt nàng khó khăn mở to, nhìn phúc tấn lạnh lùng đứng ở chỗ dễ trông thấy nhất, chậm rãi mở miệng.

"Phúc tấn...thiếp thân...có một chuyện...muốn nhờ..." Cơ hồ là nàng cắn răng, máu hòa chung với nước bọt mở miệng nói. Mấy tiểu thiếp không thể nhìn được nữa, cảm thấy phúc tấn trừng phạt như vậy có hơi quá đà. Nhưng nghe nói trước đây vương phi đã từng làm rách lòng phúc tấn, giờ phúc tấn trừng phạt cũng là lẽ thường tình.

"Sáu!" Lại một gậy nữa rơi xuống, Tiêu Sơ Âm phun ra một ngụm máu tươi, hai mắt đỏ tươi giống như mũi tên, nhìn thẳng vào phúc tấn.

Phúc tấn bất giác lui về phía sau, không biết thế nào, thấy được tâm tình phức tạp trong đôi mắt kia, vẻ mặt vốn rất căm ghét nàng theo bản năng lại mở miệng nói: "Nói!"

"Bảy". Lại một gậy nữa rơi xuống, Tiêu Sơ Âm nhìn Cẩm Thái bên cạnh khóc như lấy nước mắt của người ta, thầm nghĩ chắc là nên lên tiếng gọi nha đầu này sớm hơn, nhìn nàng khóc thảm như vậy thật đúng là không đành lòng!

Trên hai chân máu thịt đã mơ hồ, Tiêu Sơ Âm quay đầu nhìn lại, chỉ thấy vết máu loang lổ ghê người đập vào tầm mắt. Thế nhưng nàng lại cười cười, lộ ra hàm răng đầy máu làm người ta vô cùng sợ hãi.

"Đánh xong...sẽ...nói!" Cắn chặt răng, lại một gậy rơi xuống, nếu không phải bị Tuyết Tinh lôi kéo, Cẩm Thái đã sớm nhào lên chịu đòn cho Tiêu Sơ Âm. Nàng nhìn thấy miệng Tiêu Sơ Âm đầy máu tươi, trong lòng như bị dao cắt, tê tâm liệt phế gào lên: "Vương phi nương nương!"

Tiêu Sơ Âm hung hăng liếc nhìn Cẩm Thái, đôi mắt đỏ như máu, nhìn tay Cẩm Thái nắm chặt thành quyền, dùng sức cào từng vết dài trên mặt đất.

"Đủ rồi". Gậy cuối cùng còn chưa hạ xuống, rốt cuộc phúc tấn cũng không nhịn được mở miệng nói: "Nói đi!"

Tiêu Sơ Âm áp mặt lên ghế dài, trâm cài đầu lộn xộn làm tóc rối tung buông xuống mặt đất, vùi vào bụi đất. Khóe miệng nàng nở nụ cười mang theo máu tươi, vết máu bên môi vẫn chảy xuống chiếc cằm thon.

"Phúc tấn...còn chưa...đánh xong mà!" Nàng cười phun ra một búng máu, lạnh lùng nhìn mọi người vây xem. Một đám người vẻ mặt vô cảm, cả một chút đồng cảm tối thiểu cũng không có.

Bọn người này, hết thuốc chữa rồi!

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thư!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Sét đánh

Khi một hèo cuối cùng đánh xuống, Tiêu Sơ Âm đã không còn biết đau đớn, không phải hai chân nàng tàn phế, cũng không phải vì nàng mất đi tri giác, mà là hai nô dịch cảm vết máu loang lổ nhìn thấy vẻ mặt nữ tử quật cường kiên trì như vậy, gậy cuối cùng chỉ nhẹ nhàng rơi xuống hai chân nàng.

Phúc tấn thấy vết máu loang lổ trên hai chân nàng cũng chuyển tầm mắt đi, thản nhiên nói: "Nói đi, ngươi có yêu cầu gì!"

Tiêu Sơ Âm ngã nhào xuống mặt đất, bụi đất dính lên xiêm y, cả người chật vật, nàng chống thân mình, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt trang điểm tinh xảo của phúc tấn: "Thiếp thân chỉ cầu xin...Phúc tấn ngài...có thể...đối xử bình đẳng...Kẻ phạm phải gia quy...trừng phạt nghiêm khắc!"

"Lời này không cần ngươi phải nói, ta cũng biết rõ, trước gia quy, hiển nhiên là mọi người đều bình đẳng!" Mấy phúc tấn nhủ lại, nhìn nàng gầy gù trong bụi đất thật lâu chỉ nói một câu như vậy, có hơi lạ lùng.

"Ồ đây...các vị đều nghe thấy!" Tiêu Sơ Âm cười lạnh lặp lại một lần nữa: "Trước gia quy...mọi người đều bình đẳng!"

"Vương phi nương nương! Ngài tội gì phải..." Cẩm Thái đã sớm khóc không thành tiếng, quỳ đi qua cố gắng nâng Tiêu Sơ Âm dậy, tiếng khóc kia chui vào lòng người còn nhanh hơn máu.

Vương phi đã bị đánh mười hèo, hai chân muốn tàn phế, vậy mà chỉ đổi lại một câu với phúc tấn, trước gia quy, mọi người đều bình đẳng. Cái giá như vậy quá đắt rồi.

Tiêu Sơ Âm được Cẩm Thái giúp đỡ, gắng gượng đứng lên, hai chân đau đớn từng hồi, nàng ngẩng khuôn mặt trắng nhợt đầy máu tươi dưới ánh mặt

trời, đôi mắt long lanh, từng câu từng chữ khiến lòng người lạnh như băng: "Phúc tấn, xin hỏi...Thẩm trác phi mưu hại...trưởng tử của nhà Vũ Văn, phải bị tội gì?"

Nói năng có khí phách! Ánh mặt trời ấm áp trở thành lưỡi dao lạnh lẽo sát bén, cắm vào lòng mỗi người sinh ra một nỗi kinh hoàng...

"Vương phi, lời này không thể nói lung tung, Thẩm trác phi vừa mới mang thai tiểu chủ tử cho nhà Vũ Văn, ngài nói như vậy, chẳng phải chính là cho rằng Thẩm trác phi mưu hại đứa con của mình hay sao, vậy sao được chứ!" Tuyết Tinh vội vàng tiến lên phía trước, ngồi xổm trước mặt nàng khuyên bảo, mặc dù không có ấn tượng tốt với vương phi, nhưng cốt khí lúc nàng bị đánh ban nãy khiến nàng cảm thấy vương phi dường như đã thay đổi, thật không ngờ lại bị đánh đến u mê...

"Tuyết Tinh, câm miệng! Để nàng nói!" Khuôn mặt phúc tấn ấm áp như thái dương đã trở thành hàn băng vạn năm lạnh lẽo, hai mắt nén tức giận nhìn Tiêu Sơ Âm.

Lần môi Tiêu Sơ Âm tái nhợt cười châm chọc: "Thẩm Nhượng Vân! Vốn không hề mang thai!"

"Láo xược!" Lần này phúc tấn cũng không nhịn được, một phút trước bà còn đắm chìm trong niềm hân hoan có trưởng tôn, một giây này lại giống như sấm sét giữa trời quang, nữ nhân này lại nói Vân Nhi không có thai, dựa vào đâu mà cô ta lại nói như vậy!

Tiêu Sơ Âm quỳ trên mặt đất chỉ cười lạnh lùng, nữ nhân kia cũng quá nóng vội rồi, sốt ruột như vậy lại khiến nàng ta lộ ra sơ hở chí mạng. Nàng chỉ muốn sống bình an qua ngày, thật không ngờ, một buổi sáng tỉnh mơ nàng ta lại muốn ép người quá đáng, vội vã muốn trèo lên ghế chính phi.

Vị trí này, nàng vốn chẳng muốn, nhưng cũng sẽ không để người khác tùy tiện cướp mất, Tiêu Sơ Âm nàng không muốn thứ gì, chỉ có thể tự tay nàng ném đi, nếu các nàng đã vô tình, cũng đừng trách nàng vô nghĩa.

"Nếu thiếp thân có nửa lời dối trá sẽ bị trời đánh, không được chết tử tế!" Lời thề ác độc vừa nói ra, mọi người đều rùng mình.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Không được chết tử tế

Trong Cúc Hương Viên, Vũ Văn Tư Dạ bung chén canh cho Thẩm Nhượng Vân: "Vân Nhi, từ hôm nay trở đi, nàng phải bồi dưỡng thân thể thật tốt, đừng làm bồn vương lo lắng."

Thẩm Nhượng Vân vô cùng thân thiết nằm trong lòng hắn, ánh mắt né tránh, nụ cười trên mặt cũng không giảm: "Vương gia, thiếp thân có được ngày hôm nay cũng vì được ngài sủng ái, nếu không phải vì ngài luôn yêu thương Vân Nhi, Vân Nhi cũng chẳng còn ai thân thiết trong vương phủ này cả. Vương gia, ngài nhất định đừng bỏ rơi Vân Nhi."

Khuôn mặt điềm đạm đáng yêu của nàng ngẩng lên, thoáng mang theo hờn dỗi và bộ dạng nũng nịu làm Vũ Văn Tư Dạ sùng nịch khẽ cười: "Chỉ cần Vân Nhi không rời khỏi bồn vương, sao bồn vương lại có thể bỏ rơi nàng..."

Thẩm Nhượng Vân bĩu môi, có hơi yêu kiều oán trách: "Tôi hôm qua vương gia cũng không đến Cúc Hương Viên, Vân Nhi còn tưởng vương gia đã thay lòng đổi dạ rồi..."

Vũ Văn Tư Dạ thoáng ngẩn người, vừa muốn cúi đầu nói chuyện, cửa phòng bị đẩy ra.

Bích Lạc ngoài phòng hốt ha hốt hoảng chạy vào, vẻ mặt lo lắng nói: "Không hay rồi! Không hay rồi! Phúc tấn đến!"

"Làm càn, phúc tấn đến sao lại nói là không hay! Nha đầu này ngày càng không có quy củ rồi, xem ra ta đã quản giáo chưa nghiêm, vương gia, thiếp thân không thể quản giáo tốt hạ nhân, xin vương gia thứ tội..."

Vũ Văn Tư Dạ cười, khoát tay nói: "Nha hoàn nhất thời nhanh miệng, không sao"

Giờ phút này hắn chỉ nghĩ đến chuyện mình được làm phụ vương, ái phi của hắn đang thai nghén một sinh mệnh chưa trưởng thành, tâm tình rất vui vẻ.

"Ta lại rất dễ ý đấy! Ti Dạ, con đứng lên!" Phúc tấn đẩy cửa đi vào, xoay người phân phó hạ nhân phía sau: "Mang vào!"

"Mẫu phi, người làm gì vậy?" Vũ Văn Tư Dạ luôn luôn kính trọng lão vương phi, lúc này nhìn người phía sau, lông mày nhíu lại, vết máu loang lổ đập vào mắt làm hắn ngớ ra, Tiêu Sơ Âm, tại sao nàng ta lại bị dùng gia pháp!

"Vương phi, chính người nói, nếu chuyện đúng như lời người đã nói, trước gia pháp của nhà Vũ Văn, nhất định là mọi người đều bình đẳng, nếu như lời người nói có nửa câu dối trá, cũng đừng trách nhà Vũ Văn không giữ mặt mũi cho Tiêu Thừa tướng!" Sắc mặt phúc tấn trắng bệch, giọng điệu nghiêm khắc, đôi mắt lóe sáng, mơ hồ trở lại đáng sợ chủ mẫu đương gia.

Tiêu Sơ Âm gần như xụi lơ trên người Cẩm Thái, Tuyết Tinh bên cạnh cũng vội diu đỡ, nàng mở đôi khô nứt tái nhợt cười gian nan, cũng không quan tâm đến vết máu đọng lại nơi khoe miệng, vô cùng thâm hại: "Thiếp thân vẫn nói câu đó, nếu có nửa lời dối trá sẽ bị trời đánh, không được chết từ tề..."

Vũ Văn Tư Dạ đứng dậy đến trước mặt Tiêu Sơ Âm, từ trên cao nhìn xuống: "Bổn vương đã cảnh cáo ngươi, nếu ngươi dám cả gan đùa bỡn trong Bình Uyên Vương phủ, đừng trách bổn vương không khách khí, Tiêu Sơ Âm, ngươi lại giờ trò gì! Mầu phi, sao ngươi lại theo nàng gây rối như vậy?"

Tiêu Sơ Âm ngẩng đầu cười thê lương, cảm thấy thương hại cho suy nghĩ cố chấp của hắn, nam nhân này căn bản không đáng để nàng hy sinh như vậy, mà thôi, cứ cho là vì bản thân cũng được, dù sao đối với chuyện này, ngoại trừ phải nằm trên giường vài ngày cũng không có tai hại gì khác.

"Điều này phải hỏi trác phi nương nương rồi! Một buổi sáng tỉnh mơ nàng lại chạy đến viện của ta báo tin mừng!" Phúc tấn cũng không phải người hồ đồ, nếu vương phi đã chịu phạt nặng còn chính miệng thề độc, vậy lời nàng nói tất nhiên cũng là thật.

Thẩm Nhược Vân kích động ngồi dậy, quỳ gối bên người phúc tấn kéo góc áo của bà, ánh mắt oán hận nhìn Tiêu Sơ Âm: "Phúc tấn tha tội, thiếp thân không biết đã làm sai điều gì, nhưng cho dù thiếp thân có lỗi lầm, xin phúc tấn nghĩ đến cháu trai mà tha cho thiếp thân!"

Lúc nàng thấy người Tiêu Sơ Âm đầy máu, trong lòng đã có chút hoang mang, nhưng thời gian không quá nửa khắc, ai biết được...

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Ai nói dối?

"Phạm sai lầm?" Phúc tấn mím môi, áp chế cơn giận trong lòng, chìa tay chỉ vào Thẩm Nhược Vân quỳ gối dưới chân: "Nếu thật sự ngươi phạm chút lỗi nhỏ cũng được, bịa đặt sự thật, lừa trên gạt dưới tạm thời không tranh luận với ngươi, ngươi dùng con cháu của nhà Vũ Văn ta để dối gạt, lấy được sủng ái, Thẩm trác phi, tâm cơ của ngươi cũng quá sâu rồi!"

Đôi mắt Thẩm Nhược Vân mở lớn, không thể tin nhìn phúc tấn, sau đó tầm mắt rơi trên người đầy máu của Tiêu Sơ Âm, làm sao có thể...

Nàng lôi kéo góc áo của phúc tấn, nước mắt đầy mặt, kêu oan: "Phúc tấn, thiếp thân không nói dối, cho dù thiếp thân to gan lớn mật cũng sẽ không lấy hài nhi của mình làm trò đùa, người nhất định đừng nghe lời gièm pha của kẻ khác!"

"Đủ rồi! Cầm miệng hết đi!" Mây Vũ Văn Tư Dạ nhú chặt, lúc hắn trông thấy người Tiêu Sơ Âm nhuộm máu đã biết có chuyện không hay, bây giờ là khổ nhục kế của nàng ta sao?

Mọi người đều rùng mình, chuyện này quan hệ đến hậu duệ của nhà Vũ Văn, rốt cuộc vương phi dựa vào cái gì lại nói trác phi đang nói dối, mà có phải Thẩm trác phi đang nói dối hay không...

"Oa, hôm nay thật náo nhiệt, ta mới đi không lâu mà sao vương phủ của ngươi lại sôi nổi như vậy, Tư Dạ, A...Vân bồi tham kiến phúc tấn nương nương, phúc tấn thật là tuổi trẻ dài lâu..." Một người mặc y phục đồ võ vỗ chiếc quạt giấy trong lòng bàn tay, giọng nói mang theo nụ cười tự nhiên chậm rãi đi vào.

Phúc tấn liếc nhìn người đến, sắc mặt hòa hoãn được chút ít, nhưng việc xấu trong nhà còn chưa giải quyết xong, vì thế bà gật đầu xem như đã thăm hỏi.

"Người đâu, mời Trương Tôn công tử đến Thiên Điện nghỉ ngơi." Vũ Văn Tư Dạ thấy bạn thân giao đi rồi quay lại, khuôn mặt núi băng càng đen hơn.

Trương Tôn Tông Lam cũng thức thời, không pha trò quấy rầy nữa, chỉ nhìn thoáng qua Tiêu Sơ Âm đầy ắp máu rồi khẽ cười đi theo hạ nhân.

Tiêu Sơ Âm nhìn bóng lưng hắn nhẹ nhàng rời đi, lòng mảy may khẽ nhẩn lại, tại sao người này lại đến nữa rồi?

Lúc này tầm mắt mọi người mới trở lại trên khuôn mặt oan ức của Thẩm trác phi đang quỳ trên đất, vương phi nói trác phi nói dối, trác phi nói vương phi nói oan, tóm lại là nên tin ai...Nếu là trước kia, không nói đến vương gia và phúc tấn, chỉ sợ ngay cả hạ nhân trong phủ cũng cảm thấy là do vương phi ghen ghét nên mới đổ tội cho Thẩm trác phi.

Nhưng bây giờ, vương phi dùng thân mình lĩnh phạt, mười hèo, mỗi hèo đều mang theo máu, nếu vương phi cố ý đổ tội thì cần gì phải chịu khổ như vậy...Thẩm trác phi dịu dàng khéo léo lại đang nói dối sao?

"Tuyết Tinh, mời đại phu đến phủ bắt mạch cho Thẩm trác phi." Phúc tấn phân phó nha hoàn bên người, nghiêng người thì thầm với tổng quản vài câu, sau đó tổng quản gật đầu theo Tuyết Tinh ra ngoài.

Thẩm Nhược Vân nghe phúc tấn nói muốn mời đại phu bắt mạch, đôi môi hơi nhếch lên, khuôn mặt đầy nước mắt nở nụ cười: "Vương gia, thiếp thân thật sự không nói dối, ngài nhất định phải làm chủ cho thiếp!"

Vũ Văn Tư Dạ gạt đầu ý bảo nàng đứng lên, ánh mắt lại dừng trên người Tiêu Sơ Âm, búi tóc tán loạn, xiêm y tả tơi, hai chân đầy máu, cả người vô lực tựa vào người nha hoàn, yếu ớt nhìn chuyện xảy ra trước mắt, không nói một câu, giống như người đưa ra chất vấn từ đầu không phải là nàng. Bộ dáng chật vật như vậy chỉ có một đôi mắt trong trẻo hàm chứa nụ cười nhìn người trước mắt, trong con ngươi đen nhánh lộ ra----sự châm chọc.

"Vương gia, Lý đại phu đã chờ ngoài cửa." Tuyết Tinh cúi đầu đi tới hành lễ xin chỉ thị.

"Cho hắn vào!" Vũ Văn Tư Dạ trầm giọng nói, lại đưa mắt nhìn vết máu trên chân Tiêu Sơ Âm, không hề lên tiếng.

"Vâng."

Thấy người đi vào, Thẩm Nhượng Vân buông lỏng hai tay, cặp mắt liếc nhìn Tiêu Sơ Âm, khóe môi hiện ra nụ cười khinh miệt giễu cợt.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thư!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Chấm dứt tất cả

Sau khi đại phu vào vương phủ, đến thẳng bên người của Thẩm trắc phi, buông hòm thuốc xuống thò tay cầm lấy chiếc khăn tay màu trắng khoát lên cổ tay Thẩm trắc phi, lòng mày có hơi nhíu lại.

Mọi người đều khần trương, theo từng cái nhíu mày của đại phu mà toát mồ hôi dầm dề trong lòng, bọn họ thật sự là không dám tưởng tượng ra, nếu vương phi nói oan cho Thẩm trắc phi thì tiếp theo phải bị trừng phạt thế nào đây, ngược lại, nếu như Thẩm trắc phi đang nói dối thì người thời gian quan vẫn luôn dịu dàng chăm sóc nàng là vương gia sẽ giận dữ thế nào...

Trong phòng, ánh mắt của mỗi một người đều rơi vào bàn tay khô gầy đang đặt lên cổ tay của Thẩm trắc phi, ngoại trừ tiếng hít thở theo động tác của bàn tay kia thì chỉ là sự im lặng....

Thẩm Nhượng Vân lạnh lùng nhìn chằm chằm đại phu cao tuổi, nghĩ đến động tác phúc tấn ghé vào tai tổng quản vương phủ nói gì đó ban nãy, ánh mắt thần nhiên cặp xuống, dường như giờ khắc này kết quả làm lòng người sốt ruột kia căn bản chẳng có gì quan trọng với nàng.

"Phúc tấn, vương gia." Đại phu chậm rãi đứng lên, cầm khăn lụa bỏ vào hòm thuốc, khuôn mặt già nua lộ ra vẻ vui mừng: "Chúc mừng! Trắc phi nương nương có thai rồi!"

Có người thì thở phào nhẹ nhõm, có người thì tim lại nhảy vọt lên cổ họng....

Khóe miệng Vũ Văn Tư Dạ cười lạnh, đôi mắt u ám xuyên qua đám người nhìn thẳng vào Tiêu Sơ Âm: "Vương phi, bây giờ có phải ngươi lại muốn nói, lời đại phu trong phủ của bốn vương, là giả hay không?"

Bốn chữ cuối cùng giống như một tiếng sét kinh sợ, khiến tim mỗi người ở đây đều run lên, Cẩm Thái lại thiếu chút nữa đã không đứng vững, vất vả lắm vương phi mới làm cho vương gia có chút thiện cảm với mình, lần này... Tất cả đã hết rồi..

Thẩm Nhượng Vân ung dung đứng dậy, phất nhẹ bụi bặm trên người, khép đôi tay đến bên người Tiêu Sơ Âm, trên mặt là nụ cười rạng rỡ: "Tỷ tỷ, cho dù là tỷ bất mãn với muội, tỷ có thể nói thẳng với muội, tại sao tỷ lại gièm pha trước mặt phúc tấn chứ, tỷ muội chúng ta đều là vì vương gia, vì vương phủ, tỷ hà tất...."

"Đủ rồi." Phúc tấn hồ hững đi đến vị trí cao nhất ngồi xuống, nha hoàn kịp thời dâng trà, bà cúi đầu nhìn thoáng qua Lý đại phu đứng bên cạnh: "Lý đại phu, ngươi ở phủ Bình Uyên ta đã bao lâu rồi?"

"Bẩm phúc tấn, hai tháng trước thảo dân nhận được sự ưu ái của vương gia mới có thể đến vương phủ hành y." Lý đại phu khom người chấp tay thi lễ, trên mặt lộ ra một chút mất tự nhiên.

"Vậy trước khi ngươi vào vương phủ thì hành y đã bao lâu?" Phúc tấn lại hỏi, cúi đầu uống một ngụm trà.

"Thảo dân hành y đã hơn mười năm." Lý đại phu cúi đầu trả lời, không dám nhìn thẳng phúc tấn.

"A, vậy sao?" Phúc tấn khẽ cười, "Vậy theo ý ngươi, ngươi cảm thấy hai chân của vương phi phải mất bao lâu mới có thể bình phục?"

Lúc bà chuyển trọng tâm câu chuyện lên người của Tiêu Sơ Âm, Tiêu Sơ Âm gượng cười, xem ra, trong vương phủ này vẫn còn có người trong sạch, chỉ ít, hôm qua bị phỏng cũng không tính là bị thương vô ích...

"Ặc,...nhìn vào ngoại thương, da thịt trên hai chân của vương phi đã thụ thương, vẫn chưa tổn thương đến gân cốt, dựa vào phương thuốc của thảo dân, bôi vài ngày và uống vài thang thuốc, khoảng mười ngày là có thể hồi phục lại được tám phần, sau đó điều dưỡng thêm nửa tháng nữa là có thể khỏi hẳn." Trong lòng hắn không thể giải thích được, vì sao phúc tấn lại đột nhiên chuyển câu chuyện đến vị vương phi không được sủng ái kia.

"Vậy thì xem ra, người cũng có chút bản lĩnh, không phải là lang băm, Thảm trác phi, trước kia người đã từng gọi Lý đại phu chần mạch cho người sao?" Bà ôn tồn ngừng đầu hỏi Thảm Nhược Vân, ánh mắt tràn đầy yêu thương lại khiến đôi chân của Thảm Nhược Vân bắt gặp thối lui.

Vũ Văn Tư Dạ thấy lời nói việc làm của phúc tấn, đôi mắt theo thói quen nheo lại, nhìn về phía vết máu loang lổ trên người Tiêu Sơ Âm tựa như đang thăm dò một con mồi, lời nói của mẫu phi có gì đó không đúng...Nữ nhân này rốt cuộc là dùng cách gì chứ!

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thư!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Đặc biệt giao phó

"Bẩm phúc tấn nương nương, thiếp thân chưa hề thỉnh đại phu..." Thảm Nhược Vân lo lắng cúi đầu trả lời.

"Vậy sao?" Phúc tấn cười: "Vậy thì ta an tâm rồi."

Đang lúc mọi người không hiểu gì, ngoài cửa truyền đến tiếng hô to của tổng quản Vương phủ: "Hà ngự y đến!"

Khỏe miệng Tiêu Sơ Âm nở nụ cười, trái tim giống như bị bụi bám đầy lại trở nên dễ chịu, vết thương trên người cũng bắt đầu đau đớn.

"Vương gia, phúc tấn." Nàng tái mặt, vết máu khô cạn trên khỏe miệng, cố sức mở miệng: "Thiếp thân có thể...xin cáo lui trước được hay không..." Đã đợi được ngự y trong cung đến, nàng cũng không cần phải ở lại nữa.

Lần này phúc tấn rất dễ nói chuyện, vẫy tay gọi Tuyệt Tình tiến lên giúp đỡ đưa Tiêu Sơ Âm trở về: "Hôm nay Vương phi cũng mệt mỏi rồi, cứ đi xuống nghỉ ngơi trước đi."

Giữa những ánh mắt kinh ngạc của bọn nha hòa, Tiêu Sơ Âm được Cẩm Thái và Tuyệt Tình dìu đỡ rời khỏi Cúc Hương viên, mà phúc tấn lại lạnh nhạt ngồi ở chủ vị, tiếp tục phân phó với tổng quản Vương phủ: "Mời Hà ngự y."

Vũ Văn Tư Dạ đứng một bên thờ ơ lạnh nhạt, từ lúc tổng quản Vương phủ ra ngoài hẳn đã biết trong chuyện này nhất định có điều kì lạ, lúc Hà ngự y phoi bày sự thật trước mặt hắn, niềm vui trước đó phút chốc đã trở thành cơn giận bị lừa gạt.

"Làm phiền Hà ngự y." Hắn lạnh lùng lên tiếng, từng câu từng chữ đều lạnh lẽo bắn thẳng vào lòng người.

Thảm Nhược Vân đứng ngơ ngẩn tại chỗ, nàng đã trù tính tốt tất cả mọi thứ, nhưng không thể ngờ được phúc tấn lại cho người mời ngự y tới, mắt thấy quan bảo của ngự y hiện từ cười hòa ái đi tới, hai mắt nàng tối sầm lại, ngất đi!

"Trắc phi nương nương...trắc phi nương nương!"

Bích Lạc kinh hô nhào tới, đỡ được thân thể Thảm trắc phi ngã xuống đất...

Toàn bộ chuyện xảy ra trong Cúc Hương viên đều có nha hoàn báo cáo lại về Mẫu Đan viên, nói là ý của phúc tấn. Tiêu Sơ Âm nằm trên giường êm, không nói gì thêm, chỉ lặng lẽ nghe tiểu nha hoàn nói rõ tình hình.

Hóa ra là cũng giống với dự đoán của Tiêu Sơ Âm, Thảm trắc phi thấy thái độ của vương gia đối với nàng có chuyển biến, nóng vội lấy việc mang thai để lừa dối, thật không ngờ lại bị nàng nhìn thấu, mà Lý đại phu trong phủ sau khi bị Thảm trắc phi mua chuộc, dĩ nhiên là đã nói dối. Nhưng sau khi Thảm trắc phi hôn mê, Lý đại phu đối mặt với việc Hà ngự y chẩn đoán, ra sức quỵ xuống đất dập đầu nói y thuật của mình không tới nơi tới chốn, là bản thân chẩn đoán nhầm, Vương gia dưới cơn giận dữ đã đuổi hắn ra khỏi Vương phủ, cho đến khi Thảm trắc phi tỉnh lại...

"Gần đây Trắc phi nương nương luôn muốn nôn mửa, còn muốn ăn đồ ăn chua, cộng thêm bây giờ quý thủy lại đến muộn, người liền cho là có thai, nhất thời cao hứng mới đến chỗ phúc tấn báo tin vui, thật không ngờ chỉ là hiểu lầm..." Tiểu nha hoàn nói xong còn quỵ sụp xuống.

Tiêu Sơ Âm cười khổ trong lòng: "Là hiểu lầm sao? Đúng là hiểu lầm lớn, hèn nàng đã nhận chẳng phải là ăn không trả tiền...bảo vệ Thảm Nhược Vân như vậy, Vũ Văn Tư Dạ cũng không phải là thích nàng ta một chút đâu..."

"Phúc tấn cho người đến nói với ta những điều này, liệu có gì đặc biệt muốn dặn dò hay không?" Nàng nằm sấp trên giường, tư thế không quá nhã nhặn, giọng điệu lại mang theo sự sắc bén.

Tiểu nha hoàn ngập ngừng một chút, ngừng đầu nhìn Cẩm Thái hầu hạ bên cạnh.

Cẩm Thái hiểu chuyện, biết là có ý gì đó, thì lễ lui ra ngoài.

Tiểu nha hoàn thấy cánh cửa khép lại, lúc này mới cúi đầu cung kính nói: "Phúc tấn nói sau này trong vương phủ..."

Đợi đến lúc tiểu nha hoàn nói xong, khóe miệng Tiêu Sơ Âm mới lộ ra nụ cười chân thật, hèn này...vẫn là không vô ích...

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thư!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Nhìn người nhớ người

Buổi sáng Tiêu Sơ Âm bị đánh, vừa mới thay thuốc, còn chưa dùng bữa thì Cẩm Thái đã vội vàng chạy vào, khuôn mặt đỏ bừng, cả căn cổ cũng hơi phồng hồng.

"Khụ khụ...Nhìn trúng công tử nhà ai sao? Mặt lại đỏ như vậy?..." Tiêu Sơ Âm nằm sấp trên giường, nhìn nàng bùng trà đi vào, miệng vừa ngậm một quả mơ vừa trêu ghẹo.

"Vương phi..." Cẩm Thái thấy nàng trêu ghẹo vẻ mặt lại càng thêm xấu hổ đỏ bừng: "Hôm qua người nói muốn gấp mấy chường quầy của các cửa tiệm, bây giờ mấy người đó đã chờ ở bên ngoài, người xem đề những người đó chờ đến khi dùng bữa xong hay là..."

"Không cần" Tiêu Sơ Âm nhếch mép muốn đứng dậy, không ngờ vừa động miệng vết thương lại đau buốt, không chịu được nghiêng rằng nói: "Đề bọn họ vào đi."

"Vâng." Cẩm Thái lại đỏ mặt đi ra ngoài.

Tiêu Sơ Âm nhìn sắc mặt nàng đỏ ửng, không khỏi phát huy tài bát nháo thiên phú, có lẽ là trong mấy vị chường quầy tới đây, Tiểu Cẩm Thái đã vừa ý được người nào rồi. Nếu đúng như vậy, không chừng nàng còn có thể làm bà mai nữa, nàng rời khỏi Vương phủ, nhân tiện cũng dần xếp ổn thỏa hôn sự của Cẩm Thái, thật đúng là việc nhất cử lưỡng tiện.

Cánh cửa kết một tiếng được đẩy ra, Tiêu Sơ Âm còn nằm sấp, nhìn người đầu tiên đi vào, thiếu chút nữa đã cắn đứt lưỡi mình, tên yêu nghiệt này sao lại tới nữa rồi!

"Vương phi, ta đã sớm nói chúng ta sẽ còn gặp lại mà, nàng đã vội nghĩ cách mời mọc ta vào khuê phòng của nàng như vậy sao?" Trương Tôn Tông Lam cứ như nơi không người tiến thẳng về phía trước, thuận tiện ngồi lên sập, khuôn mặt tươi cười tà mị mà thuần khiết.

"Thảo dân tham kiến vương phi, tham kiến tam công tử!" Bốn người phía sau vào cửa lại cung kính nâng tay hành lễ, sau đó cúi đầu nhìn mũi chân của chính mình, đã sớm nghe nói tam công tử phóng túng phong lưu, thật không ngờ vương phi nương nương cũng dám vô lễ cợt nhả như vậy.

"Ngồi đi." Tiêu Sơ Âm vươn tay ra hiệu cho bọn họ ngồi xuống, về chuyện của cửa hàng, nàng còn muốn nói chuyện một chút, nhưng mà...Trước tiên phải thu phục tên Trương Tôn Tông Lam kia rồi nói sau...

"Tam công tử, không biết ngài tới tìm bản phi lại có chuyện gì?" Nàng lại chẳng ngại hai người da thịt thân thiết, chỉ là vừa rồi cũng nhìn thấy người này ở Cúc Hương Viên, có vẻ như giao tình với nhà Vũ Văn cũng không phải bình thường, nếu không, cũng không thể ra vào tự do như vậy.

"A...Chẳng lẽ không phải Vương phi tới tìm ta sao? Nếu Vương phi không muốn thấy ta thì...Đưa nha hoàn này cho ta đi? Ta cũng được nhìn người nhớ người..Được không?..." Hắn vừa nhắc chiếc cầm thon, ánh mắt yêu mị nhìn về phía Cẩm Thái.

Cẩm Thái vội vàng cúi đầu, khuôn mặt lại đỏ hơn ba phần.

Tiêu Sơ Âm liếc mắt, nàng còn tưởng Cẩm Thái thích tên chường quầy nào, không ngờ lại là người này, tên Trương Tôn Tông Lam này ý vào dung mạo xuất chúng, đi khắp nơi trêu ghẹo dụ dỗ, nếu là ở hiện đại thì đã sớm bị phụ nữ bao vây đánh chết, nhưng đáng tiếc là người này gia thế bối cảnh hùng hậu, thế nên phong lưu thành tính, phóng túng cợt nhả cũng thành nét đặc sắc của hắn.

"Nếu Tam công tử không có chuyện gì, có thể để bản vương phi xử lý xong việc nhà rồi sẽ cùng tam công tử thương nghị việc khác hay không?" Rõ ràng là nàng hạ lệnh trực khách.

Trương Tôn Tông Lam lại cười vô cùng xán lạn: "Không thể."

Tiêu Sơ Âm bĩu môi, không thức thời, chưa thấy người nào không thức thời như vậy.

Cẩm Thái thấy biểu cảm trên mặt Tiêu Sơ Âm, vội vàng tiến lên giải thích: "Vương phi nương nương, năm cửa hàng của người, bốn vị ngồi theo thứ tự là bốn chường quầy của cửa hiệu tơ lụa, Trương Tôn công tử là...là...chường...Thiếu Đương Gia...của Từ lâu..."

Cho dù là đã bị dẫn dò, Cẩm Thái đối mặt với chủ tử hầu hạ từ bé của mình vẫn không hề có chút giấu giếm, nhưng Trương Tôn công tử là Thiếu đương gia của bao nhiêu quán rượu, đây cũng không phải là chuyện nàng nên hỏi.

Tiêu Sơ Âm nhủu mày, quay đầu nhìn Trương Tôn Tông Lam đang chăm chú nhìn hai chân nàng: "Cha ta cho ta hai tửu lâu đều thuộc về tài sản của Trương Tôn thế gia các người sao?"

Trương Tôn Tông Lam cười: "Chuẩn xác mà nói là cửa hàng của Vương phi nàng mua từ năm tiệm của nhà Trương Tôn mà thôi..."

Năm tiệm? Tiêu Sơ Âm có chút kinh ngạc, toàn bộ tài sản của nàng lại đứng tên của Trương Tôn thế gia, nàng chỉ đứng tên một cỗ đồng mà thôi, quan trọng là, Trương Tôn Tông Lam có thể nắm rõ toàn bộ tình hình tài chính của nàng, mà với giao tình của Trương Tôn Tông Lam và Vũ Văn Tư Dạ...Nói cách khác, sau này toàn bộ hành vi của nàng đều có thể bị bại lộ trước mắt Vũ Văn Tư Dạ?

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thư!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Chỉ biết điều chế hương liệu

Trong lúc Tiêu Sơ Âm vẫn đang trợn mắt há mồm thì Trương Tôn Tông Lam đã nhẹ nhàng khua tay cười nói: "Các người về hết đi, chỗ Vương phi có bản công tử đến là được."

Bốn chường quầy còn chưa kịp lấy sổ sách ra, ghế cũng chưa ngồi nóng chỗ, cả trà cũng chưa uống được một chén liền rời đi, đều bởi vì hôm nay Trương Tôn Tam thiếu gia nghe được từ đâu nói Vương phi muốn gặp các chường quầy, chặn lại giữa đường, tạm thời đóng vai nhân vật Thiếu Đường Gia, tam công tử vẫn luôn vô tâm với việc buôn bán đột nhiên tỏ ra rất có hứng thú, đương nhiên không phải chuyện tốt lành gì, chỉ hy vọng lần này tam công tử cũng chỉ là thích thú nhất thời, nếu không...

Cầm Thái đồ mặt, dẫn mấy người đó ra ngoài, đóng cửa phòng.

"Hừm" Hần hừ nhẹ, chống cằm nằm lên giường nhìn hai chân Tiêu Sơ Âm: "Xem ra thật sự là Tư Dạ không thích nàng, cả thuốc cũng tiệt rỏ."

Tiêu Sơ Âm quay lại lườm hẳn, nếu không phải tâm cơ Thẩm Nhược Vân quá sắc bén, làm sao nàng lại bị thương vậy nữa, nhưng như vậy cũng tốt, đổi lấy việc địa vị thanh danh của Thẩm trắc phi bị tổn hại thì cũng là đáng giá.

"Sổ sách cửa hàng đứng tên ta đâu? Ta muốn xem qua." Chú ý của nàng là muốn biết rõ tình hình trước mắt, thuận tiện để dùng cho việc trốn chạy sau này, cho dù là người này trở thành vật cản đường trước mắt cũng không thể dễ dàng chịu thua.

"Nàng gấp gấp cái gì? Nếu dùng tiền trong tay để rời khỏi Vương phủ thì ta có thể nói rõ ràng cho nàng. Không. Thề. Được!" Hần cười xán lạn như trăm hoa đua nở: "Nhưng nếu nàng bằng lòng theo ta, thì còn có thể...."

Nếu như được cử động bình thường, Tiêu Sơ Âm đã sớm nhảy lên cho hẳn hai cái tát, mặc dù đánh khuôn mặt cũng cảm thấy hơi đáng tiếc.

"Trương Tôn Tông Lam, rốt cuộc là người nhìn trúng ta ở chỗ nào hả? Ta không phải khuynh quốc khuynh thành, lại không có dáng người yếu điệu lỗi lồm trước sau, và lại ta đã là người có phu quân, người chú ý đến ta là nhầm rồi, bên ngoài còn cả đoàn nữ nhân như hoa như ngọc chờ người hái đó...Người hãy tha cho ta đi..."

Trương Tôn Tông Lam đâu quan tâm nhiều như vậy, thò tay vén cái váy của nàng lên, cười nói: "Ta thật không dễ dàng gì mới nhìn trúng một người, vừa khéo Tư Dạ lại không thích nàng, nàng theo ta đảm bảo tốt hơn nhiều khi theo Tư Dạ, chuyện tốt như vậy, nàng thật sự không suy nghĩ lại sao?"

Tiêu Sơ Âm vươn tay hất hẳn ra: "Nhất định không suy nghĩ!"

Theo hẳn? Vậy chẳng phải là vừa rời khỏi miệng hừm lại rơi vào hang sói sao! Nàng muốn rời khỏi vương phủ, sống tự do thoải mái chứ không phải đổi lại một cái lồng sắt!

Trương Tôn Tông Lam ngừng lại một lát, nghiêm chỉnh nhìn nàng, lại thò tay xốc váy nàng lên, nói: "Đừng nhúc nhích, ta chữa thương cho nàng."

Không biết lúc nào thì trong tay hẳn đã có một bình sứ nhỏ màu xanh, vẽ bốn cột trong vắt đã dần mất hẳn, thay thế là sự chăm chú nghiêm cần.

Tiêu Sơ Âm sùng sờ, thu tay về, tùy hẳn cuộn ống quần rộng thênh của mình lên, lộ ra đầu gối, nơi đó Cầm Thái đã giúp nàng bôi thuốc, lúc này đã dùng băng gạc quấn lại, lộ ra vết máu ẩn hiện.

Nàng không phải kẻ ngốc, mặc dù kiếp trước có học qua chuyên ngành y khoa vài năm, tuy rằng không giỏi lắm, nhưng tốt xấu gì cũng học được chút đỉnh, hơn nữa bố tổng giám đốc của nàng lại không thích bệnh viện, cho nên những bệnh vật đều do nàng và bác sĩ riêng cùng chữa trị, nếu không, nàng cũng sẽ không nhìn ra Thẩm Nhược chỉ giả mang thai, cũng sẽ không bắt bí tình trạng thương thế trên da thịt mình, mà không tổn thương đến gân cốt...Lúc này mùi hương lan ra từ lọ sứ trong tay Trương Tôn Tông Lam cũng làm nàng biết rõ thuốc bên trong nhất định là thuốc trị ngoại thương thương thừa, không nói đến có thể tái tạo da thịt, ít nhất cũng có thể giúp nàng nhanh chóng hồi phục...Mà nàng lại không thể thương tích đầy mình về phủ Thừa Tướng được...

"Người biết y thuật?" Nàng hỏi, một người cột nhà phóng đảng như vậy mà lại biết y thuật?

Trưởng Tôn Tông Lam khẽ cười, mang theo vài phần mê hoặc: "Không...ta chỉ là...điều chế hương liệu mà thôi."

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thư!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Chờ ta là được rồi

Dịch trong suốt mang theo hương bạc hà được bôi một tầng mỏng lên chỗ bị thương của Tiêu Sơ Âm, theo sự dẫn dắt dịu dàng của lòng ngón tay Trưởng Tôn Tông Lam, da thịt vốn đang như lửa đốt lại trở nên mát mẻ dễ chịu, cảm giác đau đớn cũng dần mất hẳn, nếu không phải còn có thể nhìn thấy vết máu ẩn hiện trên miệng vết thương, thiếu chút nữa nàng đã cho rằng mình chưa hề bị thương!

"Người!..." Tiêu Sơ Âm kinh ngạc, cho dù là cổ đại trong trí nhớ hay là kinh nghiệm từ kiếp trước, nàng cũng chưa từng thấy qua kiểu chữa thương như vậy, cũng giống với thuốc mê, nhưng hiệu quả lại tốt hơn thuốc mê rất nhiều, hơn nữa mùi hương trong không khí này...

"Ta nói," Hai mắt Trưởng Tôn Tông Lam híp lại giống như con hồ ly, khoe miệng nhếch lên: "Ta chỉ là điều phối hương liệu mà thôi."

Lúc này, Cẩm Thái đẩy cửa tiến vào bẩm báo: "Vương phi nương nương, Vương gia tới thăm người!"

Cảnh tượng vừa nhìn thấy khi vào cửa khiến nàng che miệng sững sốt, phản ứng đầu tiên là đóng cửa lại không để cho Vương gia trông thấy, đáng tiếc đã không còn kịp rồi!

"Các người đang làm cái gì thế?" Vũ Văn Tư Dạ cất bước đi vào, mùi hương xông vào mũi khiến hắn có hơi nghi hoặc, nhưng lúc nhìn thấy tư thế của Trưởng Tôn Tông Lam và Tiêu Sơ Âm vẫn nhịn không được lên tiếng chất vấn.

"Hả?" Tiêu Sơ Âm nghi hoặc ngẩng đầu, cái gì gọi là bọn họ đang làm cái gì? Tính khí hắn không tốt chẳng lẽ cả thị lực cũng không tốt sao? Cúi đầu không quan tâm tiếp tục nghiên cứu thương thế của mình: "Bên này vẫn chưa bôi, a a...người nhẹ một chút..."

Trưởng Tôn Tông Lam khẽ cười, lòng ngón tay dịu dàng xoa lên vết thương của nàng, còn cố tình tăng thêm chút lực, làm hại Tiêu Sơ Âm không thể ngăn mình thốt ra tiếng, hắn đã nói nữ nhân này rất thú vị, Tư Dạ còn không tin...

"Vương phi nương nương! Không thể..." Cẩm Thái cúi đầu tiến lên ngăn cản tay Tiêu Sơ Âm đang định khoát lên vai Trưởng Tôn Tông Lam, Vương phi bị làm sao vậy, nam nữ thụ thụ bất thân mà cũng quên rồi sao, những cây còn đó hình như không đánh trúng đầu mà.

"Tông Lam!" Vũ Văn Tư Dạ đen mặt nhìn nụ cười rục rịch của người bạn tốt, nếu không phải hiểu tính cách y như vậy, hắn đã sớm cho hai chương đánh chết y, còn con giận dữ khó hiểu này từ đâu mà có thì chính hắn cũng không biết.

Trưởng Tôn Tông Lam nghe vậy đứng lên, liền muốn rời đi.

"Đợi một chút!" Tiêu Sơ Âm nhanh tay lẹ mắt giữ chặt Trưởng Tôn Tông Lam, hiện tại người này chính là ô dù của nàng, nếu ô dù chuyển hướng, nàng phải tốn thời gian suy nghĩ biện pháp khác, nàng không muốn đợi lâu như vậy.

"Nếu Tam công tử không nói cho vương gia biết bí mật của ta, ta sẽ nói cho Tam công tử biết một hương liệu bí truyền làm điều kiện trao đổi, được không?" Tiêu Sơ Âm giữ chặt cổ tay hắn, dùng âm thanh chỉ có hai người nghe được nói cho hắn biết.

"Yên tâm đi, ta đáp ứng nàng," Trưởng Tôn Tông Lam khẽ cười đứng dậy, ái muội vò nhẹ trên đầu nàng, nói: "Nàng chỉ cần an tâm dưỡng thương, chờ ta là được rồi."

Ặc, Tiêu Sơ Âm nghi hoặc, sao rõ ràng là một cuộc giao dịch lại bị hắn đáp trả dễ dàng như vậy, lại còn mập mờ như thế, không biết còn tưởng rằng nàng cầu xin hắn chuyện quan trọng gì.

"Cái đó..." Nàng vừa định giải thích với Vũ Văn Tư Dạ đang đứng ở ngưỡng cửa vẫn chưa đi vào, ít nhất cũng nói rõ lúc đó nàng và tên hồ ly Trưởng Tôn Tông Lam tam công tử là trong sạch, miễn cho hắn nói nàng không tuân thủ nữ tắc gì gì đó.

Mới vừa ngẩng đầu lên, Vũ Văn Tư Dạ đã xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thư!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Lựa chọn thế nào

Bố cục của thư phòng trong Bình Uyên vương phủ cũng khác xa những nơi khác, màu xám cách điệu tao nhã thể hiện rõ tính cách và phẩm vị cao cấp của chủ nhân ở đây.

Trong đình viện trước thư phòng, hai nam tử ngồi đối diện nhau, đều là người có ngũ quan tuấn lãng xuất trần, một người có đường nét thâm thúy cường tráng, một người có khuôn mặt xinh đẹp khéo léo, thoáng nhìn qua chỉ cảm thấy hai người ở cùng một chỗ có một loại khí chất cao quý mà không một ngôn ngữ nào có thể giải thích được.

"Cách" Cờ trắng trong tay Trương Tôn Tông Lam hạ xuống, hắn nghiêng đầu chống cằm nhìn Vũ Văn Tư Dạ đang chuyên tâm, cười nói: "Thắng."

Vũ Văn Tư Dạ ngồi đối diện chậm rãi thu hồi lại toàn bộ cờ đen: "Tiếp tục."

"Không chơi nữa", Trương Tôn Tông Lam đoạt lấy cờ đen trong tay hắn, đặt giữa quân cờ trắng của mình, tay hắn vừa đặt xuống, thế cục trên bàn cờ cũng đã thay đổi, quân cờ đen vừa rồi còn bị vây trong thế yếu đã đảo ngược thành thế trội.

"Ta rất hiếu kỳ, Vương phi của ngươi dường như đã thay đổi thành một người khác?" Trương Tôn Tông Lam nhìn quân cờ đen trong tay mình, nghiêng đầu cười như một đứa bé ham thích điều lạ.

"Đổi hay không đổi, nàng ta là nữ nhi của Tiêu thừa tướng, cho dù có thể gả vào Bình Uyên Vương phủ cũng là ý của hoàng huynh, chẳng quan hệ gì tới ta." Khi Vũ Văn Tư Dạ nói về Tiêu Sơ Âm, trong mắt liền mang theo vẻ hồ hững xa cách.

"Nếu lão Tiêu Viễn kia biết ngươi đối xử với nữ nhi bảo bối của hắn như vậy, nói không chừng sẽ đánh đến Bình Uyên Vương phủ ngươi cũng không chừng." Cờ trắng trong tay Trương Tôn Tông Lam hạ xuống, tay phải và tay trái của hắn bắt đầu đối chiến từ tàn cuộc bàn này.

Vũ Văn Tư Dạ hừ lạnh khinh bỉ, nhưng không tiếp lời, trong đầu đều nghĩ đến bộ dáng cả người đầy vết máu của Tiêu Sơ Âm và ánh mắt coi nhẹ hắn khi này.

"Tiêu Sơ Âm trước và sau chuyển biến quá lớn, ta khuyên ngươi vẫn nên cho người đến phủ thừa tướng thăm dò điều tra, để ngừa vạn nhất." Lúc Trương Tôn Tông Lam đặt cờ xuống lại khẽ thờ dài.

"Ừ." Vũ Văn Tư Dạ đáp lại, hỏi: "Lúc rồi đi ban này, các ngươi đã có giao hẹn gì?"

"Ngươi thật sự để ý sao?" Chiếc cầm thon gọn đẹp đến kinh ngạc, đôi mắt hàm chứa ý cười của hắn rơi vào trong con mắt thâm sâu của người bạn thâm giao.

"Ta chỉ muốn nhắc nhở ngươi, chú ý thân phận của ngươi và lập trường của thế gia Trương Tôn, những thứ khác, ngươi muốn làm thế nào cũng được." Vũ Văn Tư Dạ đứng dậy, nhìn thế cục trên bàn cờ, thắng thua kế tiếp, ai cũng không thể chắc chắn được, chỉ là ở trong suy nghĩ mà thôi.

"Ừ, ta biết." Trương Tôn Tông Lam ngẩng đầu nhìn hắn, khuôn mặt xinh đẹp lại nở nụ cười rực rỡ: "Tư Dạ, nữ nhân đó không phải bình thường đâu!"

Vũ Văn Tư Dạ cúi đầu liếc nhìn hắn, khuôn mặt thanh lệ trắng nõn của Tiêu Sơ Âm lại xuất hiện trước mắt, thái độ khác thường không âm ỉ không bát nháo, bị thương cũng không oán giận, thậm chí liên tục gặp tình cảnh đối xử khác xa với Vân nhi cũng không thấy mảy may của nàng nhịu lại một cái, trái lại là thái độ bình tĩnh thông dong, Tiêu Sơ Âm như vậy, từ trước đến nay hắn vẫn không dự đoán được, bây giờ hắn ngấm ngấm chịu đựng thành toàn cho ý định của hoàng huynh, có phải đã phạm phải sai lầm lớn nhất của cuộc đời này hay không?

Hắn cũng không biết...

Đường nét dịu dàng cường tráng của Vũ Văn Tư Dạ giãn ra, dưới trời chiều, ánh sáng len lỏi vào lông mày, tóc mai, mang theo độ cong siêu nhiên tôn quý.

Mà nam tử trước mặt hắn, đôi mắt đen láy của Trương Tôn Tông Lam cũng đã nhuốm quầng sáng rực rỡ mệnh mông, một đôi môi đỏ mọng và bộ xiêm y màu đỏ dưới ánh chiều tà lại càng chói mắt hơn, mặt mày tươi sáng như tranh vẽ, vẻ đẹp lúc cười lại càng làm người ta kinh hãi.

Tư Dạ, ngươi sẽ lựa chọn thế nào đây...

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thư!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Cởi thì cởi

Đêm nay, Vương gia lại ngủ trong Mẫu Đan Viên của Vương phi!

Đột nhiên trong lúc đó hạ nhân của Mẫu Đan viên đều cẩn trọng hơn nhiều, hai ngày nay cho dù là vương phi ở chỗ phúc tấn hay chỗ của vương gia thì dường như đều nhận được đãi ngộ tốt hơn rồi. Mặc dù ban ngày bị thương, nhưng đã có thuốc hay của Trương Tôn tam công tử có lòng đưa tới, đêm nay vương gia lại đến ngủ, tình thế đột nhiên chuyển biến như vậy khiến hạ nhân trong Mẫu Đan viên lúc bước đi sống lưng cũng thẳng hơn một chút.

"Vương phi nương nương, một lát nữa Vương gia sẽ tới, nô tỳ lui xuống trước." Cẩm Thái lại càng vui mừng hơn, chỉ thiếu điều chưa nhảy dựng lên, hận không thể đuổi hết mọi người trong viện ra ngoài để vương gia và vương phi ở riêng một chỗ.

"Cẩm Thái à, người nói từ xưa đến nay có tiền lệ cự tuyệt thị tẩm hay không?" Tiêu Sơ Âm rất phiền não, cái cơ duy nhất có thể dùng tới hôm qua đã bị nhìn thấu rồi, đêm dài trước mắt phải trải qua như thế nào đây?

"Vương phi! Người làm sao vậy! Trước kia người rất thích vương gia mà, bây giờ vương gia đến nghỉ lại ở Mẫu Đan viên, người phải nên vui mừng mới đúng, sao còn muốn từ chối thị tẩm! Hơn nữa, trong vương phủ này cũng chưa hề có tiền lệ từ chối thị tẩm đâu! Nếu người không thị tẩm, người cũng có thể đắc tội với mọi người trong vương phủ này rồi." Cẩm Thái chuẩn bị quần áo đêm nay Tiêu Sơ Âm sẽ mặc, vừa thu xếp vừa nói cho nàng biết.

"Vậy sao..." Tiêu Sơ Âm thất vọng.

"Nô tỳ tham kiến vương gia kim an!" Theo việc đốt nến đỏ trong phòng, trước cửa viện truyền đến tín hiệu Vũ Văn Tư Dạ đã đến.

"Vương phi nương nương, xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng, nô tỳ xin cáo lui!" Cẩm Thái vui mừng lui ra, lúc đẩy cửa ra vừa lúc gặp Vũ Văn Tư Dạ đi vào.

"Nô tỳ tham kiến vương gia!"

Vũ Văn Tư Dạ gật đầu, ánh mắt rơi vào người Tiêu Sơ Âm trong phòng, nàng mặc một bộ quần áo màu hồng nhạt chống cằm tựa trên bàn, khiêu khích nhìn mình.

"Cởi áo!" Một câu đơn giản dễ hiểu khiến Tiêu Sơ Âm thiếu chút nữa từ trên ghế nhảy dựng lên, chẳng lẽ đêm nay không có gì khác muốn nói à? Cứ trực tiếp đi ngủ vậy sao?

"Vương gia...thế này...thế này không tốt!" Vết thương trên chân này được Trương Tôn Tông Lam điều trị đã tốt hơn nhiều, bây giờ đã có thể tự mình đi lại, vì thế nàng vừa thối lui vừa khó xử né tránh Vũ Văn Tư Dạ đang tới gần.

Khuôn mặt lạnh như băng của Vũ Văn Tư Dạ cũng không hề có biểu tình gì, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm nàng nói: "Người là vương phi của bốn vương hầu hạ bốn vương có gì không tốt? Đây chính là cơ hội người khác cầu xin còn cầu không được đấy!"

"Cái đó..." Tiêu Sơ Âm còn đang chần chừ.

Ánh mắt nghi hoặc của Vũ Văn Tư Dạ phóng qua, khiến nàng không thể chớp mắt được, cắn cổ cứng rắn nói một câu trái với lương tâm: "Cởi thì cởi, ai sợ ai!"

Khóe miệng Vũ Văn Tư Dạ khẽ nhếch, đi về phía giường, vừa đi vừa cởi vạt áo bên hông: "Tốt nhất là nhanh lên một chút!"

"Người!" Tiêu Sơ Âm hít sâu một hơi, nhưng lại không thể không bị áp bức trước cường thế của hắn, chậm rãi tháo chiếc cúc trên cổ của mình, đêm nay thật sự phải thất thân với hắn sao? Cùng nhiều nữ nhân như vậy hầu hạ một chồng? Hơn nữa nam nhân này lại chán ghét mình như vậy?

Vũ Văn Tư Dạ thấy nàng cởi cúc áo cả buổi vẫn chưa cởi được, dứt khoát đưa tay kéo lại, kéo rút chiếc áo gấm lụa mỏng trên người nàng, lộ ra đầu vai tròn bóng mềm mại thơm mát mê người...

"Người muốn làm gì!" Nàng lui về phía sau một bước, cảnh giác nhìn quần áo còn nguyên của hắn, cho dù là thị tẩm, cũng không phải chỉ cởi quần áo của một mình nàng là được!

Vũ Văn Tư Dạ hồ hững nhìn nàng, cổ tay linh hoạt vươn ra, kéo nàng vào ngực mình: "Người cho là bốn vương muốn làm cái gì!"

Nàng chỉ cảm thấy chỗ nào đó trên cánh tay một trận khoan khoái lạnh lẽo, quay mặt lại vừa nhìn thấy ánh nến, thiếu chút nữa nàng đã nhảy dựng lên.

Nam nhân này lại đốt thủ cung sa cho nàng!

Nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn thứ nước đọng chói mắt không hề có căn cứ khoa học này nhập vào làn da nàng, giọng nói trầm thấp của Vũ Văn Tư Dạ vang lên trên đỉnh đầu: "Làm phi của bốn vương phải chịu được tịch mịch!"

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thụ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Dùng thử một chút

Tiêu Sơ Âm một đầu mờ mịt, nam nhân này làm gì vậy? Nổi máu ghen sao? Làm sao có thể vậy được!

Nhưng hẳn đốt thủ cung sa cho mình để làm gì? Cái thứ để nhìn này có thể chứng minh sự trong sạch của nàng sao? Ừm...Hôm nào tìm một người thử xem

"Vương gia à, cái đó....Không phải là ngài không thể giao hợp chứ?" Lòng ngay thẳng, nhất thời mau miệng, nàng cũng không biết vì sao mình lại có thể nói ra một câu như vậy.

Khuôn mặt Vũ Văn Tư Dạ thoáng chốc xanh đen, mây mù bao phủ, một giây sau, môi mỏng nhếch lên theo hình vòng cung, lộ ra nụ cười lạnh lùng, ngẩng đầu đảo mắt một vòng trong phòng, vung tay lên, ống tay áo lướt qua, ngọn nến đột nhiên bị dập tắt.

"Sao vương phi không tự mình nghiệm chứng đi?" Giọng nói mang theo hơi thở ái muội mê hoặc vang lên bên tai Tiêu Sơ Âm.

"Không...không...không cần." Nàng chột dạ cúi đầu, trốn tránh sang trái sang phải nhưng vẫn trốn không thoát khỏi ngực hắn.

Vũ Văn Tư Dạ vươn tay ôm lấy bờ vai nàng, lôi nàng vào ngực mình, môi mỏng mị hoặc lướt qua vầng trán đầy đặn của nàng, khiến nàng khiếp đảm mặt đỏ tím đập liên hồi.

Sự trơn nhẵn do va chạm trên môi làm hắn thò tay lần mò đến vạt áo nàng: "Không tự mình dùng thử một chút, làm sao có thể chứng minh sự thanh bạch cho bốn vương!"

Giọng nói của hắn khàn khàn, giống như người tìm kiếm trong bóng đêm, một đôi tay thon dài ấm áp nhẹ nhàng lột bỏ chiếc áo voan mỏng trên vai nàng, nhưng một tiếng "soạt" khe khẽ lại trở thành kíp nổ trong đêm tối, Tiêu Sơ Âm bất giác hừ nhẹ.

"Vương gia..."

Trong bóng tối, đôi môi mềm mại bị che lại, hình dạng đôi môi áp áp bao trùm lên cánh môi nàng, tuyên bố sự mạnh mẽ và bá đạo của hắn, đầu lưỡi ướt át cay mơn đôi môi vì khăn trương mà đang khép chặt của nàng, nhẹ nhàng chăm sóc dọc theo hàm răng. Thân thể nàng tựa sát vào ngực hắn, chạm vào làn da căng đầy hùng lực của hắn, trong lòng như bị phồng, hai tay nhẹ nhàng vòng qua eo cơ bắp rắn chắc của hắn.

Trong bóng tối, đôi môi hắn khẽ trêu chọc thăm dò giữa môi và răng nàng, từ dịu dàng vuốt ve đến bá đạo cướp đoạt, hai tay hắn từ eo chụp lên chỗ mềm mại trước ngực nàng: "Nữ nhân, thực ra người cũng không đáng ghét như vậy..."

Rốt cuộc là tại sao nam nhân này lại căm ghét nàng như vậy, nàng thật sự không biết, nghe giọng nói trầm thấp trong lúc đó thật hấp dẫn vô hạn, ý đùa giỡn trong lòng nàng lại nổi lên: "Vương gia, thật ra, thân hình ngài cũng không tệ...Chỉ ít trong những người ta đã thấy thì cũng rất đẹp!"

Thân mình Vũ Văn Tư Dạ cứng đờ, bá đạo cướp đoạt biến thành bất chấp xâm nhập chiếm đoạt, hắn vươn tay bồng nàng lên, sai bước tới giường hẹp bên cạnh, lần người ép nàng lại, hai tay ngang tàng bạo ngược xé toạc xiêm y của nàng, lộ ra làn da trơn bóng lờ mờ những vùng sáng trắng dưới ánh trăng.

Bụng đang lúc nóng bỏng lại chuyển tới chiếc quần còn chưa tụt xuống trên eo nàng, Trong con người tối như mực của Vũ Văn Tư Dạ lóe lên vài tia sáng, dục vọng mãnh liệt trong mắt bị hắn khắc chế: "Người đã thấy rất nhiều cơ thể của nam nhân sao?"

Tiêu Sơ Âm bị hắn ngăn chặn, giờ đây người thấy hương bị ở chớp mũi nam nhân này lại giống như một thứ thuốc mê thúc giục tình ái, thân mình nàng không được tự nhiên uốn éo một chút, giống như đang đòi hỏi hắn: "Không có...Thiếp thân chỉ cho rằng vương gia ngài...vô cùng...."

Vũ Văn Tư Dạ che đi trên người, ánh trăng chiếu rọi nụ cười bình tĩnh trên khuôn mặt thâm thúy của hắn, đôi môi hắn đòi tới vành tai nàng cắn nhẹ: "Người muốn bốn vương tin người thế nào đây? Hà?"

Giọng nói mềm mại say mê trong bóng tối còn hấp dẫn hơn cả cơ thể rất nhiều, nàng trở tay ôm eo cắn đầy của hắn: "Vương gia...Ngài...Ừm a!"

Vũ Văn Tư Dạ khẽ cau mày, vẻ mặt cố nén bình tĩnh cuối cùng cũng bị một tiếng rên rỉ này của nàng đập tan, lúc hắn trườn người hôn chiếc gáy trắng ngần của nàng, cơ thể vẫn luôn kiềm chế cũng theo tiếng thở gấp này mà buông thả, du tẩu trên nửa thân thể phía trên đã bị lộ của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Sự chống cự của nàng

Ánh 25trăng le 22lời qua cửa esổ, ánh 45sáng bạc 7quần lấy 1hai người.

Tiêu 14Sơ Âm khép 6hờ mi mắt adón nhận 5aánh trắng 9địu dàng, 0flông mi của abnàng khê 7crun rẫy, acgiống như 1đáy lòng 7đầu tranh brất lâu, 6mở mắt 30ra, trong mắt eechi còn e3một mảnh 0trong vắt, bkhông còn dcửa phần d6sắc dục, 6anàng đưa 0ctay chuẩn bbị đẩy 2người phía 98trên ra.

"Gia." 3Ngoài cửa dổ vang lên 3một giọng 0nói kiểm 9cnén bé đến 8không thể c3nghe được, 3ctrong phút 5chốc lại dbhòa vào trong 2đêm tối.

Đôi btay đang vurun 47ra của Tiêu 5Sơ Âm dừng f6lại, nhẹ 47nhàng đặt 62lên vai Vũ cVân Tư Dạ: 40"Vương b9gia, có người 0gọi chàng."

Vũ cVân Tư Dạ cở trên dngười nàng 72ngẩng đầu, fl chống khuỷu 56tay nghiêng 1người tựa 95lên giường, bchấn mòng fche một 5enửa cơ 7thê, đôi 56mắt tối cetăm lạnh 5bẻo nhìn c3chăm chăm 7vào khuôn mặt Tiêu 37Sơ Âm có c1hơi mất 4tự nhiên.

Nàng 10chống lại 24hắn!

Trong 98giây phút btrước khi 7giọng nói fkhông hợp 2thời kia 4vang lên 0angoài cửa asổ, toàn a8thân nàng 06đã chống 8cự lại 7ehắn, không ephải ra fêv thẹn 48thùng từ dchối, mà 38là sự kháng cự đưng 7cchạm xác 0thịt theo 8ebản năng 6của một 9nữ nhân 04đối với fmột nam 4nhân.

Mặc 59dù chỉ fngắn ngủi 8atrong nháy 6dmắt, dưới 4ánh trắng 0hắn vẫn a6có thể cthấy được 65nàng đang 8run lên một đlop giống b4như là nổi 23da gà...

"Gia!" bbGiọng nói f9trầm thấp cngoài cửa 7dthử thăm 9cdò.

Hắn 1đứng dậy bmặc quần 14áo, áo bảo 3rộng thùng 8thình trong 1bóng tối 01làm nổi 9egio khiến 4cTiêu Sơ Âm nắm 5echặt lòng bbàn tay thối 0lui, góc 9áo bảo thối equa trước dmặt nàng, 7bay phát ephối.

Cánh 7cửa im lặng e8mở ra, lại 68im lặng 0đóng lại, e0Vũ Vân Tư 7Dạ không cnói một flời rồi 0đi.

Tiêu 1Sơ Âm ở abóng tối, 4lòng bàn bbtay đề lên 9chỗ trái 6tim bên ngực 2trái, trống 98ngực đập fđừ dội 27trong không 2gian lặng 5im làm mỗi flần nhảy c3lên đều 7vang lên âm thanh 1mạnh mẽ, 0vậy nên 9nàng ngồi 69trên giường 8thật lâu, echo đến 36khi tứ chi 1lạnh cứng bmới cứng 5ngắc quẩn 2chấn lại, 73thật chặt, 86thật chặt...

Sự 0kháng cự 5trong cơ 4thể trời 7đậy, nàng 6thò tay vuốt 4dvuốt làn 81da mình nhưng 7vẫn không 1thể khác 79chế bản 66năng của 5cơ thể.

Trên 8fthế giới 7này, có 8rất nhiều 8rất nhiều 3chuyện nàng fkhông thể 62khống chế đđược, 4ccũng giống 0như không 77hiểu vì bfsao lại 5xuyên qua, 76giống như cừ thiên d5kim tiêu 1thư cao cao 7tại thượng cđại biến athành vương 85phi mọi 1fngười chán 7eghét.

Nàng 1không phải 8cthánh mẫu, fnàng cũng 0không thể 8cứu vớt 70trái đất, 0bị thương csẽ đau 67nhức, đau 4lòng sẽ 5ckhó chịu, 1nàng là 19một người a1bình thường ccó chút 9cổ chấp, 6không muốn 92nhấn nhục cchịu đựng, eluôn vì 8tự do của 8con người 83đáng thương 69này mà nỗ 7dlực đấu 4etranh.

Mà 7sự tồn 81tại của 6Vũ Vân Tư 08Dạ đối bvới nàng 6dmà nói, dechắc chắn alà uy hiếp 9cớn nhất, 75suy nghĩ 94yêu thích c3của nam 97nhân này 77làm người dta không 77thể nắm f0bắt được, brõ ràng 6là ghét 1nàng, cũng 1bkhông cho aphaép nàng ftrời khỏi, abgiống như 5giam cầm d7một con 3chim hoàng 0yến bên 28người đề 0cvui đùa 9tim não 0nhiệt, nàng 7ghét cảm eegiác này!

Nhưng 59vì sao ban eb này, đáy 30lòng nàng 69lại có 2bmột phút 6dgiây do dự 6đấu tranh...

Sáng 5sớm hôm 3sau, trời 60còn chưa 4fsáng tỏ, 81Mẫu Đan 2fviên đã 4vô cùng 1náo nhiệt. 8 © DiendanLeQuyDon.comCẩm Thái 53mặc xiêm bdy xanh biếc, 9dẫn chúng dnha hoàn 54vội vàng etiếp đón fkhách buổi csáng.

Dẫn 0đầu là 4Thảm trác fephi, bọn 0nha hoàn 68sau bốn btiểu thiếp 61trong tay cbbưng hộp 0fgỗ lim được fchế tác ctinh xảo. 8e © DiendanLeQuyDon.comThoạt nhìn fxem ra những 3vật bên 0trong đều 6arất quý 7fgiá.

Cầm 9Thái cùng 16Tiểu Tâm 47mời bọn 00họ vào 8trong viện, 1phân phó 77tiểu nha 4hoàn phía d6sau đi vào 5phòng chính c9mời vương 00gia và vương 1phi dậy...

Không d3lâu sau, 5tiểu nha 8hoàn trở e0về nhỏ agiọng hồi báo: "Vương cphi nương bcnuong nói, e7đề trác 3cphi và các b7vị phu nhân 0chờ một blát, một 9lát nữa 56người sẽ 07ra."

Sau 1khi đôi 3tai nhọn 8acủa Lục ccpu nhân 5nghe được, 68mặt mày 3cùng bốc 08hơi, giọng 6điều bới bmóc: "Tối fhôm qua vương 33phi nương 4anương mệ 62nhọc, đề 4chúng tiện 36thiếp đợi 7thêm vài 24chén trà 1nhỏ nữa e4cùng được."

Từ e6phu nhân 9đi theo sau f7nàng bạn 4cười: "Muội emuội rõ 6là nói đùa, 40tối hôm 26qua vương 5dgia vì công b8sự nửa 3đêm đã 1ra khỏi dphủ, làm 0sao vương d6phi nương 6dnuong lại ecó thể d9mệ 9nhọc 9được!"

Hai 1người vừa 52nói vừa b4ca, giọng e1điều châm 0chọc vào 41buổi sáng desớm tinh 2mơ thế anày giống c9như lưỡi 1dao sắc dbén chặn flại cổ afhọng.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thụ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 46: Mọi người tặng lễ

Đây rõ ràng là Vương phi nương nương không giữ được lòng vương gia!

Thẩm Nhược Vân mỉm cười nhìn Tiêu Sơ Âm đi từ phòng ra, không đợi nàng ngồi xuống đã lên tiếng: "Ngày mai tỷ đã về phủ rồi, còn nán lại ở phủ Thừa tướng mấy ngày, chúng thiếp có chuẩn bị chút lễ mọn, hy vọng tỷ tỷ có thể nhận lấy."

Vừa dứt lời liền để cho nha hoàn Bích Lạc của nàng dâng đồ vật lên.

Cái hộp gỗ lim vừa được mở ra đã tràn đầy mùi hương thoang thoảng, một hộp son phấn tinh xảo lót vải nhung tơ màu đen, đặt chính giữa chiếc hộp.

"Đây là son phấn thánh nữ người nhà mẹ thiếp mang từ Tây Vực về, nghe nói có tác dụng kéo dài tuổi xuân, Hoa Thụy Quốc chỉ có một hộp, mong vương phi vui lòng nhận cho."

Tiêu Sơ Âm cười cười, cũng không khách khí để Cẩm Thái nhận lấy, nói: "Vây bản phi cảm tạ muội muội." Ánh mắt nàng vừa chuyển, rơi vào các tiểu thiếp khác, Thẩm Nhược Vân đã đưa quà đến, đương nhiên mấy người này cũng vội vàng làm bộ ra sức xu nịnh rồi.

Không cần nàng nhiều lời, mấy cái hộp lần lượt được mở ra, nàng đưa mắt nhìn, giọng điệu thân nhiên: "Tứ phu nhân có ý gì vậy?"

Lúc nàng chưa ra, Tứ phu nhân này còn cười châm chọc nàng kia mà, nghe giọng điệu lạnh nhạt xa cách của Tiêu Sơ Âm cũng đã sớm bắt mắt: "Chẳng lẽ vương phi hiền vì tiện thiếp tặng lễ vật không ra gì, nhưng của hồi môn để ở đây hòm của tiện thiếp cũng đã lấy ra tặng cho vương phi rồi!"

Tứ phu nhân nói không sai, cuộn tranh này thực sự là của hồi môn nàng đặt ở đây hòm, cha nàng đã giấu mẹ kế ngang ngược lên nhét vào lễ vật đưa theo nàng, còn đặc biệt nói bức họa này rất có giá trị.

"Tranh này cũng rất đẹp, cho dù là từ nguyên liệu vải hay là màu sắc, đều là chế tác thượng thừa..." Thẩm Nhược Vân cẩn thận quan sát đánh giá.

"Đó là đương nhiên!" Được Thẩm Trắc phi xác định, Tứ phu nhân rất đắc ý, thách thức nhìn các tiểu thiếp khác.

Tiêu Sơ Âm chỉ cười không nói, nhìn Tứ phu nhân tâm cao khí ngạo và Thẩm trắc phi dịu dàng độ lượng diễn trò này hay thế nào.

"Nhưng mà, thật sự là đồ hồi môn của muội muội sao? Mang từ nhà mẹ đẻ tới?" Thẩm Nhược Vân lại nghi ngờ.

"Vừa rồi Thẩm trắc phi cũng nói đây là một bức họa đẹp mà, đó là của hồi môn do cha tiện thiếp dày công chọn lựa, mặc dù thua kém son phấn Thánh nữ quý giá của Trắc phi ngài, nhưng cũng là thứ khó gặp mà!" Tứ phu nhân chu môi có chút oán trách Thẩm trắc phi đánh giá sai về đồ vật của nàng.

"Thật là một bức tranh đẹp." Tiêu Sơ Âm mặt mày ngáp một cái, sáng sớm các nàng đã đến đây vào nàng, cũng không ngại phiền: "Tứ phu nhân, bản phi khuyên người vẫn nên rút lại những lời ban nãy đi, nếu không, liên lụy đến việc tịch thu tài sản chém cả nhà người bản phi cũng mặc kệ đấy."

Trong mắt Thẩm Nhược Vân hiện lên vẻ kinh ngạc, không lường trước được Tiêu Sơ Âm lại nhìn ra manh mối nhanh như vậy, nàng không nghe nói Tiêu Sơ Âm lại biết giám định tranh vẽ!

Tứ phu nhân vẫn không hiểu gì, không giống như đang giả vờ.

"Tranh này là vẽ chuyện các triều đại Hoa Thụy Quốc ta anh dũng giết địch, cho dù là về công lao hay là giá trị lịch sử thì đều là những thứ tốt đẹp, nhưng người trong lạc khoản....Đôi mắt của Tứ phu nhân người, chẳng lẽ ngoại trừ để ý tới vương gia cũng không có tác dụng gì khác sao?"

Tứ phu nhân nghe vậy sững sốt hai mắt đỏ lên, thiếu chút nữa đã rơi nước mắt, vội vàng đi qua nhìn kỹ người dưới lạc khoản, khi thấy mấy chữ này lại thốt lên tiếng, nước mắt cũng rơi xuống: "Lạc khoản đề danh Tướng quân Quách Thế Hào."

"Vương phi tha mạng!"

Tiêu Sơ Âm đưa mắt nhìn Tiêu Sơ Âm đứng một bên không nói gì, khẽ mở miệng: "Vừa qua chuyện trong phủ đều do Thẩm trắc phi quản lý, loại chuyện này vẫn nên để Thẩm trắc phi xử lý đi!"

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thư!* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Tự mình xuống bếp

Ngoại trừ Tứ phu nhân đưa tới bức tranh cuốn, lễ vật của những người khác tuy không tính là quý báu, nhưng cũng không có tâm cơ gì. Tiêu Sơ Âm đều để cho Cẩm Thái nhận hết, đang chuẩn bị dẫn dò Cẩm Thái đến phòng bếp bảo người ta chuẩn bị bữa ăn, đột nhiên nàng như nghĩ đến cái gì đó.

"Cẩm Thái, ngươi có biết nấu ăn không?" Động tác hưng trí bừng bừng muốn thử sức của nàng hù dọa Cẩm Thái lui liền ba bước.

Mặc dù là nha hoàn nhưng trước giờ cũng chưa từng xuống bếp, Cẩm Thái có chút khó xử: "Biết làm mấy món thức nhắm..."

Đôi lông mày của Tiêu Sơ Âm giãn ra, vui cười hóm hờ: "Vậy là tốt rồi!"

Giữa lúc ánh mắt kinh ngạc của Cẩm Thái, nàng xắn tay áo, quyết tâm tiến vào phòng bếp, thuận thực đuổi hết nha hoàn hạ nhân bà mẹ trong bếp ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau, trong phòng bếp liền truyền ra một mùi thơm ngào ngạt làm người ta thêm nhỏ dãi, cả hạ nhân bị đuổi ra đứng trước sân, nhìn phòng bếp bị đóng chặt, ánh mắt đều hướng về phía đó, Vương phi mà cũng xuống bếp sao! Hơn nữa người thấy mùi hương cũng những món ăn này lại rất khác những bữa ăn ngày thường....

"Tang tang tang! Thức ăn mới ra lò đây!" Tiêu Sơ Âm đeo tạp dề tự chế, trong tay bưng một mâm màu xanh nhạt đi ra: "Các người cũng đừng đứng đó nữa, bên trong vẫn còn, nhanh đi bưng ra giúp ta!"

Cẩm Thái đi theo phía sau về mặt không tin ánh mắt nhìn chằm chằm đồ trong tay mình, cứ thế không tin đây là thứ do tay vương phi tạo ra, từ năm mười tuổi nàng đã hầu hạ vương phi bấy năm, chưa từng thấy vương phi xuống bếp.

Bọn nha hoàn bị đuổi ra khỏi phòng bếp một khắc này đã quên mất mình nên làm cái gì, hiện tại nghe được Tiêu Sơ Âm phân phó cái gì thì làm cái nấy.

Năm món ăn tinh xảo được bưng lên bàn trong, Tiêu Sơ Âm cọ sát đôi đũa, gọi Cẩm Thái và mấy tiểu nha hoàn hầu hạ trong phòng thường ngày: "Các người cũng ngồi xuống ăn đi, một mình ta ăn không hết."

Cẩm Thái hơi giật mình, mấy tiểu nha hoàn đứng một bên xua tay lia lịa: "Nô tỳ không dám"

"Cho các người ăn các người cứ ăn!" Tiêu Sơ Âm hơi mất hứng, mặc dù biết rõ tôn ti trật tự lúc này là rất nghiêm khắc, nhưng bây giờ cũng đâu có người ngoài, lần đầu tiên sau khi xuyên không nàng xuống bếp, nói thế nào cũng muốn chia sẻ với những người khác, nếu chỉ một mình nàng ăn, tùy tiện làm một món gì đó là được rồi.

Cẩm Thái thấy nàng hơi tức giận, bèn cười nói với tiểu nha hoàn bên cạnh: "Vương phi nương nương nói mọi người cùng ăn, mọi người cứ cùng ăn đi, vương phi nương nương ngồi ăn, chúng ta đứng ăn là được, vậy cũng không tính là vượt quá lễ nghi."

Lúc này Tiêu Sơ Âm mới vui vẻ cầm chén xới cơm, mấy tiểu nha hoàn cũng không căng thẳng vậy nữa, sau đó đều cầm chén đũa cười đùa chen chúc lại.

"Vương gia, vương phi đang dùng bữa..." Trong viện truyền đến giọng nói hết sức nâng cao, mọi người trong phòng đang vui đùa đều sừng sốt, Cẩm Thái và mấy tiểu nha hoàn vội vàng cất kỹ bát đũa trong tay, thu lại bộ dáng tươi cười cung kính đứng sang một bên.

Tiêu Sơ Âm bữu môi liếc mắt bất mãn, cũng đặt đũa xuống, đứng lên ngênh đón vương gia.

"Không biết vương gia tìm đến chỗ thiếp thân có chuyện gì?" Nàng cúi người hành lễ, mỉm cười đúng mực đoan trang.

Vũ Văn Tư Dạ vào nhà ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn Tiêu Sơ Âm một lúc, như là muốn nhìn thấu nàng, cho đến khi nụ cười trên mặt Tiêu Sơ Âm muốn cứng ngắc lại, hần mới không mặt không nhạt nói: "Sau này chuyện trong vương phủ người cùng với Vân nhi cùng nhau quản lý, bản vương không đành lòng thấy nàng mệt nhọc quá nhiều."

Nàng cười nhạt, Thảm Nhược Vân coi như thông minh, biết rõ chuyện của Tứ phu nhân nếu xử lý không tốt sẽ là chuyện roi đầu, chắc là sau khi rời khỏi đây nàng đã đi tìm Vũ Văn Tư Dạ rồi.

Nàng mới giao ra chủ quyền của vương phủ được hai ngày, bọn họ liền vội vã trả lại một nửa, nếu là nhân gia đã chủ động hoàn trả, vậy thì, nàng nhận, hay là không nhận....

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thư!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Cùng dùng bữa trưa

"Vương gia, thiếp thân có thương tích trong người, hiện giờ cả bản thân còn không lo được, chỉ sợ là không có năng lực giúp đỡ Thăm trắc phi quản lý vương phủ."

Vũ Văn Tư Dạ nhú mảy, nhìn thoáng qua cử động tự nhiên của hai chân nàng, loại thuốc mỡ trong bình màu xanh đỏ có tác dụng gì hẳn biết rõ hơn hết, nhưng phen này lý do Tiêu Sơ Âm từ chối mặc dù có vẻ như rất hợp lý, nhưng lại là một lời nói dối.

"Bỏn vương đã quyết định rồi, chuyện này cứ như vậy đi, không cần thương lượng nữa." Hắc lạnh lùng nói.

Tiêu Sơ Âm hít sâu một hơi, chậm rãi nói: "Dù vậy, cũng không cần phải là ngay lúc này, không bằng để sau khi thiếp thân trở về thăm phủ thừa tướng, trở về sẽ giúp đỡ Thăm trắc phi."

Vũ Văn Tư Dạ nghĩ một lát, gật đầu xem như là đồng ý, thấy nàng đang dùng bữa, ngón trở khẽ nhúc nhích, nhưng vẫn không đứng dậy ra cửa.

"Vương gia, vương phi đang dùng bữa, không bằng ngài cũng ở lại dùng bữa luôn?" Cẩm Thái không biết lấy can đảm ở đâu, tiến lên mời Vũ Văn Tư Dạ ở lại.

"Nhiều lời!" Tiêu Sơ Âm quả mắng nàng, quay về phía Vũ Văn Tư Dạ đưa tay tiễn khách nói: "Nhất định là lúc này Vương gia đã dùng cơm xong rồi, thiếp thân không làm chậm trễ chính sự của vương gia, vương gia cứ trở về đi."

Cho hẳn ăn thứ tốt chẳng phải là quá phí phạm sao.

Vũ Văn Tư Dạ bước vài bước, lại trở về ngồi xuống bàn: "Thêm cơm."

Cẩm Thái vui vẻ cười với Tiêu Sơ Âm, mừng khắp khỏi cầm chén sạch đến phòng bếp nhỏ lấy thêm cơm cho Vũ Văn Tư Dạ.

Tiêu Sơ Âm ngăn không thành, đành phải ngồi xuống, nàng không ngồi bên cạnh Vũ Văn Tư Dạ mà ngồi ở vị trí đối diện, cùng hẳn xa cách.

Vũ Văn Tư Dạ cúi đầu nhìn mấy món ăn mới mẻ trên bàn, đầu bếp bố trí trong Mẫu Đan viên không thể làm ra mấy món ăn này được, màu sắc món ăn cũng không đẹp như thế, vậy thì...

"Hôm nay ai là đầu bếp?" Hắc nhận lấy cơm của nha hoàn đưa đến, ánh mắt lại liếc nhìn ra một chuyện thú vị, trên bàn còn bày vài cái chén không, vừa khớp với nhân số trong nhà, chẳng lẽ, nàng ta còn mời mọc hạ nhân cùng nhau dùng bữa sao?

"Hỏi vương gia, những món ăn này đều do vương phi tự mình xuống bếp làm, vương gia nếm thử đi!" Cẩm Thái ra sức tôn sùng trù nghệ (tài nấu nướng) của Tiêu Sơ Âm, lúc nhỏ mẹ có nói với nàng, nếu muốn giữ được tim của một nam nhân, trước tiên phải nắm được dạ dày của họ!

Vũ Văn Tư Dạ gật đầu, nhìn thoáng qua mấy món ăn trên bàn, tầm mắt dừng lại một mâm có hình dạng kì quái.

"Vương gia, người nếm thử đi." Cẩm Thái gấp một khối định bỏ vào trong chén cơm trước mặt Vũ Văn Tư Dạ.

"Không phải ăn như vậy." Tiêu Sơ Âm thật sự là không nhìn được, nàng làm món này cũng là do nhất thời cao hứng, thấy trong bếp đúng lúc có công cụ như cây trúc, thế là thuận tay làm một phần, nhưng tiếc là không có rong biển, nàng chỉ làm một phần trứng mỏng bao bọc bên ngoài.

Nàng đưa tay cầm lấy một cái trực tiếp cắn xuống, miệng còn chưa nuốt xuống tự mình làm mẫu cười tùm tùm nói: "Cái này gọi là sushi, trực tiếp lấy tay cầm ăn, nếu vương gia cảm thấy không sạch sẽ thì có thể không ăn cái này."

Vũ Văn Tư Dạ nhìn nàng lấy tay cầm ăn ngon lành, nhú nhú mảy, chuyển ánh mắt nhìn qua một món ăn bình thường khác.

Cả màu tím được cắt thành lát mỏng, che trên thịt bằm, vì đã thấy cách ăn của một món không thể nào chấp nhận được, đối với món ăn chuẩn bị cho vào miệng cũng không ôm ấp hy vọng quá lớn, cả tim cháy vàng vào miệng, mùi thịt nồng đậm cùng nước cà tím sáng khoái làm người ta cảm thấy rằng môi vẫn còn lưu lại mùi thơm, lông mi hẳn khẽ chớp, tỉnh tề nhai kỹ nuốt xuống, ánh mắt sáng lên, hương vị này so với đầu bếp trong phủ cũng chẳng kém chút nào, thậm chí còn tốt hơn một bậc, hẳn áp chế cảm xúc kinh ngạc, dời tầm mắt đến một cái vỏ màu nâu ở chính giữa.

"Vương gia, đây là cháo thanh hỏa do vương phi chế biến, ngài có muốn nếm thử một chén không?" Cẩm Thái mở vỏ cháo ra, mùi gạo thơm mát tỏa ra bốn phía.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thư!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Di tình biệt luyện

"Không cần." Vũ Văn Tư Dạ thu hồi tầm mắt, chờ sau khi Tiêu Sơ Âm ăn sushi xong mới đứng dậy chấp tay rồi đi: "Ngày mai về phủ Thừa tướng, người hãy chuẩn bị đi."

Tiêu Sơ Âm xuề xòa chau mày nhìn theo hán rồi đi, cơ hội tốt như vậy, đương nhiên nàng phải chuẩn bị tốt một chút rồi!

Buổi tối Cẩm Thái thu xếp đồ đạc về phủ Thừa tướng. Tiêu Sơ Âm nằm bò trên bàn, ngón tay khẽ gõ lên mặt bàn, lơ đãng bật cười.

"Vương phi nương nương, được về phủ Thừa tướng người cao hứng vậy sao?" Cẩm Thái nghi hoặc, mặc dù lão Thừa tướng cũng chiều vương phi, nhưng những người khác trong phủ cũng chẳng có ai là lương thiện, trước khi vương phi xuất giá đã bị châm chọc, chỉ hy vọng lần này trở về phủ, những di nương công tử tiểu thư kia sẽ nề chút mặt mũi của Bình Uyên Vương gia mà bớt phóng túng một chút.

"Rốt cuộc cũng có thể ra khỏi công Bình Uyên Vương phủ rồi, làm sao ta có thể mất hứng được! Ba ngày nay đối với ta còn gian nan hơn cả ba năm trước kia...Chà trách mọi người đều nói cửa nhà quyền quý sâu như biển!" Tiêu Sơ Âm bĩu môi, vẻ mặt hưng phấn.

"Nô tỳ có một việc không biết có nên hỏi hay không..." Cẩm Thái thu dọn bọc đồ, ngập ngừng.

"Cứ nói đi, đừng ngại." Tiêu Sơ Âm nhìn nàng thu dọn một bao đồ trang sức quý giá, nhân tiện đi qua ném sang một bên, đổi thành một bọc y phục.

"Nô tỳ cảm thấy, vương phi nương nương người từ sau khi gả vào Bình Uyên Vương phủ giống như đã thay đổi thành một người khác vậy, lúc trước vương gia không thích người, người luôn trăm phương nghìn kế muốn thu hút sự chú ý của vương gia, hiện tại nô tỳ cảm thấy thái độ của vương gia với người đã khác trước kia, người lại không để ý tới vương gia...nô tỳ theo người lâu như vậy, cũng có thể đoán ra trong lòng người đang nghĩ gì...Nhưng mà, vương phi không thể làm vậy..." Cẩm Thái tự biên tự diễn, không hề chú ý tới vẻ mặt tò mò của Tiêu Sơ Âm.

"Người...cho rằng trong lòng ta đang nghĩ cái gì, ta không thể làm gì hả?" Nàng ôm cánh tay, hiếu kỳ nhìn tiểu nha hoàn tuổi tác xấp xỉ mình, có lẽ đây là lần đầu tiên Cẩm Thái mở rộng lòng mình nói chuyện với nàng, trước kia, nàng nói gì, cho dù là điều gì, cho tới bây giờ cũng không có nha hoàn nào có cơ hội phản bác lại.

"Nô tỳ biết Trường Tôn công tử tướng mạo phi phạm, gia thế cũng hùng hậu, ngài ấy còn có can đảm biểu lộ tấm lòng với vương phi, so với thái độ của vương gia đối với người, Trường Tôn công tử không những thay người chữa thương còn bảo vệ người mọi lúc mọi nơi..."

"Ha ha ha!" Lần đầu tiên Tiêu Sơ Âm cười thoải mái như vậy, rốt cuộc thì nha đầu này đang nghĩ cái gì chứ, nàng không đợi Cẩm Thái nói xong đã cắt ngang nhin cười nói: "Kế tiếp có phải là người muốn nói ta là người đã gả đi, cho dù không nghĩ cho vương gia cũng phải nghĩ cho cha ta, phải chú ý đến thể diện của vương phủ và phủ thừa tướng...Phải tam tòng tứ đức, không thể đi tình biệt ly, không được hồng hạnh xuất tường...đúng không?"

Nàng nói rất nhẹ nhàng, nhưng lại hù sợ Cẩm Thái: "Vương phi, nô tỳ không có ý đó...Nô tỳ..."

Nàng không ngờ đột nhiên Tiêu Sơ Âm lại nói đến hồng hạnh xuất tường, vội vàng muốn nói rõ lo lắng của mình: "Nô tỳ chỉ sợ hành động của người rơi vào tay của những người kia, bọn họ sẽ gây bất lợi cho người..."

"Bọn họ? Bọn họ là ai?" Tiêu Sơ Âm hỏi.

Cẩm Thái cúi đầu, bĩu môi: "Còn không phải đi nương mà đại công tử tam tiểu thư..."

Hai mắt Tiêu Sơ Âm nhú lại, cười lạnh: "Người yên tâm, bọn họ không dám làm gì ta đâu..."

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thư!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Cổ kiệu nhỏ

Phủ thừa tướng hôm nay phi thường náo nhiệt, Tiêu Viễn vận quan phục tơ lụa đen, sáng sớm đã vuốt râu mép hoa râu đang cầm bình trà chơi đùa với chim chóc trong vườn, huyết sắc.

"Thừa tướng, cổ kiệu của Bình Uyên vương gia và vương phi đã rời phủ." Quản gia cung kính nhận trà trong tay lão gia, báo cáo tin tức vừa nhận được.

"Ta chỉ có một nữ nhi bảo bối, sau khi gả cho Bình Uyên Vương hán, thời gian chỉ mới ba ngày đã chịu không ít cực khổ...Người sai người đi thăm dò đi, ta xem tiểu tử Vũ Văn Tư Dạ này sẽ ăn nói với ta thế nào đây." Dáng vẻ lão gia nghiêm túc nói về nữ nhi bảo bối của mình, trong lòng rất thương tiếc, nha đầu Sơ Âm từ nhỏ đã được hán cưng chiều thành quen, nếu không phải nó nhất định phải gả cho Vũ Văn Tư Dạ, làm sao hán cam lòng để nó chịu khổ.

"Vâng." Quản gia lĩnh mệnh rồi đi.

Trước cửa Bình Uyên vương phủ bên này, Tiêu Sơ Âm sau một hồi phản kháng không có hiệu quả, bị Vũ Văn Tư Dạ hăm dọa nhét vào kiệu.

"Sao người lại nhỏ mọn như vậy hả! Chỉ là hai cái kiệu mà thôi, một người một kiệu thì tốt, bây giờ hai người ngồi cùng một kiệu, người không chê bị

chen chúc, ta còn ngại quá ngọt ngào đó!" Đôi mắt Tiêu Sơ Âm giận dữ trừng lớn không ngừng đá vào cổ kiệu, phát tiết sự bất mãn của mình.

"Vương phi cảm thấy cổ kiệu này quá nhỏ sao?" Vũ Văn Tư Dạ tay cầm chén sứ nghiêng người chất vấn nàng, hôm nay hân mặc một bộ y phục nghiêm chỉnh, viền áo gấm màu tím nhạt có thêu đường màu bạc, vạt áo Tường Vân, cổ tay áo cũng dùng đường văn mỏng màu bạc để phác họa, lộ rõ khí chất tôn quý của hân, tóc như mực buông xuống, hiện ra tính cách nhanh nhẹn kiên nghị lại có phần phong thái tự nhiên phóng khoáng.

"Nhỏ! Rất nhỏ! Vô cùng nhỏ!" Tiêu Sơ Âm cách hân một bàn trà, nhìn chung quanh trong kiệu trống rỗng, hùng hồn la to, kiệu nhỏ không nói, quan trọng là nhân số! Hai người ngồi một kiệu, nàng không thể thực hiện được kế hoạch mà...

"Vậy sao!" Vũ Văn Tư Dạ thần nhiên đáp, buông chén sứ trong tay, nhếch mí mắt nhìn nàng, vân đạm phong khinh nói: "Vậy thì phiền vương phi ủy khuất một chút rồi."

Tiêu Sơ Âm tức giận tròn mắt nhìn hân, chẳng lẽ hân không bận tâm đến thể diện khi về phủ Thừa tướng sao, mọi chuyện đều tùy nàng sao? Hân không sợ nàng sẽ cáo trạng với cha Thừa tướng sao?

"Nếu không thì mỗi người một kiệu đi, Bình Uyên Vương phủ không phải đến mức cả vương phi muốn đi một kiệu cũng không được đó chứ?" Tiêu Sơ Âm thương lượng.

"Xem ra vương phi rất muốn để người ngoài biết được ngươì và bốn vương bất hòa." Đôi mắt Vũ Văn Tư Dạ chột lóe, tràn đầy hơi thở nguy hiểm, hoài nghi mục đích nàng muốn ngồi riêng lẻ.

"Coi như quên đi, nói không lại ngươì, kiệu nhỏ thì nhỏ, thật sự là không thể chịu nổi loại hạnh phúc giả tạo này." Tiêu Sơ Âm bĩu môi, xuyên thấu qua màn kiệu lay động nhìn cảnh tượng nhộn nhạo trên đường, xoay người sang chỗ khác xua tay hòa hiệp, khoe miệng âm thầm nhếch lên đắc ý.

Đội lâu như vậy, rốt cuộc ngươì cũng đến!

Vũ Văn Tư Dạ híp mắt, nhìn chằm chằm phía sau lưng nàng, nữ nhân này hôm nay có chút khác thường, lễ nghi phép tắc ngày thường bị dứt bỏ không nói, còn giống như đang mong ngóng cái gì đó, kiểu ngươì như vậy, so với ngươì trước kia tìm mọi cách để quán lấy hân thì khiến cho hân cảm thấy thoải mái hơn, nhưng lại có một chút cảm giác không an toàn.

"Gia, Trưởng Tôn công tử có việc gấp mời ngài trao đổi." Bên ngoài cổ kiệu là giọng nói của thị vệ vương phủ.

Vũ Văn Tư Dạ nhú mày, nâng tay xốc màn kiệu lên, phân phó thị vệ: "Đề Trưởng Tôn công tử vào vương phủ đợi một lát, buổi trưa ta sẽ trở lại."

"Vương gia, vậy e là không được, hôm nay là ngày lại mặt, nếu buổi trưa phải về vương phủ, thiếp thân sợ cha hiểu lầm vương gia không tôn trọng ông, không bằng cứ gặp Trưởng Tôn công tử đàm đạo trước, thiếp thân chờ một lát cũng được, nhất thời cũng không vội." Tiêu Sơ Âm dò xét bên ngoài rèm, cười tủm tỉm phân phó thị vệ: "Mời Trưởng Tôn công tử tiến lên đi."

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thư!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Lục soát khắp phố

Thị vệ nghe mệnh lệnh của nàng, bối rối do dự nói: "Vậy..."

Vũ Văn Tư Dạ quay đầu nghi ngờ nhìn nàng, suy nghĩ cũng cảm thấy không thỏa đáng, Trưởng Tôn Tông Lam tìm hân lúc này cũng biết phân biệt nặng nhẹ, phát tay để thị vệ tiến vào: "Mời Trưởng Tôn công tử tiến lên đi."

Thị vệ nghe Vương gia lên tiếng, gật đầu lĩnh mệnh rồi đi.

Trong kiệu Tiêu Sơ Âm ngồi rất ngay ngắn trang nghiêm, chờ Trưởng Tôn Tông Lam đi tới "quấy rầy" Vũ Văn Tư Dạ.

Màn kiệu được cuốn lên, nàng nhìn cổ kiệu hoa lệ phía trước được nâng sang dừng lại bên cạnh, Trưởng Tôn Tông Lam mặc trường sam gọn nhẹ từ trong kiệu bước ra, nếu không phải kiếp trước Tiêu Sơ Âm đã có khả năng miễn dịch với trai đẹp, với sắc đẹp của Trưởng Tôn Tông Lam không cần nói cũng có lực sát thương rất lớn, chỉ cần ngoác ngoác ngón tay cũng không biết có bao nhiêu thiếu nữ quỳ rạp trước ngươì...

Lúc này, Trưởng Tôn Tông Lam khó có được vẻ mặt nghiêm túc, xuống kiệu đi thẳng tới trước mặt Vũ Văn Tư Dạ nói: "Tư Dạ, đã xảy ra chuyện rồi." Hân nhìn thoáng qua Tiêu Sơ Âm ngồi trong kiệu, muốn nói cái gì nhưng lại không nói ra.

Tiêu Sơ Âm thức thời che hai tai lại, về mặt vô tội: "Các ngươì cứ nói, ta không nghe thấy gì cả."

Vũ Văn Tư Dạ liếc mắt nhìn nàng, đứng dậy hạ kiệu, cùng Trưởng Tôn Tông Lam tránh khỏi đám ngươì nhộn nhạo, sau khi đi vào một ngõ nhỏ vắng vẻ mới hỏi: "Sao vậy?"

Trưởng Tôn Tông Lam quay lại nhìn thoáng qua cổ kiệu của mình, trong mắt lóe lên vẻ hứng thú, nghe thấy Vũ Văn Tư Dạ hỏi, thu lại vẻ mặt, trịnh trọng nói: "Hôm qua Thái tử vì phục xuất cung, sáng nay trong cung mới phát hiện người đã biến mất, lão Hoàng đế lòng nóng như lửa đốt, sai ta và người lên cho người tìm kiếm, không thể kinh động những người khác."

"Hiện tại thế cục trong triều đình rất phức tạp, an nguy của thái tử có liên quan đến tính mạng của rất nhiều gia đình, việc này không thể kéo dài, trước tiên người cứ sai thủ hạ đi tìm những nơi thái tử có thể đến, bây giờ ta đến phủ Thừa tướng, thăm dò thử xem, chuyện thái tử xuất cung, lão già Tiêu Viễn kia nhất định cũng biết chút ít!" Vũ Văn Tư Dạ vội vàng rời đi.

Chỉ còn một mình Trưởng Tôn Tông Lam đứng lẳng lặng trước ngõ nhỏ, hẩn ngẩng đầu nhìn theo hướng Ti Dạ rời đi, cười cười: "Một, hai,...ba!"

"Khôn kiếp!" Trên đường phố truyền đến một tiếng hét lớn, người qua đường cả kinh nhao nhao tránh ra lại không áp chế được lòng hiếu kỳ xúm lại nhìn.

"Phong tỏa đường phố!" Lại một tiếng gầm giận dữ.

Lúc này Trưởng Tôn Tông Lam mới chậm rãi sửa sang lại áo bào đi ra từ trong ngõ hẻm, nhìn đường phố trong nháy mắt bị thị vệ của vương phủ phong tỏa chặt chẽ, tiến lên cười hỏi: "Tu Dạ, làm sao vậy?"

Ánh mắt Vũ Văn Tư Dạ sục sạo trong đám người, không đếm xỉa tới hẩn, thị vệ bên cạnh bạo gan báo cáo: "Vương phi...vương phi...không thấy đâu nữa."

"Các người làm việc thế nào vậy! Vương gia mới đi khỏi một lát, sắc trời còn chưa tắt các người lại để lạc mất vương phi?" Cho dù hẩn quả trách người ta cũng không thể che hết ý cười mang theo.

Vũ Văn Tư Dạ dò xét một vòng, không hề phát hiện ra bóng dáng của Tiêu Sơ Âm, hàm răng âm thầm nghiền chặt: "Cho dù là đào sâu ba thước đất, hôm nay cũng phải tìm ra vương phi cho bốn vương."

Trưởng Tôn Tông Lam cũng phân phó người dưới mình giúp đỡ tìm kiếm, một con phố dài, trong khoảng thời gian ngắn đã bị bao vây kín mít, cả một con ruồi cũng không bay lọt.

"Những người này để lại cho người, ta đi điều tra chuyện đó trước." Trưởng Tôn Tông Lam xoay người, đám người im lặng tách ra một con đường, đi thẳng đến cổ kiệu lộng lẫy kia.

Vũ Văn Tư Dạ gạt đầu, ánh mắt nhìn từ chiếc kiệu đi đầu sang cửa hàng nửa khép hai bên: "Khoan đã!"

Hẩn vung tay lên khiến thị vệ tiến đến, tầm mắt tập trung vào cổ kiệu của Trưởng Tôn Tông Lam, giống như muốn nhìn xuyên thấu qua màn kiệu: "Nhìn trong kiệu của Trưởng Tôn công tử cũng không có thứ gì không nên tồn tại nhỉ?"

Bước chân của Trưởng Tôn Tông Lam dừng lại, giật mình tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thư!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Lục soát cổ kiệu

"Gia, việc này e rằng không ổn", thuộc hạ bên cạnh khom người nói: "Kiệu mềm xuất hành của Trưởng Tôn thế gia từ trước đến nay không thể tùy tiện để người ta lục soát, hơn nữa hôm nay chiếc kiệu của Trưởng Tôn công tử ra ngoài, hình như là...là kiệu của Trưởng Tôn phu nhân."

Trưởng Tôn Tông Lam xoay người gạt đầu, nghiêm túc nhìn về mặt hẩn giận của Vũ Văn Tư Dạ, thành thật gạt đầu thừa nhận: "Đúng, là kiệu của tỷ tỷ ta, nếu vương phủ muốn kiểm tra thì cứ kiểm tra đi, ta không sao cả."

Hẩn nhún nhún vai, về mặt vô tội.

Tuy nói vậy, nhưng lại không ai dám tiến lên, kiệu của Trưởng Tôn đại tiểu thư, nếu như không sợ chết, cho dù có tiến lên lật đổ cho trời long đất lở cũng không có quan hệ gì, dù sao cũng chết. Nhưng nếu là sợ chết, tốt nhất là đừng chạm vào cổ kiệu này dù chỉ là một ngón tay, bởi vì người không biết rốt cuộc trên kiệu này có bao nhiêu loại độc dược có thể làm người chết rất nhanh chóng.

"Lui ra hết đi," Vũ Văn Tư Dạ bước từng bước một tới gần cổ kiệu, hẩn cũng chỉ nghe Trưởng Tôn Tông Lam nhắc đến Trưởng Tôn đại tiểu thư, là một nữ tử tính cách cổ quái, nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa gặp được, nghe nói là đệ tử đích truyền của thế ngoại tiên nhân độc dược Thánh Cô, thiên về độc cũng thiên về y, đã từng là hoa phi nương nương được hoàng thượng sủng ái nhất. Bởi vì chuyện này, hoàng thất cũng có một sự ân sủng đặc biệt đối với Trưởng Tôn thế gia. Nhưng cũng vì tính cách nàng lập dị, luôn yêu thích khám phá những thứ độc dược mới mẻ, nghe nói khắp nơi trong phủ Trưởng Tôn đều có cạm bẫy độc dược, ngay cả đường gia nhà Trưởng Tôn cũng thường xuyên "không cẩn thận" bị trúng độc mà cầu cứu nữ nhi.

"Tur Dạ, xúc màn kiệu lên đi." Hắn nhìn người bạn chí cốt, trong lòng cảm thấy thấp thòm không yên, cho dù là trong kiệu có độc hay không. Tông Lam là người của nhà Trương Tôn, đương nhiên cũng không cần lo lắng, nhưng nữ nhân kia...Đáng chết, nàng lại nhân cơ hội bỏ trốn! Nếu nữ nhân này tự cho là thông minh khi chạy vào kiệu của Trương Tôn Tông Lam, vậy trong giây phút vén màn kiệu lên, tay chân nàng có lạnh cóng đi hay không...

"Nhanh đi." Một tiếng thúc giục, hắn bắt giắc nhãn mành lại.

Trương Tôn Tông Lam cười bất đắc dĩ, đi đến chiếc kiệu to lớn này, đưa tay dò xét về phía màn kiệu...

Vương phi à, không nên trách vận khí của nàng không tốt, chỉ trách trượng phu của nàng quá thông minh thôi, thủ đoạn phong tỏa đường phố quá nhanh nhẹn, ánh mắt quá hiểm độc, lần này muốn giúp nàng cũng không được rồi, màn kiệu được vén lên, nàng phải ngoan ngoãn theo trượng phu về nhà thôi...

Ánh mắt mọi người đều dán chặt vào năm ngón tay thon dài trắng mịn của Trương Tôn Tông Lam

Sớm đã biết không giúp được nàng rồi, Trương Tôn Tông Lam cũng đã suy tính, nếu Tiêu Sơ Âm bị bắt tại trận, nhất định sẽ bị cản ngược lại, hắn sẽ nói là chính mình giật dây nàng bỏ trốn, đã sớm biết nữ nhân này không hề đơn giản vậy rồi! Chao ôi, đáng đời hắn xúi quẩy mà!

Hắn nhẹ nhàng kéo màn kiệu, chậm rãi vén lên, tấm màn mềm mại mở ra, ánh sáng trắng nhạt xuyên vào kiệu, hai mắt hắn đang khép hờ lại mở to ra.

Vũ Văn Tư Dạ nhìn chằm chằm vào cái tay của Tông Lam, trong lòng khẩn trương lo lắng lại mang theo chút chờ đợi, sau khi màn kiệu được vén lên, ánh sáng nhợt nhạt chậm rãi chiếu rọi vào trong...

Xuất hiện trong tầm mắt đang khẩn trương của mọi người, một đôi giày thêu chế tác tinh xảo lóng lánh dưới ánh sáng mặt trời, những sợi tơ trên hải phản xạ ánh sáng chiếu vào trong mắt mọi người đến đau rất.

Ngay sau đó là hoa văn được thêu khéo léo trên hoa phục quý phái, khuôn mặt tinh xảo tái nhợt không còn chút sinh khí cúi xuống, ánh sáng mãnh liệt khiến lông mi của nàng run rẩy...

Trương Tôn Tông Lam cúi đầu nhìn khuôn mặt này, bỗng nhiên ngó ra...

Lúc ánh mắt của mọi người ở đây bị người trong kiệu thu hút, một bóng người màu xám nhỏ bé lén lút lướt qua tuyến phong tỏa của thị vệ, lên vào ngõ nhỏ tối tăm.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thư!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Hiện trường giết người

>Bình Uyên vương phi giữa ban ngày ban mặt mất tích trước mắt công chúng, trong nháy mắt của Trương Tôn tam công tử lại phát hiện ra nha hoàn đang hôn mê bất tỉnh, điều này hoàn toàn là một kế hoạch chạy trốn được dự tính từ trước.

Khuôn mặt Vũ Văn Tư Dạ tức giận đến tái xanh, hắn chỉ biết hôm nay nữ nhân này không được bình thường, lại dám giờ trò trước mặt hắn, hắn đường đường là Bình Uyên vương gia, mặt mũi biết để vào đâu!

Lúc Cẩm Thái mở mắt mới phát hiện mình bị chủ tử bán đứng, nàng hốt hoảng quỳ xuống thỉnh tội: "Vương gia tha mạng, nô tỳ thật sự không biết vương phi đi đâu, sau khi người và Trương Tôn công tử rời đi, vương phi muốn nô tỳ đi đến bên cạnh cổ kiệu của Trương Tôn công tử xem một chút, nô tỳ mới đi đến cạnh kiệu đã bất tỉnh nhân sự rồi... Vương gia, người nhất định phải tìm được vương phi!"

Trương Tôn Tông Lam đứng một bên theo tiềm thức đảo một vòng qua đám người, nhưng không phát hiện ra gì cả, hắn vuốt cằm, cười vô cùng thâm ý.

Nghiêng đầu chuyển tới bên tai Vũ Văn Tư Dạ nói khẽ: "Tur Dạ, theo ta thấy, người vẫn nên nhanh chân đến phủ Thừa Tướng xem xét đi, nếu chờ Tiêu Viễn biết tin, bị hắn nắm chắc tiên cơ sẽ không tốt đâu."

Vừa dứt lời, Vũ Văn Tư Dạ gật đầu.

"Vương gia, nghe nói người đã làm lạc mất nữ nhi của lão phu, có việc này sao?" Một giọng nói uy nghiêm từ bên ngoài đám người truyền vào, mọi người nhao nhao nhường ra một con đường nhỏ đi vào, lần này thì kinh khủng hơn rồi, vương gia và Tiêu thừa tướng trực tiếp đối đầu trên đường luôn rồi.

Tên đầu sỏ thì giờ phút này đang ở trong ngõ nhỏ không ngừng tìm phương hướng, cũng may là nàng nhắm đúng thời cơ chạy đi, nếu không, với thủ đoạn của Vũ Văn Tư Dạ, nàng đã sớm bị xách trở về tiếp nhận những lời giáo huấn dài dòng lộn xộn kia rồi.

Ban đầu là lên kế hoạch chạy trốn với Trương Tôn Tông Lam, nhưng đến lúc quyết định thì nàng cảm thấy tốt nhất là không nên có quan hệ dây mơ rễ má gì với tên hồ ly Trương Tôn Tông Lam kia, cho nên sau khi lưu luyến đưa Cẩm Thái vào kiệu, nàng quả quyết chuẩn ra. Quả nhiên, chốt lát đã bị Vũ

Văn Tư Dạ phát hiện ra, tên Trưởng Tôn Tông Lam kia ngay cả một chút ý bảo vệ cũng không có...

Nhưng bây giờ, nàng vòng vo trong hẻm nhỏ cả buổi cũng không tìm ra nơi nào để đi, lạ nước lạ cái, lần này chạy trốn nguy hiểm cũng hơi lớn nha.

Gió xuân thán ba chậm rãi thổi tới, thấm vào ruột gan, trong gió mang theo mùi thơm của cành lá xanh non và nụ hoa mới nở, Tiêu Sơ Âm khịt khịt mũi, hương vị này, là hương vị của tự do đó... Nàng lại hít mạnh một cái, mày nhăn lại...

Mùi hương này... không đúng!

Trong gió mang theo vị ngọt chán ngấy như mùi nước đường nồng đặc không thể tan được, làm tất cả giác quan bị hấp dẫn của người ta đều thu lại, Tiêu Sơ Âm cũng không ngoại lệ.

Nàng mới xê dịch tới đầu ngõ, chợt nghe thấy tiếng đao kiếm chém giết dữ dội.

“Một người sống cũng không bỏ qua!” Giọng nói đôn hậu trầm thấp tản ra trong ngõ nhỏ chật hẹp, là âm thanh máu tươi bị bắn tung tóe.

Trong không khí nồng nặc mùi vị ngọt ngấy không thể tan được, chính là mùi máu tươi!

Nàng kinh hãi, chân cũng bắt động, không xui xẻo vậy chứ, vừa mới thoát khỏi khống chế của Vũ Văn Tư Dạ, chớp mắt đã gặp phải vụ giết người?

Kiếp trước nàng chỉ thấy giết người trên ti vi, hiệp nữ cổ đại, không chút do dự một đao giết chết những tên đáng đồ tử (chỉ những tên háo sắc) với tư thế oai hùng hiên ngang.

Nhưng bây giờ chính là hiện trường giết người thật... Tiêu Sơ Âm cố gắng nhìn xuống sự khó chịu trong bụng, mùi vị ngai ngái phát ngấy trong không khí làm nàng buồn nôn, lại liên tưởng đến thời điểm người kia bị chém chết, vẻ mặt hoảng sợ không cam lòng, toàn thân đều là máu, dạ dày của nàng lại nổi lên một trận dờn sóng lấp biển.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thụ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Cứu hay không?

Dán sát thân mình lên tường đất trong ngõ nhỏ, trái tim nàng nhảy lên dữ dội, nghe tiếng đao kiếm chém giết, không khó để biết những người này đều là cao thủ, nếu lúc này nàng chạy ra hoặc có hành động thiếu suy nghĩ gì, nàng không dám chắc sẽ không bị những người này phát hiện, sau đó giết người diệt khẩu.

Lòng bàn tay đã ướt đầm mồ hôi, nàng cắn môi dưới hít thở thật trọng, nghe kĩ động tĩnh trong ngõ nhỏ bên kia.

“Tìm được chưa?” Vẫn là giọng nói đôn hậu trầm thấp vừa nãy.

“Không có gì cả.” Có người trả lời. Nghe qua tựa như sau một phen giết chóc áp đảo, đối phương còn đang tìm thứ gì đó lại không tìm được.

Bỗng nhiên, một tiếng nổ rền vang như vách tường sập đổ, tro bụi ở ngõ nhỏ bên kia cuộn cuộn bay thẳng sang Tiêu Sơ Âm bên này, nàng vội vàng dùng tay áo che miệng lại, không để mình ho lên tiếng.

“Đừng để hấn chạy thoát, mau! Mau đuổi theo!” Giọng nói trầm thấp ấy vội vàng ra lệnh, tiếp theo đó là tiếng bước chân nhẹ nhàng chạy đi, sau một lát, trước ngõ nhỏ đã khôi phục lại sự yên tĩnh.

Tiêu Sơ Âm bịt chặt mũi miệng mình, cho đến khi tro bụi tan hấn mới mở môi lạnh đầy người dán vào góc tường chậm rãi đứng lên, nàng chợt cảm thấy, so với thế giới đao kiếm máu me bên ngoài này, những mảnh khỏe của các phi thiếp trong vương phủ thật là quá thân thiện.

Mà nàng, vội vàng chạy trốn, mất đi sự che chở của phủ Thừa Tướng và vương phủ, muốn sinh tồn ở thế đạo như vậy có phải khó khăn lắm không... Đáng tiếc, Tiêu Sơ Âm là một người có tính kích thích, càng là chuyện không thể, nàng lại càng muốn ném trái một phen, giống như bây giờ: vừa rồi vẫn còn là nữ tử bị dọa đến kinh hồn bạt vía, bây giờ đã vòng qua góc tường trong hẻm nhỏ, đi về phía hiện trường đầy những vết máu hỗn độn...

Trong tay nàng cầm một tờ giấy, mặt trên viết địa chỉ của gian trạch viện trong đồ hồi môn của nàng, nàng dùng hai lạng bạc để mua chuộc thợ làm vườn trong vương phủ vẽ tấm bản đồ này. Dựa vào chỉ dẫn trên giấy, nếu nàng muốn đi đến chỗ ghi trên đó, nhất định phải đi qua hiện trường giết người sồn tọc giấy này.

Sau khi qua khỏi ngõ nhỏ nàng mới phát hiện, cảnh tượng không hề khủng bố như nàng nghĩ, tuy trên đá lát đều là vết máu, nhưng đa số thi thể trên đất đều là một kiếm cắt đứt cổ họng, động mạch trong cổ bị vỡ nên máu mới bắn tung tóe ra như vậy, hơn nữa, quần áo phục sức của những thi thể này xem ra đều là chất liệu rất tốt, hiển nhiên là thân phận không tầm thường... Nói như vậy, người giết những người này, chẳng phải là càng lợi hại hơn sao!

Nàng nghĩ lại liền cảm thấy lông tơ đã dựng đứng cả lên, đôi chân dè dặt cẩn thận tìm chỗ sạch sẽ mà đi. Nàng muốn nhanh đi qua khỏi chỗ này, bằng không, nếu đám người tàn nhẫn độc ác ấy trở về trông thấy, nàng không chết cũng khó!

Đưa chân đá văng một thi thể, bộ mặt người nọ lật qua, khoe mắt nàng liếc đến, so với hoảng sợ thì nàng cảm thấy khó hiểu nhiều hơn ---- bộ dạng người này mi thanh mục tú, chiếc cằm thon gọn, một sợi râu cũng không có, rõ ràng là một nam nhân lại không thấy yểu hèn, chẳng lẽ...

Đang lúc nàng xuất thần suy nghĩ, đột nhiên dưới chân có thứ gì đó động đậy, nàng không kịp né tránh, mắc cá chân bỗng nhiên bị người ta bắt được!

“Hu hu! Hu hu!” Nàng lập tức duỗi cổ tay đến bên miệng cắn chặt lại, hoảng sợ nhìn người máu me đầy mặt trên đây, nỗ lực không để mình thốt ra tiếng!

“Cứu... Cứu ta...” Thi thể đó, máu đen đầy mặt, cách ăn mặc không giống những người khác, trong con ngươi hẩn để lộ ra ham muốn cầu sinh mãnh liệt khiến Tiêu Sơ Âm lui về phía sau một bước.

Nàng không ngờ lại gặp phải loại thị phi này, đặc biệt là lúc an toàn của bản thân cũng không được đảm bảo.

“Vốn... Trên cánh tay bên trái của ta có vết thương kiếm, bên hông... có vết đao, vết thương không sâu, nhưng lại ảnh hưởng đến đi lại, ngoài ra, mắt cá chân bên phải bị cắt đứt, cô nương... Nếu bây giờ cô không cứu ta... Bọn chúng trở về sẽ lục soát kỹ càng, nếu phát hiện ra dấu chân của cô, cho dù là đào sâu ba thước... Cũng sẽ tìm ra cô...”

Tiêu Sơ Âm vẫn là lần đầu tiên nghe được có người có thể nói rõ tình trạng thương tích của mình như vậy, lại còn uy hiếp người ta cứu mình nữa chứ, lần này xem như là được mở rộng tầm mắt. Nàng dùng sức rút chân về, tức giận nói với người trên mặt đất: “Ta cứu ngươi, khi bọn họ trở về lục soát càng dễ phát hiện hơn, ta cũng không phải loại người tự rước phiền phức vào mình đâu, dù sao cũng đều là phiền toái, vì sao ta phải cứu ngươi!”

“Vậy cô cứu, hay không cứu?”

Tiêu Sơ Âm trở mặt, đây là cái thứ người gì vậy!

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thư!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Cứu người làm gì

Bên này Tiêu Sơ Âm gặp phải chuyện bị hành hung dưới ánh nắng ban ngày, trên đường phố nhộn nhạo bên kia Bình Uyên Vương gia và Tiêu Thừa Tướng đang trong cục diện giằng co.

“Vương gia, người đánh mất nữ nhi của lão phu giữa ban ngày ban mặt, ngươi có mưu đồ gì?” Tiêu Viễn giận dữ đến mức râu ria cũng thẳng tưng, tên tiểu tử Vũ Văn Tư Dạ này không đối xử tốt với Tiêu Sơ Âm thì thôi, vậy mà còn gây ra tiết mục làm trò cười cho thiên hạ như vậy, rốt cuộc là hắn có để phủ Thừa Tướng vào mặt hay không?

Dựa vào cấp bậc lễ nghĩa mà nói, Tiêu Viễn là nhạc phụ của Vũ Văn Tư Dạ, vốn nên nhận được sự tôn kính, nhưng lập trường của hai người ở triều đình khác biệt, theo thứ tự là phụ tá đắc lực cho hoàng đế, bình thường vốn chẳng phân biệt được cao thấp, chỉ có địch ta, hiện tại Vũ Văn Tư Dạ đang bức mình chuyện Tiêu Sơ Âm bỏ trốn, bây giờ lão Thừa Tướng lại tới đòi nữ nhi, cánh tay dài của hắn vung lên, mệnh lệnh cho tuyển phong tỏa giải tán, quân chúng khỏi phục tự do.

“Thời gian nữ nhi của Tiêu Thừa Tướng ngải biến mất khỏi con đường này còn chưa đến một phút đồng hồ, chắc là nàng ta chạy không xa, con phố này dưới quyền cai quản của ngài, không bằng, cứ do ngài thay bản vương tìm vương phi về đi, đến lúc đó, bản vương sẽ đến nhà cảm tạ!”

Tay áo Vũ Văn Tư Dạ vung lên, quay người vào kiệu, thị vệ mở đường, hắn không hề để ý tới thừa tướng, cứ bỏ lại đám người này rồi đi.

Trưởng Tôn Tông Lam hí hóp mắt nhìn kiệu của vương phủ đi xa, khẽ cười, Tư Dạ, người thật sự mặc kệ sao?

Tiêu Viễn đã sớm bị hắn làm giận đến hồ đồ, hiện tại Tiêu Sơ Âm đã không thấy đâu nữa, không thể bớt lo với đứa con rể ngang ngược khó đối phó này được, hơn nữa, con phố này thật sự là nằm trong sự quản lý của hắn, nếu Vũ Văn Tư Dạ muốn phong tỏa đường phố lần lượt lục soát từng nhà thì cần phải có lệnh của hắn, nhưng bị con rể coi thường như vậy, hắn thật sự không cam lòng.

“Tiêu Thừa Tướng,” Trưởng Tôn Tông Lam làm người trung gian: “Vương phi mất tích, tại hạ cũng có lỗi, nếu không phải tại hạ có chuyện quan trọng tìm vương gia thì sẽ không xảy ra chuyện như vậy, không bằng hãy để cho tại hạ thay thừa tướng tìm vương phi về, được không?”

Hắn nói cực kì rõ ràng, Vũ Văn Tư Dạ đã canh chừng nữ nhi của ngài rất kĩ rồi, nhưng chỉ trong nháy mắt đã không thấy tăm hơi, chỉ có một khả năng là chính nàng đã chuồn mất, hơn nữa thật sự cũng là: Tiêu Sơ Âm tự chuồn mất.

Tuy Tiêu Viễn đang buồn bực, nhưng không còn cách nào khác, theo Trưởng Tôn Tông Lam bước xuống bậc thềm nói: “Nếu Trưởng Tôn công tử đã muốn chủ động đảm đương trách nhiệm, lão phu cũng là người sáng khoái, lão phu cho ngươi thời gian ba ngày, nếu ngươi không thể tìm nữ nhi của ta trở

về, đến lúc đó Trường Tôn thế gia và Bình Uyên Vương phủ cũng đừng trách Tiêu Viễn ta không nói đến tình cảm và thể diện! Hừ!”

“Vâng, vâng, vâng, Tiêu thừa tướng bớt giận!” Trường Tôn Tông Lam gật đầu cười, khóe mắt liếc về phía cổ kiệu của Vũ Văn Tư Dạ đang rời đi đột nhiên dao động, nụ cười trên khóe miệng càng thêm sâu.

Trong trạch viện vắng vẻ cách đường phố náo nhiệt mấy cái ngõ nhỏ, Tiêu Sơ Âm dùng hết sức lực mới kéo được con người đầy máu me ấy đi, thật không ngờ người này thoát nhìn thấy gây yếu là thế, không ngờ lại nặng như vậy!

Thật vất vả mới dời hân tới bên bàn đá, dựa vào ghế đá, nàng vội vàng vào nhà tìm kiếm, lấy chậu gỗ và khăn sạch lau chùi cho hân.

“Cô thật sự đã cứu ta...” Người nọ tỉnh táo lại, vết máu trên mặt đã được Tiêu Sơ Âm lau sạch, lộ ra làn da trắng nõn và ngũ quan thanh tú nhã nhặn, giọng nói yếu ớt.

“Này, người đừng hối hận nha, người đã nói nếu ta cứu người người có thể bảo đảm an toàn cho ta, nếu sau khi những người đó trở lại, phát hiện ra thiếu mất một thi thể thì làm sao, một nữ tử yếu ớt như ta làm sao đánh thắng được những người võ công cao siêu kia hả!” Tiêu Sơ Âm nửa thật nửa giả nói, dò xét ý tứ của hân.

Hân cười, ngũ quan dịu dàng ảm áp như ngọc, tuy cả người đều là vết máu thâm hại, nhưng lại làm người ta cảm thấy thoải mái như được tắm gió xuân vậy, cứ như toàn bộ vết máu đều trở thành những màu sắc nở rộ trên người hân.

“Cô tên gì?” Hân ôm miệng vết thương bên hông, cười dịu dàng yếu ớt hỏi nàng.

“Ta tên gì mắc mớ gì đến người, người vẫn là nên cầu xin trời xanh phù hộ trước đi! Ông trời ơi, nhất định là ta đã bị ám đầu, nhất thời xúc động giống như thứ ánh sáng rực rỡ được bộc phát ra từ tình yêu thương của mẹ mới có thể muốn cứu người, tiền sinh à, xin hỏi ta có thể lựa chọn lại một lần nữa hay không, kéo người từ nơi này trở về đúng hiện trường ban nãy, sau đó đi khỏi đây?” Khăn lông trong tay nàng đã sắp bị vụn đứt, suy nghĩ đột nhiên rối loạn, vất vả lắm mới thoát ra được, sẽ không chết nhanh như vậy chứ, nàng không muốn chết mà...

Sắc mặt hân tái nhợt, máu bên hông còn không ngừng rỉ ra ngoài, cố gắng che lại nhưng cũng nhiễm ướt một mảng bên eo: “Bọn chúng sẽ không trở lại...”

“Nếu trở về thì làm sao hả... Xin người gọi người đến bảo vệ ta... Không được... con đường này... không được...” Tiêu Sơ Âm vừa lăm bầm vừa chà tay xử lý vết thương cho hân, suy nghĩ không tập trung, ra tay cũng nặng hơn một chút.

“Hự... Rốt cuộc là cô muốn cứu ta hay giết ta... Ta đã nói bọn chúng sẽ không quay lại...”

“Không trở về, làm sao ta trốn được... Sẽ không... Người nói sẽ không?” Giọng nói của nàng giương cao lên tám quãng, hai mắt tròn to, hung hăng ném chiếc khăn vào chậu gỗ, bọt nước văng ra khắp nơi: “Lão nương phải cứu người để làm gì chứ!”

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thư!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Mắt trí nhớ rồi sao?

Người đã bị kéo lại, không cứu cũng không được, may mà đồ đạc trong trạch viện đều đầy đủ, cũng có chút đồ ăn và thuốc, có lẽ người nhà này trước kia đã để lại.

Tiêu Sơ Âm ngồi bên giường vừa băng vết thương cho hân vừa lăm nhảm: “Biết trước như vậy đã không cứu người rồi, vừa phải làm bảo mẫu vừa phải làm đầu bếp, lại còn phải làm thầy thuốc riêng nữa chứ, ta dễ dàng lắm sao!”

“Bảo mẫu là cái gì?” Người trên giường tỉnh lại, nhìn chằm chằm người đang nói những lời khó hiểu với mình, hai mắt trong veo sáng ngời tò mò hỏi.

“Oh my god! Cuối cùng cũng tỉnh, người gì mà vừa nghe người khác nói không cứu đã chết ngắt rồi, ta là lần đầu tiên gặp được đấy, nếu người không tỉnh lại, ta sẽ ném người ra đường, cho kẻ thù của người chém chết!” Hai tay mảnh khảnh linh hoạt kết một cái nơ hình con bướm ngay bên hông, nàng vỗ vỗ tay: “Xong rồi!”

Hân nằm trên giường nhìn nàng mặt không đỏ tim không nhảy xóc quần áo hân lên băng bó vết thương, mắt cá chân phải hân cũng đã có thể hoạt động bình thường, không khỏi chỉ vào mắt cá chân của mình hỏi: “Cô là đại phu sao?”

“Người nói chân người bị thương, cũng may có một tên hồ ly xảo quyết để lại cho ta một thứ rất tốt có tác dụng hồi phục gân cốt, tiện thể ta cho người dùng thôi, thế nào, hiệu quả không tệ chứ!”

Hân khẽ nhíu mày, hồ ly?

Nếu cứ như vậy, không quá ba ngày ngươi sẽ có thể bình phục rồi, đến lúc đó ngươi hãy nhanh chân đi khỏi đây, ngươi cứ xem như chưa bao giờ gặp ta, cho dù lại bị những người đó bắt được, vạn lần ngươi cũng đừng bán đứng ta, tốt xấu gì tỷ tỷ ta cũng đã cứu ngươi một mạng đúng không?” Thuộc tốt lời đẹp nàng cũng đều đã nói rồi, chỉ hy vọng hắn nhanh chóng rời khỏi đây thôi.

Hắn nghe vậy ngẩn ra, đôi mắt buông xuống cúi đầu nhìn một bình sứ nhỏ đặt trên ghế, tia sáng trong đôi mắt trong suốt chợt biến mất, đổi lại là một ánh mắt mờ mờ mịt mịt, đưa tay dè dặt giữ chặt góc chăn, hắn lại ngẩng đầu lên, nhìn nữ tử đang quay mặt đi, nhỏ giọng nghi hoặc hỏi: “Cô là ai?”

“Không phải đã nói với ngươi rồi sao, khỏe rồi thì cứ nhanh chóng rời khỏi đây đi, không cần biết ta là ai... Ta cũng không hy vọng ngươi sẽ chịu ơn một giọt nước có thể tương báo như suối tiên, tóm lại, ngươi không cần phải biết ta là ai...” Nàng cẩn thận kiểm tra vết thương trên người hắn một lần nữa, khẳng định là đã không có trở ngại gì nữa.

“Vậy...ta là ai?” Giọng nói cẩn trọng dẹt dẹt như suối hồi lại.

Đôi tay Tiêu Sơ Âm run lên, áp chế suy nghĩ khoa trương giả tạo trong đầu, cười gượng gạo nói: “Ta làm sao biết ngươi là ai, ta chỉ là thấy ngươi bị thương nên cứu ngươi thôi, khỏi rồi thì mau trở về đi, đừng để cha mẹ ngươi lo lắng...” Nàng dừng lại, suy nghĩ khoa trương trong đầu vẫn không thể ức chế được xuất hiện.

“Vậy cô biết cha mẹ ta sao? Ta không nhớ gì cả...” Hắn cúi đầu rứt bả vai, không dám nhìn nàng.

“Đủ rồi! Ngươi xong chưa! Đầu tiên là gạt ta cứu ngươi, sau đó giả vờ té xỉu không đi, bây giờ lại bắt đầu giả vờ mất trí nhớ, ngươi diễn rất vụng về, ta đã nhìn ra rồi, đừng giả vờ, đừng giả vờ nữa!” Tiêu Sơ Âm phát tay, vẫn không thể ngăn chặn suy nghĩ trong lòng.

Hắn ngẩng đầu nhìn nàng, đôi mắt mắt hờn mờ mịt đầy hơi nước, đáng thương nắm chặt góc chăn khúm núm: “Cô muốn đuổi ta đi sao?”

Tiêu Sơ Âm chống nạnh chỉ ra cửa, hai mắt theo dõi hắn: “Nếu ngươi đã có thể đi lại, bây giờ lập tức đi ngay! Cửa ở bên kia!”

“Hả.” Hắn cúi đầu đáp lại một tiếng, ngoan ngoãn nhấc chân xuống giường.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thư!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Tên gọi mà thôi

Tiêu Sơ Âm hồi hận, cả ruột cũng vô cùng hối hận...

Hai người ngồi trong viện mắt to trừng mắt nhỏ, một đôi mắt sáng ngời như hỏa nhãn kim tinh của Tôn Ngộ Không, một đôi mắt hỗn độn mê man mờ mịt hơi nước đầy tội nghiệp.

“Thật sự không nhớ rõ sao?” Nàng quơ cây roi trúc trong tay, về mặt hung ác nhỏ ra một tiếng giòn vang.

Hắn về mặt mờ mịt nhìn nàng từ trên cao xuống, lắc đầu, ngũ quan mềm mại khéo léo như ngọc, nếu không phải có sự mơ màng trong đôi mắt kia, nhìn thế nào cũng không giống như người mất trí.

“Thôi quên đi.” Tiêu Sơ Âm ném roi trúc xuống, nhảy xuống từ trên ghế: “Cho dù không nhớ gì, chờ thương thế của ngươi tốt lên rồi tính.” Bây giờ với cái dạng này, nàng không thể ném hắn đi được, hơn nữa, một người bị một đám cao thủ truy sát, nếu thật sự có chút trí tuệ cũng sẽ không cần dùng cách máu chó thế này.

“Văn Ngọc Triệt.” Hắn mới mở miệng, đầu lưỡi nở rộ tiếng nước suối leng keng hiền hòa.

Tiêu Sơ Âm nhú mày: “Ngươi nhớ tên mình sao?”

Văn Ngọc Triệt khẽ gật đầu, nghiêm túc thành khẩn: “Chỉ nhớ rõ tên thôi.”

Tiêu Sơ Âm thờ dãi một hơi, kéo ghế tựa vào phòng, giết chết suy nghĩ về lai lịch bất minh của Văn Ngọc Triệt, với tình hình hiện tại, chỉ sợ là cả vương phủ và phủ thừa tướng đều không được an toàn, lúc đó nàng vội vàng giao hẹn với Trương Tôn Tông Lam chạy trốn, nhưng lại không dựa vào giao ước lúc đó, cũng không biết Trương Tôn Tông Lam có bán đứng nàng hay không.

“Ngươi tên gì?” Văn Ngọc Triệt nhân cái ghế trong tay nàng, đi theo sau lưng nàng hỏi.

“Tiêu Sơ Âm.” Sau khi nói xong bỗng nhiên nàng quay đầu lại theo dõi khuôn mặt của hắn, muốn phát hiện ra chút manh mối trên đó, nữ nhi Tiêu Sơ Âm của Thừa tướng ngang ngược kiêu ngạo có tiếng trong kinh thành, chỉ cần là thế gia có mặt mũi thì đều biết chút ít, nếu hắn giả vờ, nhất định sẽ lộ ra sơ hở.

Văn Ngọc Triệt cười dịu dàng, bộ dáng thư sinh với vẻ mặt nhã nhặn mang theo hai cái ghế: “Từ tận phủ thạch tài vi khánh, cổ nhạc sơ âm thiếu nhân thánh, đó là một cái tên cô độc kiêu ngạo.”

Tiêu Sơ Âm sững sốt, tận đáy lòng có thứ gì đó từ từ di động, nàng quay đầu lại thản nhiên nói: “Tên không phải đều giống nhau sao, chỉ là tên gọi mà thôi.”

“Đúng vậy, chỉ là tên gọi mà thôi.” Văn Ngọc Triệt cười dịu dàng.

Sập tối, sau khi Tiêu Sơ Âm kiểm tra một vòng trong phòng mới sang gõ cửa phòng Văn Ngọc Triệt ở sát vách: “Người đói không?” Từ sáng đến giờ nàng chưa ăn gì cả, đã đói không chịu nổi nữa.

Văn Ngọc Triệt đã hồi phục, hẳn chưa đầy hai mươi tuổi, ngũ quan tuấn tú như mười bảy mười tám tuổi, y phục trên người có hơi lớn, nhưng cũng làm lộ ra khí chất xuất trần của hắn, Tiêu Sơ Âm hít hít mắt, nhìn sao cũng giống một công tử cao quý có tri thức hiểu lễ nghĩa nha, thế nào lại suy bại đến mức bị người ta truy sát đến nông nỗi này...

“Đói.” Hắn sờ sờ bụng, cánh tay trái giật giật đặt trước ngực nói: “Vết thương rất đau, bụng cũng rất đói.”

Tiêu Sơ Âm cười như tên trộm: “Thật là đói, tốt lắm, đi ăn cái gì thôi...”

Ban ngày nàng đã đi từ đường phố vào đây một lần. Bây giờ đi từ ngõ hẻm này ra ngoài, nàng cố gắng dựa theo con đường cũ, đi qua chỗ hiện trường giết người lúc sáng, ngõ nhỏ trống trơn, mấy thi thể cũng đã không còn, hơn nữa, vết máu trên đá lát và vách tường đã bị người ta cố lý lau sạch, trong không khí phảng phất mùi hoa như có như không.

Tiêu Sơ Âm vừa đi vừa quan sát biểu cảm của Văn Ngọc Triệt, đôi mắt dưới lớp mặt nạ kia vẫn là một mảnh mờ mịt, nhìn không ra chút manh mối nào. Nàng nhũn mày suy nghĩ một hồi, không nói gì, hai người cứ như vậy mang theo chiếc mặt nạ da người lấy từ trong ngực Văn Ngọc Triệt hòa lẫn vào đường phố dưới ánh chiều tà.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thư!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Phun nước đầy mặt

Hai bên đường phố đã có cửa hàng đốt đèn lồng, hoàng hôn chậm rãi buông xuống, tiếng rao hàng lúc trầm lúc bổng càng náo nhiệt hơn cả ban ngày. Trên đường vẫn có từng toán thị vệ luân phiên nhau cầm giáo kiếm, dường như đang tìm cái gì đó.

Vũ Văn Tư Dạ khoanh tay đứng bên cửa sổ một lầu, nhìn dòng người lui tới trên đường, đôi mắt đã mờ như.

Đã một ngày trôi qua, vẫn không tìm thấy Tiêu Sơ Âm, năm gian hàng đứng tên nàng ta đã cho người lục soát hết nhưng vẫn không có bất kỳ tin tức gì, nếu tối nay vẫn không có tin gì thì phạm vi lục soát của hắn sẽ mở rộng ra đến tất cả các vùng ngoại ô ở kinh thành. Dù có đào sâu ba thước đất cũng phải tìm cho ra nữ nhân kia!

“Gia, ngài đã tìm cả ngày rồi, nghỉ một lát đi.” Thuộc hạ đắc lực của Vũ Văn Tư Dạ nhìn vẻ mặt phong trần mệt mỏi của hắn có chút không đành lòng, Vương gia làm việc gì cũng đều bình tĩnh lạnh nhạt, chưa từng lo lắng sốt ruột như vậy bao giờ.

“Không sao.” Giọng nói của Vũ Văn Tư Dạ hơi khàn, hẳn đích thân tìm kiếm suốt một ngày, cả một ngụm nước cũng không kịp uống, cảm giác bất an khó hiểu trong lòng vẫn quanh quẩn không thể tiêu tan.

Không phải vì Tiêu Sơ Âm mất tích, mà vì lo lắng Tiêu Viễn sẽ lấy cớ để gây sự, hạch tội trước mặt hoàng thượng... Hắn an ủi bản thân như thế, nhưng lại bị một giọng nói khác tận đáy lòng áp đảo: Tiêu Viễn không ít lần hạch tội trước mặt hoàng thượng, cũng đâu phải lần đầu sốt ruột lo âu vì chuyện đó...

Chẳng lẽ... Thật sự bởi vì nữ nhân đó sao?

Thị vệ lui xuống, có hạ nhân bụng thức ăn vào.

Vũ Văn Tư Dạ không hề rời khỏi cửa sổ nửa bước, từ ban nãy, trong lòng hắn đã có một cảm giác mãnh liệt rằng nếu bây giờ hắn không đích thân kiểm tra, nói không chừng sẽ vượt mất hành tung của nàng ta, nàng ta vẫn còn ở trên con đường này, vẫn chưa rời đi, nàng ta chỉ là muốn trốn tránh hắn mà thôi...

Đèn đuốc sáng trưng trên đường phố, một đôi nam nữ ăn vận bình thường nhàn nhã đi lại trong đám người. Tuy Tiêu Sơ Âm lần đầu tiên đeo mặt nạ, nhưng lại cảm thấy rất thoải mái nhẹ nhõm. Mang theo mặt nạ dịch dung bên người, bị người ta truy sát, nếu nói Văn Ngọc Triệt là người bình thường thì mặt của nàng thật sự bị mù rồi.

“Này, ta thấy ngươi cũng không phải là người bình thường, Văn Ngọc Triệt... Họ Văn trong kinh thành... Đường như không có nhà nào làm quan, ngươi không phải người kinh thành?” Nàng vừa đi vừa phân tích, nhân tiện thưởng thức chợ đêm sầm uất ở thời cổ đại.

“Không nhớ. Ngoại trừ tên thì không nhớ gì hết.” Văn Ngọc Triệt hơi áy náy, dường như cũng cảm thấy bản thân mang đến phiền phức cho Tiêu Sơ Âm.

Tiêu Sơ Âm nhún nhún vai, kéo hần chui vào một tủ lâu “Khách Cư Kinh Hoa” bên cạnh, nếu nàng nhớ không lầm thì Tiêu Sơ Âm trước kia rất ghét tủ lâu này, nếu đã là ghét nhất thì sẽ không có khả năng vào đây nữa.

“Hai vị khách quan mời vào trong! Hai vị dùng gì ạ?” Tiểu nhị niềm nở tiếp đón hai người đi vào.

Tiêu Sơ Âm tìm một góc khuất kéo Văn Ngọc Triệt ngồi xuống: “Hai tô mì thịt bò, cảm ơn!”

“Được!” Tiểu nhị lau bàn một lần, nhanh nhẹn gào to: “Mì thịt bò! Hai tô!”

Văn Ngọc Triệt cúi đầu nhìn thoáng qua một vệt bóng loáng trên bàn, khoe miệng co rúm, một giây sau, hần đưa tay túm lấy tay áo Tiêu Sơ Âm ---- tao nhả lau lại chỗ đó!

“Ngươi!” Nàng đoạt lại tay áo đã bị dính bẩn của mình, hung hăng liếc mắt đục khoét hần, hóa ra đây là một người ưa sạch sẽ!

Hai tô nóng hổi được bung lên, Tiêu Sơ Âm mãi đùa thối nhẹ hành băm trên bề mặt, ngửi hương vị mà hưởng thụ, đôi một ngày, cuối cùng cũng có thể hưởng thụ một phen rồi.

Văn Ngọc Triệt cũng học bộ dáng của nàng thối hành băm ra, nhắm mắt hít sâu một hơi, chỉ cảm thấy hương vị nước xương bò nồng nàn mê người.

Tiêu Sơ Âm bung tô canh lên, răng môi tỉnh té nhắm nháp mùi vị đậm đà của xương bò trong canh. Văn Ngọc Triệt ngồi đối diện cũng bung tô lên, học bộ dạng của nàng uống một ngụm canh.

“Bình Nguyên vương gia tới!” Trước cổng truyền đến tiếng kêu vang dội, Tiêu Sơ Âm nghe thấy thân mình run bắn lên, còn chưa kịp nuốt xong một ngụm canh đã không thể nhịn được phun ra ngoài.

“Phụt!” Cả một ngụm canh đều phun lên mặt và tô canh của Văn Ngọc Triệt phía trước.

“Xin lỗi... Nhất thời không nhịn được...” Nàng vội vã xin lỗi, đứng lên đi qua lau chùi giúp hần.

Văn Ngọc Triệt ngồi đối diện bung tô canh trọn tròng mắt, Tiêu Sơ Âm mãi đùa hần cũng mãi đùa, Tiêu Sơ Âm thối hành hần cũng thối, Tiêu Sơ Âm ôm chén canh uống thì hần cũng uống...

Tiêu Sơ Âm...

“Phụt!” Thân mình Tiêu Sơ Âm vừa nhô ra đã bị nam tử lịch thiệp nho nhã đối diện phun nước canh đầy mặt.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thụ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Cắt lỗ tai

Vũ Văn Tư Dạ để thị vệ lui ra, cả con đường chỉ có “Khách Cư Kinh Hoa” là chưa cho người lục soát, mặc dù khả năng là rất nhỏ, nhưng cứ sai người khám xét cũng có thể ngừa vạn nhất.

“A, ta cứ nghĩ là ai, thì ra là muội phụ Vương gia của ta, thế nào, vương phủ ngươi bị xấu mặt, giờ lại đến đây tìm à?” Một nam nhân béo ú đi ra từ sau quầy, dưới trời tháng ba phe phẩy một cái quạt giấy với khuôn mặt tươi cười giả tạo, thân thể béo tốt đi đến trước quầy, vẻ mặt khinh thường nhìn Vũ Văn Tư Dạ.

Ở góc khuất Tiêu Sơ Âm cả khuôn mặt cũng không dám lau, vội vàng cúi đầu, nhân tiện cũng đề luôn cái đầu đang xem náo nhiệt của Văn Ngọc Triệt xuống.

“Suyt!” Ngón trỏ nàng đặt bên môi, ý bảo hần chớ lên tiếng, Văn Ngọc Triệt bị nàng ép đầu gần dán lên cả mặt bàn, nghi ngờ nhìn vẻ mặt lo lắng thận trọng của nàng.

“Tiêu công tử, đây là công văn lục soát, mời xem” Thị vệ đưa một công văn đặt trên quầy, mời hần đọc qua.

Tiêu công tử nhận lấy công văn nhìn thoáng qua, hài lòng cười nói: “Toàn bộ người ở kinh thành, chỉ cần là có lỗi tai thì đều biết tiểu thư con vợ cả trong Tiêu phủ từ trước đến nay đều luôn khinh thường huynh trưởng ta đây, trước khi xuất giá cũng không đến đây một lần nào, bây giờ nữ nhi giả ra ngoài

cũng như bát nước hắt đi, nó còn đến chỗ ta làm gì? Vương gia vẫn nên trở về đi.” Tiêu công tử đuổi cổ vênh váo tự đắc: “À, đúng rồi... Thiếu chút nữa ta quên nói cho Vương gia biết, muội muội này của ta... Không hề có khuyết điểm khác, cũng giống như nam nhân thêm uống rượu vậy, nó thì ham mê nam nhân... Nếu không thì Vương gia... đến tiệm ăn thô ở cuối phố nhìn xem? Ha ha ha...”

Những người trong tửu lâu có quen biết gần gũi với Tiêu công tử đều cười ầm lên, còn những thực khách khác muốn cười nhưng lại chịu đựng, không dám đắc tội Vũ Văn Tư Dạ.

Vũ Văn Tư Dạ nhếch mí mắt, nhìn thoáng qua những người cười vang kia, khoe miệng nở nụ cười lạnh lùng, vẻ mặt u ám nói: “Lục soát!”

“Ai ai ai... Vương gia, ta đã nói rõ như vậy rồi, người nghe vẫn không hiểu sao... Đã nói người này không có trong tiệm của ta...A!” Thân hình béo phi của Tiêu công tử bụm một bên lỗ tai thét lên tê tâm liệt phế, máu tươi chảy ra từ giữa kẽ tay của hắn.

Trên đất còn rơi xuống nửa cái tai trắng nõn của hắn.

Vũ Văn Tư Dạ khoanh tay đứng thẳng, vừa rồi hắn ra tay cắt lỗ tai của Tiêu thiếu gia nhanh đến mức giống như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Hắn lạnh lùng nói: “Nếu Tiêu công tử không biết chữ thì để thuộc hạ của bổn vương đọc cho người nghe!”

Tiêu thiếu gia nhìn nửa lỗ tai của mình trên đất, nước tiểu thiếu chút nữa đã bị dọa chảy ra rồi, làm sao còn dám cản trở gì nữa, vội vã gọi người nhặt lỗ tai băng bó vết thương cho hắn.

Trong lúc này, thực khách trong tửu lâu nhao nhao lo sợ chạy trốn chết, chen đũa trên bàn đều rơi xuống đất, một cảnh tượng hỗn độn.

Vũ Văn Tư Dạ cũng không sai người ngăn cản, thị vệ bên cạnh lớn tiếng đọc công văn lục soát: “...Đặc biệt cho Bình Uyên Vương ta đặc quyền lục soát, nếu có kẻ phản kháng, kẻ chạy trốn, kẻ nói dối! Giết không cần hỏi!”

Những lời này đạt hiệu quả hơn bất cứ thứ gì, ngay cả tay đang lôi kéo Văn Ngọc Triệt của Tiêu Sơ Âm cũng cứng đờ trong không trung, giết không cần hỏi...Có cần phải đọc ác vậy không hả!

Vũ Văn Tư Dạ đảo mắt một vòng cảnh lộn xộn trong tiệm, cảm thấy chỗ nào đó có một ánh mắt đang theo dõi hắn, lúc hắn nhìn tới lại né tránh, loại cảm giác này làm cho hắn cảm thấy sự bất an khác thường lại mang theo chút chờ đợi.

Phân phó thuộc hạ triển khai lục soát, hắn đi đến trước mặt mọi người, đi qua từng bàn tự mình kiểm tra kỹ càng.

Tầm mắt lạnh thấu xương ngưng trọng trong không khí chậm rãi áp bức đi qua, đến gần một bàn ở góc khuất, Tiêu Sơ Âm ngồi trên ghế cúi đầu, cổ khăn trương nuốt xuống một ngụm nước bọt, hai tay đặt trên đùi, nắm lại thật chặt.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thư!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Bị huynh trưởng bán đứng

Văn Ngọc Triệt chống cằm chống trên mặt bàn, trên mặt luôn treo nụ cười ám áp, hoàn toàn trái ngược với sự khăn trương của Tiêu Sơ Âm.

Vũ Văn Tư Dạ đã cảm thấy được sự khác thường trong góc phòng, tầm mắt nhìn chằm chằm vào một nam một nữ ăn vận bình thường kia, bước tới gần...

“Gia, dưới đất phát hiện có phòng tó!” Thuộc hạ vội vàng bẩm báo, vẻ mặt ngưng trọng.

Bước chân của Vũ Văn Tư Dạ ngừng lại, sau đó xoay người nhìn thoáng qua vẻ mặt kinh hoàng của Tiêu thiếu gia trốn sau quầy: “Lục soát!”

Hắn xoay người đi về phía tầng hầm, Tiêu Sơ Âm ở góc phòng thờ dài một hơi, trái tim đang lơ lửng đã buông xuống một chút, Văn Ngọc Triệt ở đối diện cười nhìn nàng, khẽ hỏi: “Cô biết hắn ta sao?”

Tiêu Sơ Âm lắc đầu, âm thầm quan sát tình hình trong tiệm.

Vũ Văn Tư Dạ đi khỏi, trước khi đi còn quay đầu liếc mắt về góc khuất, Tiêu Sơ Âm lại vội vàng cúi đầu xuống, giống như dân chúng sợ hãi quyền uy của triều đình vậy, sợ hãi nên cúi đầu.

Hắn quay đầu lại, chấp tay rời đi, không nhìn đôi nam nữ bên này nữa.

Sau khi lục soát xong tửu lâu, không phát hiện được gì, có người bắt đầu kiến nghị: “Vương gia, có thể để chúng tôi về trước hay không, trong nhà còn có chuyện nữa...”

Vũ Văn Tư Dạ quay lại liếc nhìn người vừa nói, ánh mắt lạnh lùng đảo qua, người nọ rúc đầu về, không dám nói nữa.

“Thà.” Hắn phát tay để thị vệ yên tâm, tập trung nhân lực chủ yếu vào thứ phát hiện trong phòng tối kia.

Các thực khách trong tửu lâu vội vàng đứng dậy rời đi, Tiêu thiếu gia nôn nóng đến đỏ cả mắt, một tay bụm lỗ tai bị rớt, một tay vói cũng vói không tới: “Đừng đi, còn chưa tính tiền mà!”

Không ai để ý đến hắn, lập tức giải tán. Tiêu Sơ Âm vội kéo Văn Ngọc Triệt lẫn vào đám người chạy ra đường.

Nàng ra khỏi cửa tửu lâu, xoay người nhìn thoáng qua bóng lưng của Vũ Văn Tư Dạ trong đó, đầu cũng không ngoảnh lại kéo Văn Ngọc Triệt hòa vào dòng người trên phố.

Trong tửu lâu, Tiêu công tử nhìn khách đã giải tán hết, lại thấy Vũ Văn Tư Dạ dẫn người đi ra từ bên trong, vội vàng sai người ngăn lại.

Người làm trong tửu lâu làm sao ngăn được thị vệ vương phủ, lại bị đao kiếm sáng lóa của thị vệ dọa sợ nép vào một bên, không dám tiến lên nữa.

Đã có thuộc hạ từ phòng tối đi ra, báo cáo với Vũ Văn Tư Dạ: “Gia, bên trong đều là đàn bà trẻ nhỏ bị lừa gạt.”

Vũ Văn Tư Dạ đứng ở cửa phòng tối, dưới ngọn đèn u ám, mấy chục đôi mắt mờ màng u tối bất chợt được nhìn thấy ánh sáng mặt trời, theo phản xạ bụm mặt cự tuyệt ánh sáng.

Mặt hắn tái mét, trường kiếm trong tay nắm chặt lại, nếu không phải bây giờ Tiêu Viễn vẫn còn có thể lực chắc chắn trong triều đình, hắn đã sớm một kiếm đánh chết đứa con súc sinh này của Tiêu gia rồi.

Tiêu thiếu gia dùng cả tay chân bò từ quầy bên kia sang đây, thân hình béo mập di chuyển, mồ hôi lớn bằng hạt đậu trên trán chảy xuống: “Vương gia, Vương gia ngài đại nhân đại lượng, cứ coi ta như súc sinh cũng được, ta thả những người này ra, ngài tha cho ta đi vương gia!”

Vũ Văn Tư Dạ lạnh lùng về mặt hốt hoảng cầu xin của hắn, cúi người lạnh giọng hỏi: “Ngươi muốn bỏn vương tha cho ngươi?”

Tiêu thiếu gia đập đầu đụng đất, vội vàng ôm lấy đùi Vũ Văn Tư Dạ: “Không phải Vương gia muốn tìm muối muối ta sao? Ta nói cho ngài biết nó ở đâu, Vương gia hãy ta cho ta... Nó khiến người ở kinh thành không thích nó, không ai chịu giúp đỡ nó, nó nhất định là đang trốn ở sản nghiệp riêng của Tiêu gia, ta biết lúc nó xuất giá cha ta đã đưa lễ rất long trọng, trong đó có bốn tiệm tơ lụa và một tửu lâu đều thuộc về nhà Trương Tôn, còn cả một trạch viện riêng nữa, là cha ta đã đặt mua cho nó, chỉ cần ngài đến đó là có thể tìm được...”

Vũ Văn Tư Dạ một bước đá văng hắn ra, không ngờ Tiêu Viễn lại lo liệu cho Tiêu Sơ Âm nhiều như vậy, vì Trương Tôn Tông Lam nên chuyện mấy cửa hàng hắn đều biết cả, nhưng trạch viện riêng thì... Trước giờ lại không hề nghe nói qua.

“Nếu ngươi có nửa câu dối trá, bỏn vương sẽ cắt luôn nửa lỗ tai còn lại ngươi!”

Về mặt của Tiêu thiếu gia trở nên vui mừng, hai chân đang quỳ đến dưới chân Vũ Văn Tư Dạ giờ tay lên thề: “Ta nói đều là sự thật, đây là địa chỉ của tòa trạch viện này, hi hi... Vương gia ngài đại nhân đại lượng, thật không hổ là con rể của Tiêu gia chúng ta.”

Vũ Văn Tư Dạ cười lạnh nói: “Hình như... Bỏn vương cũng không có nói sẽ thả ngươi...”

“Hả!!!!!!” Tiếng thét giống như tiếng heo bị giết vang lên trong tửu lâu buổi chiều tà, chút nắng chiều còn sót lại cũng dần biến mất trên mặt đất, hoàng hôn buông xuống.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Thay đổi vận mệnh

Lúc này Tiêu Sơ Âm còn đang dạo chơi trên đường, vừa rồi rõ là hù chết nàng, nếu không phải đang đeo mặt nạ da người của Văn Ngọc Triệt thì nàng cũng không dám quanh mình chính đại đi lại trên đường như vậy. Nhưng nói thật ra, chợ đêm thời cô đại này cũng thật là đầy đủ! Chẳng thú vị gì cả!

Văn Ngọc Triệt che tay áo ngáp một cái, miễn cưỡng theo sau Tiêu Sơ Âm lầm bầm: “Mệt... muốn đi ngủ...”

Tiêu Sơ Âm nhìn những ngôi sao trên bầu trời và dòng người đang thưa dần trên phố, lần thứ ba trấn an kẻ đáng thương đang bị thương mà vẫn không được ngủ ở phía sau: “Chờ một lát nữa...”

Nàng chắc chắn ca ca dầu mỡ ngập đầu kia đã bán đứng nàng, nói không chừng bây giờ tất cả gia sản của nàng đều đã khai báo một rõ hai ràng với Vũ Văn Tư Dạ rồi.

“Đinh...” Một âm thanh thật nhỏ vang lên giữa phố chợ đang dần dần yên tĩnh.

Tiêu Sơ Âm vừa quay đầu nhìn thấy, hai mắt đã sáng ngời lên, cái nghề bất kể là ở thời cổ đại hay hiện đại đều được người dân tin phục này xuất hiện thật là quá đúng lúc!

Trên đường tối tăm, một ông lão ngồi xếp bằng ven đường, trước mặt ông đang bày mấy tờ giấy ó vàng và một cái đèn được thắp sáng, bốn chữ to “Đêm muộn tháng ba” ghi trên lá cờ màu trắng hơi lay động trước gió.

“Lão tiên sinh, ông đoán số mạng sao?” Tiêu Sơ Âm tò mò chỉ vào chữ “bói tướng số” hỏi.

Ông lão nghe thấy tiếng nói, đang nhắm mắt lại chậm rãi mở ra, nhìn thoáng qua tướng mạo của đôi nam nữ ăn vận giản dị trước mặt, giống như sự kì ảo mong lung từ thời cổ xưa đang truyền vào giọng nói già nua của lão: “Giả mạo uống phí, giấu đầu hở đuôi... Không được.”

Văn Ngọc Triệt đoán ra mục đích muốn đoán mạng của Tiêu Sơ Âm, hần ngồi xổm xuống cười dịu dàng, giọng nói mềm mại nhấn nhai: “Trên quầy của lão tiên sinh có giấy, chúng ta chấp bút viết, lão tiên sinh nhìn chữ xem bói, vậy sẽ không được coi là giả mạo uống phí rồi, đúng không?”

Ông lão mở một con mắt nhìn hần, nhắm mắt lại thần nhiên nói: “Viết đi.”

Tiêu Sơ Âm thấy trên quầy chỉ có giấy, không có bút, liền hỏi: “Ông lão à, ông không có bút thì làm sao viết đây?”

Văn Ngọc Triệt chia ngón trở viết trên giấy vàng, chữ viết không rõ nét ấy cũng chỉ mình hần hiểu được là chữ gì. Tiêu Sơ Âm nghiêng đầu nhìn động tác của tay hần, cũng không nhìn ra là vì sao. Lại nhìn thấy ông lão vẫn đang nhắm mắt nghỉ ngơi, căn bản là không hề nhìn thấy chữ viết của hần... Hóa ra là giả vờ có thần khí.

“Chữ này khó giải, chàng trai ngơoi buồn lo vô có.” Động tác trên tay hần vừa dừng, giọng nói trôi nổi của ông lão lại vang lên.

Văn Ngọc Triệt sững sốt, lông mày nhíu lại, động tác nắm ngón tay thu về cũng hơi cứng ngắc mất tự nhiên.

Tiêu Sơ Âm ôm cánh tay đứng bên cạnh chẳng thềm ngó tới, không hề nhận ra người ta viết chữ gì thì liền nói chữ này khó giải, nghe qua còn có khuôn có mẫu, chờ sau này nằng không giả mạo nổi nữa thì có thể suy nghĩ đến việc đổi nghề thử xem.

“Cô nương, trước kia lòng cô luôn hỗn loạn phiền não, vì sao không đoán một quẻ?” Ông lão mở mắt, ánh mắt đục ngầu bình tĩnh nhìn Tiêu Sơ Âm.

Tiêu Sơ Âm cười gạt đầu cũng ngồi xổm xuống, mở lòng bàn tay nện mành ra trước mặt ông lão.

Ông lão lắc đầu: “Ta không xem tướng tay.”

“Tôi không để ông xem tướng tay cho tôi, tôi chỉ đưa tay để ông nhìn một chút”, nằng chỉ vào một đường thẳng thật sâu đi ngang qua lòng bàn tay mình, cười nói: “Đường này gọi là đường sinh mệnh, nghĩa là đường sống của con người cũng giống như đường này, hướng đi của đường vân này cũng đã định sẵn, đây gọi là số phận.”

Khuôn mặt ông lão vẫn bình thản, có một chút xúc động, đôi mắt đục ngầu trong khoảnh khắc nhìn vào lòng bàn tay của Tiêu Sơ Âm giống như tập hợp được tất cả thiện lý trí tuệ trên đời này.

Văn Ngọc Triệt ban nãy còn nhìn chữ trên tờ giấy vàng của mình giờ đã ngăn người ra, thậm chí ngón trở còn hơi run run.

Tiêu Sơ Âm cười cười, nói tiếp: “Trên thế giới này có ba loại người như vậy, loại thứ nhất là mặc cho số phận, dù có bị làm sao, chúng ta đều gọi là phục tùng mệnh trời. Loại người thứ hai là không hài lòng với sự an bài của ông trời, tự sa ngã, chúng ta gọi là vứt bỏ số mệnh. Còn một loại người...”

Nằng chậm rãi siết chặt bàn tay, đường sinh mệnh hiện ra trước mặt theo động tác của nằng, bị nằng siết chặt trong lòng bàn tay, nằng lật bàn tay xuống và đột nhiên buông ra, khóe miệng tươi cười châm chọc đảo qua.

“Nắm giữ vận mệnh, sau đó thay đổi trong lòng bàn tay.”

Nằng kéo Văn Ngọc Triệt đứng dậy, cũng không quan tâm về mặt kinh ngạc của ông lão kia và cả cốc đèn đang cháy sáng trước mặt lão đột nhiên vụt tắt. Vốn là muốn xem thấy tướng số có thể nhìn ra chút manh mối gì của Văn Ngọc Triệt hay không, không ngờ hần chỉ suy đoán một chữ rồi xem giống như sương đánh trắng cả vậy.

“Này, vừa rồi ngơoi đoán chữ gì vậy? Chẳng lẽ nguy hiểm đến tính mạng hay sao?”

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thư!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Bản lĩnh mồm mép

Văn Ngọc Triệt thấy nàng hỏi như thế, cuối cùng cũng bỏ suy nghĩ đó, buồn bã đáp: “Không có gì.”

Tiêu Sơ Âm cũng không muốn hỏi nhiều, nhìn quanh con phố đang dần dần yên tĩnh, thở phào nhẹ nhõm nói: “Được rồi, lên đường hồi phủ!” Bây giờ cho dù Vũ Văn Tư Dạ đã biết chỗ nhà riêng của nàng thì cũng không thể chờ ở đó được nữa, dù sao hần tìm nàng cũng chỉ là giả vờ giả vịt, nàng chạy trốn thì hần càng đỡ lo hơn mới phải!

Văn Ngọc Triệt nghe xong lời của nàng lại dừng bước.

“Thật ra vừa rồi lão tiên sinh nói rất đúng, đúng là ta buồn lo vô cớ”, hần ngẩng đầu hai mắt sáng tỏ nói: “Cô về trước đi, ta muốn đi cảm tạ lão tiên sinh...”

“Không cần đâu, dù sao nhìn qua ông lão ấy cũng chỉ là kẻ giả thần thôi, không cần cảm ơn.” Tiêu Sơ Âm không hề để bụng nói.

Văn Ngọc Triệt lắc đầu: “Dù thế nào thì lời nói của lão tiên sinh cũng có ích đối với ta, cô về trước đi, ta còn muốn trò chuyện với lão tiên sinh, lát nữa ta sẽ về.”

Tiêu Sơ Âm gật đầu: “Cũng tốt, làm người quan trọng nhất là phải biết nhớ ơn báo đáp, cẩn thận một chút.”

Văn Ngọc Triệt cười dịu dàng xoay người quay trở lại tìm ông lão tướng số, hôm nay Tiêu Sơ Âm mệt mỏi kinh khủng, chỉ muốn nhanh về nhà tắm rửa đánh một giấc thật ngon.

Trước ngõ nhỏ mờ mịt, ánh trăng nghiêng nghiêng rót xuống một đường sáng bạc, tuy là đã làm chậm thời gian trở về, nhưng Tiêu Sơ Âm vẫn âm thầm cảnh giác, chậm rãi tới gần trạch viện.

Cổng trạch viện vắng vẻ yên tĩnh, khóa sắt lạnh ngắt giữ chặt hai vòng đồng trước cửa chính, Tiêu Sơ Âm thò tay cầm lấy một tờ giấy nhét trong khe cửa, cẩn thận soi dưới ánh trăng, mảnh giấy sạch sẽ không bị mài mòn cũng không bám bụi đất, xem ra cũng không có người động vào.

Nàng yên tâm bóc lớp mặt nạ lấy chìa khóa mở cửa, cánh cửa vang lên tiếng “két...” trong màn đêm tĩnh mịch, ánh trăng màu bạc chiếu xuống viện vắng lặng, an bình yên tĩnh.

“Ngươi vẫn còn biết đường trở về à.” Giọng nói trầm thấp trong đêm tối tựa như tu la vang lên.

Tiêu Sơ Âm xoay người tông cửa chạy, nàng vẫn luôn đánh giá thấp tên đáng ghét này!

Vừa mới chạy được hai bước, cổ áo sau gáy đã bị người ta nhấc lên, hai chân nàng không chạm đất lơ lửng trên không trung, cổ sức giãy giụa: “Buông ta ra!”

“Trước mặt bốn vương cũng dám chạy trốn, buông ngươi ra? Chuyện cười!” Vũ Văn Tư Dạ đợi đến hơn nửa đêm mới đợi được nàng trở về, đương nhiên sẽ không dễ dàng tha cho nàng.

“Ta trốn bao giờ? Ta chỉ là giữa chừng nhớ tới tòa nhà cha đã tặng ta, muốn đến xem mà thôi. Ta trốn chỗ nào, nếu ta muốn trốn, ngươi có thể tìm thấy ta sao?” Nàng không ngừng giãy giụa.

Vũ Văn Tư Dạ đen mặt, khoe miệng co giật: “Một ngày không gặp, bản lĩnh mồm mép của Vương phi tiến bộ không ít, cũng không biết có học cách ngoan ngoãn được chút nào chưa!”

Hần ném nàng vào phòng, trở tay đóng cửa lại.

Tiêu Sơ Âm được tự do, tròn mắt bắt đầu xoay tròn lên xuống trái phải.

“Vốn là vậy mà, nếu ta thật sự muốn chạy trốn thì đã sớm cuốn hết vàng bạc châu báu mang theo nha hoàn chạy mất dạng rồi, làm sao có thể còn ở đây đợi ngươi đến bắt ta chứ!” Nếu không phải nàng vội vàng chạy trốn, còn gặp phải người bị truy sát thì cũng không đến mức phải đứng ở đây đâu.

Vừa nghĩ đến Văn Ngọc Triệt, nàng hỏi: “Vương gia, ngươi có biết có nhà nào họ Văn trong kinh thành không?”

Ánh trăng chiếu vào từ cửa sổ, trong phòng không đốt đèn, chỉ có ánh trăng đậm nhạt lười nhác chiếu trên ngũ quan xinh đẹp của Tiêu Sơ Âm, Vũ Văn Tư Dạ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn này, trong lòng có chỗ chậm rãi nhảy lên hạ xuống, xuất hiện cảm giác đau xót.

Hần tiến lên một bước túm nàng lên khỏi mặt ghế: “Ngươi là Vương phi của Bình Uyên vương phủ, làm tốt bổn phận của mình là được rồi, những thứ khác không cần ngươi quan tâm, cũng không tới phiên ngươi quan tâm!”

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thụ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 63: Đánh vương gia

Tiêu Sơ Âm trở tay ngăn tay hắn lại, không vui nói: “Ta là Vương phi của ngươi, nhưng ta cũng vẫn là ta, ta có quyền ăn com đi lại nói chuyện, ở trong vương phủ thì ngươi là người quyết định, bây giờ không còn ở vương phủ, ta không cần diễn cho ai nhìn cả, nếu ngươi không thích thì cứ bỏ ta đi, ta thu dọn đồ đạc lẫn ra khỏi Bình Uyên vương phủ của ngươi là được rồi, từ nay về sau không ai nợ ai!”

“Đây là mục đích ngươi bỏ trốn? Không cam tâm với địa vị trong vương phủ?” Hắn hiểu nàng phải chịu uất ức ở vương phủ.

“Đó cũng không phải là điều ngươi nghĩ sao?” Nàng hỏi lại hắn.

Khóe miệng Vũ Văn Tư Dạ cong lên, cười lạnh nói: “Trước khi gả cho bốn vương ngươi phải hiểu rõ địa vị của ngươi ở vương phủ ngay cả thiếp cũng không bằng. Bây giờ thì sao? Lấy hươu thê ra uy hiếp bốn vương à?”

“Đó là ta của trước kia, bây giờ ta không yêu ngươi, cũng không thích không khí của vương phủ! Hơn nữa, Vương gia ngươi bỏ ta, vừa được dịp cho Thẩm trắc phi ngươi yêu thương trở thành Vương phi, chẳng phải là vẹn cả đôi đường sao?” Nàng không hiểu vì sao hắn cứ nhất định không thả nàng đi!

“Bốn vương bỏ ngươi?” Vũ Văn Tư Dạ cười lạnh khinh bỉ: “Sau đó ngươi trở về phủ Thừa tướng khóc lóc kể lể bốn vương hươu thê, để lão quý Tiều Viễn kia đáng tấu lên hoàng thượng? Ngươi nghĩ cũng đừng nghĩ!”

Tiêu Sơ Âm chìa hai ngón tay lên đảm bảo: “Ta không về phủ Thừa tướng tố cáo!”

“Ngươi muốn bốn vương tin heo có thể leo cây sao?” Hắn châm chọc nàng.

“Ngươi!” Tiêu Sơ Âm thở cũng không ra hơi, “Rốt cuộc là ngươi muốn thế nào mới bằng lòng bỏ ta?”

Vũ Văn Tư Dạ nghe nàng một lời bỏ hai lời bỏ, ánh sáng trong con ngươi chợt lóe lên, trở tay đã kéo nàng lại cạnh tường, đưa tay ngăn lại cơ thể đang áp sát: “Lúc trước ngươi cầu xin phải gả cho bốn vương, bây giờ lại muốn bốn vương bỏ ngươi?”

“Chỉ cần ngươi bỏ ta, để ta rời khỏi vương phủ, ta cam đoan sẽ không về phủ Thừa tướng nói với cha ta!” Nàng trốn tránh thân thể đang tới gần của hắn, lần này đến lần khác cam đoan.

“Muốn bốn vương bỏ ngươi cũng không phải không thể...” Hơi thở ấm áp ái muội của hắn phả vào trán nàng, ác ý khiêu khích: “Chỉ cần ngươi giống như lúc trước đi cầu xin Hoàng thượng phải gả cho bốn vương vậy, tự mình đi thỉnh cầu Hoàng thượng để bốn vương bỏ ngươi!”

Tiêu Sơ Âm nén bức bối, rõ ràng là hắn không nói đạo lý, nhìn như là cho nàng một con đường sáng ngời, nhưng trên thực tế thì không có bất kì hy vọng nào cả.

Lúc trước cầu xin Hoàng thượng phải gả cho hắn, đó là Tiêu Sơ Âm trước kia làm ra chuyện mất mặt này, bây giờ bảo nàng đi cầu xin Hoàng thượng để hắn bỏ nàng, chuyện này còn mất mặt hơn cả chuyện cầu xin tứ hôn, sao nàng có thể làm được!

“Nếu làm không được thì ngươi cứ ngoan ngoãn về phủ với bốn vương, ngày mai tự mình đến phủ Thừa tướng tạ tội, bốn vương nói rõ trước, là ngươi tự mình đi tạ tội, không phải bốn vương!”

Tiêu Sơ Âm dán lên tường ngẩng đầu nhìn khuôn mặt u ám kiên quyết của hắn, trong lòng hận đến cắn răng, nếu hiện tại nàng có thể phản kháng, nàng hận không thể nhào thẳng tới cắn xé tên nam nhân ngạo mạn lại âm hiểm độc ác này, xương cốt cũng không thừa lại một cây!

Phản kháng? Dường như trước kia nàng vẫn luôn dùng bộ dạng dịu dàng khôn khéo đứng trước mặt hắn, cũng chưa từng trực tiếp chống lại hắn...

Thân thể dán lên tường, tránh sự áp bức của hắn, hai tay buông xuống dựa vào tường cẩn thận di chuyển: “Vương gia, có phải ngươi nói có hơi không có đạo lý hay không?”

Đôi lông mày của Vũ Văn Tư Dạ nhíu lên: “Nói đạo lý với ngươi? Bốn vương thả đàn gảy tai trâu...”

Độc mồm độc miệng! Tiêu Sơ Âm lại cho hắn thêm một tội trạng: Nam nhân ngạo mạn độc ác nham hiểm độc mồm độc miệng!

Hai tay mò tới một vật cứng lạnh lẽo trên bàn, đôi mắt Tiêu Sơ Âm sáng lên, đi khắp khiêng lướt qua đầu vai hắn nhìn ánh trăng rơi ngoài cửa sổ, kinh ngạc vui mừng kêu lên: “Văn công tử?!”

Trước đó Vũ Văn Tư Dạ nghe nàng dò la nhà họ Văn, bây giờ thấy nàng vui mừng lên tiếng như vậy nhũn mày quay đầu lại nhìn.

“Bốp!” Tiêu Sơ Âm đắc ý cười gian nện thứ đồ trong tay lên đầu hắn!

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hươu Thê!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 64: Thật sự thay đổi

Tiêu Sơ Âm chạy đến mức thờ dốc, khom lưng đỡ vào tường thờ hỗn hển, phản ứng của tên Vũ Văn Tư Dạ kia đúng là nhạy bén, cứ như mọc ra một đôi mắt ở sau óc, vậy mà cũng tránh được cú đánh bất ngờ của nàng, nhưng cũng đủ cho nàng cơ hội chạy trốn rồi!

Lo lắng nhìn về phía sau, không ai đuổi theo, nàng nghỉ ngơi một lát rồi tiếp tục tìm kiếm lối ra trong ngõ nhỏ cong cong queo queo.

“Ồi!” Bùm lấy lỗ mũi đụng phải một người, nước mắt của Tiêu Sơ Âm cũng sắp rơi ra.

“Không chỉ ngốc mà còn yếu ớt.” Giọng nói lạnh băng trầm thấp lại vang lên: “Muốn đánh lên bốn vương cũng phải xem lại thực lực của mình đã!”

Tiêu Sơ Âm còn chưa phản ứng kịp, người đã bị Vũ Văn Tư Dạ nổi giận dùng đòn kéo đi, nàng ta thật là ăn gan hùm mật gấu rồi, vậy mà dám đánh lên hắn!

“Buông ta ra! Cái thứ người không hề biết tới nhân quyền! Ta cũng không phải là đồ vật của ngươi, ngươi không có quyền cấm đoán sự tự do của ta, ta có quyền tự do thân thể! Ngươi như vậy là xâm phạm quyền lợi của người khác! Ta muốn tố cáo ngươi tội bất cớ!” Lần đầu tiên Tiêu Sơ Âm bị người ta kéo đi, cảm thấy không thoải mái.

Vũ Văn Tư Dạ hừ lạnh khinh bỉ, không để ý tới nàng, vút thẳng nàng vào trong kiệu đã sớm đợi ở đó, bản thân cũng vén rèm kiệu sai bước đi vào.

Tiêu Sơ Âm bỗng bị đâm đầu vào, ngẩng đầu lên đã trông thấy nụ cười hờ hững vô lại của Trương Tôn Tông Lam.

Hắn nâng tay áo gấp một cái chui ra, cười xua tay nhìn theo cổ kiệu rồi đi nói: “Chơi cả một ngày, ta cũng phải đi báo cho Thừa tướng một tiếng, giải thích một chút vì sao con của lão bị chém hai lỗ tai và nữ nhi của lão đã tìm được rồi, tránh cho lão nhân gia thậm chí đi ngủ cũng không ngủ được.”

Tiêu Sơ Âm ở trong kiệu bị dày vò, ban này lúc Trương Tôn Tông Lam ra khỏi kiệu không biết đã xảy ra chuyện gì lên người nàng, bây giờ toàn thân nàng rất ngứa, đứng ngồi không yên, nguy quân tử có cừu tất báo, không phải nàng chỉ lừa hắn chút chuyện thôi sao, đúng là nhỏ mọn!

“Nếu ngươi ngồi không yên, bốn vương không ngại để ngươi đi theo sau kiệu đâu.” Vũ Văn Tư Dạ hí mắt nhìn nàng vận vẹo toàn thân, cổ họng bắt gặp nuốt xuống.

“Thật sao? Vương gia ngươi cuối cùng cũng có chút lương tâm...” Nàng lộ đầu ra chuẩn bị bảo kiệu phu dừng lại, cả người ngứa ngáy không được tự nhiên, đi theo kiệu hống chút gió đêm có lẽ sẽ dễ chịu hơn một chút.

Ngoài màn kiệu giống như có thứ gì tiến đến, Vũ Văn Tư Dạ nhận lấy, lạnh lùng ngược mắt nhìn nàng, cười đến mức tà ác nói: “Chút nguyện vọng ấy của Vương phi bốn vương vẫn có thể đáp ứng được.”

Cũng may là đang lúc đêm khuya, trên đường đã không còn ai, Tiêu Sơ Âm hung hăng cắn răng đi theo phía sau cổ kiệu, chịu đựng ánh mắt lo âu của kiệu phu vẫn luôn ngoảnh lại.

Dạng đối đãi với phạm nhân này có giống với vương phi sao? Nàng chỉ chạy trốn có một lần thôi, hắn cần gì phải cảnh giác như vậy chứ?

Và lại cái tên nguy quân tử Trương Tôn Tông Lam kia lại giờ thủ đoạn trên người nàng, sau khi gặp gió thì càng ngứa ngáy khó chịu hơn.

Thị vệ đi theo hai bên cổ kiệu dùng ánh mắt cảm thông nhìn Vương phi luôn lên nhảy xuống đi theo phía sau: “Vương gia, như vậy thật sự không sao chứ?”

“Ừ.” Bên trong kiệu truyền ra giọng nói lạnh băng của Vũ Văn Tư Dạ.

Hai tay Tiêu Sơ Âm bị trói chum lại, bị một sợi dây thừng nối vào chiếc kiệu giống như lôi kéo một phạm nhân, thân hình dao động lắc lư trong màn đêm mờ mịt chậm rãi đi về phía vương phủ.

Thị vệ lại không đành lòng quay đầu liếc nhìn, lần này Vương gia đã thật sự tức giận rồi, trước kia cho dù Vương phi không hiểu chuyện, lại ngang ngược hạnh ho, Vương gia cũng đều làm như không thấy, bây giờ thật sự đã thay đổi rồi...

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thư!* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Bị nhốt vào phòng chứa củi

“Vương gia, người đã về!” Thảm trắc phi đội ở vương phủ một ngày, cửa phủ vừa mở nàng liền vội vàng tới nghênh đón.

“Vân nhi, sao nàng còn chưa ngủ?” Vũ Văn Tư Dạ vào cửa thấy Thảm Nhược Vân mặc quần áo mỏng manh đứng ở cửa chờ hán, trong lòng mềm nhũn, hán nên nói với Vân nhi một tiếng, ban đêm gió lạnh, nếu nàng bị đông lạnh thì làm sao.

“Người chưa trở về thiếp không ngủ được, thiếp lo lắng cho người...” Thảm Nhược Vân tràn đầy tình cảm nhìn hán, vẻ mặt lo âu nói: “Đúng rồi, có tìm được tỷ tỷ không, nghe nói hôm nay...”

Vũ Văn Tư Dạ hừ lạnh quay lại nói với thị vệ phía sau: “Đưa vào đi.”

Khoé miệng Thảm Nhược Vân đảo qua một tia mát mẻ, nhưng rất nhanh đã khôi phục như thường, khoảnh khắc nàng nhìn thấy Tiêu Sơ Âm thì cố gắng nhịn cười, quan tâm hỏi: “Sao tỷ tỷ lại bị trói? Chẳng lẽ là bị bắt cóc?... Các người mau cởi trói cho tỷ tỷ đi, siết chặt như vậy thì sao chịu được...”

Tiêu Sơ Âm bị túm kéo vào như một con khỉ, vốn đã một bụng tức giận, đối diện đã xuất hiện một đôi mắt rung rung, khuôn mặt giả nhân giả nghĩa thì càng thêm bốc hỏa: “Ta nói Thảm trắc phi này, nếu người không muốn nói những lời có ích hơn thì đừng nói, không ai bắt người phải nói đâu, người cho rằng cả thế giới này đều giống một người thủy tinh như người sao, không được ném cũng không được chạm vào sao!”

“Gia...” Thảm Nhược Vân tránh ra phía sau Vũ Văn Tư Dạ, vẻ mặt hoảng sợ oan ức: “Thiếp thân chỉ lo cho tỷ tỷ...”

Tiêu Sơ Âm khinh thường khịt mũi ngoảnh mặt đi, chuyện đến nước này nàng cũng chẳng muốn giả vờ giả vịt trước mặt mọi người nữa.

Vũ Văn Tư Dạ lạnh lùng nhìn nàng, những đường cong cương nghị cứng rắn trên mặt trong đêm tối toát ra từng trận khí lạnh: “Đêm nay bốn vương sẽ nói cho người biết, nữ nhân không biết điều ở trong vương phủ sẽ có kết cục thế nào.”

Hán ôm trọn lấy Thảm trắc phi trong vòng tay, từ trên cao nhìn xuống Tiêu Sơ Âm, lạnh nhạt phân phó: “Nhốt vương phi vào phòng chứa củi, bắt luận kẻ nào cũng không được đến gần.”

Nhốt vào phòng chứa củi? Làm ơn đi, vương gia người có thể nghĩ ra loại trừng phạt nào mới mẻ hơn không, loại tiết mục này xem trong tivi cũng chán lắm rồi!

Thảm Nhược Vân tựa sát vào ngực Vũ Văn Tư Dạ, trên mặt nở nụ cười đắc ý, giọng điệu cũng rất đầm ấm đáng yêu: “Gia, tỷ tỷ cũng không phải có ý đâu, người tạm tha cho tỷ ấy đi...”

Thật không ngờ, đêm nay Tiêu Sơ Âm lại cho nàng một ngạc nhiên rất lớn, bắt được nhược điểm này, nàng cũng không tin nàng ta đầu lại nàng!

“Không cần!” Tiêu Sơ Âm nhìn nàng ta trưng ra khuôn mặt giả nhân giả nghĩa thì vô cùng khó chịu: “Nhốt vào phòng chứa củi thì nhốt, dù sao thì như vậy vẫn thoải mái hơn phải nhìn thấy bộ mặt giả mù mưa sa của người nào đó!”

Vũ Văn Tư Dạ nhìn bộ dạng hất cẳng vênh vênh vào vào, siết chặt năm ngón tay nói: “Đẫn đi!”

Cho đến khi tới trước cửa phòng chứa củi, Tiêu Sơ Âm mới cảm thấy phòng chứa củi trên tivi rất đẹp, rất ấm áp, nơi này làm sao lại là phòng chứa củi hả, thật là...

“Vương phi, mời!” Thị vệ đồng cảm nhìn nàng, lại không dám làm trái ý của vương gia.

“Sao lại thối vậy chứ!” Tiêu Sơ Âm che mũi nhìn phòng chứa củi bản thù dơ dáy, đây thật sự là chỗ chứa củi sao? Cả một cộng rom cũng không thấy.

“Ặc... Bên cạnh là người chặn ngựa. Vương phi, mời.” Thị vệ cúi đầu không dám nhìn thẳng nàng.

“Này, ta có thể xin đổi lại chỗ khác không, phòng chứa củi này không chuyên nghiệp, đây là nhà xí mới đúng!” Tiêu Sơ Âm quạt tay áo, vẫn không ngăn được mùi khó ngửi này.

“Vương gia đã đi ngủ rồi, tiểu nhân không dám quấy rầy, Vương phi, mời vào!” Thị vệ chỉ muốn nhanh chóng đưa nàng vào rồi rời đi, chỗ này hán cũng không muốn ở lại chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thư!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Phòng chứa củi kinh hoàng

Tiêu Sơ Âm nhìn bức tường bốn phía tối như mực, mũi cũng không che, dù sao có che hay không thì cũng chẳng có gì khác biệt, chút mũi ấy cứ coi như là thử thách đi...

Nàng đứng trong phòng chứa củi nhỏ hẹp, ngăn người nhìn chiếc cửa sổ duy nhất trong phòng, cũng không biết Cẩm Thái có bị phạt không, nàng bỏ lại nha hoàn này chạy trốn một mình cũng hơi không có phúc hậu, nhưng vì tình thế bắt buộc, nàng cũng không còn cách nào khác.

Đứng một hồi lâu, hai chân mỏi nhừ, trên người cũng không còn ngứa nữa, xem ra Trương Tôn Tông Lam cũng chỉ định trả đũa nàng một chút mà thôi. Nhưng mà, người này không hề dựa theo lẽ thường để ra chiêu, sau này phải đề phòng một chút.

Ài... Cũng không biết tên Văn Ngọc Triệt mất trí nhớ kia lúc quay về phát hiện ra nàng mất tích thì phải làm sao đây...

Nàng cúi đầu nhìn mặt đất đen tuyền, bất đắc dĩ bĩu môi, vẫn không muốn ngồi xuống, thật sự là... quá bẩn!

“Vương phi nương nương...” Đương lúc nàng cúi đầu xuống, ngoài cửa truyền đến tiếng gọi quen thuộc.

Tiêu Sơ Âm nhú mày giật mình, cho đến khi trong đầu hiện ra bộ dạng chủ nhân của giọng nói này thì nàng mới đáp lại: “Ngươi tới làm gì?”

“Vương phi nương nương, chủ tử bảo nô tỳ đến đưa cho ngài chút thức ăn, sợ ngài bị đói.” Tuyết Tinh ngoài cửa cũng che mũi, ồm ồm nói.

“Ta không ăn, ngươi về đi.” Tuy nói cự tuyệt ý tốt của phúc tấn là có chút không ổn, nhưng tình cảnh thế này, nếu nàng ăn mới là có quỷ đấy!

Tuyết Tinh không lên tiếng, ngoài cửa đã vang lên tiếng chìa khóa, Tiêu Sơ Âm sùng sốt, ngẩng đầu nhìn về phía cánh cửa đang đóng kín. Lúc này, nhanh như vậy mà phúc tấn đã có được tin tức này, còn sai Tuyết Tinh đưa thức ăn tới, còn cả chìa khóa thì có chút bất thường nha.

Không cho phép nàng nghĩ nhiều, cánh cửa đã bị mở ra, Tuyết Tinh dưới ánh trăng đã nhìn thấy rõ tình hình trong phòng, đột nhiên nàng ta hét ầm lên: “A!”

Tiêu Sơ Âm thấy nàng ta hét chói tai như vậy, cảm thấy nghi hoặc quay đầu nhìn lại phía sau, một tiếng hét không thể ức chế được phát ra: “A!”

Nàng ôm đầu nhếch nhác đẩy cánh cửa chạy ra, ngay cả hộp đựng thức ăn bị lật đổ cũng không quan tâm, lôi kéo Tuyết Tinh vừa hét chói tai vừa chạy trốn.

Trong phòng một hồi xôn xao, giống như có cái gì đã bị kinh sợ từ trên vách tường phân tán ra tứ phía, giống như dòng sông tụ tập chui vào trong vách tường.

Hai người nhìn tình cảnh khủng bố dưới ánh trăng, ôm nhau hét lên làm kinh động đến nô bộc đang gác đêm bên cạnh.

“Vương phi nương nương?” Nô bộc vừa thấy cánh cửa phòng chứa củi mở rộng, lại thấy nha hoàn Tuyết Tinh trong phủ và vương phi đang ôm nhau ngồi đó, vội vàng đi đến thăm hỏi, chỉ kém cho là có thích khách.

“Có... có... có... chuột!” Hai mắt Tuyết Tinh tròn trắng, sợ đến mức ngất đi!

Tiêu Sơ Âm ôm thân thể nặng nề của nàng ta, cả người vẫn còn nổi da gà, hai chân như nhũn ra, đứng cũng không vững, nhìn đám nô bộc đang ngăn người thì rống lên: “Thất thần cái gì, còn không mau đi báo cho Vương gia!”

Trong Cúc Hương Viên, Vũ Văn Tư Dạ sau một ngày mệt nhọc bị Thẩm Nhượng Vân dụ dỗ lay tỉnh: “Gia, hình như phòng chứa củi xảy ra chuyện.”

“Đêm hôm khuya khoác, có thể xảy chuyện gì chứ...” Vũ Văn Tư Dạ xoay người tiếp tục ngủ.

Khóe miệng Thẩm Nhượng Vân hiện ra một nụ cười lạnh lẽo, trong mắt lóe lên tia sáng âm hiểm, giọng nói dụ dỗ của nàng vang lên trong phòng: “Vương gia mệt rồi, có chuyện gì ngày mai hãy nói.”

Nô bộc ngoài cửa rụt rè hỏi: “Vậy vương phi bên kia...”

“Đưa Tuyết Tinh cô nương về phòng là được rồi, vương phi... can đảm thận trọng, sẽ nghĩ ra cách ứng phó.”

“Vâng.”

Thẩm Nhượng Vân ôm lấy Vũ Văn Tư Dạ nằm ngủ, nghĩ đến cảnh tượng xảy ra trong phòng chứa củi thì không hề buồn ngủ, Tiêu Sơ Âm, một con không dọa được người, vậy thì cả bức tường thì sao... hừ...

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thư!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Trích trong bảy điều

Tiêu Sơ Âm ngồi trước đình viện lạnh lẽo một đêm, tới hôm qua sau khi nô bộc đưa Tuyết Tình về phòng thì không thấy trở lại nữa, bất đắc dĩ nàng không muốn trở về phòng để đám người Thẩm Nhược Vân bắt được điểm yếu thừa cơ hãm hại, cũng không trở về phòng chứa củi khiến người ta sờn tóc gáy ấy nữa, cứ dửng dưng ngồi trong đình viện mà thôi.

Nghiêng người tựa vào tấm ván gỗ ở cạnh tường, trong lúc mơ màng nàng cảm thấy lỗ mũi ngứa ngứa, sờ sờ mũi tiếp tục dựa vào tấm ván gỗ ngủ gật, chỉ chốc lát, lỗ tai cũng ngứa lên, nàng phẩy tay che lỗ tai lại tiếp tục mộng đẹp...

Lúc này lại chuyển đến mũi, khó chịu... ngứa ngáy... khó chịu... Nàng không nhịn được ngẩng đầu hắt xì một cái thật to: “Ắt xì!”

Phản ứng đầu tiên là di chứng của việc tên Trương Tôn Tông Lam xuống tay với nàng, mở mắt liền mắng: “Trương Tôn Tông Lam, ta với ngươi không thù không oán, không phải chỉ lừa ngươi một lần sao... Ặc...”

Nàng sừng sốt, người này, sao lại thấy quen thế nhỉ...

Người tới nở nụ cười ngây thơ ấm áp, tinh nguyên thuần khiết: “Ngủ ở đây không tốt đâu, sẽ bị cảm đó!”

Tiêu Sơ Âm nhú mày, hỏi: “Sao ngươi có thể tới đây được?”

Văn Ngọc Triệt chớp chớp mắt, cúi đầu nhìn nàng, tự nhiên đáp: “Cô nương ở đây nên ta đến đây.”

“Không phải... Ý ta nói, không phải hôm qua ngươi đã trở về trạch viện rồi sao? Sao ngươi có thể tìm được chỗ này?” Tiêu Sơ Âm nghi hoặc nhìn hắn.

Văn Ngọc Triệt cười, những đường nét mềm mại trên mặt tựa như ánh sáng thuần khiết buổi sớm: “Ta khôi phục trí nhớ rồi...”

Trán Tiêu Sơ Âm toát ra vài đường hắc tuyến, có đạo lý nào mà hôm qua vừa mất trí nhớ sang hôm nay đã khôi phục lại chưa? Khóe miệng nàng co rúm, vươn tay dấm một quyền vào chỗ bị thương trên eo hắn.

“Hự... Muru sát...” Văn Ngọc Triệt vốn đã định tránh né, nhưng không biết thế nào mà hắn vẫn không tránh, ngược lại còn cười nói trêu đùa nàng.

Tiêu Sơ Âm nhìn nhìn nắm đấm của mình, lại nhìn về mặt đau đớn của hắn, vô cùng hoài nghi nam tử dụ dỗ thần bí trước mắt cùng ngày hôm qua nàng đã cứu không phải một người, nàng đưa tay vén áo của hắn lên.

Văn Ngọc Triệt cũng không trốn tránh, tùy ý để nàng xem vết thương trên eo hắn, Tiêu Sơ Âm vừa dùng ngón tay chọc chọc vào vết thương của hắn vừa giống như không có chuyện gì hỏi: “Ngươi tên gì?”

“...” Văn Ngọc Triệt lăm bầm gì đó, Tiêu Sơ Âm không nghe rõ.

“Năm nay bao nhiêu tuổi?”

“19.”

“Trong nhà có bao nhiêu người?”

“Rất nhiều.”

“Cha mẹ tên gì?”

“...” Lại không nghe rõ.

“Có huynh đệ tỷ muội gì không?”

“Có.”

“Có biết nữ nhân thế nào mới bị bỏ không?”

“Biết.”

“Nói!” Tiêu Sơ Âm đến gần hắn, cười xấu xa.

Văn Ngọc Triệt cũng không chống đối lại, gơ hai tay xin hàng: “Phạm vào một trong bảy điều, đương nhiên sẽ bị bỏ thôi.”

Hai mắt Tiêu Sơ Âm tỏa sáng vẻ thù, cách đơn giản như vậy mà tại sao nàng lại không nghĩ tới.

.....

Thẩm Nhược Vân cố ý dậy thật sớm đến xem bộ dạng nhếch nhác thảm hại của Tiêu Sơ Âm, không ngờ vừa đến cửa hậu viện đã nghe tiếng cười đùa bên trong. Nàng đứng sau bụi hoa ngoài tường viện thò đầu vào nhìn, chỉ thấy trong hậu viện sáng sớm sương mù nhọt nhọt, Tiêu Sơ Âm đang vui cười cùng một nam tử ngũ quan tuấn tú nho nhã, phong độ xuất trần.

Nàng vốn định đến xem bộ dạng thất thố của nàng ta, không ngờ đập vào mắt lại là một cảnh tượng thoải mái nhàn nhã như vậy, trong lòng không khỏi oán hận. Vừa muốn nhấc chân đi vào chất vấn Tiêu Sơ Âm, hai mắt nàng lại trầm xuống, lông mày như núi khẽ nhíu lại cười âm hiểm, phân phó nha hoàn phía sau.

“Đi mời vương gia đến hậu viện.”

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thư!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Đợi thêm một lát

Không chỉ là vương gia, Bích Lạc là một nha hoàn lanh lợi có năng lực, theo sau Thẩm Nhược Vân nhìn thấy tình huống trong hậu viện không bình thường nên vội mời vương gia tới xem, cũng mời luôn cả các tiểu thiếp phụ nhân tới.

Thẩm Nhược Vân đang chờ ở cửa hậu viện, nàng đích thân canh chừng ở lối ra duy nhất, lần này là Tiêu Sơ Âm tự chuốc lấy phiền phức, nàng xem nàng ta phải giải thích thế nào đây.

“Thiếp thân tham kiến Vương gia!” Nàng cúi người hành lễ, đám tiểu thiếp vừa mới tới cũng cúi đầu đồng thanh nói: “Tiện thiếp tham kiến Vương gia!”

Vũ Văn Tư Dạ gật đầu, đưa tay nâng Thẩm Nhược Vân dậy ôm vào lòng, đường nét mềm mại trên mặt khẽ cười nói: “Sao hôm nay lại dậy sớm vậy, không ngủ thêm một chút nữa?”

Ba tiểu thiếp đứng một bên nhìn hai người tình nồng ý mật, trong lòng không biết là tư vị gì, nhưng cũng chỉ có thể im lặng để ở trong lòng, các nàng đấu với vương phi còn được, Thẩm trắc phi và vương gia là lưỡng tình tương duyệt, cả nghĩ các nàng cũng không dám nghĩ.

“Tôi qua thiếp thân lo lắng Vương phi ở trong phòng chứa củi sẽ khó chịu nên không ngủ được, ngủ dậy vội đến nhìn xem tình hình của vương phi, nhưng mà...” Nàng cúi đầu xuống, muốn nói lại thôi.

“Vân Nhi, nàng lúc nào cũng vậy, lo lắng cho người khác lại không nghĩ cho mình, thân thể nàng yếu ớt, buổi tối đã không ngủ sớm, ban này lại dậy sớm, sau này không cho phép như vậy nữa, biết không?” Tâm tình của Vũ Văn Tư Dạ dường như không tệ, trước mặt mấy tiểu thiếp lại yêu thương dặn dò Thẩm Nhược Vân.

Thẩm Nhược Vân gật đầu, vẻ mặt biết điều: “Vân Nhi biết rồi, Vương gia vẫn nên thăm tỷ tỷ trước đi.”

Vũ Văn Tư Dạ nghe thấy tên của Tiêu Sơ Âm, khuôn mặt liền sa sầm lại, khinh thường nói: “Chỉ cần nàng ta còn chưa chết thì không có gì phải lo lắng.”

Thẩm Nhược Vân mềm yếu ngước mắt nhìn Vũ Văn Tư Dạ, giống như cẩn thận khuyên giải an ủi: “Thiếp thân lo lắng Vương phi nương nương...”

“Vân Nhi, sau này nàng bớt tiếp xúc với nàng ta đi.” Vũ Văn Tư Dạ đột nhiên nói.

Thẩm Nhược Vân sững sốt, trong lòng khẽ run lên, hai tay buông thõng trong áo nắm chặt lại, chẳng lẽ hần phát hiện rồi sao?

“Bốn vương sợ nàng ta gây bất lợi cho nàng.” Vũ Văn Tư Dạ trịnh trọng nói.

Thẩm Nhược Vân thở dài nhẹ nhõm, cúi đầu nín nụ cười, nhàn nhạt đáp lại: “Vâng, thiếp thân đã biết.”

Vũ Văn Tư Dạ nhấc chân đi vào hậu viện liền nhìn đến cánh cửa phòng chứa củi đang mở rộng, từ ngoài nhìn vào, trong phòng không một bóng người, hần xoay chuyển ánh mắt dừng lại ở một góc hẻo lánh của hậu viện.

Tiêu Sơ Âm đưa lưng về phía bọn họ, quay về góc khuất ấy không biết làm gì, khóe miệng Thẩm Nhược Vân nở nụ cười lạnh, nhưng lại dịu dàng lên tiếng: “Tỷ tỷ, Vương gia đến thăm người.”

Trong viện lớn như vậy, Tiêu Sơ Âm đối mặt với một góc nhỏ, trăm cái cong vẹo cắm trên đầu, chút tóc đen từ trên búi tóc rơi là tả, nàng quay đầu nhìn về mặt của bọn họ, có chút ngoài ý muốn, giọng điệu ấp úng, né tránh nói: “Hả... đợi một chút... đợi một chút.”

Thẩm Nhược Vân quay đầu nhìn khuôn mặt đen thui chỉ tiếc rên sắt không thành thép của Vũ Văn Tư Dạ, cười cười, tiến lên hai bước nói: “Tỷ tỷ đang làm gì thế?”

Tiêu Sơ Âm nghiêng người ngăn cản ánh mắt nàng ta tiến tới dò xét, quay đầu nhìn chằm chằm Vũ Văn Tư Dạ: “Chờ một chút, sắp xong rồi.”

“Có phải ngươi không rõ ràng tình huống hiện tại hay không hả, Tiêu Sơ Âm, bây giờ trong vương phủ này không đến lượt ngươi nói chuyện, lúc này ngươi phải nên chạy vào phòng chứa củi cho bốn vương mới đúng chứ!” Vũ Văn Tư Dạ nhìn đáng vẻ không sao cả, không biết chuyện gì xảy ra của nàng thì lại cảm thấy trong lòng có chỗ không thoải mái.

“Vương gia, dù sao ngươi cũng đợi lâu vậy rồi, chẳng lẽ đợi thêm lát nữa cũng không được sao?” Nàng nhếch khóe miệng tỏ vẻ khinh thường.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thư!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Là nhân tình của ta

Nếu không phải Văn Ngọc Triệt không nghe lời, nàng cũng không cần phải đánh đập thương lượng với hấn cả buổi trời, cuối cùng cũng giấu được hấn vào trong góc, nàng sáng khoái tinh thần vung tóc, phóng khoáng nói: “Thẩm trắc phi, lần trước Vương gia nói chờ sau khi bản vương phi từ phủ Thừa tướng trở về cũng sẽ giao chủ quyền trong vương phủ cho ta, có chuyện này không?”

Thẩm Nhược Vân nhìn chăm chăm phía sau nàng, dè dặt gật đầu, lần trước sau khi Tứ phu nhân dâng bức họa bị cấm rồi bị trục xuất ra khỏi phủ, Vũ Văn Tư Dạ đã có nói như thế, nhưng không biết lúc này Tiêu Sơ Âm nói chuyện đó là có ý đồ gì.

“Bản vương phi cũng không muốn tranh quyền chủ quản vương phủ với ngươi. Bây giờ bản vương phi hỏi ngươi, nếu nữ nhân trong vương phủ vụng trộm với nam nhân thì xử phạt ra sao?” Nàng nhiu mày có vài phần vui mừng.

“Vương phi, lời này không thể nói lung tung được, dựa vào bảy điều của nữ tử Hoa Thụy Quốc thì sẽ bị bỏ đó!” Thẩm Nhược Vân có chút không hiểu mục đích của nàng, tự nhiên lại chụp cái mũ tội danh lên đầu mình.

Tia sáng u ám trong mắt Vũ Văn Tư Dạ cũng lóe lên.

“À!” Hai tay Tiêu Sơ Âm vỗ vỗ: “Là vậy sao, phạm vào một trong bảy điều sẽ bị bỏ, Vương gia, ngài biết không?”

Vũ Văn Tư Dạ lạnh lùng nhìn nàng, cũng không nói gì.

“Tỷ tỷ có ý gì...” Thẩm Nhược Vân bước một bước nhỏ tới gần Tiêu Sơ Âm, vòng qua người nàng, ánh mắt lướt ra phía sau nàng, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì công tử xinh đẹp ban nãy vẫn còn trong viện này, hơn nữa lại còn ẩn nấp sau lưng nàng.

Ánh mắt Thẩm Nhược Vân quét tới góc áo màu trắng, vừa muốn lên tiếng, Tiêu Sơ Âm đã vui sướng nhảy dựng lên, ngăn cản tầm mắt của nàng, cười đắc ý với Vũ Văn Tư Dạ lớn tiếng nói: “Vương gia, ta vụng trộm với nam nhân, hồng hạnh xuất tường, xin bỏ ta đi!”

Sáng sớm tinh mơ, bọn hạ nhân đang quét sân cắt tỉa cây cảnh ngoài viện nghe được câu nói ấy thì toàn bộ đều hóa đá, quên cả làm việc, có phải vương phi đã bị choáng váng rồi không, hồng hạnh xuất tường? Xin bỏ?

Một đám tiểu thiếp đứng ở cửa tròn mắt há hốc mồm, vừa rồi bọn họ không nghe lầm chứ... Vương phi hồng hạnh xuất tường? Xin bỏ?

Thẩm Nhược Vân lại càng sững sờ hơn, Tiêu Sơ Âm đang làm gì vậy? Thế mà lại chủ động xin vương gia bỏ nàng ta? Không phải đêm qua bị con chuột dọa đến đần độn rồi chứ?

Mọi người có mặt ở đây, ngoại trừ Tiêu Sơ Âm, Vũ Văn Tư Dạ là người bình tĩnh nhất, hấn chờ nàng nói xong một câu biểu lộ hết những vui mừng chờ mong nhìn hấn, khinh thường xoay người, đùa giỡn gì vậy!

“Vương gia, ta thật sự hồng hạnh xuất tường, ngươi bỏ ta đi!” Để tỏ vẻ điều mình nói là thật, nàng thò tay túm lấy nhân tình tạm thời kia.

Một phát túm không trúng, nàng lại thò tay bắt lại nhưng chỉ tóm được góc áo, lại kiên nhẫn thò tay lần nữa, lần này lại bắt được ngay chóc.

Thẩm Nhược Vân chết đứng tại chỗ nhìn công tử xinh đẹp xuất hiện sau lưng nàng, hai tay hai chân bị trói lại, trong miệng còn bị nhét một mảnh vải, nhảy nhảy tới trước mặt mọi người.

Mấy tiểu thiếp cũng đã sớm choáng váng, vương phi... thật sự là trộm người... hơn nữa còn dùng vũ lực?

Tiêu Sơ Âm đắc ý nhìn phản ứng của mọi người, rất có cảm giác thành tựu, nàng đã nói ông trời có mắt, sẽ không để nàng vô ích cứu một người, dùng trong trường hợp như vậy thì vừa đúng lúc!

Văn Ngọc Triệt đáng thương nhìn Tiêu Sơ Âm, một bộ dạng dám chắc ta và cô đều chết chắc rồi. Tiêu Sơ Âm lại vung tay lên, lấy mảnh vải trong miệng hấn ra, hăm hờ uy hiếp nói: “Văn công tử, chẳng nói cho bọn họ nghe đi, chẳng là nhân tình của ta!”

Vũ Văn Tư Dạ nghiêng mặt chậm rãi quay lại, trong mắt hàm chứa vẻ phức tạp lại ý vị sâu xa, đây là Văn công tử nàng đã nói?

Mảnh vải trong miệng được lấy ra, trước tiên Văn Ngọc Triệt làm sáng tỏ sự trong sạch của mình, áp ứng xoay về phía vương gia oan ức nói: “Vương huynh! Xin thứ cho Vương tẩu hồ ngôn loạn ngữ!”

Tiêu Sơ Âm đang đắc ý cười đến một nửa thì cứng đờ, trên đầu mấy người khác cũng đón lấy một đạo sắc sét...

Vương huynh? Vương gia...hắn...

Tiêu Sơ Âm cứng nhắc quay đầu nhìn về mặt ủy khuất, đôi mắt rung rung của nam tử nho nhã lịch sự kia, không dám tin, tên này...tên này...là con của hoàng đế? Là biểu đệ của Vũ Văn Tư Dạ?

Mẹ nó! Ai tới giết nàng đi! Không chơi như vậy đâu!

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thư!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Thái tử điện hạ

Tiêu Sơ Âm đang có cảm giác thất bại, Văn Ngọc Triệt cái gì, họ viết ngược lại chính là Vũ Văn Triệt, vậy mà nàng cũng quên mất, Bình Uyên Vương trước kia cũng không phải họ Vũ Văn, nhưng bởi vì hoàng thượng vô cùng yêu thích đứa cháu trai này nên mới ban thưởng họ hoàng thất.

Chết tiệt!

Tiêu Sơ Âm trừng mắt nhìn Vũ Văn Triệt, thoát nhìn có vẻ là một người lịch sự nho nhã vậy mà cũng biết gạt người! Nhưng nghĩ lại cũng cảm thấy không có gì quá đáng, người của hoàng thất, người nào lại chẳng phải mò mẫm lẫn lộn trong núi đao biển lửa gió tanh mưa máu. Huống chi, Vũ Văn Triệt lại là Lục hoàng tử hoàng thượng cưng chiều nhất, thái tử hiện tại, người kế vị tương lai.

Bởi vì Thái tử xuất hiện, tâm tư của Thẩm Nhược Vân dĩ nhiên cũng bị trì hoãn, nha hoàn Tuyết Tinh bên người phúc tấn sáng nay sau khi tỉnh dậy dường như cũng không nhớ rõ tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì, nhưng Tiêu Sơ Âm lại nhớ rất rõ ràng, cả mặt tường đều là chuột, nhưng dù có thêm chút nữa cũng không đủ để làm nàng tởm chết!

“Vương gia,” Nàng oán hận chuyển ánh mắt về phía Vũ Văn Tư Dạ đang ung dung thưởng thức trà, lúc này vì tiếp đãi Thái tử theo lễ nghi chính quy, Vũ Văn Triệt ngồi ở chủ vị, vô tội nhìn Tiêu Sơ Âm ngồi xuống phía dưới căn răng oán hận, Vũ Văn Tư Dạ đối diện nghe được lời nói của nàng, mày nhíu lại, hồ hững đáp: “Chuyện gì?”

Tiêu Sơ Âm sững sốt, nhìn lại Vũ Văn Triệt ngồi trên ghế chủ vị cũng đang đưa ánh mắt nhìn mình, lời muốn nói liền bị chặn trong cổ họng, dù sao mình cũng đã cứu Vũ Văn Triệt một mạng, bây giờ đề cập đến chút việc nhỏ không can hệ gì đến toàn cục dường như có hơi phi phạm.

“Thiếp thân biết trước kia là thiếp thân không đúng, xin Vương gia niệm tình lúc thiếp thân chạy trốn cứu Thái tử một mạng mà tha thứ cho thiếp.” Nàng cảm khẩn gắm che miệng che mũi, hai mắt rung rung.

Chén trà trong tay Vũ Văn Tư Dạ đặt xuống, nàng ta lại muốn gì đây...

Tiêu Sơ Âm khẽ nhún vai, nước mắt lưng tròng lộ vẻ hối hận: “Thiếp thân biết sai rồi, xin Vương gia tha thứ cho thiếp...Cùng thiếp thân trở về phủ Thừa tướng...”

Vũ Văn Triệt về mặt tò mò nhìn vương huynh của mình, chuyện này có gì mà hắn không biết sao?

Khóe miệng Vũ Văn Tư Dạ co rút, chén trà trong tay lại bung lên, ý định ban đầu của hắn là chờ hai ngày nữa sẽ trở về phủ thừa tướng, một là vì để Tiêu Sơ Âm sau này ở trong phủ sẽ bớt phóng túng đi một chút, hai là, đối với một cự thần coi trọng thể diện như ông ta mà nói, chỉ cần làm ông ta mất chút mặt mũi thì ông ta cũng sẽ không thể kiềm nén được mà dùng chút mưu mô...

Đang lúc không khí trong đại sảnh hết sức lúng túng thì bên ngoài truyền đến giọng nói ngăn cản của hạ nhân: “Trưởng Tôn công tử, không thể vào đâu, Vương gia và Vương phi đang tiếp đón Thái tử điện hạ...Không được...A...”

Sau một tiếng kêu rên ngắn ngủi, Trưởng Tôn Tông Lam vung tay áo rộng thùng thình khẽ cười từ ngưỡng cửa đi vào, cũng không vào cửa, hắn nghiêng người tựa vào cánh cửa, chấp tay về phía Thái tử cười nói: “Thảo dân tham kiến Thái tử điện hạ.”

Vũ Văn Triệt thấy hắn, trong con ngươi trong suốt lóe lên ánh sáng rực rỡ: “Miễn lễ, Tông Lam, mau vào đi!”

Trưởng Tôn Tông Lam bất động, sau khi cúi đầu tạ ơn thái tử điện hạ mới ngẩng đầu quay về Vũ Văn Tư Dạ đang uống trà thu lại thần sắc nói: “Vương gia, nếu như ngài vẫn còn không đưa Vương phi lại mặt, Thừa tướng nói buổi tối ông ta sẽ đến Vương phủ làm khách.”

Ánh sáng trong mắt Tiêu Sơ Âm lóe lên, mình hỏi phủ Thừa tướng là bắt đắc dĩ, nhưng mà tại sao Tiêu thừa tướng lại vội vàng muốn gặp mình đến vậy? Chẳng lẽ lại giống như lời đồn đãi bên ngoài, Tiêu Thừa Tướng cũng chiều nữ nhi, không chấp nhận để nàng chịu chút uất ức nào sao?

Vũ Văn Tư Dạ nghe vậy trong mắt cũng lóe lên tia sáng u ám, tình bơ đặt chén trà lên bàn: “Thái tử điện hạ, thứ cho thần vô lễ.”

Hắn nói xong, bước đến bên cạnh Tiêu Sơ Âm vươn tay tóm lấy nàng đi ra ngoài, không hề thương hoa tiếc ngọc.

Vũ Văn Triệt nghi hoặc nhíu mày, nhìn hai người rời đi.

Trưởng Tôn Tông Lam ở cửa đợi hai người đi rồi mới bắt đắc dĩ nhìn về mặt thuần khiết của nam tử ngồi trên ghế, lo lắng nói: “Triệt Thái tử, ngài... chắc là sẽ không giết nàng ta chứ?”

Hắn nghe nói sáng sớm Thái tử điện hạ đã bị người ta biến thành nhân tình làm trò cười cho thiên hạ, nếu theo như tính cách không muốn người khác biết của Vũ Văn Triệt này thì...

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thư!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Một cái tát

Dọc đường, dưới sự giám sát chặt chẽ của rất nhiều thị vệ, đến xế chiều đoàn người của Tiêu Sơ Âm và Vũ Văn Tư Dạ cũng đã thuận lợi tới phủ Thừa tướng. Dù thời gian lại mặt đã chậm mất một ngày, hơn nữa còn là buổi xế chiều, nhưng lễ nghi phô trương trong phủ Thừa Tướng cũng không hề bị trì hoãn.

Nhưng dường như Tiêu Thừa Tướng có chút bất mãn, Tiêu gia Đại công tử nghênh đón phía trước nhìn thế nào cũng đều giống như một lọ thuốc nổ sắp nổ tung, không chỉ là xúc cực kì giống, ngay cả hình dạng cũng giống vậy.

Tiêu thiếu gia vô cùng tức giận đứng trước cửa nghênh đón đội ngũ của Vương phủ, hai bên lỗ tai quần vải gát, bộ dạng hết sức buồn cười. Hắn thật sự không hiểu, trước kia nói Tiêu Sơ Âm là dòng chính nữ được yêu thương trong phủ còn chưa tính. Hiện tại đã gả làm vợ người ta, hơn nữa còn là một chánh phi không được sủng ái, nói ra thì lại làm bề mặt phủ Thừa Tướng, thật không biết cha đang nghĩ gì.

Tiêu Sơ Âm vừa xuống kiệu ngẩng đầu lên đã trông thấy hai tai quần vải trắng, dáng điệu to béo buồn cười cơ bản chỉ có thể lắc lư dựa vào tùy tùng bên cạnh của Tiêu thiếu gia, nhất thời không nhịn được cười, che miệng cười hi hi.

Tiêu thiếu gia thấy nàng vừa mới xuống kiệu đã che miệng cười, hơn nữa nụ cười này rõ ràng là nhắm vào mình, hắn di chuyển thân mình xuống bậc thang đến trước mặt Tiêu Sơ Âm, trước mặt tôi tớ nha hoàn Tiêu phủ lạnh mặt vươn tay vung một cái tát!

“Bốp!” Cảm giác đau đớn nóng rát khiến nàng mới ra khỏi kiệu sững sốt đứng tại chỗ, nước mắt cũng đã quên chảy ra.

Vũ Văn Tư Dạ vừa mới vén màn kiệu lên, một cánh này liền đập vào tầm mắt, tay nâng màn kiệu giật giật, lại bị đè ép xuống không vươn ra.

“Ngươi cũng còn mặt mũi trở về sao! Làm ra chuyện mất mặt, bôi nhọ danh dự của Vương phủ và phủ Thừa Tướng như vậy mà ngươi cũng không sợ bị chê cười à? Thật không biết trình độ giáo hóa ngày thường ở đâu, nha đầu được ma ma nuôi lớn đúng là không biết tốt xấu là gì! Hừ!” Tiêu thiếu gia hất cằm vênh vào tự đắc làm ầm ĩ lên, từ trên cao nhìn xuống Tiêu Sơ Âm bị hắn tát một cái cũng không dám nói gì.

Nhìn nàng trước kia kiêu ngạo, hơn nữa lần này vì nàng chạy trốn mà làm hại Vũ Văn Tư Dạ chạy đến lục soát từ lâu của hắn, mặc dù không đưa hắn đến cửa phủ nha nhưng lại để hai nửa bên lỗ tai, đây là nỗi nhục của cả đời hắn, cả đời đều phải làm trò cười cho con cháu các quan gia.

Trên mặt Tiêu Sơ Âm đau buốt nóng bừng, cảm giác giống như cháy bỏng cơ hồ khiến cho toàn bộ mặt bên trái mất đi tri giác, chỉ có cảm giác đau đớn.

Nàng ở trong vương phủ bị người ta khinh thường, bị người ta bắt nạt, nàng nhịn, nàng nhường, nàng mặc cho một đám nữ nhân làm mưa làm gió trên đầu mình, nàng dần dần tính khí tiếp nhận sự hạnh học của phúc tấn, nàng không quan tâm đến việc Vương gia chẳng thèm ngó tới nàng.

Nhưng phủ Thừa Tướng là nhà của nàng, là người thân cùng huyết thống đời này của nàng, nàng vốn không nghĩ có thể được đối xử tốt, nhưng hiện tại có phải là hơi quá đáng không, nàng còn chưa bước vào cửa một bước đã bị người ta tát cho một cái, mắng mỏ không biết suy xét, ám chỉ nàng là một đứa nhỏ không có mẹ giáo dục.

Nàng nghiêng đầu, mặt không biểu cảm nhìn Tiêu thiếu gia, hai mắt trong veo lộ ra ánh sáng lạnh lẽo: “Ngươi, dựa vào cái gì mà đánh ta?”

Tiêu thiếu gia bị nàng nhìn sau lưng đỏ mặt hôi lạnh, nhưng sáng sớm Nhị Di Nương đã nói với hắn không cần sợ, càng thêm mối thù bị Vũ Văn Tư Dạ cắt mất lỗ tai khiến cho hắn mở miệng biện giải cho mình, khí thế không nhường nói: “Ta là huynh trưởng của ngươi, ngươi phạm sai lầm, ta dạy dỗ ngươi thì có gì không được?”

Hàm răng của Tiêu Sơ Âm cắn chặt lại, nhìn khuôn mặt khiến người ta chán ghét này, tiến lên một bước lại gần hắn, trên mặt tràn đầy sự tàn ác, nâng nâng cánh tay hướng về khuôn mặt phi ngậy hung hăng vùng mạnh xuống.

“Sơ Âm, ngừng tay!” Giọng nói trầm thấp vang lên, hương vị quen thuộc đến gần phía sau, một cánh tay cường tráng mạnh mẽ vươn ra, nắm ngón tay thon dài kịp thời chế trụ cổ tay nàng, ngăn lại hành vi của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thư!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 72: Vì nàng nói chuyện

Sau khi Vũ Văn Tư Dạ vươn tay ngăn cản Tiêu Sơ Âm, dịu dàng lấy từ trong tay áo ra một khăn tay sạch sẽ, đặt vào tay nàng, nói khẽ: “Đừng làm bẩn tay mình!”

Hắn ngược đôi mắt lạnh thấu xương nhìn thoáng qua Tiêu thiếu gia, khóe miệng nở nụ cười lạnh lùng.

Tiêu Sơ Âm bị hắn nhét khăn vào tay dù muốn đánh cũng không đánh nổi nữa. Sau khi Tiêu thiếu gia nhìn thấy Vũ Văn Tư Dạ thì trong nháy mắt cũng cúi đầu hèn mọn nịnh nọt.

“Ôi, ta nói hôm nay muội muội lại mặt, sao lại có người còn dám làm ồn trước cửa chứ, hóa ra là muội muội à, ơ kia, mặt bị làm sao vậy, sao lại giống như bị đánh thế, ai nha, ai lại dám ra tay đánh thiên kim đại tiểu thư nhà chúng ta vậy chứ!” Giọng nói the thé sắc nhọn cùng với bóng người xinh đẹp đi đến, Tiêu Sơ Âm vừa giương mắt nhìn, đúng là nữ nhi của Nhị Di Nương trong phủ Tiêu Mộng Nhu, nàng ta lớn tuổi hơn Tiêu Sơ Âm, vốn là thứ xuất nên tự xưng là muội muội, nhưng mấy năm nay địa vị của Nhị Di Nương trong phủ Thừa Tướng ngày càng tăng tiến, nàng ta cũng tự nhiên mà nâng cao thân phận của mình, tự xưng là tỷ tỷ.

Tiêu Mộng Nhu từ trong phủ đã thấy tất cả, đợi đến khi Vương gia ra tay ngăn chặn Tiêu Sơ Âm mới lắc mông đi ra. Nàng không tự vạch áo cho người xem lưng, sau khi chà xát một bọt tai voi hình của Tiêu Sơ Âm mới làm ra bộ dạng có tri thức hiểu lễ nghĩa, hai mắt ngăm chứa vẻ câu dụ, cúi đầu cười nói với Vương gia: “Tham kiến Vương gia!”

Tiêu Sơ Âm cúi đầu cười lạnh, đám nữ nhân trong vương phủ không yên phận, bây giờ xem ra, những người trong phủ Thừa Tướng này càng kiêu ngạo ngang ngược hơn nữa, Tiêu Sơ Âm lớn lên trong loại hoàn cảnh này, cũng khó trách.

Nếu là Tiêu Sơ Âm trước kia, nhất định sẽ vọt vào phủ tìm Thừa Tướng khóc lóc kể lể không náo loạn đến long trời lở đất thì không chịu bỏ qua. Nhưng như vậy nhiều nhất cũng chỉ làm cho Tiêu thiếu gia và Tiêu nhị tiểu thư nhận sai, thực chất cũng không có tác dụng gì. Bây giờ nàng đã khác trước, cả bảy thiếu gia tiểu thư dòng thứ cả gan làm loạn này và mấy di nương ý vào sự xinh đẹp mà hoành hành ngang ngược trong phủ, tốt nhất là lau sạch cổ chờ nàng đi.

Nàng ngẩng đầu, ánh mắt bắn thẳng tới Tiêu Mộng Nhu, người ý vào mẫu thân được sủng ái trong phủ liền quên mất thân phận thì nên có kết cục gì đây?

“Bốn vương nhớ đại tiểu thư Tiêu gia đã gả cho bốn vương làm phi, chẳng lẽ bốn vương nhớ lắm, là cưới nhị tiểu thư?” Vũ Văn Tư Dạ hồ hững hồ hững lên tiếng.

Tiêu Sơ Âm sùng sốt, sao nghe qua cứ giống như Vũ Văn Tư Dạ nói giúp mình thế nhỉ, hôm nay hắn bị gì thế này...

Tiêu Mộng Nhu sắc mặt trắng bệch, mất hết mặt mũi, trước kia vì chuyện Tiêu Sơ Âm gả vào Vương phủ mà nàng ta đã tìm mẫu thân trút hết bất mãn trong lòng, nhưng cha cũng chiều Tiêu Sơ Âm, cuối cùng vẫn để ả ta gả vào Bình Uyên vương phủ, khi đó nàng ta chỉ hận mình không phải con vợ cả, nếu không, loại chuyện gả vào Bình Uyên vương phủ này sao có thể đến phiên ả Tiêu Sơ Âm ngu xuẩn đó!

Bây giờ một câu nói của Vũ Văn Tư Dạ không chỉ là chậm chọc nàng ta tự nâng thân phận hèn mọn của mình, còn bóc lên vết sẹo ghê tởm vô hình trong lòng nàng ta, trên mặt nàng ta lúc trắng lúc xanh, ánh mắt hung ác đầy oán hận hướng về phía Tiêu Sơ Âm đang cúi đầu im lặng bên cạnh, khăn lụa trong lòng bàn tay xoắn chặt lại.

“Vương gia, Vương phi, Thừa Tướng ở trong phủ đang chờ nhị vị, mời nhị vị.” Quân gia đợi bên cạnh nhìn thiếu gia tiểu thư trong phủ làm cho lễ nghi nhàn nhã trở nên vô cùng lúng túng, đành phải lên tiếng mời hai người vào trong.

Móng tay Tiêu Sơ Âm bấm vào lòng bàn tay đi vào phủ quen thuộc, trong phủ Thừa Tướng, hiện tại chỉ sợ là không đơn giản như nàng nghĩ, mà Vũ Văn Tư Dạ đột nhiên thay đổi thái độ, càng khiến cho nàng sinh lòng nghi ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thư!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Thiếu gia ngu dại và đại phu kiêu ngạo

Sau khi đến bái kiến Thừa Tướng, Vũ Văn Tư Dạ và Tiêu Viễn vào thư phòng nói chuyện, Tiêu Sơ Âm được hạ nhân đưa vào hậu viện.

“Sơ Âm tỷ tỷ.” Một giọng nói trong vắt đáng yêu truyền đến, Tiêu Sơ Âm vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy một bóng người đỏ thắm xinh xắn nhào tới.

Nàng vốn mang dáng vẻ Vương phi, trông thấy có người không nói lễ nghĩa mà đã bay về phía nàng, nhịn không được liền ngồi xổm xuống, vron hai tay ra ôm đứa nhỏ này vào lòng.

“Nô tỳ tham kiến Vương phi.” Một nha hoàn từ phía sau đi ra, thấy Tiêu thiếu gia bị Vương ôm vào ngực thì sắc mặt có hơi mất tự nhiên.

“Diệu Nhi, đệ lại không nghe lời a hoàn Hồng Lăng rồi, chạy nhảy khắp nơi, nhìn cái mặt dơ dáy của đệ này, cứ như một con khi bị gội nước vậy.” Tiêu Sơ Âm yêu thương vron ngón tay捏 mũi hần, dùng khăn gấm trong tay lau đi vết bẩn trên mặt hần.

Tiêu Diệu không cao, nhìn qua khoảng bảy tám tuổi, ngũ quan thanh tú nhưng không có vẻ ngây thơ của một đứa trẻ nên có, ngoại trừ tiếng Sơ Âm tỷ tỷ giòn tan ban nãy, Tiêu Sơ Âm có ngồi xuống nói chuyện với hần thì hần cũng không có phản ứng gì cả, vẻ mặt như một khúc gỗ.

Hồng Lăng sợ tới mức vội vàng quỳ xuống, vẻ mặt kích động thỉnh tội nói: “Ban nãy nô tỳ đi mời đại phu cho tiểu thiếu gia, không ngờ quay lại đã không thấy tăm hơi tiểu thiếu gia đâu, Vương phi minh giám, nô tỳ không hề lười biếng a.”

Tiêu Sơ Âm gạt đầu, cẩn thận nhìn Tiêu Diệu, lau sạch vết dơ trên mặt hần nói: “Hình như Diệu Nhi lại gầy đi rồi, nếu Diệu Nhi không thích a hoàn đó, tỷ tỷ sẽ tìm một người khác thích hợp hơn, được không?”

Tiêu Diệu chậm chạp gạt đầu, miễn là Sơ Âm tỷ tỷ nói, hần đều sẽ nghe.

Tiêu Sơ Âm nhìn chưa xót, không đành lòng tiếp tục nhìn vẻ mặt ngây ngốc của hần nữa, xoay mặt nhìn Hồng Lăng đang run run quỳ trên mặt đất.

Tiêu Sơ Âm nhìn nàng ta cười ôn hòa, nhẹ nhàng nói: “Hoa đào trong viện của Nhị Di Nương nở đẹp không?”

“Vương phi tha mạng.” Nàng đã bị dọa sợ.

Tiêu Sơ Âm nhìn quần áo của mình, nha hoàn của vương phủ mang theo ở phía sau vội vàng phui sạch bụi đất trên váy, Tiêu Sơ Âm nhú nhú mày, thần nhiên nói: “Kể từ hôm nay, người hãy đến viện giặt quần áo đi, Nhị Di Nương chắc sẽ còn rất nhiều chuyện riêng muốn nói với người đấy.”

Sắc mặt Hồng Lăng như tro tàn, suy sụp nghiêng người qua một bên, ban nãy Nhị Di Nương gọi nàng qua đó nói chút chuyện về tiểu thiếu gia, nàng thấy trong lòng vô cùng thấp thòm, không ngờ lại bị Vương phi bắt gặp.

Tiêu Sơ Âm cười lạnh khinh bỉ, sớm biết vậy hà tất lúc trước lại nhảy vào bên người Nhị Di Nương, đưa đến viện giặt quần áo đã là nhẹ rồi. .

Nàng nói xong liền dắt tay Tiêu Diệu, dịu dàng hỏi: “Diệu Nhi, phụ thân cho đại phu mới của đệ ở đâu? Mang tỷ tỷ đi xem nào.”

Tiêu Diệu nghiêng đầu nhìn nàng, cũng không nói gì.

“Lâm đại phu ở trong Trúc Cư Các bên trái,” Hồng Lăng quỳ trên mặt đất nhìn Tiêu Sơ Âm thần nhiên Tiêu thiếu gia rồi đi, rung rung bồi thêm một câu: “Nhị tiểu thư cũng ở đó.”

Nàng đưa Tiêu Diệu cho một nha hoàn ôm, đi về phía Trúc Cư Các, bộ hoa phục vung lên một mảnh bụi mù trước mắt nha hoàn quỳ trên mặt đất.

Đoàn người vẫn chưa đến Trúc Cư Các, chợt nghe trên đường nhỏ trong rừng trúc truyền đến giọng nói hung năng ngang ngược của nữ tử: “Dù sao con ma ốm kia cũng không sống được lâu nữa, có cứu sống cũng trở thành người dần độn, Lâm đại phu người thay vì lãng phí thời gian cho con ma ốm đó thì không bằng cứ kê một phương thuốc dưỡng dung nhan cho ta đi, ta sẽ nói những lời tốt đẹp cho người trước mặt phụ thân, cũng tốt hơn ở chỗ con ma ốm kia.”

Tiêu Sơ Âm dừng bước, hai mắt nguy hiểm nheo lại, nha hoàn Vương phủ phía sau dừng bước, cũng ngừng thở, chẳng dám thở mạnh, nhưng mấy tiểu nha hoàn dẫn đường ở phủ Thừa Tướng thì sắc mặt rất khó coi.

Hiện nay tiểu thư chính thất đã hồi phủ, mọi người cũng nhìn ra được Vương gia cũng không hề khinh thường tiểu thư chính thất như lời đồn bên ngoài, thậm chí còn có chút chừng chiều, đã vậy Nhị tiểu thư còn không hiểu chuyện, bắt kính với tiểu thiếu gia, phạm vào điều tối kỵ của tiểu thư chính thất.

“Xin Nhị tiểu thư trở về đi, lúc tại hạ sắc thuốc không muốn ai làm phiền, Dung Đồng, tiễn khách.” Giọng nói không hề có tình cảm vang lên, tạo nên một làn sóng kỳ ảo lạnh buốt mà mạnh mẽ.

“Lâm đại phu, bản phi đến xem phương thuốc cho người bệnh.” Nha hoàn đẩy cánh cửa của Trúc Cư Các, Tiêu Sơ Âm nhắc chân đi vào, ánh mắt quét đến người trong phòng, lòng hơi kinh sợ.

Lúc nghe giọng nói này, nàng cho rằng cùng lắm là Ôn Duệ đại phu, lúc nhìn thấy người này, cổ họng nàng căng cứng, hiểu được nguyên nhân ban nãy nha hoàn nói Nhị tiểu thư ở trong này là vì sao.

Thực là một người phong hoa tuyệt đại.

Dù là đã thấy qua đường nét lạnh lùng của Vũ Văn Tư Dạ, vẻ đẹp yêu mị của Trương Tôn Tông Lam và đôi mắt trong suốt thuần khiết của Lục hoàng tử, nàng vẫn có chút kinh diễm đối với người mặc đồ trắng trước mặt này.

“Vương phi, Nhị tiểu thư, mời trở về đi, chủ tử nhà ta phải sắc thuốc rồi.” Dược Đồng về mặt thật thà chất phác ngoan ngoãn mời các nàng rời đi, một mình sắc thuốc là thói quen của chủ tử.

Tiêu Sơ Âm nhũn mày, không ngờ một đại phu nho nhỏ lại bày ra dáng vẻ kiêu ngạo như vậy, một mình ở Trúc Cư Các, hơn nửa lần đầu gặp mặt đã đuổi người rời đi.

Tiểu Mộng Nhu đã thấy Tiêu Sơ Âm đi vào, vốn là không vui, nhưng thấy cả nàng cũng bị đuổi ra thì liền vui vẻ hẳn lên, Vương phi thì sao, ở chỗ của Lâm đại phu thì vẫn bị sập cửa vào mặt mà thôi.

Trong lòng Tiêu Sơ Âm đau xót, huyết mạch thân nhất của nàng không chỉ là mồ côi từ trong bụng mẹ, hơn nữa còn là một đứa nhỏ ngây dại, năm đó thừa tướng phu nhân sinh hạ Tiêu Diệu vì khó sinh mà chết, vốn tưởng rằng cuối cùng Tiêu gia cũng có một tiểu gia của con vợ cả, ai ngờ Tiêu Diệu từ nhỏ thân thể đã không tốt, bệnh nặng bệnh nhẹ chưa từng chấm dứt, chỉ số thông minh cũng khác biệt với người bình thường.

“Sơ Âm tỷ tỷ, ôm, ngủ.” Tiêu Diệu dụi mắt lắc lắc tay Tiêu Sơ Âm.

Tiêu Sơ Âm cắt ngang mạch suy nghĩ, vội vàng cúi đầu dịu dàng cười nói: “Diệu Nhi ngoan, tỷ tỷ đưa đệ đi ngủ.” Dứt lời, nàng nắm tay Tiêu Diệu không hề quay đầu lại rời đi, ngay cả Tiểu Mộng Nhu kiêu ngạo bên cạnh nàng cũng chẳng thêm liếc mắt lấy một cái.

Tiêu Sơ Âm lướt qua vai Dược Đồng, lại nhìn thoáng vào phòng, nhưng chỉ nhìn thấy bóng áo trắng cao ngạo tuyệt thế đứng bất động của đại phu Thanh Phong.

Tiêu Sơ Âm nắm chặt tay Tiêu Diệu đi vào sâu trong rừng trúc.

Đoàn người lại đi dọc theo đường trúc trở về, người đang cúi đầu lấy thuốc trong phòng ngẩng đầu lên, ý vị thâm trường nhìn theo bóng lưng Tiêu Sơ Âm rời đi thật lâu.

.....

Theo Tiêu Diệu trở về phòng, Tiêu Sơ Âm vừa vào cửa liền cảm thấy không thích hợp, không khí trong phòng có mùi máu tươi nhàn nhạt và mùi thuốc nồng nặc, nếu là Diệu Nhi phải uống thuốc dài hạn thì có mùi thuốc cũng không có gì kỳ lạ, nhưng mùi máu tươi này từ đâu mà đến?

Sự quan tâm của Tiêu Viễn đối với đứa con trai này dần ít đi, cứ giao cho hạ nhân chăm sóc, chỉ cần không gây ra chuyện gì là được.

Nàng ngồi xổm xuống dịu dàng xoa đầu Tiêu Diệu, kiên nhẫn hỏi: “Gần đây Diệu Nhi có bị thương không?”

Sắc mặt Tiêu Diệu vì bệnh tật trường kỳ mà lộ vẻ tái nhợt, buồn ngủ lắc lắc đầu nói: “Không có.”

Trong phòng có nha hoàn bất giác lui một bước, ánh mắt Tiêu Sơ Âm chợt lóe lên, đứng dậy, tầm mắt xẹt qua một loạt nha hoàn thân nhiên nói: “Hầu hạ tiểu thiếu gia côi áo.”

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thư!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Đĩa trong chăn, trừng trị nhị muội

Quản gia chờ trước cửa thư phòng của phủ Thừa Tướng, sau một lúc lâu mới thấy Vương gia và Thừa Tướng từ trong thư phòng đi ra, vội vàng tiến lên cung kính chờ đợi.

Tiêu Viễn vuốt râu cười nói: “Gần đây trong phủ của lão phu có mời tới một vị cao nhân, Vương gia có muốn nể mặt gặp một lần hay không?”

Vũ Văn Tư Dạ sóng vai với hắn bước đi, nghe vậy khẽ cười, đường nét cứng rắn trên mặt trở nên mềm mại: “Đa tạ ý tốt của Thừa Tướng, bốn vương muốn đến xem vương phi trước, lần đầu nàng hỏi phủ nhất định rất buồn phiền, bốn vương muốn ở bên cạnh nàng.”

Tay Tiêu Viễn dừng lại, khuôn mặt càng vui vẻ: “Xem ra là lão phu đã hiểu lầm một vài tin đồn bên ngoài, Vương gia kiên cường tình cảm, sơ Âm theo người, lão phu cũng yên tâm.”

Vũ Văn Tư Dạ vừa chấp tay, cụp mắt xuống, thân nhiên nói: “Là do Vương phi quan tâm chăm sóc, bôn vương mới yêu thích không buông tay.”

Tiêu Viễn có chút cao hứng, vẫy tay để Quan gia ở phía trước dẫn đường, bản thân cùng Vũ Văn Tư Dạ sóng vai đi về phía hậu viện: “Đương nhiên, lão phu cũng giống Vương gia thôi, lần này Sơ Âm trở về, lão phu cũng có rất nhiều lời muốn nói với nó.”

Vũ Văn Tư Dạ cúi đầu khoe miệng cong lên, nghiêng người để Tiêu Thừa Tướng đi lên trước.

Trong hậu viện, Tiêu Sơ Âm sai nha hoàn nâng một chiếc ghế dây mây đặt trên bậc thềm ở đình viện, chúng nha hoàn quỳ xuống dưới bậc thềm tiếp theo, Tiêu Mộng Nhu hai mắt bốc hỏa đứng bên cạnh.

Cầm Thái và một nha hoàn khác từ trong nhà nâng một bọc vải ra ném xuống đất, Tiêu Sơ Âm ôm Tiêu Diệu ngồi trên ghế mây, bước sen nhẹ nhàng đến bên cạnh cái bao kia, nhìn Tiêu Mộng Nhu bên cạnh nói: “Bản phi nghe a hoàn trong căn nhà này nói, mới đây người tặng một tấm ra mới cho tiểu thiếu gia, phải không? Tiêu Nhị tiểu thư?”

Ánh mắt của Tiêu Mộng Nhu quét qua một loạt nha hoàn đang quỳ gối trên bậc thềm, trong mắt lộ hết vẻ sắc bén ngoan độc.

Khuôn mặt Tiêu Sơ Âm cười như không cười, nói khẽ: “Người không cần nhìn những a hoàn này, bọn họ nhát gan, không chịu được nên bị dọa sợ, không biết mảnh khỏe của người đây, nếu như người hận thì cứ hận bản phi là được... Nhưng mà, người cũng không xứng.” Nàng nhắc chân dẫm lên chiếc ra mềm mại, sau một tiếng nảy nhóp vang lên trong tầm ra, máu tươi ở mặt trong bắn tung tóe, nhuộm đỏ tấm ra trắng như tuyết.

“A.” Nha hoàn quỳ gối dưới bậc thềm sau khi nhìn thấy lại rụt cổ kinh hãi kêu lên, Tiêu Diệu ngồi trên ghế mây, nhìn cái mền mình đắp bốn năm ngày nay, sợ hãi nhích lại gần Cầm Thái.

“Kêu la cái gì.” Sắc mặt Tiêu Sơ Âm lạnh lùng giận dữ nói: “Ai cho phép các người kêu.”

Sau khi nghe thấy tiếng thét chói tai của nha hoàn thì nàng không thể ức chế được mà trút hết tức giận đang cuồn cuộn trong lòng ra ngoài, giường của đệ đệ ruột thịt của nàng có giấu đĩa gần một tuần rồi, khuôn mặt bị hút máu đến tái nhợt, sắp không thành hình người, những hạ nhân này chỉ liếc mắt một cái thì đã sợ đến mức hét lên, rốt cuộc ai là kẻ thao túng ai là người phục vụ, nàng bày mấy thứ này ra không phải để nhìn bộ dạng nhu mì tao nhã bị dọa sợ của bọn họ.

Tiêu Mộng Nhu vốn là chốt dạ, bị một tiếng quát chói tai của nàng làm sợ đến mức ngã ngồi trên đất.

Tiêu Viễn không ngờ rằng hậu viện lại xuất hiện trò cười như vậy, nhưng hắn đã có kinh nghiệm dày dặn trên quan trường, ánh mắt đảo qua đã biết được chuyện gì đang xảy ra, lập tức lạnh lùng nói: “Gọi Tam Di Nương đến.”

Quan gia vội vàng sai người đi mời Tam Di Nương, tiến về phía trước truyền lời cho nô bộc chạy nhanh đi.

Tiêu Mộng Nhu trên mặt đất bò tới, gục bên chân Tiêu Viễn, quỳ kêu gào lên: “Cha, nữ nhi bị oan, đều là chủ ý của Tam Di Nương, là Tam Di Nương muốn nữ nhi làm, không liên quan đến nữ nhi đâu.”

Hắn vừa định để Tiêu Mộng Nhu đứng dậy, đột nhiên trước mắt có một bóng người đi qua, tay trong tay áo hắn mới giật mình dừng lại, chậm rãi thu lại.

Tiêu Viễn nhìn Tiêu Mộng Nhu ôm đầu mình khóc lóc thảm thiết, lại nhìn Tiêu Sơ Âm đoạn chính lạnh nhạt, trong lòng vô cớ cảm thấy rất phiền chán bực bội, chỉ trách Nhu Nhi quá không hiểu chuyện, đang yên đang lành lại đi trêu chọc Sơ Âm, chỗ không thể đụng vào nhất.

Vũ Văn Tư Dạ thật không ngờ ở trong phủ Thừa Tướng còn có thể chứng kiến một tiết mục vu cáo hãm hại con trai trưởng như vậy.

Vũ Văn Tư Dạ nhìn Tiêu Sơ Âm, xem như không nhìn thấy tiếng khóc lóc bi thương của Tiêu Mộng Nhu trên đất, đi qua vỗ nhẹ lưng của Tiêu Sơ Âm để nàng thuận khí, dịu dàng quan tâm nói: “Nếu như Sơ Âm lo cho Diệu Nhi thì mấy ngày nữa cứ đưa Diệu Nhi theo chúng ta về vương phủ, nàng lúc nào cũng đều có thể gặp đệ ấy, được không?”

Tiêu Sơ Âm tức giận ra mặt như vậy trong nháy mắt đã khiến cho hắn hơi chần chừ, từ khi nàng gả vào Vương phủ, hắn đã thấy bộ dạng ả nhân đoàn trang, thấy vẻ mặt hoảng hốt lo sợ, thấy bộ dạng quật cường bướng bỉnh, thấy bộ dạng trút hết sự bất mãn trong lòng của nàng... Cho dù ở vương phủ bị đối xử khác biệt thế nào thì hắn cũng đều chưa hề thấy bộ dạng thật sự nổi giận của nàng.

Nàng ở vương phủ, dường như chưa từng tức giận như vậy... là vì... Trong lòng hắn run lên, không đáng cho nàng tức giận sao?

Tiêu Sơ Âm tiến lên một bước, sau khi khó hiểu liếc nhìn Vũ Văn Tư Dạ một cái mới dịu dàng cúi đầu nói với Tiêu Viễn: “Sơ Âm thỉnh an cha.”

Nếu nàng không nhìn lầm thì vừa rồi Vũ Văn Tư Dạ lại ngây người?

Vũ Văn Tư Dạ bắt lấy cánh tay của nàng, nhìn giống như vô cùng ái muội quay mặt nói khẽ bên tai nàng, rõ ràng từng chữ: “Khuyên người phải có lòng khoan dung, bây giờ có gây thù chuốc oán cũng không có lợi gì với người.”

Nàng sùng sốt, tinh thần có chút sáng tỏ, bởi vì thân thể Diệu Nhi yếu kém bị khi dễ, nàng càng hận những thân nhân kiêu ngạo khinh người trong phủ này hơn, nàng nóng lòng muốn trải bằng một con đường cho Diệu Nhi, nếu không phải Vũ Văn Tư Dạ nhắc nhở, nàng suýt nữa đã quá trớn.

Tiêu Sơ Âm kiên quyết cản trở, sao lại có thể dễ dàng bỏ qua cho Tiêu Mộng Nhu vậy chứ, ai biết hận thù nàng chất chứa sau một năm rồi sẽ lại làm ra chuyện ác độc nào nữa, còn không bằng bây giờ cứ xử đẹp cho rồi.

“Nhị tiểu thư, bản phi cho ngươi một cơ hội nữa, ngươi hãy nghĩ cho kỹ, nếu ngươi không biết quý trọng thì bản phi sẽ không bắt buộc ngươi, lập tức sẽ đưa ngươi về trời.” Tiêu Sơ Âm từ trên cao nhìn xuống Tiêu Mộng Nhu đang căm tức: “Nói, ai cho ngươi động tay chân vào chân của tiểu thiếu gia.”

Tiêu Mộng Nhu sợ đến mức trâm cài trên đầu đều tán loạn, khuôn mặt xám trắng nghiêng sang một bên, đôi mắt vô thần lảo đảo: “Vương phi tha mạng, là Tam Di Nương... Tam Di Nương muốn Tiêu Diệu chết, Tiêu Diệu chết đi, đại ca sẽ là trưởng tử duy nhất trong phủ, có thể thừa kế cha...”

Nét mặt già nua của Tiêu Viễn cứng đờ, nhắc chân đá Tiêu Mộng Nhu ra, nói: “Nghiệt tử, còn không biết hối cải, người đâu, dẫn Nhị tiểu thư đi, cầm tù một năm”

Tiêu Mộng Nhu không biết tại sao Tiêu Viễn lại đột nhiên trở mặt, sau khi nghe bị trừng phạt như vậy, vốn là đang khóc rống lên thì nàng ta lại bỗng dưng suy sụp an tĩnh lại, trong đôi mắt tràn ngập vẻ tuyệt vọng, nàng đang trong thời kỳ tươi đẹp nhất, bây giờ bị cầm tù một năm, để lỡ mất thời gian tốt đẹp nhất, như vậy có khác gì bắt nàng phải đi tìm cái chết chứ.

Hít vào một hơi, khoe miệng nàng mặt tự nhiên cười cười, nhìn Tiêu Viễn hiểu thuận nói: “Cha, Sơ Âm tin Nhị muội nhất định sẽ hiểu nỗi khổ tâm của người.”

Vũ Văn Tư Dạ cũng gạt đầu, yêu thương sùng nịch vỗ về lưng Tiêu Sơ Âm, cười dịu dàng.

Tiêu Viễn thờ dài, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép sai người kéo Tiêu Mộng Nhu xuống. Tiêu Sơ Âm xoay người tránh né sự đụng chạm của Vũ Văn Tư Dạ, khom lưng vừa định ôm lấy Tiêu Diệu thì đã thấy từ công viện đã nhào vào một bóng người đẹp để chói mắt.

“Lão gia, thiếp thân bị oan.”

Tiêu Sơ Âm cười lạnh khinh bỉ, dùng tay ánh mắt lạnh thấu xương quét qua, quay đầu lớn tiếng trách mắng: “Tiện nô, ngươi thật đúng là đã quên thân phận của mình rồi sao.”

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thư!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Trúng độc không có ai giải cứu

Tam Di Nương vừa mới nhào vào đã cầu xin lão gia tha thứ, chợt nghe thấy tiếng quát mắng của Tiêu Sơ Âm, cả người run lên, hai lần môi dày tức giận đến phát run.

Bà ta vốn là nô tỳ hậu hạ phu nhân, sau khi phu nhân qua đời, bà ta dựa vào chút tư sắc mà bò lên giường của Tiêu Viễn, trở thành Tam Di Thái trong phủ, còn nhận một đứa con nuôi, cũng là cháu trai của một người bà con xa của Tiêu gia, hiện tại là Tiêu gia Đại công tử.

Vốn tưởng rằng sau khi ung dung giết chết tiểu ma óm của phu nhân để lại thì có thể dễ con trai nuôi của mình thuận lợi trở thành nam chính thừa kế duy nhất trong phủ, thật không ngờ Tiêu Sơ Âm đã gả ra ngoài lại trở về vạch trần bà ta.

Tiêu Sơ Âm phui cổ tay áo cũng chẳng hề có chút bụi bặm nào, từng câu từng chữ đều lộ ra vẻ uy nghiêm không cho phép xem nhẹ và vô cùng ngoan độc: “Một nô tỳ, dám mưu lại chủ tử, thủ đoạn nham hiểm độc ác, tiện nô. Ngươi muốn Tiêu gia tuyệt hậu phải không?”

“Lão gia, người nghe nô tỳ giải thích, không phải như vậy, nô tỳ không biết trong chốn có đũa, đó không phải do nô tỳ làm. Nô tỳ... nô tỳ...” Bị tiểu chủ tử ngày xưa quát lên một tiếng, Tam di nương cũng thay đổi cách xưng hô.

Bọn nha hoàn sợ hãi nhìn Tam Di Nương quỳ rũ thường ngày, che miệng nói thầm, chẳng ai biết thật sự là Tam Di Nương làm, chỉ biết là trong chốn có đũa...

Gương mặt trang điểm dày cộm của Tam di nương trở nên dơ bẩn, một mảnh tro tàn, nhìn sắc mặt bọn nha hoàn quỳ trong viện, tự biết mình đã lỡ lời.

Tam Di Nương ngay cả sức lực giãy giụa cũng không có, lúc hạ nhân đến mời bà ta, bà ta đã biết mình đã phạm phải sai lầm quá lớn, bà ta không nên để đứa con gái không giữ mồm giữ miệng kia của Nhị Di Nương làm việc, bà ta nên đích thân động thủ...

“Ta sai rồi, từ đầu đến cuối đều sai rồi, ta không nên nghe lời Nhị phu nhân mà có ý nghĩ đụng tới tiểu thiếu gia, bà ta muốn hại ta, bà ta muốn hại mọi người trong phủ này, bà ta muốn các người cũng không được chết từ từ. Ha ha, ha ha... Ta sai rồi. Ngươi. Các người. Đều phải chết...” Bà ta dường như nổi điên không thể tự kiềm chế, ánh mắt rồi rạc, từ dưới đất bò dậy mang theo nữ trang nhào về phía Tiêu Sơ Âm.

Ánh mắt bà ta tan rã, không còn tiêu cự, mục tiêu công kích dường như chỉ có một mình Tiêu Sơ Âm.

Tiêu Sơ Âm không ngờ bà ta lại điên loạn như vậy, cảm thấy thứ gì đó giờ lên dưới cánh tay, trong lòng vô cùng sợ hãi. Đối mặt với người nữ nhân điên rồ này, nàng thật sự không biết nên làm thế nào mới phải.

Bởi vì lúc Tam Di nương nhào về phía mình không chỉ có tuyệt vọng thể lương mà còn mang theo ánh mắt đồng tình thương xót.

Trong lúc Tam di nương từ mặt đất vung cánh tay nhào tới, Tiêu Viễn khẽ nhú mày không dễ nhận ra nhưng vẫn không tiến lên ngăn cản. Tam di thái chộp hụt, thân thể lao đảo, lại lần nữa làm loạn lên.

Không ngờ, cơ thể không thể kiểm soát lắc mạnh về phía sau, kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn Vũ Văn Tư Dạ, vậy là hấn lại ra tay bảo vệ mình ở sau người?

Trong không khí bỗng vang lên tiếng “đình” mềm mại kỳ ảo. Cơ thể Tam Di Nương đang giương nanh múa vuốt bỗng nhiên dừng lại, khuôn mặt lộ ra vẻ đau đớn khó chịu, tứ chi run rẩy co giật, cả người suy sụp ngã xuống đất.

Tiêu Sơ Âm chưa hoàn hồn, được Vũ Văn Tư Dạ bảo vệ phía sau nhìn Tam Di Nương lấy một phương thức kỳ dị ngã xuống trước mặt mình, không biết thế nào, lòng bàn tay lại bị dọa đến đổ mồ hôi lạnh.

“Thu lại, sau khi trở về kiểm tra lại cho kỹ.” Người mặc áo trắng từ từ đi tới, cúi người rút ra một cây châm màu xám đen từ bên hông Tam Di Thái đang chết ngất, giao cho Dược Đồng bên người. So với Thừa Tướng và Vương gia có thân phận tôn quý trong viện, hấn không hề có chút hèn mọn nào, ngược lại càng làm cho người ta có cảm giác an tâm.

“Đa tạ Lâm đại phu xuất thủ tương trợ, cứu tiểu nữ một mạng.” Lúc này tinh thần của Tiêu Viễn cũng giống như mới vừa trải qua sự chấn động, tiến lên chấp tay cười tạ lễ.

Về mặt bình tĩnh yên lặng của đại phu Lâm Nguyên Kỳ lại đưa ánh mắt nhìn Tiêu Sơ Âm, Tiêu Sơ Âm chỉ cảm thấy trong khoảnh khắc dường như bị ánh sáng làm cho lóa mắt, trên người hấn dường như có một tầng ánh sáng lấp lánh mờ ảo bao quanh, nàng từ phía sau Vũ Văn Tư Dạ đi ra, híp mắt nhìn thẳng vào hấn.

Một lúc lâu sau, lâu đến mức Vũ Văn Tư Dạ nhìn vào ánh mắt của bọn họ ở đối diện, cảm thấy gió của ngày xuân thổi qua, trái tim có một cổ chua chát bao phủ. Hấn lại vươn tay ôm Tiêu Sơ Âm vào lòng, giọng nói nhẹ nhàng lạnh nhạt của Lâm Nguyên Kỳ lại như nổ tung ở bên tai.

“Vương phi trúng độc? Vì sao không trị?”

Tầm mắt Vũ Văn Tư Dạ xoay qua chỗ khác, không hề để ý tới cảnh xuân đẹp đẽ trong đình viện, cơ hội Tiêu Sơ Âm có thể trúng độc chỉ có một, thì đó phải là vào đêm tân hôn, chủ ý ban đầu của hấn là dùng một ly rượu độc lấy mạng nàng, thế nhưng nàng lại đại nạn không chết, dường như tác phong cũng thay da đổi thịt, hấn không còn ý định lấy mạng nàng nữa, nhưng cũng không hề quan tâm tới chuyện vì sao sau khi trúng độc nàng lại bình an vô sự như vậy.

Ánh mắt Lâm Nguyên Kỳ lơ đãng quét tới, thân thể Tiêu Sơ Âm phản xạ có điều kiện vươn tay phát khỏi cánh tay của Vũ Văn Tư Dạ, ôm cánh tay đứng trên bậc thềm. Thân hình nàng mảnh khảnh, ánh sáng mặt trời hắt vào làm cho sắc mặt nàng có chút nhợt nhạt.

“Lời của Lâm đại phu là sao, nếu bản vương phi trúng độc thì làm sao còn khỏe mạnh mà đứng ở đây chứ.”

“Độc này chính là thứ ngũ đông, thời gian càng lâu càng dễ phát hiện, gần đây có phải Vương phi tự xưng cảm thấy cơ thể ngứa ngáy, tâm tình tức giận vô cớ?” Lâm Nguyên Kỳ đứng đó, gò má tuấn lãng xinh đẹp đến kinh sợ.

Tiêu Sơ Âm cúi đầu không nói, nàng còn tưởng là Trương Tôn Tông Lam động tay động chân lên người nàng, không ngờ lại là chất độc ả sâu trong cơ thể, hơn nữa gần đây quả thật nàng rất dễ nổi giận vô cớ, suýt nữa trong phủ Thừa Tướng đã làm sai chuyện, hai lần đều bị Vũ Văn Tư Dạ kịp thời ngăn lại.

Vừa nghĩ tới Vũ Văn Tư Dạ, nàng lại bước xuống hai bậc thềm, lơ đãng kéo dài cự ly với hấn.

“Lâm đại phu xem, bản vương phi còn có thể cứu sao?” Tiêu Sơ Âm xuống bậc thang gần hấn hơn một chút, nhưng không ngờ Lâm Nguyên Kỳ lại tự nhiên lui về mấy bước, vẫn duy trì cự ly ban đầu.

“Trên đời này, không có độc nào chủ tử nhà ta không biết, cũng không có bệnh nào chủ tử nhà ta không trị hết.” Dược Đồng bên cạnh nhìn không được lên tiếng cảm thấy hãnh diện vì chủ tử nhà mình.

“Câm miệng.” Lâm Nguyên Kỳ nói khẽ, dời tầm mắt về phía Tiêu Diệu ngồi trên ghế mây, cười nói: “Vương phi và Tiêu thiếu gia, tại hạ chỉ cứu một người.”

Nói cách khác, hai người đều cần phải cứu, nhưng chỉ có thể cứu một người.

“Lâm đại phu... Chuyện này...” Tiêu Viễn nghe thấy trong cơ thể Tiêu Sơ Âm có độc, mà con trai trưởng và dòng chính nữ thì chỉ có thể cứu một người, không khỏi có chút sốt ruột.

“Lúc tại hạ đáp ứng với Thừa Tướng vào phủ đã nói trước, chỉ cứu một người, chẳng lẽ Thừa Tướng là người không tuân theo ước hẹn?” Hấn cười nhẹ nhàng như gió mây, thân là thầy thuốc lại cho người ta chọn lựa như vậy, không khỏi có chút tàn nhẫn.

Nhưng hán lại cảm thấy rất thoải mái dễ chịu, khiến người ta không thể không hoài nghi, nếu hán đã nói chỉ cứu một người thì tất nhiên cũng sẽ làm như vậy ---- chỉ cứu một người.

Tiêu Viễn nhìn về phía Tiêu Sơ Âm, vẻ mặt suốt ruột trong lúc đó tràn đầy chờ đợi, lại có chút bất an, ria mép hoa râm cũng hơi run rẩy. Tiêu Sơ Âm thở dài một hơi, trong bụng cười khỏ, mặc dù thời điểm nghe được đại Lâm đại phu chỉ cứu một người, đáy lòng nàng cũng đã ngầm đưa ra quyết định, nhưng ánh mắt mang theo sự tha thiết khao khát của Thừa Tướng vẫn khiến lòng nàng lạnh lẽo.

“Diệu Nhi là con trưởng của Tiêu gia, bản phi là trưởng tử đương nhiên phải suy nghĩ cho Tiêu gia, nếu Lâm đại phu y thuật vượt trội thì vẫn xin mau chóng trị lành cơ thể của Diệu Nhi, nếu không, bản phi sợ rằng cho dù Diệu Nhi có khỏe mạnh thì ở trong phủ này cũng không chịu được mấy ngày.” Nàng nhìn chăm chăm Tam Di Thái đang chết ngất trên đất, trong đầu lại hiện ra một khuôn mặt khác ---- Nhị Di Nương.

“Vậy Sơ Âm làm sao bây giờ?” Tiêu Viễn lo lắng hỏi.

“Nữ nhi sẽ có biện pháp, cha đừng lo.” Nói xong nàng cảm thấy sống lưng bị một ánh mắt giăng co nhìn chăm chăm vào, mà ý tứ trong đó, nàng không biết, cũng không muốn biết.

“Vậy thì cứu tiểu thiếu gia, còn độc trong cơ thể Vương phi...” Giọng điệu của Lâm Nguyên Kỳ vẫn luôn từ tốn, không nhanh không chậm nói: “Ngoại trừ tại hạ, trên đời không còn người thứ hai có thể giải được.”

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thư!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Tâm tình của nàng

Hoàng hôn buông xuống, sương mù nhẹ nhàng.

Trong phủ thừa tướng bởi vì sự việc của Tiêu Sơ Âm mà có vẻ yên tĩnh hơn nhiều.

Tiêu Sơ Âm hỏi phủ thừa tướng không quá nửa ngày, đám người trong phủ ban đầu tranh sùng đấu đá nhau đều đã lắng xuống, đầu tiên là Bình Uyên vương gia vì tìm kiếm trưởng tiểu thư đã ra tay cắt hai lỗ tai của Đại công tử, sau đó trưởng tiểu thư vạch trần âm mưu của Tam Di Nương, làm cho Nhị tiểu thư bị cảm tức một năm, Tam Di Nương bị trục xuất ra khỏi phủ, cả đời làm tội tử.

“Nhị phu nhân, trưởng tiểu thư sau khi trở về hình như chưa tới thình an người.” Đàn hương vờn quanh, tiếng mõ trầm thấp, phụ nhân ăn vận sang trọng quỳ gối trước một pho tượng Quan Âm thật lớn, nghe giọng điệu lo lắng của lão nô hầu hạ nhiều năm bên người, khẽ mỉm cười, hiền lành mà lại nghiêm túc.

“Không tới thì không tới, cũng không phải là người quan tâm đến lễ tiết, cần gì phải ép buộc nó như vậy...” Tiếng mõ theo tay một phụ nhân hạ xuống vang lên thanh thúy.

“Nhị tiểu thư bị lão gia cảm tức nửa năm, vì sao người không xin lão gia khai ân? Nếu người mở lời, lão gia nhất định sẽ không phạt Nhị tiểu thư nghiêm khắc như vậy. Nghe nói Nhị tiểu thư chẳng còn tinh thần gì nữa, một người hoạt bát như vậy, ở trong phòng nửa năm không hề nghe thấy âm thanh gì, không ăn gì không uống gì, không nói nửa lời.” Lão nô tỷ thấp thêm một nén nhang, vừa nhận lấy giấy gõ trong tay phụ nhân, lại một tiếng động xa xăm vọng về.

Nhị Di Thái đứng dậy, lạy tượng phật Quan Âm ba lạy mới cúi đầu vuốt lên nếp nhăn trên quần áo, nói: “Tính cách của Nhu Nhi không được dịu dàng, cứ để nó tự kiểm điểm một thời gian đi, cho dù lão gia không cảm tức nó, ta cũng sẽ cảm tức nó mấy ngày để trị cái tính ngang ngược của nó, nữ nhi vẫn nên an phận thủ thường một chút mới tốt.”

Giọng nói của bà nhẹ nhàng sóng nước chẳng xao, câu cuối cùng không biết là đang nói nữ nhi của mình hay là đang nói Tiêu Sơ Âm.

Trong Nam Viện của phủ thừa tướng, Tiêu Sơ Âm để Cẩm Thái đi trông nom Tiêu Diệu, nha hoàn ngày thường hầu hạ Tiêu Diệu bị nàng đuổi đến viện giặt quần áo, đôi người khác nàng không yên tâm, Cẩm Thái thông minh thận trọng, ở phủ Thừa Tướng theo nàng lâu như vậy, nhiều người sẽ kiêng dè chút ít, có nàng ta bên cạnh hầu hạ, không còn ai có suy nghĩ động vào.

“Lúc cho Diệu Nhi uống thuốc nhớ chuẩn bị vài miếng mút hoa quả, nếu nó làm ầm ĩ lên thì người cứ đến gọi ta.” Dặn dò Cẩm Thái xong, nhìn nàng ta thì lễ rồi đi, nàng mới thở phào nhẹ nhõm, đẩy cửa đi vào trong.

Mùi hương nồng đậm trong phòng có chút gay mũi, khuê phòng của Tiêu Sơ Âm trước đây, nàng vờn tay quơ quơ mùi hương xông vào mũi, lập tức đi đến cửa sổ định bụng mở ra.

“Khụ khụ...” Phía sau bình phong ngăn cách chiếc bàn truyền ra tiếng ho khan khó nhịn.

“Ai đó?” Hai tay nàng theo bản năng nắm chặt lại, dừng bước, nhìn chăm chăm bóng lưng dày rộng phía sau bình phong.

Ông tay áo gấm màu tím nhạt che nửa khuôn mặt, tóc đen như mực rơi rớt trên vai, Vũ Văn Tư Dạ che mũi từ trong bình phong đi ra, mùi phấn son trong phòng này rất nồng nặc, hần tự thuyết phục mình nhìn thật lâu, nhưng vẫn không chịu nổi mùi gay mũi này ho thành tiếng.

“Sao ngươi lại có thể ở trong phòng ta?” Tiêu Sơ Âm nghĩ đến lời của Lâm đại phu lúc chiều, trong lòng vô cùng bức bối, sống chung với Vũ Văn Tư Dạ cũng được vài ngày, nàng biết rõ Tiêu Sơ Âm trước kia khiến người ta chán ghét, nhưng nàng đã làm gì để hần căm ghét đến mức khiến hần không hề do dự, vào đêm tân hôn liền lấy một ly rượu hợp cần độc chết nàng. Làm cho nữ tử yêu si mê kia, mang theo lòng hân hoan chờ đợi lại chết dưới cạm bẫy tình ái.

“Bổn vương...” Hần ngẩng đầu vừa định nói chuyện, Tiêu Sơ Âm đã lui ra sau một bước dựa vào cánh cửa, ánh mắt cảnh giác nhìn hần.

Vũ Văn Tư Dạ sững sốt, khuôn mặt này trước kia luôn vồn vã lấy lòng hần, không biết từ lúc nào đã trở nên lạnh nhạt xa cách như vậy, ngũ quan chán ghét lúc này trở nên xinh đẹp khéo léo, nhưng lại khiến người ta cảm thấy có một khoảng cách to lớn chắn ngang trước mặt, hần muốn tiến lên nhưng lại chần chừ không bước tới.

Vũ Văn Tư Dạ nhú mày, đến bên cạnh cửa sổ, vươn tay mở cửa để bầu không khí trong lành tràn vào, xoay người nghi hoặc hỏi nàng: “Bổn vương với ngươi là phu thê, chẳng lẽ không thể ở cùng một phòng?”

Không khí trong veo thổi vào, mặt nàng bị gió thổi có chút mát lạnh, thần trí mơ màng mới thu hồi lại, ban nãy, đáy lòng nàng có chỗ nào đó lại bắt đầu lộn xộn không an phận, tất cả ủy khuất khổ sở như một con dã thú khổng lồ, đang chực chờ dâng lên phá bỏ phòng tuyến trong lòng trút hết ra ngoài.

Nàng thở ra một hơi, ổn định tâm tình xong mới miễn cưỡng cười nói: “Vương gia, dù sao cũng là ở trong phủ Thừa Tướng, ngại ngủ chung với ta hình như có chút không hay, không bằng...”

Vũ Văn Tư Dạ lại trở về bàn, giống như không hề nghe thấy những lời nàng nói, cúi đầu cầm bút lông trên bàn, trải một tờ giấy trắng bắt đầu chấp bút vẽ thứ gì đó.

“Vương gia...” Nàng lại lên tiếng gọi, Vũ Văn Tư Dạ ngẩng đầu liếc mắt nhìn nàng, không trả lời, lại cúi xuống tiếp tục động tác trong tay.

Tiêu Sơ Âm nhú mày không vui, phủ Thừa Tướng là địa bàn của nàng, hần dựa vào cái gì mà mang cái vẻ lạnh lùng tự cao tự đại sang đây cho nàng nhìn. Cao ngạo thế thì có gì hay sao, không nói chuyện liền chứng tỏ hần lợi hại sao.

Mà hần cũng không hề có chút cảm giác tội lỗi nào. Thậm chí, cả sự hổ thẹn căn bản nhất cũng không có.

“Vương phi nương nung...” Ngoài cửa vang lên tiếng thông báo nhỏ nhẹ của nha hoàn.

“Chuyện gì?” Tiêu Sơ Âm đang khó chịu trong người, giọng điệu có chút nặng nề.

“Lão...lão gia...Mời người đến thư phòng.” Nha hoàn ngoài cửa dường như bị nàng hù sợ, nói chuyện lắp bắp, chỉ lo mình xui xẻo đụng phải Vương phi.

Tiêu Viễn? Lúc này muốn nàng đến thư phòng làm gì?

Nhìn thoáng qua Vũ Văn Tư Dạ đang im lặng chấp bút, nàng cúi người nói: “Vương gia, thiếp thân xin cáo lui trước.”

Dứt lời cũng không nhìn về mặt của hần, đẩy cửa đi ra ngoài.

Tiểu nha hoàn ngoài cửa nghe được tiếng động Vương phi bên trong muốn ra ngoài, vội vàng cúi đầu hoảng sợ nói: “Nô tỳ...tham kiến Vương phi.”

“Miễn lễ, dẫn đường đi.” Tiêu Sơ Âm nhìn thoáng đèn đêm trong tay tiểu nha hoàn, màu đỏ đậm vào mắt nàng có chút mờ nhạt, nàng khép lại ống tay áo từ trong Nam Viện đi ra, trông thấy đám sương mù lượn lờ xung quanh Đông Viện, có vẻ rất an bình. Nàng thuận miệng hỏi: “Nhị Di Nương còn đang ăn chay niệm phật sao?”

“Bẩm Vương phi nương nung, đúng vậy.” Tiểu nha hoàn không dám nhiều lời, sợ mình nói sai gì lại mang đến tai họa, cung kính đáp xong lại cúi đầu ở phía trước dẫn đường.

Tiêu Sơ Âm gật đầu, nhìn sương mù trong sân tĩnh mịch, khóe miệng nhếch lên, hôm nay ẩm ỉ một phen trong phủ như vậy cũng không hề kinh động đến bà ta, ngay cả nữ nhi thân sinh bị cảm tức cũng không thấy động tĩnh gì của bà ta. Sức nhẫn nại như vậy, hiện tại vẫn là phu nhân đương gia phủ Thừa Tướng.

“Vương phi nương nung, đến rồi.” Tiểu nha hoàn đi tới cửa thì dừng lại, trong viện lại có nha hoàn cầm đèn lồng đứng đón nàng.

Tiêu Sơ Âm nhìn trạch viện trống rỗng lẳng lặng nằm trong bóng đêm u ám, lúc này Tiêu Viễn cố ý sai người gọi nàng, nhưng lại cẩn thận chọn địa điểm ở thư phòng, nàng thận trọng nhớ lại kí ức trước kia mới bắt kịp bước chân của nha hoàn đi vào viện...

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thư!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 77: Lời nói con người làm đáy lòng lạnh lẽo

Bóng đêm mờ mịt, nha hoàn cầm đèn ở phía trước dẫn đường, hai người đi đến cửa lớn sơn đỏ, nha hoàn cung kính lui sang một bên nói: “Mời vương phi, lão gia đang ở bên trong chờ ngài.”

Tiêu Sơ Âm ngẩng đầu nhìn thư phòng đèn đuốc sáng trưng, chỗ này, mặc dù Tiêu Viễn cung chiều nàng thế nào thì số lần nàng tới đây cũng không nhiều. Trong trí nhớ, nàng đã tới vào năm mẫu thân qua đời lúc mười bốn tuổi.

Người đời đều biết Tiêu Thừa Tướng cung chiều dòng chính nữ, nhưng cũng là cung chiều trong khuôn phép.

“Sơ Âm, vào đi.” Nàng vươn tay vừa muốn gõ cửa liền nghe thấy giọng nói tang thương của Tiêu Viễn.

Thư phòng rộng lớn như vậy ngoài hai giá sách bên ngoài, chỉ có mấy chiếc ghế dựa La Hán và một chiếc bàn Bát Tiên, lúc Tiêu Viễn ngồi bên bàn, ánh nền màu vàng lơ mờ chiếu lên khuôn mặt hắc, ria mép hoa râm lộ ra vẻ già nua.

Đứng ngoài cửa cô gắng nở nụ cười, nàng sửa sang lại quần áo mới mỉm cười đẩy cửa đi vào: “Cha, trẻ như vậy còn gọi Sơ Âm đến là có chuyện gì?”

Trông thấy Tiêu Sơ Âm đi vào, động tác của hắn vẫn không thay đổi, tầm mắt dán vào quyển sách, thản nhiên nói: “Ngồi đi.”

Tiêu Sơ Âm cúi đầu thi lễ tạ ơn mới đến bên cạnh giá sách ngồi xuống.

“Mấy ngày trước ta nghe nói con ở Vương phủ chịu không ít khổ cực, cha lo con không chịu nổi chút khổ này, bây giờ xem như trong Vương phủ con cũng có thể ứng phó được.” Hắn đứng dậy đến bên giá sách, bàn tay được bảo dưỡng lướt qua vài quyển sách trên hàng thứ năm.

Chắc là hắn hi vọng nàng cứ ra sức làm mất mặt, để Bình Uyên Vương phủ che đây hồ thẹn, mất hết mặt mũi...

“Ta thấy thái độ của Vũ Văn Tư Dạ đối với con cũng coi như rất tốt, mấy ngày nữa là sinh thần của Thục phi nương nương, con với hắn chuẩn bị cho tốt.” Tiêu Viễn lấy ra một quyển sách màu vàng, trở về bên bàn.

Nàng nhũn mày, Thục phi nương nương? Đại nữ nhi của Nhị Di Nương, Tiêu Thục phi? Tiêu Viễn tìm nàng vì chuyện chúc mừng sinh thần của Thục phi nương nương?

“Cha nói đến Tiêu Thục phi tỷ tỷ?” Nàng không nhớ chính xác hình ảnh mơ hồ trong trí nhớ này.

Tiêu Viễn nghi hoặc nhìn nàng, nhắc tới Tiêu Thục phi tiến cung mặt mày hắc bất giác liền giãn ra, cười nói: “Thục nhi tuổi nhỏ đã tiến cung, lúc con còn nhỏ không thân thiết với nó, bây giờ khác rồi, con là Bình Uyên Vương phi, nó là tam cung nương nương, nói ra thì các con cũng nên ôn lại chuyện cũ cho tốt, mấy năm nay Thục nhi ở trong cung cũng không đơn giản. Thập Nhị hoàng tử làm cho hoàng thượng yêu thích thì có yêu thích, nhưng tiếc là tuổi còn nhỏ, lại có Thái tử ở phía trước, ài...”

Tiêu Sơ Âm hơi nhếch khóe miệng, trong lòng cười khò, trước mặt Tiêu Viễn, nàng không muốn bịp bợm, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt quen thuộc trong trí nhớ, hỏi: “Cha đang giận nữ nhi hôm nay đã làm quá đáng sao?”

Nàng hồi phủ nửa ngày, khiến Nhị tiểu thư bị cấm túc một năm, khiến Tam Di Nương bị tổn thương ra khỏi phủ. Nếu Tiêu Viễn không có bất cứ oán giận nào thì thật là không bình thường.

“Sơ Âm a... Không phải cha giận con, con là nữ nhi Tiêu phủ đã gả đi, là chủ mẫu đương gia của Bình Uyên Vương phủ, chuyện của nhà mẹ đẻ con không cần quan tâm nhiều làm gì.” Tiêu Viễn nói xong lời cuối cùng, liếc mắt nhìn vẻ mặt bình tĩnh của nàng mới thu hồi tầm mắt.

Tiêu Sơ Âm nhũn mày nhìn hắn, đáy lòng càng thêm lạnh lẽo, vốn tưởng rằng hắn cung chiều nàng nhất, hóa ra cũng chỉ coi nàng là một trong số những quân cờ có tác dụng mà thôi. Nàng cũng cảm thấy xót xa cho Tiêu Sơ Âm trước kia, sống qua mười mấy năm, cũng chỉ là sống trong một môi trường giả dối.

“Cha dạy dỗ rất phải, Sơ Âm hiểu rồi.” Sau chuyện hôm nay, địa vị của Diệu nhi trong phủ sẽ tốt hơn nhiều, nàng cũng không muốn trộn lẫn vào hồ nước đục của phủ Thừa tướng.

Hắn thở dài một hơi, ánh mắt lại nhìn về phía Tiêu Sơ Âm.

Nàng cúi đầu né tránh ánh mắt ý vị thâm trường của Tiêu Viễn, cảm giác lạnh lẽo tỏa ra từ phía, từ lúc xuyên qua đến thời khắc này, sau khi tiếp nhận thông tin trong thân thể này thì nàng vẫn luôn nghi ngờ, Tiêu Viễn và Vũ Văn Tư Dạ là đối thủ trong triều, vốn phải là kẻ thù cả đời không qua lại, cho dù là nữ nhi con vợ cả như nàng yêu thích thì thế nào, Tiêu Viễn cũng chẳng có lý do gì để gả nữ nhi của mình cho kẻ thù cả... Bây giờ Tiêu Viễn chỉ nói dăm ba câu thì nàng đã thông suốt từ đầu đến cuối, trong lòng sáng tỏ rõ ràng, nhưng cũng cảm thấy lạnh lẽo từ đầu đến chân.

Nàng cười cười, hai tay xếp ở trước người, khẽ nói: “Thật ra, nữ nhi có một chuyện muốn xin cha tác thành.”

Nghe Tiêu Sơ Âm có chuyện gì muốn cầu xin mình, Tiêu Viễn tỏ vẻ rất hiền từ, hỏi: “Chuyện gì?”

“Thật ra, trải qua mấy ngày sống cùng với Vương gia, nữ nhi cảm thấy cũng chẳng phải rất yêu thích Vương gia...” Nàng cúi đầu nhỏ giọng nói, còn chưa nói xong đã nghe một tiếng quát nghiêm nghị.

“Hôn nhân đại sự, há lại vì một câu không thích của con là có thể bác bỏ.” Tiêu Viễn có hơi tức giận, xiết chặt quyền sách cầm trong tay.

Nàng làm như khiếp đảm cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Nhưng Vương gia càng ngày lại càng đối xử tốt với nữ nhi, nữ nhi cảm thấy dường như Vương gia có chút... không thích hợp...”

Tiêu Viễn nghe vậy, sắc mặt dịu xuống, ném cuốn sách trong tay lên bàn, vội vã đi xuống nắm chặt đôi tay nàng, nồn nóng hỏi: “Hắn không thích hợp chỗ nào? Có phải trong vương phủ thường có môn khách trong triều ra vào không?”

Tiêu Sơ Âm nghĩ đến giọng nói trầm thấp vang lên ngoài cửa sổ đêm đó và vẻ mặt vội vàng rời đi của Vũ Văn Tư Dạ, nhíu mày nói: “Điều này thì nữ nhi vẫn không chú ý tới, nhưng cảm thấy gần đây Vương gia hành sự không giống thường ngày, cụ thể không giống ở đâu thì nữ nhi lại không nói ra được.”

Ý đồ của Tiêu Viễn khi gả nàng vào Vương phủ, còn có thái độ chán ghét nàng của Vũ Văn Tư Dạ cũng có thể lý giải một chút rồi.

Về Tiêu Sơ Âm, Tiêu Viễn vốn không trông đợi gì quá lớn, nàng có thể qua nhiều ngày phát hiện ra Vũ Văn Tư Dạ không bình thường đã là ngoài dự liệu của hắn, lúc này cũng không truy hỏi đến cùng, cười nói: “Nếu con có thì giờ rảnh thì cứ chăm sóc Vương gia nhiều hơn, được rồi, cũng không còn sớm nữa, con đi xuống nghỉ ngơi đi.”

Nàng cười gật đầu đáp lại: “Nữ nhi hiểu rồi.”

Tiêu Viễn lại dặn dò: “Mấy ngày nữa là tới sinh thần của Thục phi nương nương, con cần phải quan tâm nhiều một chút mới tốt.”

Tiêu Sơ Âm gật đầu, đứng dậy rồi đi.

Trở lại Nam Viện, Vũ Văn Tư Dạ vẫn còn trong phòng, nàng không có tâm trạng nói chuyện với hắn, cũng lười mở miệng đuổi hắn đi, sau khi tự mình rót một ly trà bưng lên uống liền lâm vào trầm tư.

“Ngươi lo lắng vì sinh thần của Thục phi nương nương sao?” Vũ Văn Tư Dạ vo tờ giấy trắng thành một nắm, nét mực phiêu dật mơ hồ nhìn ra là một nữ tử tóc đen dịu dàng và đáng người thương tha.

Tiêu Sơ Âm uống xong chén trà, cách một gian phòng rộng lớn nhìn Vũ Văn Tư Dạ, nàng giờ chén trà trong tay lên, kính hắn từ xa, trở tay chén trà che khuất một con mắt của mình, cười nói: “Vương gia, người và Thừa Tướng, rốt cuộc thì ai mới là người có âm mưu?”

Hắn nhìn nàng nằm bò trên bàn, cánh tay cầm chén sứ che một nửa khuôn mặt, trên mặt hiện lên nụ cười châm chọc xa cách, khóe miệng giật giật, muốn nói gì nhưng lại không nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thụ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Lại ngang nhiên đùa bốn

Hai người đi đến cổng viện đã thấy Lâm Nguyên Kỳ vận một bộ đồ trắng vừa từ trong viện đi ra, Tiêu Sơ Âm vội vàng tiến lên vài bước, hỏi hắn: “Lâm đại phu, Diệu Nhi thế nào rồi?”

Lâm Nguyên Kỳ thấy hai người đi tới, gật đầu xem như thi lễ, nói: “Nếu tại hạ đã nói sẽ cứu Tiêu tiểu thiếu gia, Vương phi không cần phải lo lắng.”

Tiêu Sơ Âm cười vui vẻ, nam nhân này thoát nhìn cao ngạo, tính tình cổ quái, nhưng tốt xấu gì nói cũng giữ lời, Diệu Nhi giao cho hắn chữa bệnh nàng cũng yên tâm.

Vũ Văn Tư Dạ chán lối đi của Lâm Nguyên Kỳ, vẻ mặt không được tự nhiên, nói: “Lâm đại phu, xin dừng bước.”

“Ta đi thăm Diệu Nhi.” Bước chân nàng vội vã đi về phía hậu viện, cả cách xưng hô cũng quên chú ý tới.

Lâm Nguyên Kỳ dường như đã sớm đoán được hắn sẽ ra tay ngăn cản, tay áo buông xuống đứng thẳng tại chỗ, gió thổi nhẹ từ trên tường viện xuống làm vạt áo hai người tung bay, cuốn thành những dải sóng có màu tím trắng.

“Đại phu có thể cứu mạng Vương phi hay không?”

“Vương gia vô tâm cứu người, xin đừng đùa giỡn với tại hạ.”

“Nàng vốn đã là người đáng thương nhất trên đời này rồi, Vương gia ngại đừng làm tổn thương đến nàng nữa.” Làn váy hoa lệ của Lâm Nguyên Kỳ biến mất sau góc tường, lắc đầu, về mặt trở nên ung dung lạnh nhạt, mang theo Dược Đồng rời đi.

Hắn ngăn ra, đừng làm tổn thương nàng nữa sao? Nhưng Sơ Âm, ta đã giết nàng một lần, nếu lần này chỉ thêm một vết sẹo thì có đáng gì đâu? Nàng nói, có phải không?

Gió xuân nhẹ nhàng thổi vào mặt, Tiêu Sơ Âm dừng bước ở góc tường, đoạn đối thoại rất nhỏ bên trong truyền vào tai nàng không sót một chữ. Nàng đứng ở góc tường thật lâu, đến khi không còn nghe được câu nào nữa, nhếch khóe miệng cười khổ, nàng cảm thấy gió ngày xuân lúc nào cũng thích thổi vào tim gan khiến người ta lạnh lẽo, ngẩng đầu nhìn màu xanh tự do của bầu trời, nàng cười đi vào phòng Tiêu Diêu.

Tiêu Sơ Âm chỉ ở lại phủ Thừa Tướng một ngày liền cùng Vũ Văn Tư Dạ trở về vương phủ.

“Vi sao không ở lại thêm mấy ngày nữa?” Vũ Văn Tư Dạ hỏi nàng, lúc hai người tạm biệt Thừa Tướng cũng đã đến viện của Tiêu Diêu, lần này về phủ, dường như điều nàng không yên tâm nhất chính là đệ đệ thân sinh cơ thể gầy yếu, tinh thần không minh mẫn này.

Tiêu Sơ Âm cười ảm đạm, nhưng không trả lời.

Một hàng ngũ chậm rãi băng qua đường phố sầm uất, dừng lại trước cửa Vương phủ, Vương gia và Vương phi đã hồi phủ.

Vương phi ngồi trên nhuyễn kiệu được nâng đến cổng Mẫu Đan Viên, Tiêu Sơ Âm cúi đầu chui ra cổ kiệu, đập vào tầm mắt chính là bộ quần áo màu đỏ và nụ cười ái muội như hồ ly của Trương Tôn Tông Lam.

“Ai nha... Vương Phi, nghe nói ngài đã dẹp yên phủ Thừa Tướng cả nửa ngày... tức giận đuổi ác nô... trừng trị muội muội gian xảo... Thật sự phải gọi là tiểu sinh... bội phục.” Hắn nghiêng người dựa vào cổng Mẫu Đan Viên, vung tay áo màu đỏ yêu mị, cất giọng hát.

Tiêu Sơ Âm nhìn bộ dạng lưu manh lười biếng này của hắn, phì cười: “Ta nói này Trương Tôn Tam công tử, bản lĩnh ngài thế này, giọng hát thế này, không đi làm xiếc cũng thật đáng tiếc.”

“Nếu Vương phi muốn ta bán, cũng không phải không thể, chỉ cần Vương phi muốn mua, đương nhiên ta nguyện ý bán...” Hắn hí mắt hạnh cười tùm tùm.

Khuôn mặt Cẩm Thái bên cạnh đã tái đi, Trương Tôn tam công tử sao lại có thể như vậy, dám ngang nhiên chọc ghẹo Vương phi trong Vương phủ...

Tiêu Sơ Âm thu lại nụ cười khó nắm bắt của Trương Tôn Tông Lam, không biết trong hồ lô của hắn chứa cái gì, đành phải nói rằng: “Tam công tử tìm bản phi có chuyện gì sao?”

“Có” Trương Tôn Tông Lam đứng thẳng người dậy đến trước mặt nàng, cầm kè sát trán nàng, cười nói: “Ta đến đòi lại thứ Vương phi còn thiếu nợ ta.”

Cửa chính không phải là nơi để nói chuyện, Tiêu Sơ Âm nghiêng người mời hắn vào Mẫu Đan Viên, sai Cẩm Thái chuẩn bị dâng trà, ngồi ngay ngắn ở vị trí chủ nhà mới hỏi: “Từ khi nào mà bản phi thiếu nợ ngài? Nợ ngài cái gì?”

Trương Tôn Tông Lam cười không biết xấu hổ, lòng bàn tay thon dài vẽ thành một hạt đậu phộng, ngón trỏ bắn ra, hạt đậu xuyên qua không khí đập vào giấy dầu phát ra một âm thanh trầm lắng.

Nàng nhìn theo ánh mắt của hắn, chỉ thấy hóa ra là có vết máu tóe trên giấy dầu màu trắng mỏng manh tựa như những đóa hoa đỏ thắm, có người nghe lén ngoài cửa sổ.

Cẩm Thái cũng đã kinh hoàng chạy đi gọi người, trong viện sau một hồi ầm ĩ, nàng mới đi vào báo cáo: “Vương phi nương nương, là hạ nhân mới tới Vương phủ, chắc là không biết quy củ, không biết nương nương ở trong phòng, vượt quá cấp bậc lễ nghĩa... Trương Tôn Công Tử ra tay làm hai tai hắn mất đi thính giác.”

Hạ nhân trong Vương phủ, cho dù là mới đến đâu cũng đều biết tình hình của Vương phi trong phủ, làm sao có thể lớn gan đến gần...

Hạt đậu phộng của Trương Tôn Tông Lam bắn thẳng vào tai của tên nghe trộm, máu đen bắn tung tóe, nhẹ thì hai tai mất thính giác, nặng thì mất mạng.

“Vương phi không nhìn xem là ai nghe trộm sao?” Hắn cười giống như người chẳng có việc gì.

Tiêu Sơ Âm lắc đầu, cho dù là ai, nghe trộm nàng và Trương Tôn Tông Lam nói chuyện, hoặc là muốn vu cáo hãm hại, hoặc là đang có ý định nhắm vào nàng, nàng chưa bao giờ lãng phí sự đồng tình trên người kẻ thù.

Trương Tôn Tông Lam chột nhứ mày, xuề xòa: “Vương phi nàng lại thiếu ta một nhân tình đấy... Hôn nữa trước kia chạy trốn, kẻ hèn này ra tay giúp đỡ, tính theo...” Hắn còn nghiêm túc cong ngón tay tính toán, cười nói: “Lấy thân báo đáp hình như cũng không đủ đâu...”

Tiêu Sơ Âm một miệng trà thiếu chút nữa đã phun ra, khóe miệng cố nén giật giật, tên yêu nghiệt này, sao không để cho người ta yên bình đi, cứ gieo tai

họa cho nhân gian là thế nào.

Cầm Thái ở bên cạnh nghe được trên lưng đồ mồ hôi lạnh, lần trưởng sau khi bị Vương phi đánh bất tỉnh ném vào trong kiệu, hóa ra là Trương Tôn công tử và Vương phi cùng nhau bày kế, nếu Vương gia biết được, không phải là tức chết sao, Trương Tôn công tử cũng hơi quá...

"Bản vương phi nói giữ lời, trước khi đồng ý chuyện của ngài, tuyệt đối sẽ không nuốt lời, nhưng mà...Đường như Tam công tử đã quên lúc trước ta nói thế nào rồi thì phải."

"Chuyện sau khi thành công mới có thể đưa đồ cho ta." Hần nhún vai, không sao cả cười nói: "Cùng lắm thì ta sẽ giúp nàng bỏ trốn một lần nữa, mà còn đảm bảo sẽ thành công, thế nào?"

Tiêu Sơ Âm khẽ cười nói: "Đa tạ Tam công tử."

Cầm Thái nghe vậy vội vàng bỏ nhào xuống chân Tiêu Sơ Âm: "Vương phi nương nương, không thể a. Nô tỳ cầu xin ngài đừng chơi cùng Trương Tôn công tử nữa, Trương Tôn công tử và ngài khác nhau, ngài ấy là thân nam nhi, Vương phi nương nương ngài lại là...Ấc."

Tiêu Sơ Âm quả đoán xuống tay, dùng con dao vốn để phòng thân một phát đập cho nha hoàn hôn mê, sau đó nháy mắt với Trương Tôn Tông Lam, nói: "Một lời đã định."

"Một lời đã định."

Vừa rồi Cầm Thái nói gì ấy nhỉ? Trương Tôn Tông Lam là nam nhi thì khác nhau? Thân nam nhi...khóe miệng nàng nở nụ cười tủm tỉm, cúi đầu nhìn trước ngực chẳng màu mỡ gì của mình, im lặng nhũn mày, thân nam nhi, có gì khó đâu...

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thụ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Tiểu thiếp âm mưu thủ tiêu

"Dù sao cũng phải có người nghĩ cách đi, cứ như vậy chẳng phải nàng ta sẽ lật cả trời luôn hay sao, trắc phi nương nương không biết mấy ngày nay xảy ra chuyện gì, lúc nào cũng từ chối gặp mặt chúng ta. Thật không biết nàng ta đang làm cái gì, ta nói các người biết, phải xem Vương phi là người nắm quyền trong Vương phủ, chẳng phải những tiểu thiếp như chúng ta không thể có ngày đổi đời sao?" Tam phu nhân bị cấm túc, Tứ phu nhân bị trục xuất khỏi phủ, bây giờ chỉ còn đại phu nhân bất động thanh sắc, Lục phu nhân lại chỉ là một người ăn theo. Ngũ phu nhân đã sớm không nhận được nữa. Lúc này mấy tiểu thiếp tụ tập một chỗ, nàng ta thất thần lựa trong tay, bất mãn trút hết oán giận trong lòng.

"Chuyện của Trắc phi nương nương không phải chuyện chúng ta nên quản, quản tốt miệng của bản thân là được rồi." Đường như đại phu nhân biết chút ít nội tình, bộ dạng khoan thai cắn hạt dưa.

"Chẳng lẽ tỷ tỷ không gấp sao? Nếu Vương phi nắm quyền, trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết, trước nhất chính là tỷ tỷ ngài đó." Ngũ phu nhân liếc nhìn chế giễu nàng.

Về mặt Đại phu nhân căng thẳng, tay cầm hạt dưa run rẩy, đệ đệ Sở Thị Lang bên nhà mẹ nàng đã từng đắc tội với Tiêu Thừa Tướng, chính Lý Uyển Mộng đã nói như vậy, nếu Tiêu Sơ Âm thật sự nắm quyền ở Vương phủ, nàng ta được Tiêu Thừa Tướng cưng chiều như vậy nhất định sẽ thay cha trừ bỏ mối hận trong lòng.

"Hiện tại Thẩm trắc phi không rảnh rồi chiếu cố đến chúng ta, dựa vào mấy người chúng ta, nói không chừng cả mặt Vương phi cũng không thấy được, đừng nói tới việc đối đầu với Vương phi, lo lắng suông thì có ích lợi gì." Lục phu nhân hiếm khi có cách nhìn nhận đúng đắn như vậy.

Ngũ phu nhân ừ ừ đá vào chân bàn, lăm lăm mắng chửi trong miệng, vất vả lắm mới chọc đến chỗ đau của đại phu nhân, khiến nàng ta nhịn không được là người đầu tiên phản đối Vương phi. Bây giờ lại bị Lục phu nhân hồ ly tinh này nói vậy, nhất định Đại phu nhân lại do dự rồi.

Đại phu nhân nhìn mặt hồ yên ả, thờ phào thật dài. Khóe miệng cong lên nụ cười lạnh lùng: "Ai nói chúng ta muốn đi gặp Vương phi? Vương phi công việc bận rộn, sao chúng ta có thể không biết điều đến quấy rầy chứ...."

Nàng đột nhiên đứng dậy, thiếu chút nữa lật ngược trà bánh và trái cây trên bàn, bộ dạng bình tĩnh ban nãy đã hoàn toàn biến mất.

"Tam phu nhân bị cấm túc đã lâu, sợ là đã hơi hoảng loạn, không bằng thả tỷ ấy ra để hít thở không khí đi."

Trong lòng Ngũ phu nhân trầm xuống, hôm nay chỉ sợ là đã hết hi vọng, nàng cười khẽ vừa muốn xin cáo từ, nghe được lời nói kế tiếp của Đại phu nhân, khóe miệng bất giác tràn ngập ý cười. Sao nàng có thể quên còn có kẻ chết thay kia chứ.

Ba nữ tử yêu kiều bên hồ che miệng cười...

Tiêu Sơ Âm gần đây ở trong phủ vui vẻ nhàn rỗi, Thẩm Nhượng Vân dường như vì chuyện khác nên cũng không thường đến giả nhân giả nghĩa tươi cười vấn an nàng nữa. Máy tiểu thiếp cũng cực kỳ thái bình, không có Thẩm Nhượng Vân, các nàng cũng chẳng còn chú kiến gì.

"Vương phi?" Cẩm Thái nhìn nàng ngẩn người về phía sân viện, kéo suy nghĩ của nàng về.

Từ lần trước Vương Phi về phủ Thừa Tướng được yên ổn mấy ngày, lúc trở về Bình Uyên Vương phủ lại càng trở nên liêu lĩnh. Thịnh thoảng lại sai nha hoàn của máy tiểu thiếp làm việc này việc kia, khiến cho đám tiểu thiếp vốn chẳng có địa vị gì cả sai vật bên người cũng không có.

"Vương phi nương nương, vất vả lắm ẩn tường của vương gia đối với ngài mới có cái thiện, bây giờ ngài như vậy, nhất định Vương gia lại cho rằng ngài giống như trước kia rồi." Cẩm Thái nhìn bọn nha hoàn đang nhỏ cỏ ngoài sân, không biết vì sao Tiêu Sơ Âm lại trở thành vị Vương phi ngang ngược trước kia.

"Trước kia ta không tốt sao?" Nàng hỏi ngược lại, thật ra thì thịnh thoảng con người ta cũng tốt mà.

"Không phải là không tốt, chỉ là...Ài, nô tỳ cũng không biết nên nói thế nào mới phải." Cẩm Thái bưng một ly trà nhạt, bắt đầu dĩ thử dài.

"À, Cẩm Thái, ta hỏi người, mấy hôm bữa là sinh nhật của Tiêu Thực phi, ta nên chuẩn bị quà gì đây?" Hỏi Vũ Văn Tư Dạ, không bằng nàng tự mình nghĩ cách, nhưng muốn nàng tìm những thứ hiếm lạ thì nhất thời lại không tìm được. Mặc dù chỉ là ra về khách sáo, tốt xấu gì nàng cũng không muốn bị những nữ nhân trong hậu cung kia chê cười.

"Sinh nhật Tiêu Thực phi?" Cẩm Thái nghi hoặc nói: "Ngày sinh của Tiêu Thực phi vừa đúng Xuân chấp tiết (thời điểm cuối đông đầu xuân), khi đó Hoàng Hậu nương nương nhất định sẽ đề các phi tần chuẩn bị nữ công, nếu ngài có thể làm được...Àc..."

Cẩm Thái không dám nói tiếp nữa, Vương phi nương nương ngày thường ghét nhất là dệt vải thêu thùa, làm sao nàng dám nói muốn đạt đến hạng nhất, vì sự về vang của phủ Thừa Tướng và Vương phủ, lễ vật này là lựa chọn tốt nhất đây.

"Nữ công à, ta không hẳn là giỏi đâu..." Tiêu Sơ Âm tự nhủ.

"Nếu Vương phi không muốn đi cũng không sao, những năm trước Vương phi ngài đều kiểm soát không đi, Hoàng Thượng và Hoàng Hậu cũng quen rồi. Đến lúc đó ngài đi cầu xin Vương gia một chút, có lẽ Vương gia nhân từ..."

"Không được, năm nay ta nhất định phải đi." Có thể gặp được hoàng hậu? Người cầm quyền tối cao ở hậu cung, nếu không đi thì chẳng phải là lãng phí cơ hội quý báu sao.

"Cái này Cẩm Thái đã nhiều ngày nay thay Vương phi chuẩn bị..." Cẩm Thái hỏi hạn trình độ thêu thùa của mình không đến đâu, so với các nữ tử con nhà quan lại thì chẳng ra gì, nhất định không đủ sức làm Vương phi giành về vang được. Nhưng mà...nghĩ đến tay nghề của Vương phi, cũng chỉ có thể thế này thôi.

"Được rồi." Tiêu Sơ Âm hài lòng nhìn nha hoàn thay nàng sửa sang lại vườn hoa trong sân. Nàng chỉ nói các nàng giẫm lên đám rau dại trong vườn của nàng, muốn đi nói với Vũ Văn Tư Dạ, nhân tiện gán cho mình thêm cái tính vô lễ xác láo, nào ngờ mấy nha hoàn này giống như đã giẫm lên Mầu Đan trong ngự hoa viên, nhất quyết muốn sửa sang lại vườn hoa cho nàng.

"Vương phi nương nương, không hay rồi, không hay rồi." Tể Thành trong sân viện mặt mũi hốt hoảng vọt vào bên trong, thấy Tiêu Sơ Âm nghiêm nghị đứng đó, không tự chủ được quý xuống, nói: "Tam phu nhân điên rồi, bây giờ đang cầm kéo đi về phía Mầu Đan viên."

Tiêu Sơ Âm chợt nhíu mày, Tam phu nhân Tống Y Y, lúc nàng xuyên qua tới đây, trong đêm đại hôn liền cướp phòng tân hôn của nàng, muốn dẫm lên vai nàng bò lên trên đó sao?

Tiêu Sơ Âm không nghĩ tới Tam phu nhân lại không kiềm nén được chuyện gì, Cẩm Thái đã ở bên cạnh nhắc nhở: "Tam phu nhân không phải là bị Thẩm trác phi cảm tức nửa tháng sao?"

Nàng cho rằng Tống Y Y sẽ giống như Tam Di nương ở phủ Thừa Tướng sẽ bỏ nhào tới đánh nàng, mấy nô bộc vạm vỡ đứng trước cổng viện nhìn bộ dáng Tam phu nhân đến gần cũng không dám tiến lên ngăn cản. Cùng nhau ngoảnh đầu nhìn về phía Vương phi, chờ chỉ thị tiếp theo.

"Ngăn nàng lại." Tiêu Sơ Âm vùng tay lên, vài nô bộc trong viện vội vàng chạy ra canh giữ ở cổng.

"Vương phi nương nương, vì sao lại đối xử với tiện thiếp như vậy, ngài cảm tức tiện thiếp không cho ra ngoài, tiện thiếp liền không ra ngoài. Mỗi ngày đều đóng cửa ở trong phòng không thấy mặt trời, rốt cuộc là tiện thiếp sai ở đâu, ngài muốn nhân tâm đầu tận giết tuyệt, tiện thiếp không hiểu, thật sự không hiểu." Tiếng thét sau cùng sắc nhọn hù dọa cả đàn chim trong rừng cây đập nước kinh hoàng bay đi.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thử!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Ở đây giao cho Vương phi xử lý

Cách Mẫu Đan viên một rừng cây, ba nữ tử điểm lệ đang cười hớn hở. Đại phu nhân trước khi đến Mẫu Đan viên đã phân phó nha hoàn của mình, bình thần nói:"Trong viện của Vương phi hình như xảy ra chuyện, mau đi mời Vương gia và Phúc tấn nương nương đến."

Nha hoàn vừa nghe vội vội vàng vàng đi khỏi, chia nhau đi tìm Vương gia và phúc tấn.

"Tỷ tỷ suy tính thật cẩn thận, cứ thông báo cho nha hoàn, không cần phải tự mình ra tay." Ngũ phu nhân che miệng cười châm biếm.

Đại phu nhân liếc nàng, âm thanh khinh thường phát ra từ mũi. Tay áo khép lại đi về phía Mẫu Đan viên.

Tổng Y Y thất tha thất thểu kéo lê bộ xiêm y rách rưới đi tới, chiếc áo trắng đơn độc nhuộm đầy vết máu, cầm trong tay cây kéo rỉ sắc, giống như ác quỷ tái thể, hận ý nhắm thẳng vào Tiêu Sơ Âm

"Vương phi nương nương, vì sao ngươi lại đuổi tận giết tuyệt ta như vậy? Vì sao?" Nàng dừng lại trước cổng, giọng nói thê lương làm người ta không rõ trong lòng là tư vị gì.

Tiêu Sơ Âm đứng trên bậc thềm, cách vườn hoa nhìn nàng chặt vật kéo lê thân mình trước cổng Mẫu Đan Viên. Một lúc lâu sau, nàng quay đầu lạnh nhạt phân phó nô dịch canh giữ ở cổng:"Dẫn Tam phu nhân đi, ngày cảm tức chưa hết, không được để ra ngoài."

Nô dịch mặc dù không đành lòng, nhưng mệnh lệnh của Vương phi, bọn hắn phải tuân theo. Mấy người tiến lên vây lấy Tam phu nhân muốn bắt nàng dẫn đi.

Tổng Y Y ngẩn ngơ nhìn đám nô dịch đang vây quanh, nghe được nàng muốn đuổi mình đi, giống như bị chọc giận, vung kéo từ phía đe dọa:"Không được qua đây, nếu ai dám qua ta sẽ giết người đó."

Tiêu Sơ Âm nhíu mày chậm rãi đi xuống bậc thềm, khó hiểu nói:"Tam phu nhân, bản phi với ngươi không thù không oán, vì sao ngươi lại nói bản phi gây bất lợi cho ngươi, có bằng chứng không."

Tổng Y Y hai mắt rung rung, mặt mày bê bối, đầu tóc tán loạn bị một đám hạ nhân cản lại không thoát ra được. Nhưng vì trong lòng đau thương quá độ mà vẫn còn giãy giụa. Sáng nay tỉnh lại nàng phát hiện trên người đầy vết máu, nha hoàn trong viện nói Vương phi đã từng dẫn đại phu đến đây. Mặc dù nàng bị cảm tức, nhưng chuyện mấy ngày trước Vương phi vạch trần Thẩm trác phi mang thai cũng truyền tới tai nàng. Nghĩ đến đây, cả người bỗng nhiên thất thần, chỉ nghĩ đến chuyện phải báo thù cho đứa nhỏ chưa được sinh ra.

Nàng suy sụp ngồi dưới đất, nước mắt tuôn rơi, khóc lớn:"Con của ta đã không còn, bị ngươi giết, trừ ngươi ra thì còn có ai muốn hại ta nữa chứ. Ngươi ghen ghét ta đoạt tân phòng của ngươi, ngươi hận ta. Ngươi muốn ta chết. Ngươi hại con ta, bây giờ còn muốn hại ta."

Tiêu Sơ Âm nghe Tam phu nhân tố cáo, lại nở nụ cười:"Ngươi nói bản phi ghen ghét ngươi hoài thai con Vương gia? Bản phi giết con của ngươi?"

"Không phải ngươi thì là ai. Vương gia không thích ngươi, ngươi đã tính trả thù ta. Ta vừa mới mang thai con của Vương gia, ngươi để Thẩm trác phi cảm tức ta, bây giờ còn làm hại con ta. Tiêu Sơ Âm, ngươi là tội nhân của Vương phủ. Vương phủ có ngươi sẽ không được yên ổn. Nữ nhân ác độc!" Nàng đau khổ, miệng nói không đắn đo, rất muốn cùng Tiêu Sơ Âm đồng quy vu tận.

"Tam phu nhân." Tiêu Sơ Âm lạnh lùng quát:"Nếu ngươi nói bản phi hại hài tử của ngươi thì đưa bằng chứng đến đây. Nếu không có, ngươi vô duyên vô cớ vu cáo bản phi, đó là từ tội."

Tổng Y Y bị nàng quát lên giật mình, chút lý trí còn sót lại cũng quay về. Nàng chỉ suy nghĩ theo quán tính, cảm thấy người xuống tay nhất định là Tiêu Sơ Âm. Bằng không, cả Vương phủ còn có ai muốn hại nàng chứ. Nhưng nàng lại không có bằng chứng.

"Có. Ta có bằng chứng." Ánh mắt Tổng Y Y ngẩn ngơ một lúc, giống như đang nhớ kỹ lại những việc Tiêu Sơ Âm gây bất lợi cho nàng. Đột nhiên nàng nắm chiếc váy nhuộm đầy máu của mình, kêu lên:"Ngươi đồ kị ta. Ngươi đồ kị ta mang thai đứa nhỏ của Vương gia, ngươi giết con ta. Ta muốn giết ngươi."

Nô dịch gần Mẫu Đan viên thấy nàng xông tới, sợ Vương phi bị thương nên vội vàng tiến lên ngăn cản. Tam phu nhân bị ngăn lại nhưng vẫn ra sức gào thét:"Tiêu Sơ Âm, ngươi hại ta, nữ nhân lòng dạ rắn rết."

Tiêu Sơ Âm hừ lạnh, lòng dạ rắn rết, nàng nhượng bộ đủ điều, họ lại càng ép sát. Rốt cuộc là ai lòng dạ rắn rết.

Nàng ta vung kéo hung hăng xông về phía Tiêu Sơ Âm, gào lớn, giọng điệu thê lương.

Tiêu Sơ Âm nghe được mày nhíu lại. Thật sự là không thể để nàng ta can quấy thêm nữa, lại nghe ngoài kia truyền tới tiếng hừ lạnh:"Hôm nay chỗ của Vương phi thật đúng là náo nhiệt."

Đám người tự tách ra, Vũ Văn Tư Dạ mặc triều phục, áo đen rồng vàng có thêu hoa đi tới, đáy giày thêu mạ vàng dính không ít bụi đất, cho thấy vừa xong là vội vã chạy tới. Vì hắn đang mặc triều phục nên ngũ quan tự nhiên tản ra khí chất uy vũ, đường nét cương tráng càng thêm nghiêm nghị.

Cùng đi với hắn là Trương Tôn Tông Lam, bộ quần áo màu đỏ rộng rãi cho dù đi đến nơi đâu cũng đều có thể thu hút ánh mắt người khác. Ngón trỏ

vuốt chiếc cảm thon, cười tùm tùm nhìn về mặt không kiên nhẫn của Tiêu Sơ Âm.

"Tham kiến Vương gia."

"Tham kiến Trưởng Tôn công tử."

Mọi người đồng loạt hành lễ, đợi mọi người đứng dậy Tiêu Sơ Âm mới thản nhiên nhún người nói: "Thiếp thân tham kiến Vương gia, Trưởng Tôn tam công tử."

Vừa mới hạ triều đã nghe Quân gia hấp tấp thông báo nói Mẫu Đan viên xảy ra chuyện. Lòng hần bỗng nhiên thất lại. Thật không ngờ, vội vã tới đây lại thấy màn kịch buồn cười này, nàng quả nhiên là không yên phận được mấy ngày.

Tổng Y Y giống như thấy được ánh sáng mặt trời, vừa lăn vừa bò dưới bụi đất đến trước mặt Vương gia. Vừa ngẩng khuôn mặt nhếch nhác vừa khóc: "Vương gia, cầu xin ngài cứu tiện thiếp, tiện thiếp không muốn sống nữa."

Vũ Văn Tư Dạ cúi đầu nhìn vết máu trên người nàng, lại nhìn Tiêu Sơ Âm đứng trước cửa viện, không tự ti không hống hách cũng chẳng hề chột dạ. Đôi mày nhíu lại.

Quân gia vội vàng kể lại chuyện xảy ra ban nãy cho Vũ Văn Tư Dạ nghe, lắng lắng nghe nghe, sắc mặt nhìn Tiêu Sơ Âm ngày càng lạnh, ngày càng cứng rắn.

"Đi mời đại phu tới." Hần nhàn nhạt phân phó, nhìn Tam phu nhân khổ sở giãy giụa trên đất, lại xoay người rời đi: "Bổn vương còn có việc, ở đây giao cho Vương phi xử lý."

Trưởng Tôn Tông Lam hí hóp mắt liếc nhìn Vũ Văn Tư Dạ, hần liếc mắt một cái cũng đã hiểu rõ mọi việc, vì sao còn muốn giao cho Tiêu Sơ Âm?

Nghĩ tới đây, hần khẽ cười đến gần Vũ Văn Tư Dạ, nói: "Tur Dạ, chẳng lẽ ngươi cũng phát hiện ra chỗ thú vị của nàng, không nỡ buông tay sao?"

Vũ Văn Tư Dạ tránh né ánh mắt, lạnh nhạt nói: "Bổn vương sớm đã nói qua, mặc kệ nàng làm cái gì, cũng không thể thay đổi được chuyện nàng là dòng chính nữ của Tiêu Gia."

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thư!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Trích bảy điều, ghen tị, xin bỏ thiếp đi!

Trưởng Tôn Tông Lam cúi đầu nở nụ cười, theo Vũ Văn Tư Dạ rời đi. Lúc đi, hần mỉm cười quay đầu có lòng nhắc nhở Tam phu nhân đang giãy giụa dưới đất, cười nói: "Phu nhân này, mau đứng lên đi, đừng cọ nữa, mùi máu tươi ít ỏi đó bay mất bây giờ."

Tiêu Sơ Âm ngẩn người, mỉm cười. Nàng tưởng mình cách xa, không nghĩ được mùi máu tươi, cũng không ngờ vấn đề không ở trên người nàng. Trưởng Tôn Tông Lam giỏi về hương liệu, đương nhiên tương đối nhạy cảm với cái mùi hương.

Nhìn bóng lưng hai người rời đi, nàng sai người đưa Tam phu nhân xuống dưới: "Tam phu nhân, trước khi bản phi mời đại phu khám cho ngươi, tốt nhất là ngươi nên biết vết máu trên người ngươi là ở đâu, nếu không, cho dù bản phi muốn cứu ngươi cũng bất lực."

Tam phu nhân lúc nghe được lời của Trưởng Tôn Tông Lam cũng đã nâng áo lên ngửi, nếu ngửi kỹ sẽ không ngửi thấy mùi máu tươi. Nhưng cả người nàng hầu như đều dính đầy máu, ngửi không ra mùi máu chỉ có thể nói lên một điều.

Vết máu trên người nàng là giả, nàng bị người khác lợi dụng rồi.

Tiêu Sơ Âm sốt ruột phát tay để người đưa nàng ta xuống, xoay người đi vào viện: "Mời Tam phu nhân về trước đi, đợi ngươi suy nghĩ rõ ràng rồi đến nói chuyện với bản phi."

Tam phu nhân nghe vậy ngăn ra, cả cơ thể căng cứng, âm thầm nắm chặt cây kéo trong tay.

Nha hoàn thiếp thân của Tam phu nhân vội vàng tiến lên nâng chủ tử từ nhà mình, lại bị động tác của chủ tử dọa sợ, "A" một tiếng bị đẩy qua một bên.

"Vương phi. Cẩn thận!"

Cầm Thái nghe thấy tiếng hét của nha hoàn, vừa quay lại đã vội lên tiếng nhắc nhở Vương phi, lại vừa vờn tay ngăn Tam phu nhân lại.

Tiêu Sơ Âm vừa quay lại, một vết sáng lóe lên, nàng đưa một tay che mắt, tay kia đẩy Cầm Thái sang bên cạnh, tránh được nhát kéo ập tới.

“Rắc...” vang lên, Tiêu Sơ Âm nghiêng đầu tránh được, tóc bị cắt một đoạn rơi trên mặt đất.

Lòng Tam phu nhân như tro tàn, hôm nay đã xảy ra chuyện như vậy, nàng đắc tội Vương phi, nàng ta nhất định sẽ không bỏ qua cho mình, không bằng cứ đồng quy vu tận. Còn tốt hơn sống tiếp mà phải chịu giày vò, chịu đựng lời nhạo báng của người khác, ở Vương phủ mãi không thể ngẩng đầu lên được.

Nàng lại vung tay nhào về phía Tiêu Sơ Âm, bây giờ thì lao thẳng đến khuôn mặt của Tiêu Sơ Âm. Cho dù không thể giết nàng ta, cũng không thể để nàng ta sống dễ chịu được.

Ánh mắt Tiêu Sơ Âm lóe lên vẻ tàn khốc, nhưng bộ không được, cánh tay không tránh được lại hứng cả người. Vu oan không được ám sát không thành sẽ có gan giết người. Người như vậy trong Vương phủ, thêm một người không bằng bớt đi một người.

Nàng nâng cánh tay che khuôn mặt, tay trái đánh cổ tay đang cầm kéo của Tống Y Y, Cẩm Thái thấy Vương phi đánh trả vậy lòng nóng như lửa đốt. Chỉ sợ nàng bị thương, vội vã xoay người kéo tay áo của Tam phu nhân.

“A...” Tiếng thét chói tai khiến Cẩm Thái vội dừng tay.

Tiêu Sơ Âm lui ra sau một bước, máu tươi trong tay nhỏ giọt, tạo thành một cái hồ nhỏ trên đất.

“Vương phi nương nương... Ngài không sao chứ...” Cẩm Thái kéo tay Tiêu Sơ Âm kiểm tra cẩn thận xem có bị thương hay không.

“Không cần nhìn, là nàng ta bị thương.” Tiêu Sơ Âm cúi đầu nhìn vết máu trên tay uốn lượn chảy xuống. Cuối cùng vẫn không tránh khỏi kết cục làm người khác bị thương.

Tam phu nhân ôm nửa mặt, đau đớn lăn lộn trên đất. Ngoại trừ một tiếng thét chói tai ban đầu, nàng đau đớn không thể phát ra âm thanh nào nữa. Nửa mặt bên trái bị cây kéo trong tay mình rạch một vết dài, sâu đủ thấy xương, toàn bộ nửa bên mặt đã bị hủy.

Máu tươi từ kẽ tay chảy ra không ngừng, nàng nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Tiêu Sơ Âm: “Cẩm Thái, đi mời đại phu đến trị thương cho Tam phu nhân, người, đi gọi Vương gia đến đây, cứ nói bản phi hủy hoại khuôn mặt của Tam phu nhân.”

Cẩm Thái ngẩng đầu, ứa nước mắt. Lúc này trong lúc cuồng quýt, nàng đã túm tay áo của Tam phu nhân, khiến kéo trong tay Tam phu nhân chia thẳng về mặt mình. Bây giờ Vương phi thay nàng nhận lỗi, làm sao Vương gia bỏ qua cho Vương phi đây.

“Nô tỳ...”

“Còn không mau đi.” Tiêu Sơ Âm nhíu mày quát, kịp thời ngăn cản Cẩm Thái nói hết câu.

“Vâng, nô tỳ tuân lệnh.” Nàng và một tiểu nha hoàn khác vội chạy đi tìm đại phu và Vương gia.

Tiêu Sơ Âm nhìn cửa trống rỗng, vừa rồi người còn vây ba vòng trong ba vòng ngoài xem náo nhiệt, bây giờ một người cũng không còn. May mà nàng biết một chút karate, còn có Cẩm Thái giúp đỡ, nếu không người hôm nay bị hủy dung nhan là nàng rồi.

Vũ Văn Tư Dạ và Trương Tôn Tông Lam đi chưa đến cửa thư phòng thì thấy tiểu nha hoàn hốt hoảng chạy đến bẩm báo: “Vương gia... không... không hay rồi... Vương phi đã thương Tam phu nhân.”

Cặp mắt nguy hiểm tựa lang sói của hắn nheo lại, mới cho nàng chút không gian hoạt động mà nàng đã mượn lông gà làm lệnh tiễn, lại còn dám làm người khác bị thương.

“Tam phu nhân làm vương phi bị oan, bị thương cũng đáng.” Trương Tôn Tông Lam cười yếu mị.

Vũ Văn Tư Dạ cúi đầu trầm tư một lát, xoay người đi về phía Mẫu Đan viên: “Tông Lam, người đến thư phòng chờ bẩm vương, bẩm vương đi một lát sẽ trở lại.”

Trương Tôn Tông Lam cười nói: “Được.”

Cửa Mẫu Đan Viên một mớ lộn xộn, sau khi đại phu băng bó vết thương cho Tam phu nhân cũng không rời khỏi, hạ nhân theo lời phân phó của Tiêu Sơ Âm mang đến một chiếc ghế tựa để Tam phu nhân nằm xuống.

Không biết từ lúc nào, trong Mẫu Đan Viên, Phúc tấn và mấy tiểu thiếp đã đến đây. Vài người còn đồng tình với Tam phu nhân nằm ở ghế tựa, nhỏ giọng an ủi nàng.

Phúc tấn ngồi ở ghế giữa, thỉnh thoảng liếc nhìn Tiêu Sơ Âm. Về mặt bà rất bình thản, cúi đầu thưởng thức trà, không nói lời nào.

“Nô tỳ tham kiến Vương gia.”

Vũ Văn Tư Dạ ngẩng đầu, thấy Phúc tấn cũng ở đây, tiến lên nâng đỡ Phúc tấn, ngạc nhiên nói: “Ngạch nương, sao người không ở hậu viện nghỉ ngơi, đến đây làm gì?”

Trước kia Phúc tấn tuyệt đối không thêm đến viện của Tiêu Sơ Âm. Theo lời của bà mà nói, một đứa con dâu không biết lễ nghĩa, cho dù là chánh phi cũng không bằng một tiểu thiếp hiểu biết làm người ta yêu thích.

“Ta đã nhiều ngày không có việc gì, nghe nha hoàn nói trong Mẫu Đan viên đang rất náo nhiệt, nhân tiện đến nhìn một cái, quả nhiên là rất náo nhiệt.”

Tiêu Sơ Âm áy náy nói: “Đề Phúc tấn phải lo lắng.”

Trong đám người, không biết là ai nghe được lời của Tiêu Sơ Âm, phát ra một tiếng khịt mũi cười khẩy.

Sắc mặt của Vũ Văn Tư Dạ cũng không mấy hòa hoãn, ánh mắt dừng trên nửa khuôn mặt quần đầy vải của Tổng Y Y đang ngắt xiêu, hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Bẩm Vương gia, sau khi ngài rời đi, Vương phi sai người đưa Tam phu nhân trở về. Không biết thế nào mà Tam phu nhân lại cầm kéo nhào về phía Vương phi, nô tỳ....Trong lúc Vương phi né tránh Tam phu nhân....Không biết tại sao kéo trong tay Tam phu nhân lại tự rạch lên mặt mình” Cẩm Thái quý dưới đất, nói rõ từng câu theo lời Tiêu Sơ Âm giao phó.

“Khi nào câu hỏi của Vương gia đã tới phiên một nha hoàn đáp lời rồi hả?” Trong đám người, vẻ mặt đầy ý cười của Đại phu nhân đang cúi mặt cười nói với Ngũ phu nhân bên cạnh.

“Nha hoàn của bản phi, khi nào lại đến phiên một tiểu thiếp dạy dỗ?” Ánh mắt Tiêu Sơ Âm quét qua, Đại phu nhân né tránh ánh mắt của nàng, chột dạ cúi đầu.

Vũ Văn Tư Dạ nhìn Tiêu Sơ Âm, gật đầu: “Nếu Tam phu nhân đã bắt kính trước, đợi thương thế của nàng lành lại, gọi Tổng Thị Lang đến đưa muội muội hẳn về đi.”

Hắn nói xong cúi đầu nói với Phúc tấn: “Ngạch nương, con có hẹn với Trùng Tôn công tử bàn chuyện, người cũng đi nghỉ sớm đi.”

“Đi thôi.”

Vài tiểu thiếp thấy Vũ Văn Tư Dạ rời đi lại cảm thấy sốt ruột, không còn Thẩm trắc phi bày mưu tính kế quả nhiên là không được. Thái độ của Vương gia đối với Vương phi thật sự đã thay đổi rất nhiều, nếu là trước kia, chắc chắn sẽ trừng phạt Vương phi mới đúng.

“Vương gia xin dừng bước.” Tiêu Sơ Âm thản nhiên đứng lên, gọi bóng lưng Vũ Văn Tư Dạ dừng lại.

Nàng còn chuyện gì nữa? Vũ Văn Tư Dạ dừng bước, xoay người nhìn nàng.

“Vương gia.” Tiêu Sơ Âm nhún người, thái độ cung kính. Sau đó đứng thẳng người, đảo mắt một vòng nhìn mọi người có mặt ở đây, người trong Vương phủ hầu hết đều đã tập trung đông đủ, tại nơi này...

Nàng dịu dàng mỉm cười, đầu tiên là bái phúc tấn. Sau đó liếc nhìn bọn tiểu thiếp rồi chậm rãi mở miệng: “Từ khi thiếp được gả vào Vương phủ, nên cùng các muội muội cùng hầu hạ Vương gia, phụng dưỡng phúc tấn. Thiếp buồn bực, không để ý nhiều đến việc đó, khiến mọi người gặp không ít phiền phức. Quy tắc trong vương phủ rất nhiều, mà thiếp lại là một người không quá giữ quy củ...Hành vi hôm nay của Tam phu nhân, thiếp cũng cần phải tự kiểm điểm...”

Vũ Văn Tư Dạ thản nhiên liếc nhìn nàng, nàng học được những lời nói dễ nghe này từ lúc nào vậy...

“Thiếp nên tự kiểm điểm, không nên đố kỵ Tam phu nhân xinh đẹp, không nên lợi dụng Tam phu nhân mà hủy dung mạo của nàng ấy.” Tiêu Sơ Âm nói xong, mỉm cười nhìn phản ứng của mọi người.

Phúc tấn sóng nước chẳng xao, tiếp tục uống trà, giống như những lời Tiêu Sơ Âm vừa nói bà cũng chưa hề nghe thấy.

Đại phu nhân khần trương xiết chặt tay, cứ tưởng rằng cơ hội lần này đã lãng phí vô ích, thật không ngờ Tiêu Sơ Âm lại chủ động dội nước bẩn lên người mình, cái này thì không thể trách nàng rồi...

Cẩm Thái cuồng cuồng, hai mắt rung rung, giọng nói khàn khàn: “Vương phi...”

Vũ Văn Tư Dạ nghe nàng nói, khuôn mặt lạnh nhạt có hơi kinh ngạc, nàng có biết những lời vừa rồi sẽ mang đến cho nàng bao nhiêu rắc rối hay không.

“Thiếp đố kỵ Tam phu nhân đoạt đêm tân hôn của thiếp, mặc dù trước đó Tam phu nhân nói oan cho thiếp, nhưng thật sự thì thiếp còn có ý đồ khác, lợi dụng cảm xúc của Tam phu nhân để hủy dung nhan của nàng ta. Như vậy nàng ta sẽ không thể ở Vương phủ được nữa, thiếp làm vậy thật sự là không hợp với bổn phận của một thê tử, thiếp thần biết sai rồi...” Nói xong, Tiêu Sơ Âm cảm thấy vô cùng háo hức.

Thấy Vũ Văn Tư Dạ nhíu mày không vừa lòng, nàng mới nói khẽ: “Vương gia, thiếp phạm vào một trong bảy điều, ghen tỵ, vì danh dự của Vương phủ, thiếp xin Vương gia bỏ thiếp đi.” Nàng ngẩng đầu, hai mắt nhìn thẳng vào Vũ Văn Tư Dạ, trong mắt lộ rõ sự cương quyết không che giấu. Để ra khỏi Vương phủ, nàng có thể bỏ qua cái gọi là thanh danh.

Mọi người đều hít một ngụm khí lạnh, ngay cả Phúc tấn đang uống trà cũng lạnh nhạt nhìn nàng.

Chương 82: Hủy dung nhan, khinh người quá đáng!

Tiêu Sơ Âm lạnh nhạt đứng trong sân, mọi người đều ném cho nàng những ánh mắt bất ngờ. Lòng nàng sáng tỏ, lúc trước nàng không ngừng dấy dục phải gả vào Vương phủ, bây giờ lại chủ động xin thôi, thật sự là làm người ta nghĩ không ra.

Vũ Văn Tư Dạ nếu không giỏi kiềm chế cảm xúc thì lúc này cũng đã giận đến phát run rồi. Nàng lập đi lập lại cái trò này, lần trước thì ầm ĩ với Thái Tử, bây giờ lại nổi sóng ở hậu viện, làm hấn mất hết cả thể diện.

Hắn nhìn chằm chằm Tiêu Sơ Âm như muốn nhìn thấu con người nàng. Nhưng nàng vẫn bình tĩnh đứng trong sân, thản nhiên mỉm cười. Thậm chí lúc ánh mắt rơi trên người hắn, không hề có chút lấy lòng cầu xin, trái lại là vẻ kiên định không thể hoài nghi.

“Vương phi dám có can đảm thừa nhận sai lầm của bản thân, hành sự quang minh lỗi lạc. Theo ta thấy, công tội bù trừ, cũng không đến mức nghiêm trọng như vậy.” Phúc tấn nhấp một ngụm trà, đưa tách trà cho nha hoàn, ôn hòa cười nói.

Tiêu Sơ Âm không nhìn Phúc tấn, Phúc tấn là người nhìn thấu tâm tư con người, bất kì hành động gì của nàng bà đều rõ ràng cả. Lúc này nàng đang muốn đánh cược với tâm tư của Vũ Văn Tư Dạ, nàng làm bề mặt của hắn trước công chúng, tốt nhất là trong con giận dữ hấn cứ bỏ nàng đi.

“Đúng vậy, Vương phi, chuyện không nghiêm trọng như vậy đâu, mặt của Tam phu nhân sau này dường lại là được rồi...” Đại phu nhân vốn vả phụ họa theo Phúc Tấn, nói xong liền dừng lại nhìn Vương gia đi về phía Tiêu Sơ Âm.

Vũ Văn Tư Dạ bước đến gần Tiêu Sơ Âm, khí thế áp đảo của hắn khiến nàng bất giác lui về phía sau, nàng siết chặt tay, ngửa cằm bắt mình phải nhìn thẳng vào hắn.

Đột nhiên hấn cười khẩy, tà mị lại tàn khốc, khiến nàng cũng cảm thấy trong lòng nguội lạnh. Theo bản năng muốn chạy trốn, nhưng không kịp.

Hắn đưa tay giữ chặt cổ trắng mịn của nàng, nụ cười trầm thấp mà lạnh lùng làm đóng băng cả khí xuân ấm áp: “Làm gì có chuyện dễ dàng như vậy, Vương phi hủy dung nhan tiêu thiếp của bốn vương...” Hắn cười u ám, cảm giác lạnh lẽo lan tràn vô tận: “Người đâu, hủy đi nửa khuôn mặt của Vương phi cho bốn vương.”

Cổ bị siết đau đớn, nàng nghiêng đầu hung hăng trừng lại hấn, ánh mắt như dao găm sắc bén khiến cho ngũ quan thâm thúy của hấn hoàn toàn thay đổi: “Người đừng có khinh người quá đáng.”

“Bốn Vương chính là khinh người quá đáng.” Hắn vậy mà lại tranh thắng thua với nàng: “Người muốn rời khỏi Vương phủ, bốn vương càng không cho người được như ý. Cả đời người vĩnh viễn chỉ có thể bị nhốt trong Vương phủ này.”

Tiêu Sơ Âm đột nhiên nở nụ cười, nụ cười lạnh lẽo. Nàng vừa cười vừa rơi nước mắt: “Người đang giận dữ sao... ha ha... Hay là người thích ta rồi, lại không dám thừa nhận, chỉ có thể dùng cách trơ trên này để cầm tù ta? Vương gia, ta hỏi người đó... Sao người không trả lời?”

Mọi người thấy trong lòng chua xót, Vương phi trước kia mặc dù điều ngoa ngang ngược, nhưng thời gian này từ trên xuống dưới trong vương phủ đều thay đổi cách nhìn đối với nàng. Tuy rằng nàng không khéo hiểu lòng người, cũng không đủ dằn dặt đại lượng như Thẩm trắc phi, nhưng thật ra vương phủ đã âm thầm chấp nhận sự tồn tại của nàng, chấp nhận nàng là chánh phi. Bọn họ không hiểu, vì sao thái độ của vương gia lúc nào cũng lạnh nhạt xa cách với vương phi như vậy...

“Dạ nhi...” Phúc tấn do dự lên tiếng.

Năm ngón tay nắm cổ nàng đột nhiên siết chặt. Bởi vì câu nói yêu thích của nàng mà không dám thừa nhận. Nơi sâu thẳm trong lòng hấn vẫn luôn không dám vạch trần bỗng nhiên sáng tỏ, lại vì vậy mà càng âm u lạnh lẽo. Lúc nàng trăm phượng nghìn kờ muốn rời khỏi Vương phủ hấn lại thích nàng? Làm sao có thể.

“Xem ra ngoại trừ việc làm cho người ta chán ghét ra, người cũng là một loại tự mình đa tình. Người đâu, dẫn nàng ta đi, nhớ kỹ, nàng ta hủy nửa gương mặt của người khác thì hủy nửa khuôn mặt của nàng ta cho bốn vương.” Hắn nắm cần cổ của nàng đẩy ra, ném tay áo không hề liếc nhìn những người đây rồi đi.

Tiêu Sơ Âm lao vào không đứng vững té ngã trên đất. Hai mắt ứa lệ, cổ chột ho khan không ngừng. Vũ Văn Tư Dạ cái tên khôn kiếp này. Quả thật là tên khôn kiếp nhất trong những tên khôn kiếp.

“Vương phi nương nương...” Cẩm Thái vội vã xông lên đỡ nàng dậy.

Vũ Văn Tư Dạ đi rồi, Phúc tấn cũng lác đầu rồi đi. Chỉ còn lại mấy tiểu thiếp đứng che miệng, nụ cười đắc ý đều đã không thể che giấu được nữa.

“Vương gia thật nhẫn tâm... Khuôn mặt xinh đẹp như vậy, bị hủy đi chẳng phải là rất đáng tiếc sao.” Đại phu nhân nghiêng người tiếc hận nói.

“Vương phi cũng thật là... Thế này thì về sau phải làm sao bây giờ...” Ngũ phu nhân đồng cảm nhìn nàng.

“Trời ơi, sau này Vương phi chẳng phải là trở thành Vô Diệm vương phi sao, sau này mặt mũi của Vương phủ biết đặt ở đâu đây. Ai...” Lư phi nhân dùng khăn gắm che miệng, nụ cười trên mặt không thể kìm nén.

Cầm Thái roi nước mắt, lại không dám trực tiếp chống đối với mấy vị thê thiếp, lau nước mắt vì chủ tử nhà mình.

Tiêu Sơ Âm hít sâu một hơi, vỗ vỗ tay đứng lên, huy dung nhan của nàng, thật đúng là suy nghĩ kém cỏi, hấn dám sao. Ngoảnh lại thấy Cầm Thái bị mấy tiểu thiếp ức hiếp mà nước mắt chảy dài, nàng âm thầm liếc mắt xem thường, đột nhiên xoay về đám người cười nói: “Dù sao thì bản phi cũng bị hủy dung, không bằng rạch nát thêm vài khuôn mặt đáng ghét nữa, hấn là rất thoải mái.”

Mấy tiểu thiếp đang cười bỗng nhiên cứng đờ, hoa dung thất sắc.

Trong thư phòng Vương phủ.

Trưởng Tôn Tông Lam nghiêng người tựa vào ghế, trên bàn cờ trước mặt hai quân cờ đen trắng đang chém giết kịch liệt. Hấn nhẹ buông tay, “bộp” đặt một quân cờ đen xuống bàn cờ, phá hỏng bố cục hoàn mỹ lúc đầu, hấn nghiêng đầu cười: “Ai cha, hỏng rồi.”

Vũ Văn Tư Dạ dọc đường đi về thư phòng làm hạ nhân tránh không kịp, ai cũng nhìn ra được, hôm nay tâm tình của Vương gia không tốt. Chi kém cả người tòa ra hắc khí, âm trầm muốn lấy mạng người ta.

“Ngươi xử trí nàng thế nào?” Trưởng Tôn Tông Lam thấy hấn đi vào, con cờ trong tay lần nữa đặt xuống, cười hỏi.

“Tông Lam, ngươi quan tâm hơi quá rồi đó.” Hấn uống một ngụm trà, tâm trạng ổn định hơn một chút.

“Ngươi hạ sát nàng trong đêm tân hôn, nàng hận ngươi muốn rời khỏi Vương phủ cũng đúng thôi. Đổi lại lập trường mà suy nghĩ, nếu như nàng không phải nữ nhi của Tiêu Viễn, ngươi thật sự sẽ không thích nàng sao?” Hấn chống cằm, cười như không cười.

Hấn chần chừ, nếu như Tiêu Sơ Âm là nữ tử bình thường, nụ cười nàng đẹp như ánh mặt trời, tác phong ần ần tiến lùi có mức độ, nàng ngang ngược lại quật cường. Đây là lời khen ngợi từ đáy lòng hấn. Nhưng nàng lại là nữ nhi của kẻ thù, là viên thuốc nổ Tiêu Viễn chôn bên cạnh hấn.

“Bỏn...ta...không biết.” Quân cờ đặt xuống bàn, lấp đi lời nói trầm thấp của Vũ Văn Tư Dạ.

Trưởng Tôn Tông Lam cười bỏ quân cờ vào hộp, rõ ràng là quan tâm, lại che đậy cảm xúc của chính mình. Tư Dạ, ngươi vốn đã bại lộ khuyết điểm lớn nhất của mình rồi...

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thư!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Dễ dàng trở mặt cũng là năng lực

Tiêu Sơ Âm bị nhốt trong một căn phòng được bố trí đặc biệt, đây là nơi bắt nhốt bọn nha hoàn nô dịch phạm sai lầm. Ngọn lửa màu lam bay phát phọt trên lò lửa. Thân phận Vương phi đặc biệt, hình phạt trong phòng không ai dám động thủ.

Hai tay Tiêu Sơ Âm bị trói, cúi đầu đứng giữa phòng, không có động tĩnh gì.

“Gia.” Ngoài cửa truyền đến giọng nói hành lễ của thị vệ: “Người ở bên trong.”

Vũ Văn Tư Dạ gạt đầu, bước vào phòng. So với ánh mặt trời long lanh bên ngoài có sự khác biệt rất lớn. Vừa mới bước vào căn phòng u tối đã cảm nhận được một cỗ lạnh lẽo, bó đuốc trên tường đang cháy hừng hực, không hề có chút ấm áp nào.

Cuối hành lang là chỗ giam giữ Tiêu Sơ Âm. Vũ Văn Tư Dạ cho thị vệ lui ra, đi tới phía trước, cách cự ly một người nhìn kỹ nàng.

Chóp mũi nhỏ nhắn, đôi môi đầy đặn có chút tái nhợt. Cổ tay gầy mảnh bị buộc bởi một nút thắt lớn, mặc dù đôi chân chưa từng cách mặt đất, nhưng tư thế này cũng khiến cho người ta mệt mỏi. Nếu bị trói lâu quá, hai tay có thể sẽ gặp nguy hiểm.

Nàng cúi đầu, không hề ý thức được phía trước có người. Cúi đầu yên tĩnh đứng dưới ánh sáng u ám trong phòng, chẳng hề sợ hãi.

Vũ Văn Tư Dạ nhíu mày, vươn tay chụp bả vai nàng.

Nàng vẫn cúi đầu, yên tĩnh không giống như người sắp phải bị hủy dung.

“Tiêu Sơ Âm” Hần thấp giọng gọi nàng.

“Hum...hum...” Tiếng hít thở khe khẽ mang theo vẻ buồn ngủ trong phòng giam vang lên.

Tay Vũ Văn Tư Dạ đang vươn ra lúng túng dừng trên vai nàng. Nàng lại ngủ trong phòng này. Khóe miệng bắt gặp giật giật vài cái, hẳn chìa tay định lay tỉnh nàng.

Trong phòng hình phạt u tối, ngoại trừ bó đuốc trên vách tường chiếu ra ánh sáng vàng ảm, những tia sáng ngoài cửa sổ chiếu hắt vào ánh sáng nhàn nhạt, lẳng lẳng rơi trên nửa khuôn mặt trắng mịn của Tiêu Sơ Âm.

Tay Vũ Văn Tư Dạ dừng lại, nàng cời bỏ móng vuốt phòng bị, lẳng lẳng đứng trước mặt hắn. Không mang theo bất kì sự tàn bạo nào trên khuôn mặt điềm nhiên ấy, hơi thở đều mang theo hương vị hồn nhiên trong sáng. Sự kiên cường thường ngày của nàng, sự gần gũi của nàng, cái ngông nghênh của nàng, cả vẻ âm thầm chịu đựng cũng chìm theo đôi mắt đang khép lại. Khiến hắn cảm thấy trống ngực đang dồn dập...

Ngón tay khẽ run, dừng trên làn da nhẵn bóng như trân châu, đầu ngón tay chợt nóng lên, như có dòng điện lan ra toàn thân. Hắn có chút hoảng hốt, đầu ngón tay lưu luyến lướt trên mặt nàng.

Tiêu Sơ Âm không an phận cọ cọ khuôn mặt, ban nãy mặt nàng có cảm giác rất kỳ quái, ngứa ngứa mà rất thoải mái, cảm xúc ảm áp khiến nàng không kìm được muốn dựa gần thêm chút nữa. Rất giống...rất giống lúc nhỏ mẹ hay vuốt mặt nàng, nói với nàng mẹ phải đi xa, phải rất lâu, rất lâu nữa mới có thể trở về...

Nhưng mẹ không hề quay về, mẹ chưa bao giờ nói dối nàng như cái danh kẻ nói dối mẹ mang trên người. Làm cho mộng đẹp từ năm ba tuổi của nàng đã sụp đổ vào năm sáu tuổi. Những đứa con của chủ đều chê cười nàng, nói nàng không có mẹ, là ba nhặt được.

“Mẹ.” Nàng sốt ruột muốn bắt lấy hơi ấm đang mất đi, bật kêu thành tiếng. Vươn tay ra bắt lấy, nhưng vì hai tay không thể động đậy, bỗng chốc tỉnh lại.

Vũ Văn Tư Dạ thấy nàng trong lúc ngủ mơ nôn nóng thốt ra tiếng, thu tay lùi về phía sau, tầm mắt dừng ở nơi khác.

“Vương gia.” Tiêu Sơ Âm bừng tỉnh trong cơn ác mộng, thờ hồn hèn nhìn thấy Vũ Văn Tư Dạ đứng trước mặt, loại cảm giác thất vọng thoáng qua trong giây lát. Nàng vừa mơ thấy mẹ, cho dù là ở kiếp trước, mẹ cũng rất ít khi đi vào giấc mơ của nàng. Kí ức thuở nhỏ quá mơ hồ, nàng chỉ chạm vào một mảnh hỗn độn. Hôm nay nằm mơ thấy mẹ rõ ràng như vậy lại ở trong căn phòng đen tối này.

“Ngươi gặp ác mộng sao?” Đầu ngón tay của hắn còn giữ lại hơi ấm của nàng.

“Ừ. Mơ thấy người đã rất lâu không gặp rồi.” Nàng thờ hồn hèn, nghĩ đến cảm giác ảm áp trên khuôn mặt ban nãy, ánh mắt xẹt qua Vũ Văn Tư Dạ. Nàng cười bất đắc dĩ, nàng đang nghĩ cái gì chứ, Vũ Văn Tư Dạ tới hủy dung nàng, nàng lại cho rằng đó là hắn, xem ra gần đây nàng suy nghĩ quá nhiều rồi.

Hắn đưa tay cời nút buộc đang trói tay nàng. Lúc buộc cổ tay có hơi chặt nên đã xuất hiện vài vết hằn lờ mờ.

“Ngươi thả ta ra, lúc bị hủy dung ta sẽ chạy, đó là phản ứng theo bản năng của cơ thể, không phải ta muốn phản kháng. Ngươi cứ trói lại đi, vạn nhất ta làm ngươi bị thương, tội lại tăng thêm một bậc, ta chịu không nổi đâu.” Tiêu Sơ Âm nhắc nhở hắn.

Khóe miệng Vũ Văn Tư Dạ cong lên, sau khi cời nút buộc cho nàng lại khôi phục vẻ lạnh nhạt thường ngày, nói: “Trừng phạt vài tiểu thiếp di nương, ngươi đã nghĩ ngươi là nữ hiệp, muốn đá thương bốn vương, ngươi đợi kiếp sau xem có khả năng đó hay không.”

Ặc, Đầu nàng hơi chậm chạp, nghe giọng điệu của hắn hình như không có tức giận? Không phải hắn tức đến đầu bốc khói mới đi sao? Sao bây giờ cứ như là quan hệ với nàng tốt lắm vậy.

“Hi...” Xoa cọ tay bầm tím, nàng cúi đầu ngắm vẻ mặt của hắn: “Vương gia, ngươi còn trở mặt nhanh hơn cả bọn nữ nhân, một khắc trước còn tối sầm mặt muốn đánh muốn giết ta, bây giờ lại thả ta, bộ dạng tốt lành. Ngươi đừng như vậy, chúng ta đều là người trưởng thành, nói trắng ra đi, tóm lại là ngươi muốn thế nào?”

Hắn nhìn xuống xúc động muốn bóp chết nàng, nữ nhân này thật đúng là không biết suy xét, hắn gay gắt với nàng, nàng lên án hắn, hắn đối tốt với nàng một chút nàng lại nghi ngờ động cơ của hắn.

Nghĩ đến câu nói của Trường Tôn Tông Lam: “Vương phi giống như đã biến thành người khác...” Hắn ném dây thừng qua một bên, nói: “Mấy ngày nữa là xuân chấp tiết, ngày sinh của Tiêu Thực phi, bốn vương không muốn mang theo nữ nhân bị hủy dung tiến cung đâu.”

Tiêu Sơ Âm vuốt cằm gât đầu: “Ừm, lý do này không tệ, nhưng tiếc là vẫn có chút gượng ép.”

Nàng gần tay đá chân hoạt động thân thể trước mặt hắn, nghiêng đầu hỏi: “Vương gia, vì sao ngươi không chịu bỏ ta?”

Vũ Văn Tư Dạ cố gắng không xoay đầu rời đi mà kiên nhẫn hỏi ngược lại: “Bốn vương là Thân vương, bỏ vợ là việc phải được Ngự sử thẩm tra, ngươi nói xem, vì sao bốn vương phải bỏ ngươi?”

“A” Nàng bừng tỉnh đại ngộ, tự vỗ đầu mình, sao nàng lại không nghĩ tới chứ.

“Thân vương hoàng tộc, việc bỏ vợ phải được Ngự sử thượng thư thẩm duyệt, nếu Vương gia bỏ ta, cứ một truyền mười, mười truyền một trăm. Mọi người đều biết người bỏ ta, vậy thì đúng là khó làm, nếu vừa phải giữ lại thanh danh của người, vừa muốn hành hạ ta, khó trách đem tâm hôn người đã hạ độc thủ với ta. Muốn như vậy, người cũng có chút bất đắc dĩ...” Nàng cố ý đứng ở góc độ của hắn mà suy nghĩ.

“Giữ danh tiếng cho bản vương?” Hắn không hiểu, nữ nhân này rốt cuộc là đang nói cái gì, bất quá hắn chỉ tìm một lý do nàng không hiểu lấy lệ. Vì sao nàng còn có bộ dạng bùng tình đại ngộ như vậy?

“Đúng rồi.” Tiêu Sơ Âm có chút phiền não: “Nếu người bỏ ta, như vậy toàn bộ triều đình đều sẽ biết năng lực của người không hề có, chẳng phải đều sẽ chê cười người hay sao, thật là khó làm.”

Năng lực? Khuôn mặt Vũ Văn Tư Dạ đầy vạch đen... Nàng đang nói về phương diện năng lực của hắn sao...

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thư!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Tình nhân nói yêu, người trong đồng đạo

Trong Vương phủ gần đây rất náo nhiệt, đặc biệt là trong Mẫu Đan viên, không nói đến lần trước Vương gia không trừng phạt Vương phi. Từ phòng hình phạt trở về khuôn mặt vẫn luôn xám xịt, cứ như ai đó làm rách lòng hắn vậy. Nghe nói Trương Tôn công tử phong lưu tiêu sái còn bị Vương gia rất cẩn thận hỏi về những vấn đề máu chốt của nữ nhân.

Tóm lại, Vương phi rất thoải mái, Vương gia rất phiền não.

“Vương tẩu, đệ nghe nói tẩu không biết gì cả, qua vài ngày nữa là tới xuân chấp tiết rồi, tẩu định làm sao đây? Dùng cái này sao?” Vũ Văn Triệt ghét bỏ xách lên một cục rối rắm, căn bản là không nhìn ra đang theo cái gì.

“Tình nhân, người đừng gọi ta là Vương tẩu, ta với Vương huynh của người ngoại trừ danh nghĩa vợ chồng bên ngoài, một chút quan hệ cũng không có. Hơn nữa, rất nhanh ta sẽ nghĩ cách để ly hôn với hắn!” Tiêu Sơ Âm phủ phục trên trang giấy trắng trên bàn, không biết về cái gì trên đó, giọng nói với Vũ Văn Triệt chán ghét như đối với tấm vải vậy.

“Tẩu nói là hòa ly.” Vũ Văn Triệt dạo quanh căn phòng, nhìn đông nhìn tây, “Đệ nghe nói vài lần tẩu tìm Vương huynh hòa ly đều không thành công, tẩu còn chưa từ bỏ sao?”

“Từ bỏ? Không thành công ta sẽ không từ bỏ, cả cuộc đời phải bị nhốt trong một tiểu viện nhỏ bé, cùng một đám nữ nhân hầu hạ một chồng, nhìn sắc mặt của người khác mà sống. Cuộc sống như vậy nhất định là muốn lấy mạng của ta!” Đối mặt với Vũ Văn Triệt khiếm tốn hòa nhã, nàng không muốn lừa gạt hắn, cũng không muốn có rào cản với hắn. Suy nghĩ của hắn thuần khiết như tờ giấy trắng trong tay nàng, cả đời đều được phụ hoàng và vương huynh che chở. Nếu có thể, nàng không muốn hắn biến thành người giống Vũ Văn Tư Dạ.

“Nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện rất bình thường, thân vương thê thiếp thành đàn cang là chuyện bình thường. Nữ nhân trong phủ Vương huynh tính ra vẫn còn ít, tẩu không thấy đám nữ nhân trong hậu cung của phụ hoàng mới gọi là nhức đầu.” Hắn rút một quyển sách trước mặt, nằm xuống ghế mây gần cửa sổ phơi nắng.

“Cho nên mới nói, nếu yêu thích một người sẽ vì nàng mà buông bỏ hết những thứ khác, thật lòng thật dạ yêu nàng. Nếu như ngoài miệng nói yêu, nhưng vẫn cười vợ nạp thiếp vô kể. Người như vậy là không thật lòng. Yêu, vốn là một đối một, như vậy mới công bằng với cả hai.” Nàng hạ xuống nét bút thứ nhất, chăm chú cẩn thận.

“Ồ, nữ nhân, suy nghĩ của tẩu thật là thú vị, tẩu nói đệ biết, thế nào mới là thật sự yêu một người?” Lời nói của Tiêu Sơ Âm khơi gợi hứng thú của hắn, hắn nghiêng người tay chống đầu hỏi nàng.

Tiêu Sơ Âm đặt bút xuống, di chuyển ghế đến ngồi trước mặt hắn. Nghiêm túc nhìn hắn, sau đó nói: “Yêu một người, là muốn yêu đến cuối cuộc đời, nếm đủ ngọt bùi cay đắng trong tình yêu, không cần người chiều chuộng nàng, che chở nàng, chỉ cần người để nàng cảm thấy lúc bơ vơ không nơi nương tựa người sẽ cho nàng một cái ôm ấm áp. Không cần người dùng kim ngân châu báu để mua vui cho nàng, chỉ cần lúc mặt trời mọc, khi người mở mắt nghĩ đến nàng, người liền cảm thấy thế giới này thật tươi đẹp, một nụ cười, một câu oán trách của nàng đều làm người cảm thấy nàng là người đáng yêu nhất trên thế giới này. Yêu nàng, thì sẽ đối xử công bằng với nàng.”

Wũ Văn Triệt nghe xong chớp chớp mắt, hắn chống đầu hỏi nàng: “Tẩu cảm thấy bơ vơ không nơi nương tựa sao?”

Tiêu Sơ Âm cười một tiếng, đứng dậy. Khoảng thời gian khó chịu nhất nàng cũng đã trải qua, Vũ Văn Tư Dạ dùng đủ kiểu đối đãi, nàng cũng đã trải qua. Không còn điều gì có thể đập nát ý chí kiên cường của nàng. Nàng muốn sống, nàng sẽ nỗ lực sống đến cuối cuộc đời.

Cổ tay nóng lên, nàng kinh ngạc xoay người, lại va vào lồng ngực không mấy dày rộng. Giọng nói thuần khiết của Vũ Văn Triệt vang trên đỉnh đầu: “Nếu tẩu thấy khó chịu thì cứ nói với đệ, đệ sẽ giúp tẩu.”

Lòng ngực của hắn thật ấm áp, cách một lớp xiêm y nàng cũng cảm nhận được nhiệt huyết của thiếu niên này. Tình cảm của hắn thuần khiết không chút tạp niệm, nếu ở kiếp trước, nàng sẽ vì sự chân thành của hắn mà nhiệt tình đáp trả. Nhưng bây giờ, nàng không thể để bất kì ai làm xáo trộn ý chí của nàng, cho nên...

Tiêu Sơ Âm trở tay ôm lấy hắn, dùng giọng điệu chân thành nói với hắn: “Tình nhân, nếu có một ngày ngươi trở thành cửu ngũ chí tôn, thống trị thiên hạ, ngươi nhất định phải làm cho người ngươi yêu hạnh phúc.”

Vũ Văn Triệt thân thiết cọ cọ đầu nàng, ngửi mùi thơm trên tóc nàng, đáp ứng: “Được.”

“Tốt lắm.” Nàng thở phào một hơi, đẩy hắn ra. Nắm lấy đôi tay hắn cười nói: “Hi vọng ngươi có thể là một nam nhân tốt.”

Vũ Văn Triệt gạt đầu, đôi mắt lóe lên ánh sáng óng ánh, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Tiêu Sơ Âm đã quay trở về bên cạnh bàn, cầm bút tiếp tục vẽ tranh.

Vũ Văn Triệt đứng nhìn nàng một hồi, thấy nàng vẽ hết sức chăm chú không đành lòng quấy rầy nàng, vậy tay để nha hoàn lát nữa báo với nàng một tiếng, hắn nhấc chân rời đi. Ra khỏi Mẫu Đan viên, hắn ngẩng đầu nhìn những áng mây trôi vô định trên bầu trời, đi về phía thư phòng của Vũ Văn Tư Dạ.

“Cầm Thái, lần trước ta bảo em đi mời thầy, em có mời được chưa?” Ngày ấy nói về ngày sinh nhật của Tiêu Thục phi với Cầm Thái, nàng đã báo nha hoàn đi mời một thầy thợ mộc đến.

“Vương phi nương nương, Lỗ sư phụ đang ở phía sau Thiên Điện đợi ngài triệu kiến.” Cầm Thái nhu thuận đáp lời.

“Ừ, em đi dẫn hắn đến phía trước gặp ta, không, ta đi gặp hắn.” Nàng nhìn bản vẽ trong tay một lát, nhìn trái nhìn phải, lại kiểm tra kỹ một lần, không thấy có thiếu sót gì mới cầm bản vẽ vội vàng đi về phía Thiên Điện.

Ngoài ý muốn của Tiêu Sơ Âm là, thầy Cầm Thái tìm về lại là một nữ nhân. Nàng vô cùng kinh ngạc khi nhìn thấy ngũ quan sang sảng và đôi tay thô ráp của nữ nhân này. Lần nữa xác định lại đây chính là thầy khéo tay mà nàng muốn tìm.

“Dân phụ tham kiến Vương phi.” Nữ nhân cười chất phác, hành lễ với Tiêu Sơ Âm.

“Bà là thợ mộc sao?” Nàng hoài nghi năng lực của bà, nếu như làm hỏng món đồ này thì coi như xong.

“Phải.” Người đàn bà vô cùng tự tin.

Nàng đưa bản vẽ trong tay cho bà ta, tiếp tục hỏi: “Thứ này có làm được không?”

Không ngờ người đàn bà kia nhìn thấy bản vẽ trong tay nàng, hai mắt tỏa sáng, đưa tay đoạt lấy, cả kính ngữ cũng quên mất, kinh ngạc hỏi: “Cô làm sao có được bức tranh này? Ai nói cho cô?”

Đôi mắt Tiêu Sơ Âm nhú lại, nhìn vẻ mặt hưng phấn khó kiềm chế được của bà ta. Hai tay bắt đầu hơi run rẩy, giống như bà ta vừa tìm được người đồng đạo!

Trong lúc Vương phủ đang yên bình, Tiêu Sơ Âm đang lên kế hoạch của mình thì trong Trúc Cư Các của Phủ Thừa Tướng, bóng dáng áo trắng thuần thực độ ra một chén thuốc đen như mực, để Dược Đồng đích thân đưa cho Tiêu Diệu. Hắn lại đưa ra một chiếc bình có hình dáng cổ xưa, thì thào: “Sư phụ, đồ nhi đã tìm được người sư phụ muốn tìm, nhưng độc trong cơ thể nàng, nếu như đồ nhi không ra tay, đã nhiều ngày như vậy chỉ sợ là sắp bộc phát. Đồ nhi nên cứu hay không đây?”

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thư!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Vào cung suýt bị ngã

Đào mất xuân chấp tiết đã đến.

Sáng sớm Tiêu Sơ Âm đã bị Cầm Thái kéo dậy: “Vương phi, sao ngài còn chưa dậy! Mặt trời đã lên cao rồi, Thảm trắc phi đã chuẩn bị xong, ngài còn ngủ sao!”

“Trời ơi, phiền chết được, để ta ngủ thêm chút nữa.” Nàng rất vất vả mới mơ thấy soái ca đang mặc trang phục hè mát mẻ trên sàn catwalk, soái ca còn liếc mắt đưa tình với nàng đó.

Cầm Thái lấy dũng khí, dựa vào cách làm Vương phi dẫn dò nàng tới qua, tiến lên nhắm mắt đưa tay kéo chăn ra: “Vương phi, hôm nay tiến cung sẽ gặp Hoàng Thượng, ngài không muốn ly hôn với Vương gia nữa à!”

Chuông báo tự chế quả nhiên dùng tốt. Tiêu Sơ Âm như cá chép mắc cạn liền nhảy từ trên giường xuống, cầm quần áo trùng trùng vào người, động tác lạnh lẽo: “Ly hôn quan trọng, ly hôn quan trọng, Tiêu Sơ Âm đừng ngủ!”

Cầm Thái trợn mắt há hốc mồm nhìn Tiêu Sơ Âm cấp tốc mặc quần áo, vài lần há miệng đều bị nàng ngăn lại.

“Mau, đem bàn chải đánh răng với muối ra đây, nước sạch, mặt nạ. Kẹp, trám cài. OK! Xong rồi!” Ước chừng mười phút là đã làm xong những thứ bình thường cần một khoảng thời gian mới xong, Tiêu Sơ Âm thích thú nhìn mình trong gương đồng, vẫn cảm thấy là lạ ở chỗ nào đó...

“Vương phi, ngài mặc sai y phục rồi. Bộ này là Vương gia...”

“Mẹ nó!” Nàng cúi đầu nhìn, hận không thể tự cho mình hai cái tát.

Đêm qua không biết tại sao Vũ Văn Tư Dạ lại nói muốn tới Mẫu Đan viên ngủ. Nàng hao phí sức ba bò chín trâu mới đuổi hần về phòng mình ngủ. Nào ngờ hần lại sai người đưa cả quần áo tới Mẫu Đan viên, để sau này thuận tiện, thuận tiện! Thuận tiện cái cọng lông hần ấy! Nàng đã quyết đến nhường này, mà hần còn muốn bảo nàng hầu hạ hần đi ngủ!

“Vương phi... Còn có nữ trang cũng sai rồi...” Cầm Thái dè dặt, chỉ sợ nàng mất hứng rồi không đi nữa.

“Mau... mau làm lại cho ta...” Tiêu Sơ Âm mặt như màu gan heo, trên quần áo của nam nhân này có mùi nước hoa, ghê tởm chết được!

“Vâng!” Cầm Thái vội vàng đi lấy quần áo để chuẩn bị tiến cung. Lại gọi vài nha hoàn vào chải tóc cho nàng, sửa sang lại nữ trang.

Trước cửa Bình Uyên Vương phủ, cỗ kiệu đã chuẩn bị ổn thỏa, chỉ đợi Vương phi.

“Bích Lạc, đến Mẫu Đan viên mời Vương phi.” Thẩm Nhượng Vân hôm nay tâm tình đặc biệt tốt. Xuân chấp tiết trong cung là cơ hội kết thân với quan viên quý phụ. Nếu trước mặt hoàng hậu được khen ngợi, địa vị ngày sau ở Vương phủ so với Tiêu Sơ Âm thì đó chính là cách biệt một trời.

Nhưng cũng may là Tiêu Sơ Âm ham ăn biếng làm, chỉ tập trung lấy lòng Vương gia, nữ công thêu thùa đều không biết. Nếu không nàng cũng sẽ không có cơ hội theo Vương gia vào cung. Hôm nay nàng chính là thể diện của Bình Uyên Vương phủ, Tiêu Sơ Âm tốt nhất là thức thòi một chút, nếu không thì đừng trách nàng không khách khí.

“Chờ một chút.” Vũ Văn Tư Dạ lên tiếng, Bích Lạc lên nhìn thoáng qua Thẩm Trắc phi, thấp đầu quay trở lại.

“Gia...” Thẩm Nhượng Vân không hiểu, đã giờ này rồi, nếu Tiêu Sơ Âm còn không nhanh ra, làm lỡ giờ tốt để tiến cung. Nếu hoàng hậu nương nương có ấn tượng xấu với nàng thì toàn bộ mặt mũi của Bình Uyên vương phủ đều bị hao tổn.

“Tham kiến Vương phi nương nương!” Nha hoàn dọc đường đi cúi người hành lễ, Tiêu Sơ Âm đông đưa trang sức phiền phức trên đầu, xem ra cỗ nhân nói trên đầu đính hai cái cân không phải là giúp người. Lúc trước ở vương phủ không gặp người, đầu với một đám tiêu thiếp, dù sao cũng không có người quản nàng, hôm nay tiến cung, yêu cầu nghiêm túc, quần áo này, trang sức này, quả thật là muốn lấy đi nửa cái mạng của nàng.

Vũ Văn Tư Dạ xa xa thấy một bóng người tú lệ đi tới, làn váy màu sắc nhàn nhạt theo bước chân của nàng mở ra một biển hoa màu tím. Bên trên quần lụa điểm rất nhiều cánh hoa màu nhạt. Ngoài viên có thêu hoa văn màu vàng tượng trưng cho thân phận tôn quý, cổ áo khoét rộng lộ ra xương quai xanh trắng nõn nà, như ẩn như hiện, câu hồn đoạt phách. Tay áo rộng cùng màu được nàng bó lại trên cổ tay, lộ ra các đốt ngón tay hoàn mỹ.

Tiêu Sơ Âm cẩn thận không chế đôi giày dưới chân. Má ơi, đôi giày này chỉ có một điểm tựa, muốn lấy mạng của nàng sao! Thiết kế không hợp lý... Cũng may là nàng cẩn thận...

“Ahhh!” Thật sự là sợ cái gì thì cái đó sẽ đến!

Chân nàng bị lệch, cơ thể mất thăng bằng, quần áo chế tác phiền phức hạn chế hành động. Trang sức lung lay trên đầu làm nàng cảm thấy trước mắt hỗn loạn, xong rồi! Trong lòng thầm mặc niệm... Thật không dễ dàng gì mới được vào cung, kết quả là bị sái chân ở chính cửa lớn nhà mình. Lần này không trật khớp cũng gãy xương, còn tiến cung cái gì chứ!

Mất thấy mình sắp té lăn trên đất, thậm chí trong nháy mắt nàng cũng thấy được vẻ mặt kinh hoàng của Cầm Thái, thấy động tác che miệng cười trộm của Thẩm Trắc phi... Thấy Vũ Văn Tư Dạ lạnh nhạt... Ặc... người đâu?

“Sở trường của đôi mắt người là dùng để ăn cơm sao? Đường bằng phẳng như vậy mà cũng bị ngã, bốn vương thất người cũng không cần tiến cung đâu, đồ cho bốn vương bề mặt!” Bất ngờ rơi vào vòng ngực dày rộng, nàng vốn đang cảm kích, nghe xong câu nói của hần, mở trừng hai mắt, hần không độc mồm độc miệng sẽ chết sao?

“Tại sao! Bản phi muốn tiến cung đây! Muốn làm bề mặt Vương phủ đây, tốt nhất là vứt toàn bộ mặt mũi của Vương phủ đi, để người bỏ ta!” Nàng hung hăng cãi lại, nhưng đang ở trong lòng người ta, hình như hơi yếu một chút.

“Vương phi...” Cầm Thái khóc không ra nước mắt, nấy ngày gần đây lúc nào Vương phu cũng treo hai chữ hủ thê bên miệng, làm nàng cả ngày phập phồng lo sợ, sợ một ngày nào đó Vương gia thật sự tức giận, bỏ Vương phi thật.

Vũ Văn Tư Dạ nhìn khuôn mặt tinh xảo của nàng. Nữ nhân này, lúc không mở miệng thì bộ dạng nhu thuận, chỉ cần mở miệng là có thể làm người ta tức tới chết!

Hắn cúi đầu kề sát tai nàng nghiêng răng nghiêng lợi: “Nếu ngươi có bản lĩnh cứ đi cầu xin hoàng thượng để bản vương bỏ ngươi! Lần này tiến cung là cơ hội duy nhất của ngươi đó!”

Tiêu Sơ Âm giãy ra khỏi ngực hắn, vuốt lại quần áo mình, không chịu yếu thế trước hắn: “Ngươi yên tâm! Nhất định sẽ cho ngươi bỏ bản cô nương! Hừ!”

Hai cổ kiệu trước cửa phủ, dựa theo quy tắc thì Vũ Văn Tư Dạ và Tiêu Sơ Âm ngồi kiệu trước, Thẩm Nhượng Vân là trắc phi, một mình một kiệu nhỏ theo phía sau.

Quán gia Vương phủ trước tiên mời Thẩm Nhượng Vân đến cổ kiệu phía sau: “Trắc phi nương nương, mời!”

Thẩm Nhượng Vân cẩn thận, không dám nhìn Vũ Văn Tư Dạ, nhưng hắn thì chỉ nhìn chăm chăm vào Tiêu Sơ Âm. Đền phòng nàng lại gây ra tai vạ gì.

Tiêu Sơ Âm nhìn hai cổ kiệu, lại nhìn về mặt không dám nhìn của Thẩm Nhượng Vân, cười nói: “Muội muội không muốn ngồi một mình?”

“Thiếp thân không dám.” Nàng tuy là nói như thế, nhưng không hề có ý định tiến vào kiệu.

“Bản phi lại thích ngồi một mình...” Nàng nói đến đó, một ánh mắt nóng rực nhìn chăm chăm vào nàng, bĩu môi, nàng đưa mắt nhìn Vũ Văn Tư Dạ, tiếp tục nói với Thẩm Nhượng Vân: “Chỉ đáng tiếc lần này vào cung không phải tầm thường, thân phận tôn quý có thứ tự. Nếu là ngày thường, bản phi đổi kiệu với muội muội cũng không sao, không bằng thế này, bản phi và muội muội ngồi kiệu đầu được không?”

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thư!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Yên tiệc trong cung bị xa lánh

Tiêu Sơ Âm vừa nói như vậy, Thẩm Nhượng Vân nào còn dám có hai lòng, oán hận siết chặt tay chui vào kiệu nhỏ phía sau.

Vũ Văn Tư Dạ vén màn kiệu, nói: “Vào trong.”

Tiêu Sơ Âm chợt nhíu mày, cũng không từ chối, đỡ cánh tay Cẩm Thái chui vào trong kiệu. Nàng cẩn thận rồi lại cẩn thận, kết quả là váy vẫn bị vướng trên khung cửa kiệu.

Nàng xoay người kéo nhưng lại sững sờ, Vũ Văn Tư Dạ đã khom lưng gỡ váy đặt vào trong kiệu, bản thân cũng vào trong. Nàng xích sang một bên nhường chỗ, dòm mắt nói: “Cảm ơn.”

Vũ Văn Tư Dạ xem như không nghe thấy, sau đó bắt đầu nhắm mắt nghỉ ngơi. Trên mặt không có biểu tình gì.

Thôi đi, giả bộ cái gì chứ. Tiêu Sơ Âm quay đầu đi, không thèm để ý tới hắn. Dọc đường cũng bình an vô sự.

“Bình Nguyên Vương Gia đến!” Giọng nói bén nhọn của công công ngoài cửa cung truyền đến tai nàng. Quả nhiên là giống vịt công công, nàng che miệng cố nén cười. Không biết vì sao, chỉ cần không phải ở Vương phủ, nàng liền cảm thấy như bản thân mình đang sống lại... Cảm giác này thật sung sướng!

Xuân chấp tiết là ngày lễ khá được chú trọng trong hậu cung. Gia quyến trọng thần trong triều và phi tần hậu cung đều có những tâm tư riêng, muốn mượn dịp này để trở thành người tâm phúc bên cạnh Hoàng Hậu, tăng địa vị của bản thân.

Đại thần trong triều cũng đang trong ngày xuân tươi đẹp, do trong cung mở tiệc rượu, văn võ cả triều tụ tập một chỗ ngắm hoa phẩm rượu, coi như là thả lỏng sau những công việc bề bộn thường ngày.

“Bình Nguyên Vương Phi nương nương, mời xuống kiệu.” Cổ kiệu dừng lại, công công nhỏ giọng tỏ ý.

Tiêu Sơ Âm nghỉ hoặc nhìn Vũ Văn Tư Dạ, đây là lần đầu tiên nàng vào cung, chẳng lẽ không phải nàng cứ đi theo Vũ Văn Tư Dạ là đến nơi sao?

“Tiệc rượu trong cung bố trí ở hai nơi, một là cho văn võ bá quan ở Thừa Đức điện, hai là cho nữ quyến vương công và phi tần hậu cung ở Tiêu điện. Bây giờ ngươi xuống kiệu, đi theo công công, nghe hắn sắp xếp là được.” Hắn giải thích với nàng.

Theo công công đi vào Tiêu điện, công công lại thông báo một câu thật dài: “Bình Nguyên Vương Phi nương nương, Trắc phi nương nương đến!”

Cung điện đang náo nhiệt bỗng chốc yên tĩnh lại, nhìn về phía hai người đang đi tới. Một người những dịp xuân chợt tiết trước đây đều gặp được là Thẩm tiểu thư, bây giờ là Thẩm trắc phi của Bình Uyên vương phủ. Một người khác chính là Tiêu Sơ Âm, đại đa số mọi người chỉ nghe nói đến tiểu thư dòng chính nữ của Tiêu phủ, nhưng trước giờ đều chưa từng gặp mặt. Nghe nói rất cuộc lúc trước cũng xin được Hoàng Thượng ra mặt, như nguyện gả vào Vương phủ. Nhưng mà Vương phi nương nương trăm không dùng được một này dường như không được người người chào đón, nếu không, chuyện tiến cung sao có thể đến phiên Thẩm trắc phi!

“Hà phu nhân, lâu rồi không gặp. Đạo này có khỏe không?” Thẩm Nhượng Vân thấy trong đại điện đều là người quen, cười duyên tiến lên chào hỏi, đẩy Tiêu Sơ Âm đi hui sang một bên. Cũng không giới thiệu, định áp đảo tinh thần nàng ta, để nàng ta hiểu rõ, cho dù là ở Vương phủ hay ở trong cung, nàng đều có bản lĩnh hơn nàng ta!

“Mấy ngày không gặp muội muội, muội muội lại trở thành nương nương của Vương phủ, ôi chao, còn thật là khó khăn vì muội muội còn nhớ tới lão tỷ này...” Người có thể vào cung không phải đơn giản, từng người đều đã luyện được một đôi hòa nhãn kim tinh. Nhìn ra Thẩm Nhượng Vân chỉ là trắc phi cũng không để Tiêu Sơ Âm vào mắt, nói chuyện cũng bạo gan hơn.

“Đứng đứng, Thẩm muội muội bây giờ như cá gặp nước, bước đi như hoa sen, nhìn xem, càng ngày càng đẹp ra...” Một phu nhân đã có tuổi đi tới, một phen khích lệ.

“Trần phu nhân chê cười, luận về xinh đẹp, làm sao ta so được với Vân San...” Thẩm Nhượng Vân lại cười duyên.

“Thẩm trắc phi hôm nay thật là mỹ lệ...”

Tiêu Sơ Âm đứng ngoài cửa nhìn một phòng nữ nhân nịnh nọt qua lại, nói hết cả da gà. Trước kia ghét nhất là loại tiệc rượu giả tạo thế này, không ngờ ở chỗ này cũng gặp phải, nếu có thể, nàng muốn chuồn đi ngay lập tức.

“Bình Uyên Vương phi nương nương...” Một giọng nói dịu dàng giữa đám người đạo đức giả chui tọt vào lỗ tai nàng.

Nàng chớp chớp mắt, lúc này còn có người chủ động bắt chuyện với nàng sao? Chẳng lẽ không sợ bị thế lực của Thẩm Nhượng Vân mưu sát à?

“Vương phi chắc không nhận ra thiếp, thiếp thân Lưu Trương thị, là thê tử của Lễ bộ Thị Lang Lưu Bình, xin hỏi một chút về tình hình của muội muội”. Một nữ nhân gầy yếu, sắc mặt tái nhợt, giọng nói nhỏ nhẹ đang tới gần Tiêu Sơ Âm. Đôi mắt tràn ngập vẻ thấp thỏm bất an.

Tiêu Sơ Âm tìm tòi trong kí ức cả buổi cũng không nhớ Lưu Trương thị là ai. Càng không biết muội muội của nàng ta là ai, nàng hỏi lại: “Lệnh muội là?”

Lưu Trương thị sùng sốt, đôi mắt to thấp thỏm trở nên hoang mang, nói chuyện cũng đứt quãng: “Muội muội của thiếp là thiếp trong Bình Uyên Vương phủ, tên là Trương Oánh... Vương phi... người không biết sao?”

Tiêu Sơ Âm cẩn thận hồi tưởng lại mới nhớ ra người đó, “Người nói là Thất phu nhân trong Vương phủ?”

Lưu Trương thị vội vàng gạt đầu: “Phải, phải, Vương phi biết tình hình gần đây của muội muội sao? Muội muội từ nhỏ đã gầy yếu, từ lần vào Vương phủ cũng đã lâu không gặp, không biết muội ấy thế nào rồi.”

“Chao ôi, Lưu phu nhân, việc nhỏ này tỷ cũng đừng quấy rầy Vương phi, Vương phi suốt ngày bận rộn, chính sự còn bận không thờ nổi, làm sao có thời gian để quản những việc khác. Đến đây, thiếp nói cho tỷ tình hình của Trương muội muội, Vương gia đối xử với muội ấy rất tốt, tặng không ít được liệu thượng hạng đâu...” Thẩm Nhượng Vân kéo Lưu Trương thị sang một bên, bộ dạng hiền lành nói chuyện.

Vốn là người ta đối với Tiêu Sơ Âm vẫn còn mang theo chút tôn kính về thân phận, trông thấy động tác này của Thẩm Nhượng Vân, giờ phút này cũng đều thu hồi ánh mắt, nói chuyện cùng người ăn vận sang trọng bên cạnh.

“Nghe nói ngày Vương phi lại mặt đã chạy trốn, thật không hiểu nghĩ thế nào. Nếu Tiêu phu nhân còn sống chắc đã không xảy ra chuyện như vậy rồi...”

“Đừng vậy, đừng vậy, ta còn nghe nói, một lần lại mặt đã giam lỏng muội muội của mình, còn đuổi đi nương ra khỏi Tiêu Phủ, thật là không thể tưởng tượng nổi... Trước kia chỉ biết nàng ta đồ kị, không ngờ lại có thể làm ra chuyện như vậy...”

“Đừng vậy, cũng bởi vì nàng ta mà tai của Tiêu đại công tử bị Bình Uyên vương gia chém mất một nửa, ta nói, rõ là xúi quẩy, gả ra ngoài rồi còn gây thêm phiền phức cho nhà mẹ...”

“Ôi... Nhỏ tiếng thôi, nàng ta đến kia...”

Càng về sau, tiếng nghị luận về nàng liên tục không ngừng. Thẩm Nhượng Vân vừa nói chuyện với một phu nhân sang trọng vừa đưa ánh mắt thị uy về phía Tiêu Sơ Âm, hừ, đấu với nàng... cũng không nhìn lại trọng lượng của bản thân!”

“Hoàng hậu giá lâm!” Giọng thông báo thật dài truyền đến, đại điện yên tĩnh lại, tất cả đều quỳ rạp trên đất, cao giọng hô: “Khấu kiến hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế!” Tiêu Sơ Âm cười đi theo mấy nữ quyền, quỳ xuống hô to.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thư!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 87: Tặng lễ vật bánh ngọt xuất sắc

Hoàng hậu mặc cảm bảo đội mũ phượng, giọng nói mang theo từ ái của mẫu nghi thiên hạ: “Miễn lễ, bình thân!”

“Tạ hoàng hậu nương nương!” Lại quỳ lạy thêm lần nữa, Tiêu Sơ Âm không chịu nổi nữa. Sức nặng trên đầu thật là muốn ép người ta tới chết nha, nàng quỳ xuống lạy lung la lung lạy đứng lên. Người xem đều cảm thấy nguy hiểm, chỉ sợ nàng ngã sấp xuống.

“Bình Yên Vương phi, con đến đây ta nhìn một lát.” Hoàng hậu cười hòa ái vẫy nàng tiến vào, Tiêu Sơ Âm lại vạ lần không muốn.

Hoàng hậu nương nương ơi, có phải người cố ý hay không, ta đứng cũng muốn ngã sấp xuống rồi, còn gọi ta đến đó nữa, ngộ nhờ ta khăn trương chụp ếch, há chẳng phải làm trò cười cho người ta sao.

Nàng dè dặt cẩn trọng chú ý tình hình dưới lòng bàn chân, hoàng hậu thấy nàng đi cong cong vẹo vẹo, nghĩ đến trước kia nàng chưa bao giờ tiến cung, mỉm cười nghiêng đầu phân phó công công bên cạnh. Công công lĩnh mệnh đến bên cạnh Tiêu Sơ Âm, chìa cánh tay để vịn vào, nhỏ giọng nhắc nhở nàng: “Vương phi cẩn thận.”

Tiêu Sơ Âm ngẩng đầu nhìn Hoàng hậu đang cười, thở phào nhẹ nhõm: “Tạ ơn hoàng hậu.”

Thẩm Nhược Vân siết chặt lòng bàn tay, thầm nghĩ: Dường như hoàng hậu đối với Tiêu Sơ Âm có chút đặc biệt... Không đúng, Thập nhị hoàng tử do Tiêu Thực phi sinh rất được hoàng thượng yêu thích. Hoàng hậu nương nương chẳng phải nên đề phòng Tiêu Thực phi sao? Làm sao có thể tốt với người của Tiêu gia như vậy?

“Vài ngày trước bản cung có nghe thái tử nói, vương tẩu của nó là người rất thú vị. Bản cung không hiểu, một người thì có cái gì thú vị chứ?” Hoàng hậu nương nương mỉm cười.

“Thái tử khen nhầm, thiếp thân hồ thẹn, thiếp thân chỉ là ngày thường thích đọc sách vở, làm chút đồ chơi mà thôi.” Dù sao nàng cũng không thể nói, Thái tử nhà bà nói ta thú vị là vì ta tiện thể bắt hán làm tình nhân, còn nói cho hán biết nam nhân không được tam thê tứ thiếp. Hoàng hậu không đuổi nàng ra ngoài mới là lạ!

“Ra là vậy, bản cung còn nghĩ có thể thấy chỗ hơn người của Vương phi đó, xem ra là không có cơ hội rồi.” Hoàng hậu có chút tiếc nuối, Triệt nhi rất ít khi tán thưởng ai đó, bà còn tưởng rằng Tiêu Sơ Âm sẽ có chỗ khiến người ta kinh ngạc.

Tiêu Sơ Âm dịu dàng mỉm cười, nhún người hành lễ nói: “Thiếp thân ngưỡng mộ tài đức của hoàng hậu nương nương đã lâu. Hôm nay vào cung, cố ý vì nương nương làm một phần điểm tâm, mong nương nương nhận cho.”

Nữ quyến trong điện đều che tay áo cười trộm, trong cung điểm tâm hiếm lạ, điểm tâm nổi tiếng gì lại không có chứ. Phải nói Tiêu vương phi không hiểu chuyện hay là lá gan của nàng quá lớn đây. Một phần điểm tâm đã giành được sự vui vẻ của hoàng hậu nương nương, vui lòng thật sao, biến thành trò cười thì đúng hơn!

“Điểm tâm?” Hoàng hậu cũng có chút kinh ngạc. Điểm tâm ngự trù trong cung làm cũng chỉ đến thế. Hay là đầu bếp trong Vương phủ làm ngon hơn.

Tiêu Sơ Âm dặn dò công công bên cạnh đi ra ngoài điện lấy đồ nàng mang tới, nói: “Đây là phần điểm tâm thần thiếp tự làm, cả thiên hạ chỉ có một phần này thôi.”

Hoàng hậu nghe nàng nói vậy lại nổi lên chút hứng thú, mơ hồ có ý chờ đợi.

Chỉ chốc lát công công đã cầm một cái hộp đi vào. Tiêu Sơ Âm ra hiệu cho hán đưa trực tiếp cho hoàng hậu. Hộp gỗ trầm hương bề ngoài tinh xảo trang nhã, bốn phía đục không ít lỗ nhỏ, từ trong hộp tràn ra một hương vị đậm đà, bao trùm cả đại điện. Thom ngát như nước quả, mà lại mang theo mùi thom đặc trưng của cánh hoa.

Lúc Hoàng hậu ngửi thấy mùi hương ấy rất vui mừng, công công nâng cái hộp lên, cẩn thận mở ra. Lúc đó, mùi hương liền xông vào mũi, hoàng hậu nhìn thoáng qua thứ trong hộp, vui vẻ nói: “Vương phi nương nương học được từ đâu vậy, sao lại có thể làm ra thứ kì diệu tinh xảo thế này.”

Tiêu Sơ Âm cúi xuống mỉm cười: “Lúc thần thiếp nhân rồi thích đọc sách, những thứ này đều đọc từ đó ra. Thần thiếp có nghĩ ra đôi chút, mong hoàng hậu thích nó.”

Hoàng hậu nhìn nhìn thấy phần điểm tâm trong hộp chạm rồng, ý tán thưởng trong mắt không nói cũng biết. Trên màu trắng sữa nhẵn nhụi của phần bánh có nhũ điểm màu hồng nhạt trong suốt, phía dưới còn viết mấy chữ: Mẫu nghi thiên hạ.

“Cái này là cái gì?” Hoàng hậu cao hứng hỏi.

“Bẩm hoàng hậu nương nương cái này là bánh gato, vì thợ làm ra rất nhiều kiểu dáng khác nhau, màu sắc khác nhau mà tên cũng khác nhau.” Tiêu Sơ Âm đáp.

“Hả?” Hoàng hậu hứng thú, “Cái này tên là gì?”

“Thần thiếp chưa kịp đặt tên, nếu được miệng vàng của hoàng hậu đặt tên, thần thiếp vô cùng vui mừng” Tiêu Sơ Âm lễ độ cúi đầu, có tiến có lùi.

Không nói đến mùi vị thế nào, chỉ nhìn bề ngoài và mùi hương đó, hoàng hậu cũng đã rất hài lòng rồi.

“Bản cung thấy bánh này sắc hương đều rất tốt, Vương phi rất khéo tay, không bằng gọi là tú ngoại tuệ trung đi? (đẹp ngoài trong thông minh). Hoàng hậu mỉm cười để công công thu hồi lại cái hộp, không biết bốn chữ này là đang nói Tiêu Sơ Âm hay là nói bánh ngọt ngào làm.

Bên chỗ bách quan đang tề tụ, những quan viên có ánh mắt hơn người đều nhìn ra hôm nay tựa hồ Bình Uyên Vương có hơi tâm thần không yên.

“Vương gia, hôm nay hoàng thượng mở tiệc chiêu đãi bách quan, ngài cũng nên thoải mái đi, đừng suy nghĩ đến công việc nữa.” Một đại thần tới gần lời kéo làm quen.

“Lý đại nhân, ngài đến tuổi này mà ánh mắt còn tệ vậy. Ngài xem Vương gia chúng ta có chỗ nào là đang nghĩ đến công việc đâu, rõ ràng là đang lo lắng cho Vương phi chỉ biết gây rối trong phủ hấn thôi, vương phi là lần đầu tiên tiến cung, nếu như mịch lòng hoàng hậu nương nương, chỉ sợ là Vương gia của chúng ta ăn không hết cũng phải tùm đi rồi.” Nói chuyện là về mặt tươi cười hả hê khi người gặp họa của Trương Tôn Tông Lam.

Tiêu Thừa Tướng cách đó không xa nghe thấy tình hình bên này, âm hiểm cười lạnh. Hấn nhiều lần nhắc nhở Tiêu Sơ Âm không muốn tiến cung cũng phải tiến cung, lần này không làm mất sạch thanh danh của Vũ Văn Tư Dạ, hấn sẽ không mang họ Tiêu nữa.

“Vương gia, hoàng thượng còn chưa tới, nếu người lo lắng, có muốn đi xem một chút không. Nếu Tiêu Vương phi gây ra chuyện gì, người cũng kịp thời ngăn chặn để tránh gây ra đại họa, không kịp thu dọn.” Trương Tôn Tông Lam nói cứ như đang sợ hãi Tiêu Sơ Âm gây rắc rối gì, kỳ thực trong lòng lại đang nghĩ đến một chuyện khác.

Ở trong Vương phủ thì chuyện gì cũng do Tư Dạ định đoạt, nhưng đây là trong cung, nếu nữ nhân kia có suy nghĩ hành động quá trớn thì không phải nói không phạt là không phạt.

“Nếu nàng ta có thể trở thành Vương phi của bốn vương, tất cả mọi chuyện đều phải học tự gánh vác, trừng phạt khen thưởng đều do chính nàng ta, không liên quan tới bốn vương.” Hấn dời ánh mắt, bụng ly rượu uống cạn, dường như vậy sẽ có thể áp chế được nỗi lo lắng trong lòng hấn.

“Vương phi này có lẽ thâm rồi, nhìn bộ dạng không có đầu óc của nàng, tám phần là bị trừng phạt, khen thưởng hoàn toàn không hề có. Tư Dạ người vẫn nên chuẩn bị tốt lý do thoái thác, đỡ cho đến lúc đó hoàng hậu nương nương mất hứng, nói Vương phi nhà người không có đức hạnh, khuyên người bỏ vợ, lại không vừa lòng ai đó!” Trương Tôn Tông Lam cười như tên trộm.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thử!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Nữ quyến thêu hoa, nàng đã thêu xong

Lễ vật bánh gato của Tiêu Sơ Âm rất vừa lòng hoàng hậu, các nữ quyến đều vô cùng ghen ghét, nhao nhao dâng lễ vật mình đã chuẩn bị, hoàng hậu vẩy tay sai công công nhận hết, cũng không thèm liếc mắt lấy một cái.

“Được rồi, hiện tại mọi người không cần phải lấy lòng bản cung, một lát nữa thêu thừa mới là quan trọng, nếu ai về nhất, bản cung sẽ thưởng lớn!”

Chúng nữ quyến lúc này mới thờ phào nhẹ nhõm, nếu nói về nữ công, Tiêu Sơ Âm cả đứa bé mười tuổi cũng không sánh kịp.

Một đám người chậm rãi từ Tiêu điện đi ra, mỗi người đều mang theo tỳ nữ dọc đường cười cười nói nói, bỏ rơi Tiêu Sơ Âm một mình đi phía sau.

“Tiểu công công, đồ vật của ta chuẩn bị có mang vào được không?” Nàng lén lút hỏi tiểu công công bên cạnh, nếu không thể mang vào, năm lượng bạc của nàng chẳng phải là toi công rồi sao.

“Mang vào được, cứ đặt ở viện tằm phía sau đây.” Tiểu công công rất muốn hỏi cái đồ chơi kia là dùng để làm gì, nhưng nhìn vẻ mặt thần bí của Vương phi lại không dám hỏi.

“Hi hi, vậy thì đa tạ công công.” Tiêu Sơ Âm đuổi theo, vui sướng đi theo mọi người đến cửa viện tằm.

Hậu cung phi tần ngày thường cũng không có gì làm, để tiêu khiển trong lúc rảnh rỗi, trong cung đặc biệt xây dựng viện nuôi tằm. Nhóm phi tần lúc nhàn rỗi lại thêu thừa chút ít. Nhưng thực tế thì nhóm phi tần thường ngày cũng không làm việc này nhiều, tằm trong viện này trong vòng một năm sử dụng được chỉ có dịp xuân chấp tiết này.

Tiêu Sơ Âm đi theo mọi người tới cửa, cơ thể đột nhiên lắc lư, chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, ánh mắt trời tràn lan, nàng vội vàng vịn vào thị nữ bên cạnh.

“Vương phi, người không sao chứ?” Thị nữ thấy sắc mặt nàng có chút tái nhợt, lo lắng hỏi.

“Không sao.” Choáng váng trong giây lát liền biến mất, nàng cười nói với thị nữ.

“Đây là sợi chỉ một lát nữa các vị nương nương phu nhân cần dùng, đều được các cung nữ đặt trong mâm. Các vị nương nương phu nhân có thể dựa vào các sợi màu để thêu những các hình vẽ theo sở trường của mình, cách thức không hạn chế, kích thước cũng không hạn chế.” Mamma trong viện tằm giới thiệu quy tắc.

Tiêu Sơ Âm nhìn trứng tằm rồi tiểu tằm được áp ra trong mâm, lá dâu bị mấy đũa nhóc găm nhảm không đều, không khỏi nhớ đến lúc mình còn đi học, có bạn học không biết từ đâu mang lên vài con tằm còn sống. Mỗi ngày cả lớp đều chen chúc trước một cái hộp, nhìn tiểu tử kia trưởng thành. Cho đến khi nàng chuyển trường, vào một trường học quý tộc, chưa từng có ai cùng nàng chia sẻ những chuyện vui vẻ như vậy, thật đúng là hoài niệm...

Sau khi dạo quanh một vòng trong viện, bên ngoài đã sớm đặt những cái bàn cao cỡ nửa người. Trên mặt từng bàn có đặt một sọt chỉ nhiều màu, kim lớn nhỏ khác nhau.

Mặt trời vừa lên cao, ánh sáng trắng chiếu xuống suối ẩm mọi người, những bóng lều trong viện cũng đã chuẩn bị tốt, không đến mức làm cho người ta chói mắt mà ảnh hưởng đến việc thêu thùa.

“Vương phi, chỗ của người ở bên này.” Cung nữ thấy Tiêu Sơ Âm còn đang nhìn đông nhìn tây, lên tiếng nhắc nhở.

“À, được.” Nàng đáp một tiếng, đi về chỗ của mình.

Trong một ô hình vuông lớn bày ra một vòng tròn nhỏ, nàng vừa khéo ở tít chỗ sau cùng, ngoại trừ màu sắc hoa mỹ của các phi tần nữ quyền thì không nhìn thấy gì nữa. Ngay cả Hoàng hậu ở phía trước đang nói cái gì cũng đều không nghe rõ lắm.

Sọt chỉ ngăn nắp được mở ra, nàng cầm tấm vải lên nhìn, trong lòng lạnh thật lạnh... Đây thực sự là vải, xác thực là một tấm vải...

Lỗ kim thêu chữ thập lớn như vậy nàng còn không thêu được, bây giờ phải thêu hoa cỏ trên một mảnh tơ lụa trơn tuột như vậy, kiếp trước không thể, kiếp này nàng lại càng không thể.

“Vương phi, bắt đầu rồi.” Cung nữ hầu hạ bên cạnh xỏ kim thấy nàng còn chưa bắt đầu, lên tiếng nhắc nhở nàng.

“Hả, được.” Cực kì không tình nguyện cầm lấy cây kim, Tiêu Sơ Âm bất đắc dĩ nhìn tấm vải trong tay. Một tấm vải nhẵn bóng vuông vức, nhất định phải thêu hoa cỏ trên đó, cũng chẳng phải nam nhân khắp thiên hạ đều thích nữ nhân biết thêu hoa. Hơn nữa, thêu hoa làm gì chứ, không thể ăn, cũng không thể bán lấy tiền, lại còn phá hủy tấm vải đẹp để ban đầu. Chỉ có kẻ ngốc mới cảm thấy thêu hoa đẹp là tài ba!

“Vương phi nương nương, người muốn chỉ màu gì?” Cung nữ hỏi nàng.

“Màu đen.” Trả lời không chút nghĩ ngợi.

“Vương phi, vải của người là màu đen.” Cung nữ chạy mồ hôi lạnh, thêu chỉ đen trên vải đen, rốt cuộc là Vương phi đang nghĩ cái gì?

“À, vậy thì đổi màu trắng.” Nàng không quan trọng, chỉ đen chỉ trắng, chỉ cần không thêu ra hoa cũng chẳng phải là chỉ tốt, có gì khác nhau đâu.

“Vương phi, nếu không người đổi vải trắng đi, nô tỳ thấy các nương nương phu nhân đều lấy vải trắng.” Cung nữ thật sự là không chịu nổi, đề nghị lần nữa.

Tiêu Sơ Âm nhìn tấm vải đen trong tay, lại nhìn tấm vải trắng trong sọt, ánh mắt sáng lên, “Cho ta tấm vải trắng”

Cung nữ thở phào nhẹ nhõm, cho dù Vương phi thêu không thể khiến người ta kinh ngạc tán thán, chỉ ít cũng không mất thể diện.

Câu kế tiếp của Tiêu Sơ Âm khiến cung nữ vừa thả lỏng hận không thể khóc thét lên, “Cho ta chỉ trắng.”

“Vương phi nương nương.”

“Đưa cho ta là được, là ta thêu hoa, không phải người, người khăn trương cái gì. Thêu thành cái dạng gì cũng không vút vào người của người đâu.” Tiêu Sơ Âm không hề gì nhún nhún vai, hơn nữa, nàng đây không hẳn sẽ bị bề mặt đâu.

Cung nữ thật sự khóc, đôi mắt to chớp chớp “Vương gia dặn dò, nếu người gây rối sẽ hỏi tội nô tỳ! Nương nương, mỗi một đường kim mũi chỉ người đều phải cân nhắc a!” Nàng vốn không cần đến đây hầu hạ, nhưng không biết tại sao, thấy nàng bụng mâm đựng trái cây đi qua liền bắt nàng tới đây, giao cho nàng nhiệm vụ gian khổ như vậy.

“Vương gia dặn dò?” Tiêu Sơ Âm bất mãn, không phải là sợ nàng gây rối sao? Vậy mà cũng dùng thủ đoạn hèn hạ này để giám thị nàng!

“Phải phải phải!” Cung nữ cắt đoạn quan trọng “Vương gia muốn Vương phi người suy nghĩ thật kĩ rồi hãy thêu!”

Thêu, thêu, thêu, thêu cái mặt xà độc ác của hắc ấy!

Tiêu Sơ Âm giờ tay lên, không hề do dự hung hăng châm vào khung thêu, tưởng tượng đang cắm lên mặt Vũ Văn Tư Dạ. Lão nương đâm chết vương gia âm hiểm nhà người.

Tay cầm kim châm xuống không hề do dự, đường chỉ thoát nhìn rất có bộ dạng của người biết may vá. Cung nữ đều đã quên rơi nước mắt, nhìn bộ điệu của Tiêu Sơ Âm, trợn mắt há hốc mồm, ai nói Vương phi không biết thêu thùa, tư thế này, giống hệt như cao thủ đó!

Tấm vải cơ hồ bị nàng đâm mấy lần, nàng giờ tấm vải trong tay đón ánh mặt trời. Nhìn lỗ kim lớn nhỏ trên tấm vải, người đợi đó, tiếp theo là kết cục của người!

“Hoàng hậu nương nương!” Nàng giờ tấm vải màu trắng trong tay lên, lớn tiếng gọi: “Thiếp thân thêu xong rồi!”

Trong Thừa Đức điện, Vũ Văn Tư Dạ đang ở cùng ngự y của Thái Y viện bỗng dưng hắt hơi, thiếu chút nữa bắn lên cả mặt của Trương Tôn Tông Lam trước mặt.

Ngự y quan tâm hỏi: “Vương gia đúng là cảm lạnh rồi, thần sẽ kê mấy đơn thuốc cho người.”

“Trần ngự y không cần lo lắng, Vương gia đây là làm việc trái với lương tâm, có người đang mắng hấn đó...Không sao, không sao...” Trương Tôn Tông Lam cười so với hồ ly còn xảo quyệt hơn.

“Thật sao...” Ngự y khó hiểu, ai có lá gan lớn vậy chứ, dám mắng cả Vương gia...

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thư!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Trăm hoa đua sc, tác giả giải thích thế nào

“Hoàng hậu nương nương! Nô tỳ thêu xong rồi!” Tiêu Sơ Âm kiễng chân đứng đưa tấm vải thêu trong tay, lớn tiếng hô lên.

“Vương phi nương nương! Người đừng như vậy!” Cung nữ nhảy dựng lên đến đoạt lấy vải thêu trong tay nàng. Vương phi lấy cái này để báo cáo kết quả, Vương gia sẽ giết nàng!

“Ài, người cần ta làm gì, ta thêu xong thì là thêu xong, cũng chẳng phải chuyện khuất tất gì!” Tiêu Sơ Âm cả tiếng làm ồn lên, làm nhóm nữ quyến phi tần nhao nhao liếc nhìn nhau.

Hoàng hậu thấy phía sau dường như có người kêu xong rồi, hắt đầu nhìn nhìn, công công thấy ánh mắt Hoàng hậu ra hiệu, kéo dài cổ họng lớn tiếng gọi: “Trình lên!”

Hoàng hậu hơi nhíu mày nhưng cũng không nói gì.

Tiêu Sơ Âm nghe thấy phía trước đang gọi trình lên, thò tay đẩy cung nữ sang một bên, sầm mặt đe dọa: “Hoàng hậu gọi ta trình lên, người không được ngăn cản!”

Cung nữ vừa nghe vậy, tay đang vươn ra sợ đến mức rụt trở về.

Tiêu Sơ Âm đưa tay cầm lấy tấm vải đen trang trọng trình lên: “Hoàng hậu nương nương, trước khi xem cái đầu tiên thêu xong của thiếp thân, người có thể đáp ứng nô tỳ một điều kiện không?”

“Điều kiện gì?” Hoàng hậu chột nhứ mày, hỏi.

“Phải xem qua tranh thêu của các vị nương nương và phu nhân, mới có thể xem bức tranh thêu của nô tỳ.” Nàng cười giấu bức tranh thêu trong tay thật kỹ, hành động này khiến các vị phu nhân vẫn còn đang thêu phía dưới rất tò mò.

“Vậy thì để đó đi, xem trước xem sau cũng vậy. Không sao.” Hoàng hậu gật đầu.

Đúng lúc bên này Tiêu Sơ Âm đang thần thần bí bí che giấu bức tranh thêu thì giữa đài thêu, Thẩm Nhượng Vân dịu dàng cười ra hiệu cho cung nữ bên cạnh mở lời.

Cung nữ giương cao bức tranh thêu của Thẩm Nhượng Vân, cao giọng hô lên: “Tranh thêu trăm hoa đua sắc của Thẩm trắc phi đã hoàn thành.”

“Nô tỳ thêu không được tốt, còn xin hoàng hậu nương nương xem qua” Nàng cười đoan chính, dịu dàng hiền thực.

Lúc cung nữ hô to bức vẽ trăm hoa đua sắc, chúng nữ quyến đều kinh ngạc nhìn Thẩm trắc phi, nàng dám thêu tranh trăm hoa đua sắc trước mặt hoàng

hậu. Đây không phải là không để Hoàng hậu vào mắt sao? Nếu nhìn kĩ, trên tấm vải chỉ chít những sợi tơ đủ màu sắc tỏa sáng, ánh mắt ai tốt sẽ thấy một đóa mẫu đơn kiều diễm ở giữa bức tranh, che lấp tất cả những loại hoa khác, thay vì nói là trăm hoa đua sắc, còn không bằng nói là hoa nở rộ đều bị một đóa mẫu đơn lấn át, Thẩm trắc phi quả nhiên là rất có tâm cơ!

Tấm vải thêu được trình lên, Hoàng hậu vừa nhìn thấy đóa mẫu đơn khí thế tươi đẹp rất vừa lòng gật đầu, lại nhìn kỹ thêm một chút, lời nói lại có vài phần tán thưởng: “Thẩm trắc phi lại dùng cách phức tạp như vậy, cho dù là tú nương từng trải trong cung, trong thời gian ngắn cũng không thêu được bức tranh đẹp như vậy, Thẩm trắc phi quả nhiên là nữ nhân đức hạnh!”

Thẩm Nhượng Vân nhún mày khinh thường liếc nhìn Tiêu Sơ Âm, cười điềm đạm đáp: “Tạ ơn hoàng hậu nương nương khích lệ, nô tỳ cũng mới luyện vài ngày trước, hôm nay tay nghề bỗng dưng ưu tú hẳn lên, bình thường nô tỳ cũng không thêu tốt được như vậy đâu ạ.”

Nói cách khác, hôm nay là vì thấy được Hoàng hậu nương nương người, tài nghệ của Thẩm trắc phi mới tiến bộ như vậy, thêu tốt như vậy... Chắc chắn...

Tiêu Sơ Âm vuốt cằm, hip mắt cười, nàng đã nói tại sao trong vương phủ lại không thấy người đâu, hóa ra là đóng cửa luyện nữ công. Bức tranh trăm hoa đua sắc này, đẹp, quả thật là rất đẹp, mẫu đơn này còn sống động hơn cả tên viện của nàng.

“Hoàng hậu nương nương, kim tức báo tin của nô tỳ đã xong!” Lại có nương nương đã thêu xong.

“Hoàng hậu nương nương, phong đàn bạch lộ của nô tỳ cũng đã xong!”

“Hoàng hậu nương nương, vườn lê ửng hồng của thiếp đã thêu xong!”

“Hoàng hậu nương nương...”

Hoàng hậu cười vẫy tay để mọi người yên lặng, nói: “Bản cung biết các người đều là nữ nhân đức hạnh, đưa từng cái đến đây.”

Mấy chục bức tranh thêu được trình lên, bọn thái giám cung nữ đặt lên bàn để Hoàng hậu thưởng thức từng cái. Nhìn qua, trong lòng mọi người đều biết rõ, ngoại trừ bức trăm hoa đua sắc của Thẩm trắc phi có nhìn hơn, mấy bức còn lại đều cân tài cân sức.

“Nữ công của Thẩm trắc phi rất tuyệt vời, vậy thế thứ nhất sẽ đưa cho nàng, các vị có ý kiến gì không?” Liếc mắt liền thấy rõ kết quả, Hoàng hậu cũng không muốn làm ra vẻ huyền bí.

Khỏe miệng Thẩm trắc phi chậm rãi cong lên, cả khỏe mắt cũng đều mang theo ý cười đắc chí. Nàng hao phí bao nhiêu ngày khổ luyện trong phủ, vị trí thứ nhất này đương nhiên phải dành cho nàng rồi! Đối với sự khen thưởng về nữ công, nàng nhất định phải có được!

“Thủ pháp thêu thùa của Thẩm trắc phi phức tạp, có thể thêu ra bức trăm hoa đua sắc trong thời gian ngắn như vậy, đứng nhất cũng là hoàn toàn xứng đáng.” Nói chuyện không biết là vị phi tần nào.

“Đúng đúng, Thẩm trắc phi không chỉ hiền lành còn tinh tế, đáng để tỷ muội chúng ta học tập nhiều hơn!” Phu nhân ăn vận hoa lệ cũng cười tán thưởng.

Thẩm trắc phi đứng trên người Tiêu Sơ Âm đang đứng bên cạnh không nói lời nào. Trong lòng hừ lạnh, nàng cho rằng từ đầu cố ý lừa bịp, bây giờ thừa dịp mọi người không chú ý có thể rũ bỏ hết sao? Nghĩ hay thật!

“Hoàng hậu nương nương, nô tỳ không dám nhận, bức tranh thêu của Tiêu Vương phi còn chưa xem, như vậy là không công bằng với Tiêu Vương phi. Hay là đợi xem qua tác phẩm của Tiêu Vương phi rồi định đoạt.” Nàng hào phóng đa tạ, ánh mắt mọi người bỗng chốc đổ dồn lên người Tiêu Sơ Âm.

Tiêu Sơ Âm lúng túng nở nụ cười, nói: “Thẩm trắc phi thêu tinh xảo như vậy, nô tỳ kém cỏi cũng không cần xem, vị trí thứ nhất, Thẩm trắc phi rất xứng đáng.

“Cũng không cần nói như vậy, Tiêu Vương phi còn thêu xong trước nhất, theo nguyên tắc mà nói bản cung nên xem của con trước mới phải. Con muốn đợi đến sau cùng, bản cung cũng không để ý, nhưng nếu không xem, chẳng phải là bản cung không công bằng sao.” Hoàng hậu cười nói.

“Hoàng hậu nương nương, nô tỳ vụng về, thật sự là sợ làm bẩn mắt của các vị tỷ muội. Hay là đừng xem...” Nàng cười chột dạ.

Hai hàng lông mày của Thẩm Nhượng Vân giương lên, chỉ kém đắc ý cười ra tiếng mà thôi. Có thể nhìn thấy bộ dạng Tiêu Sơ Âm bị xấu mặt là niềm vui của nàng.

“Đi, đem bức tranh thêu của Tiêu thực phi lại đây.” Hoàng hậu đã phân phó công công bên người, Tiêu Sơ Âm cũng đành thôi, quy củ đứng một bên.

“Hoàng hậu nương nương.” Công công dâng lên một cái khay, Hoàng hậu vờn ngón tay ngọc được bảo dưỡng thon dài xốc mảnh vải đen lên. Toàn bộ ánh mắt mọi người đều tập trung trên cánh tay kia, chỉ còn chờ xem trình độ thêu thùa của Tiêu Sơ Âm kém cỏi đến mức nào.

Tấm vải đen được xốc lên, trên tấm vải màu trắng, các đường chỉ màu trắng cơ hồ làm người ta không nhìn thấy gì, Hoàng hậu chau mày, hỏi: “Tiêu Vương phi, con đây là có ý gì?”

Tiêu Sơ Âm vờ vàng tiến lên nhún người hành lễ, nói: “Bẩm Hoàng hậu nương nương, bức tranh thêu này tên là Hoa Thụy Vô Cương”

Hoàng hậu nương nương nhìn tấm vải không thấy thêu thứ gì, những sợi chỉ trắng lộn xộn khoanh tròn một chỗ, không biết là hình vẽ gì. Nghe tên thì dường như rất khí thế, lại hỏi: “Giải thích thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thụ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Bách quan kinh ngạc

Mọi người nghiêng đầu xì xào bàn tán, không biết trong hồ lô của Tiêu Sơ Âm chứa cái gì. Rõ ràng là một mớ lộn xộn không nhìn ra thứ gì, lại được nàng ta lấy tên khí thế to lớn như vậy. Nhưng vẫn muốn xem nàng ta giải thích thế nào.

Tiêu Sơ Âm cầm lấy tấm vải nhìn không ra hình gì, đi đến dưới ánh mặt trời, để ánh sáng chiếu vào. Trên vải lụa trắng hiện ra nhiều đường chỉ vàng chói mắt.

Nàng đón ánh mặt trời, ánh nắng làm nàng không khỏi nheo mắt lại. Cảm giác đầu vầng mắt hoa lúc này lại ập tới, nàng chỉ cảm thấy trước mặt bỗng tối sầm, cơ thể không thể kiểm soát ngã về phía sau.

Cả thân thể trời nổi nhẹ nhàng trong không trung, một khoảng không gian hỗn độn không thấy bất kì tia sáng nào. Giống như nhanh trong nháy mắt, cũng giống như dài như một năm ánh sáng, nàng đột nhiên mở mắt.

Mặt trời vẫn chiếu sáng rực rỡ, tấm vải thêu màu trắng mềm mại lay động trong tay, cảm giác choáng váng ban này giống như một loại ảo giác, biến mất hầu như không còn.

“Tiêu Vương phi, nếu không thể giải thích được, bản cung cũng không cưỡng ép.” Hoàng hậu thấy nàng hoảng hốt, cho rằng nàng đang tìm lý do thoái thác để giải vây ình.

“Thiếp đang muốn giải thích đây” Tiêu Sơ Âm day trán tỉnh táo một chút, lại đưa tấm vải thêu soi dưới ánh mặt trời. “Mời hoàng hậu xem.”

Bên trong sợi chỉ trắng dường như bọc một tầng ánh sáng mờ mờ màu vàng, dưới ánh mặt trời như ản như hiện, Tiêu Sơ Âm giữ yên tấm vải trong tay, chậm rãi mở miệng: “Hoàng hậu nương nương có thể nhìn ra cái gì?”

Hoàng hậu kinh ngạc che miệng, nhìn chỗ không có ánh sáng mặt trời vẫn không có gì lạ, dưới ánh mặt trời lại hiện ra hình vẽ khiến người ta sùng sốt: “Đây là... đây là linh thổ Hoa Thục quốc ta.”

Tiêu Sơ Âm lại đặt tấm vải dưới bóng râm, màu trắng vẫn chỉ là màu trắng bình thường, không có gì lạ. Thậm chí cả chỉ trắng trên đó cũng nhìn không rõ rệt.

“Thiếp nghe nói tướng sĩ nước ta và Nam Cương đối chiến kéo dài, tướng sĩ quân ta nhiều lần lên vào Nam Cương, thông tin tình báo cũng đều bị quân địch phát hiện, dẫn đến các Tướng quân không nhận được tin tức chính xác từ Nam Cương. Vì thế nên cực khổ bao lâu cũng chưa dẹp yên được Nam Cương.” Tiêu Sơ Âm nhìn vẻ mặt khó hiểu của chúng nữ quyến, dừng lại.

“Nói tiếp đi.” Nói đến quốc sự, về mặt uy nghi của Hoàng hậu tản ra mệnh lệnh tuyệt đối.

Tiêu Sơ Âm nói tiếp: “Cho nên thiếp liền nghĩ tới, gấu chỉ vàng trong chỉ trắng, chỉ vàng tí mi cực rắn, chỉ trắng mềm mỏng. Nếu thêu chỉ trắng trên nền vải trắng thì khó mà nhìn ra, cách thêu này sau khi cài tiến, có thể vận dụng để chuyển tình báo trong quân. Để tướng sĩ lên vào quân địch, dùng cách này để báo cáo tình hình tướng địch ra ngoài...”

“Quân địch chẳng lẽ không biết sao? Vương phi cho rằng chỉ một mình ngài thông minh à?” Trong đám người, không biết là ai không phục, nói khê.

“Im miệng.” Người lên tiếng lại là Hoàng hậu, bà ngẩng đầu nhìn Tiêu Sơ Âm, làm cho nữ tử này vô cùng kinh ngạc.

“Các vị phu nhân nương nương có lẽ không biết, nhưng thiếp nghĩ, Hoàng hậu nương nương tất nhiên là biết, ranh giới giữa Nam Cương và Hoa Thục chúng ta dù chỉ cách nhau con sông trăm mét, nhưng khí hậu đã khác nhau một trời một vực. Hoa Thục Quốc bốn mùa rõ rệt, một năm đa phần đều được ánh mặt trời chiếu sáng. Nhưng Nam Cương thì không như vậy, khí hậu nơi đó thành của họ chủ yếu là mưa dầm, nói cách khác, rất ít thấy mặt trời. Đây cũng là nguyên nhân bọn họ giỏi về cổ vật. Thiếp nói như vậy, các vị nương nương phu nhân đã hiểu rồi chứ?” Nàng cười thu hồi tấm vải thêu trong tay trình lên Hoàng hậu.

Vải thêu không có ánh mặt trời chiếu rọi không khác gì vải tấm vải bình thường.

“Thiếp thân bất tài, chỉ có thể thêu đại khái ranh giới lãnh thổ, nếu là người có tay nghề cao, luyện tập thêm một chút dĩ nhiên sẽ thêu được nội dung chi tiết hơn.”

“Hay! Quả nhiên là một người thú vị” Hoàng hậu nhìn nàng, ý tán thưởng trong mắt không thể che giấu. “Có thể sử dụng tú công để ngộ ra đạo lý trụ

quân, ha ha! Người đâu, trọng thưởng cho Tiêu Vương phi!”

“Đi, đi nói cho Hoàng Thượng, người theo đứng nhất hôm nay không phải Tiêu Vương phi thì còn có ai! Thụy Hoa Quốc ta lại có một nữ tài tử! Ha ha ha!” Hoàng hậu cao hứng cười hớn hở, đặt một đồng tranh thêu tinh xảo sang một bên, không xem nữa. Chỉ lấy tám vài cả trăm lỗ nhỏ li ti của Tiêu Sơ Âm soi dưới ánh mặt trời, ý mừng không thể biểu hiện hết thành lời.

“Vâng.” Công công nhận lệnh, vội vàng đến Thừa Đức Điện bẩm báo hoàng thượng.

“Được rồi, theo thì Tiêu Vương phi tạm thời dẫn đầu, kế tiếp là đệ tử, các vị sẽ phải cố gắng nhiều hơn. Ví như cùng một thời gian, ai đệ tử được nhiều hơn, bản cung vẫn sẽ trọng thưởng!” Hoàng hậu tâm tình rất tốt, cũng phá lệ hào phóng.

“Khởi bẩm hoàng thượng, mục tiêu của xuân chấp tiết hôm nay đã có người đứng đầu rồi.” Công công vội vàng chạy tới Thừa Đức Điện, gấp rút bẩm báo tin tốt lành cho Hoàng Thượng.

“Hà? Là phu nhân nhà ai đứng nhất vậy?” Hoàng Thượng đã ngà say, chỉ khí của đế vương không thể ức chế mà tản ra, nhưng bởi hai gò má phồng hồng mà thái độ càng ôn hòa hơn thường ngày.

“Là Bình Uyên vương phủ...” Công công kéo dài.

Vũ Văn Tư Dạ nghe vậy khóe miệng cong lên, mấy ngày trước Vân Nhi đều nhốt mình trong phòng không ra ngoài, hẳn còn tưởng nàng làm cái gì, hóa ra là luyện tập cho tiết mục hôm nay. Tuy rằng hẳn không hề thích chuyện khoe khoang ở hậu cung, nhưng nếu Vân Nhi thích thì cứ tùy nàng một lần.

Trưởng Tôn Tông Lam quan sát vẻ mặt mỉm cười của Vũ Văn Tư Dạ, cũng chỉ cười mà không nói gì. Nhưng thái tử Vũ Văn Triệt sau khi nghe được bốn chữ Bình Uyên vương phủ, ánh mắt lại sáng lên...

“Tiêu Vương phi của Bình Uyên vương phủ đoạt giải nhất.” Giọng nói lạnh lạnh của tiểu công công bình tĩnh, vang vọng thật lâu trong điện.

Vũ Văn Tư Dạ bỗng đứng vững lên, sắc mặt xanh mét, không được tốt lắm.

Trưởng Tôn Tông Lam lắc ly rượu trong tay, ý cười trên khóe miệng càng sâu.

Mà thái tử Vũ Văn Triệt lại càng lộ ra vẻ mặt vui sướng...

“Hoàng thượng, thần đề nghị hay là cứ kiểm tra xem Tiêu Vương phi có đem hàng giả vào hay không, đề phòng vạn nhất.” Trong mắt Vũ Văn Tư Dạ chỉ kém không viết lên hai chữ ‘gian lận’ mà thôi.

Hoàng thượng khoát tay, nói cháu trai cố chấp thật đúng là có lỗi, Vương phi nhà mình đứng đầu, hẳn lại còn nghi ngờ.

“Như vậy thì không cần, nếu tiểu nha đầu này dám dùng hàng giả thì đã sớm bị hoàng hậu trảm đầu ra ngoài rồi. Sao còn để mấy chiêu trò lừa bịp ấy đùa bỡn được, Tư Dạ ngươi quá lo lắng rồi.”

“Hoàng thượng...” Hắn mở miệng lại không biết giải thích thế nào, Tiêu Sơ Âm mấy cân mấy lượng hẳn còn không biết sao?

“Vương gia, đoạt giải nhất thật sự là Tiêu Vương phi, Hoàng hậu còn khen Tiêu Vương phi tâm tư khéo léo, có thể từ tú công mà ngộ ra kế sách đạo trị quân, là nữ tài tử của Hoa Thụy Quốc ta!” Tiểu công công háng giọng giải thích.

Lần này, không chỉ là Vũ Văn Tư Dạ, cả văn võ bá quan trong điện đều kinh ngạc. Một nữ tử có thể từ tú công ngộ ra kế sách trị quân? Đây chính là chuyện chưa bao giờ nghe qua!

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thụ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Phí công nói không lại nàng

Sau khi công công bẩm báo lại chuyện ở viện tắm cho Hoàng thượng, bách quan đều nhìn Vũ Văn Tư Dạ với vẻ mặt ao ước.

“Nếu Hoàng hậu đã đánh giá cao tiểu nha đầu này, trẫm còn không tự mình đi nhìn một chút thì có hơi đáng tiếc rồi.” Hoàng thượng nói với vẻ mặt vui mừng, ánh mắt đảo qua bách quan, cất cao giọng: “Tư Dạ, Tông Lam, các ngươi đi với trẫm.”

“Phụ hoàng, nhi thần cũng muốn đi xem tâm tư khéo léo của Vương tẩu.” Vũ Văn Triệt cũng mặc kệ, chạy đi xem kịch vui, vớt hẳn lại đây cùng một đám lão già nịnh hót thì mệt.

“Hoàng thượng, lão thần cũng muốn đi nhìn tiểu nữ một chút...” Tiểu thừa tướng cũng chấp tay hành lễ, chậm rãi nói.

Cuối cùng, vẫn vô cả triều, hơn phân nửa chậm rãi đi giá từ Thừa Đức điện đến viện tẩm.

Nữ công thù thừa, các vị nữ quyến còn thể hiện được, nhưng nói đến dệt vải, các nàng lại rất đau đầu. Thêu thùa là công việc tinh tế, ít nhiều các tiểu thư khuê các đều có thể đến những nơi thanh nhã để thêu ra những bức tranh khoe khoang với trường bối. Nhưng dệt vải là công việc của các gia đình bình thường dùng để kiếm sống. Mặc dù các nàng cũng là buộc phải học, nhưng phần lớn đều là qua quýt cho xong để báo cáo kết quả, chẳng bao giờ nguyện ý chạm vào guồng quay tơ lấy một lần.

“Cũng giống như thêu, mỗi người một bàn guồng quay tơ, số lượng sợi bông và tơ tằm đều giống nhau. Trong vòng hai nén hương, người dệt được nhiều nhất người đó sẽ thắng.” Mama trong viện tẩm tuyên bố quy tắc.

Cung nữ đi theo Tiêu Sơ Âm cực kì hưng phấn, trong lòng cũng hoàn toàn yên tâm: “Vương phi, người đã đoạt giải nhất rồi, không cần khẩn trương nữa, Vương gia sẽ không trách người.”

Tiêu Sơ Âm nhìn các nữ quyến nhao nhao không tình nguyện đứng trước guồng quay tơ, mà cũng có vài cung nữ đang đứng trước guồng quay của mình, không khỏi sững sờ nói: “Các người đứng chỗ này làm gì?”

“Vương phi nương nương, nô tỳ thay người nói sợ.” Mấy cung nữ xinh đẹp nói.

Tiêu Sơ Âm suy nghĩ, hóa ra là vậy, chắc là Hoàng hậu cũng biết se tơ không phải là điểm mạnh của mọi người. Vì để không bị mất mặt nên đã bố trí vài cung nữ hỗ trợ một người. Như vậy cho dù là các nương nương phu nhân không biết, cũng không đến nỗi kém cỏi.

Nàng cười cười, phát phát tay: “Các người đều lui xuống đi, để một mình ta là được, không cần các người hỗ trợ.”

Tức giận đá guồng quay tơ, Thảm trắc phi thấy nàng không cần cung nữ hỗ trợ, giọng điệu giả tạo: “Ồ, Vương phi nương nương, guồng quay tơ này nếu không có ai hỗ trợ, có thể không thành được đâu. Nó cũng không phải như thêu thùa, chỉ có tâm tư khéo léo là được.”

Tiêu Sơ Âm mặc kệ nàng ta, đi thẳng về phía Hoàng hậu, không biết nói cái gì, Hoàng hậu hơi nhú mày, nhưng không phản đối, gật đầu để thái giám theo Tiêu Sơ Âm đến trước guồng quay tơ.

“Hoàng Thượng giá lâm!” Mọi người đang chuẩn bị, bên ngoài viện vang lên tiếng hô to.

Hoàng hậu đứng dậy nghênh đón, các vị nữ quyến trong viện quỳ thành một đoàn, “Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

“Miễn lễ, bình thân” Hoàng thượng cũng không hề vênh váo, đến ngồi bên cạnh Hoàng hậu, mỉm cười nhìn một phòng guồng quay tơ: “Các vị không cần phải đề ý tới trăm, trăm chỉ muốn xem nào nhiệt một chút thôi, tiếp tục đi.”

Vũ Văn Tư Dạ vừa tới liền trông thấy bên cạnh các nữ quyến khác đều có vài cung nữ, riêng Tiêu Sơ Âm chỉ có mỗi tên tiểu thái giám, khoe miệng co giật vài cái, hận không thể xách nàng trở về.

Nhưng sau khi Tiêu Sơ Âm đứng dậy nhìn thấy Vũ Văn Tư Dạ, khoe miệng khế cười, ánh sáng trong mắt chợt lóe, vẫy tay với Vũ Văn Tư Dạ gọi: “Vương gia, đến đây một lát.”

“Cô...” Hắn tức giận nghiêng răng, gọi hắn vào giữa một đám nữ nhân làm gì chứ!

“Tư Dạ, tiểu nha đầu nhà người gọi đấy!” Hoàng thượng thấy hắn bất động, có lòng tốt nhắc nhở, cho rằng hắn vẫn chưa nghe thấy.

Lần này Vũ Văn Tư Dạ không đi cũng không được.

Tiêu Sơ Âm xoay người cười tùm tùm với tiểu thái giám bên cạnh: “Người lao động miễn phí nhà ta đến rồi, không phiền đến công công nữa.”

Tiểu thái giám nghe như lọt vào đám sương mù, đại khái là Vương phi ỉnh lui, vội vàng lui đến không kịp, chỉ sợ Vũ Văn Tư Dạ giận lây sang mình.

“Cô gọi bốn vương làm gì?” Hắn hạ giọng, để bản thân không quá tức giận, nếu nàng biết điều thì nên có chừng mực.

“Hi hi, Vương gia à, bình thường ngài ăn sơn hào hải vị, quần áo lụa là, ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, ngài không thấy hồ thẹn ray rức sao? Ngài không cần trả lời, bây giờ ta tìm cách cho ngài cách rèn luyện cơ thể, có lợi cho sức khỏe, nói ra, ngài còn phải cảm ơn ta mới phải!” Nàng cười hi hi.

Hết hy vọng với nàng. Vũ Văn Tư Dạ nổi đóa: “Bốn vương ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn lúc nào há? Cô nói đi, tóm lại là muốn bốn vương làm cái gì?”

Tiêu Sơ Âm nhướng nhướng lông mày, không thèm để ý nói: “Vương gia, giúp ta chuyển guồng quay tơ này ra ngoài đi.”

“Không được.” Hắn tức giận trừng nàng.

Tiêu Sơ Âm ngẩng đầu cười khanh khách nhìn hắn, khẽ nhú mày nói: “Thật sao?” Nàng không đợi hắn trả lời, đột nhiên cao giọng cười gật đầu nói: “Vậy làm phiền Vương gia.”

Mọi người nhìn về phía bọn họ, không biết Vương phi muốn Vương gia làm gì, Vương gia còn đồng ý nữa.

“Cô...” Hấn không ngờ nàng lại nham hiểm đến vậy, nhất thời không biết bác bỏ thế nào.

“Vương gia, mời.” Nàng cười khoái chí như tên trộm, khiến Vương gia phải làm tên khuân vác miễn phí một lúc thật đúng là làm cho người ta sảng khoái.

Vũ Văn Tư Dạ đành phải cuộn tay áo lên, xoay người di chuyển giường quay tơ, khoe mắt Tiêu Sơ Âm hàm chứa ý cười, nhìn động tác của hấn, khép tay áo đứng một bên, khoe miệng cong lên.

Giường quay tơ thoát nhìn gọn nhẹ, trên thực tế lại rất nặng. Hấn dùng năm phần sức mới dời được giường quay tơ đi, chịu đựng mọi ánh mắt kinh ngạc, hấn hung hăng trừng mắt Tiêu Sơ Âm, nữ nhân này nhất định là cố ý!

Đang lúc hai người đi qua để hậu, hoàng hậu che miệng, nhỏ giọng hỏi: “Vương gia, Vương phi muốn đem giường quay tơ này ra ngoài sao?”

Vũ Văn Tư Dạ khiêng giường quay tơ, Hoàng hậu hỏi mình, hấn không thể không đáp: “Vâng”

“Này Vương gia, tại sao phải dời ra ngoài?” Hoàng hậu cũng khó hiểu.

Tiêu Sơ Âm vội giả bộ ngỡ ngàng: “Việc đó, Vương gia nói ngài ấy... ngài ấy tinh lực dồi dào, muốn rèn luyện thân thể, rèn luyện thân thể...”

Hoàng hậu cũng không để ý đến nàng, vẫn sững sờ nhìn chằm chằm Vũ Văn Tư Dạ, bộ dạng nghi cũng không hiểu: “Giường quay tơ này dựa theo hình dạng của xe ngựa, có bánh xe gỗ mà...”

Tiêu Sơ Âm vẻ mặt đau khổ, Hoàng hậu nương nương của ta ơi... Sao người lại mau miệng như vậy... Một chút phối hợp cũng không có.

Vũ Văn Tư Dạ sững sờ, quay đầu cảm tức nhìn nàng, không muốn nhìn nữa: “Tiêu Sơ Âm!”

“Đứng.” Nàng nhắm mắt đứng vững: “Vương gia, thiếp cũng vì suy nghĩ cho ngài, muốn ngài rèn luyện thân thể nhiều hơn một chút, thúc đẩy tuần hoàn máu!” Nàng mỉm môi bất mãn: “Hon nữa, thiếp nào đâu biết ngài thật sự đòi nó đi, thiếp cho rằng ngài biết giường quay tơ có bánh xe gỗ!”

“Cô!” Vũ Văn Tư Dạ lần thứ ba nghẹn lời, nhận thức được một vấn đề nghiêm trọng: Hấn không nói lại nàng!

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thư!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Mẫu giường quay tơ, bắt công với nàng

Tiêu Sơ Âm để Vũ Văn Tư Dạ di chuyển giường quay tơ ra ngoài, sau đó hai tay không trở vào trong. Nhìn mấy nữ quyến đang dệt vải, lại nhìn hoàng hậu, nàng hỏi: “Hoàng hậu nương nương, nô tỳ có thể thỉnh cầu bỏ cuộc không?”

Hoàng hậu nghi hoặc: “Vì sao Tiểu vương phi lại bỏ cuộc?” Vòng này tất cả mọi người đều không hề nắm chắc mười phần, cuối cùng ai thắng còn chưa biết. Đầu tiên nàng cho cung nữ lui ra, sau đó lại quăng giường quay tơ đi, bây giờ lại muốn bỏ cuộc? Hoàng hậu nghĩ lại, chẳng lẽ sợ mất mặt trước Hoàng thượng, mặt thể diện của Bình Uyên vương phủ?

“Sơ Âm, không được vô lễ.” Tiêu thừa tướng bất mãn quát mắng, trong lòng lại nghĩ khác, nếu như Tiêu Sơ Âm bỏ cuộc, ai sẽ làm mất mặt Bình Uyên Vương phủ đây!

“Nô tỳ cảm thấy giường quay tơ này quá chậm, trong vòng hai nén hương chỉ có thể dệt ra một tấm vải mà thôi. Cứ vậy thì thắng thua cũng khó phân biệt được.” Tiêu Sơ Âm cười trần tráo, với tư cách là nữ thanh niên thời hiện đại, nàng há có thể để người khác ức hiếp. Thỉnh thoảng cho các nàng xem chút màu sắc, để các nàng thu liễm lại một chút, sau này đừng kiêu ngạo như vậy nữa.

“Vậy theo Vương phi thì phải làm thế nào?” Hoàng hậu nghe nàng nói vậy, thăm dò ý kiến của nàng.

“Làm phiền Vương gia đưa giường quay tơ của thiếp đặt ở phía sau viện tới đây.” Tiêu Sơ Âm nhún mày nhìn Vũ Văn Tư Dạ, lợi dụng cơ hội sai bảo hấn vài lần, trước mặt Hoàng thượng, hấn còn dám tạo phản sao?

“Gọi thị vệ đi lấy là được rồi.” Hoàng hậu không đành lòng nhìn Vũ Văn Tư Dạ đầu đang bốc khói bị tiểu vương phi nhà mình làm cho tức giận thêm, vậy tay gọi thị vệ phía trước.

“Tốt thôi!” Tiêu Sơ Âm không quan trọng nhún vai: “Chỉ ít thị vệ còn có thể phân biệt được giường quay tơ có bánh xe hay không.”

“Bỏn vương đi.” Vũ Văn Tư Dạ vung vạt áo, đi theo tiểu thái giám ra đằng sau.

“Ai cha, hôm nay lá gan của vương phi rất lớn nha. Lại sai bảo Tư Dạ như vậy, nàng không sợ sau khi về phủ bị giam giữ đánh vào mông sao?” Trương

Tôn Tông Lam đi tới, nhỏ giọng cười hỏi.

“Ý ngài nói cũng không tồi, chuyện ta nhờ ngài lâu như vậy cũng không hề có tin tức. Dựa vào người không bằng dựa vào chính mình, ta không biết làm gì khác hơn là tự mình tranh thủ cơ hội!” Tiêu Sơ Âm nhìn cái khuôn mặt yếu mị đáng ăn đòn này thì lại thấy căm hận. Nói tìm cách giúp nàng rời khỏi Vương phủ, mỗi lần đều là nàng đơn độc chiến đấu, hóa ra hẳn chỉ nói đùa.

“Đừng giận, Tư Dạ rất cẩn thận, trong đầu không biết chứa cái gì. Ta chỉ vừa có động tĩnh thì đã bị hắn phát hiện, kế hoạch chạy trốn, phải từ từ...” Hắn cười khoác lác, lúc ngẩng đầu nhìn đám nữ quyền đang dẹt vải thì ngây người, sợi tơ trong tay bị đứt cũng không biết.

Từ từ sẽ đến? Đợi sau khi nàng bị ăn sạch sẽ?....Nàng muốn ngay lập tức, tốt nhất là bây giờ!

Giật mình tức thì, nàng lại thấy cảm giác choáng váng kéo tới, trời đất nghiêng ngả, khung cảnh mờ mịt hỗn độn khiến người ta sợ hãi... Cảm giác hiện tại còn rõ ràng hơn hai lần trước!

“Vương phi nương nương... Giường quay tơ đã mang tới.” Giọng nói lạnh lạnh của tiểu thái giám kéo nàng trở lại.

Nàng day trán, cảm giác choáng váng vẫn chưa tan hẳn, có chút không thích ứng được: “Đề ở đó đi.”

“Giường quay tơ này của Vương phi dường như có hơi khác giường quay tơ bình thường?” Hoàng hậu phát hiện giường quay tơ có sự khác biệt, kinh ngạc nói.

“Phải.” Nàng hít thở nhẹ nhàng, vịn vào ghế tựa bên cạnh, chậm rãi nói: “Giường quay tơ bình thường chỉ đặt được một sợi mỏng, và lại còn vắt ngang. Nô tỳ có đọc một loại sách, cơ duyên xảo hợp thấy một loại giường quay tơ có cấu tạo tương tự, phía trên có tám chỗ đặt sợi, chỉ cần đặt sợi tơ mỏng vào đó, dựng thẳng thả ra, giường quay tơ một khi bắt đầu công việc, sản lượng vải vóc của một giường quay tơ bằng với tám bản giường quay tơ bình thường.”

Hoàng thượng và quan lễ bộ đã lộ ra nụ cười hài lòng. Giường quay tơ này một mai phổ biến rộng rãi, trở thành phương tiện dệt vải ngày thường của bách tính, như vậy thì sản lượng vải vóc của Hoa Thụy quốc của họ không cần phải lo lắng nữa rồi!

Con choáng váng lại kéo tới, nàng miễn cưỡng mở mắt, tiếp tục nói: “Hơn nữa, bản giường quay tơ này không cần phải nhờ người nối sợi, giường bên phải giống như bánh xe, chỉ cần sức một đứa bé lắc nó thì đã có thể bắt đầu công việc.” Nàng xoay người nhìn Vũ Văn Tư Dạ, vốn còn muốn gây chuyện làm hắn xấu mặt, bây giờ đầu hoa mắt choáng, cũng không còn tâm tư mà đi trêu chọc hắn nữa.

“Nô tỳ làm qua một lần thì mọi người sẽ hiểu thôi.” Nàng nói xong bước tới giường quay tơ, lại không hiểu sao trước mắt chột lảo đảo, thiếu chút nữa đã không đứng vững.

“Cô không sao chứ?” Vũ Văn Tư Dạ đứng bên cạnh nàng, theo bản năng đưa tay đỡ nàng, nhìn sắc mặt nàng hình như không được tốt, bộ dạng không được bình thường.

“Không sao.” Nàng gắng gượng bước đi, ngực lại nhói lên từng đợt, một bước nhỏ cũng không đi được.

“Vương phi, không bằng thế này, ngài cứ đứng một bên nói, tại hạ và Vương gia cùng làm mẫu ọi người xem được không?” Trương Tôn Tông Lam cũng thấy thân sắc nàng không bình thường, lập tức cười lời kéo Vũ Văn Tư Dạ cùng làm.

“Vương tâu, bản cung cũng muốn chơi một chút!” Vũ Văn Triệt thấy bọn họ muốn loay hoay những thứ đồ của nữ nhân. Vốn có chút khinh thường nhưng đồ của Tiêu Sơ Âm làm được thì lại là chuyện khác.

Vũ Văn Tư Dạ chau mày, muốn một đại nam nhân như hắn phải dệt vải còn ra thể thống gì. Nhưng Trương Tôn tam công tử và thái tử đều hòa nhau, sao hắn còn không biết nhượng mà nói không.

“Không dám làm phiền Trương Tôn công tử và thái tử điện hạ, vẫn nên để cho thiếp...” Nàng há miệng, nhưng phát hiện cổ họng đã khàn đục, lời nói được một nửa đã không thể thốt ra được nữa.

Lời nàng còn chưa dứt, Vũ Văn Tư Dạ đã đến trước giường quay tơ, Trương Tôn Tông Lam còn tò mò nhìn giường quay tơ hình tròn bằng nắm tay bên cạnh. Vũ Văn Triệt lại càng trông lên ngó xuống, phàm là thứ vương tâu hắn làm ra, hẳn đều cảm thấy rất giỏi.

“Vương phi, kính xin nói cho tại hạ biết thao tác thế nào.” Tay áo Trương Tôn Tông Lam rộng thùng thình vờn bay đón gió. Tiêu Sơ Âm có hơi nghiêng tai lắng nghe mới nghe được lời của hắn.

“Trương Tôn công tử...” Nàng mở miệng định nói, đã thấy nụ cười của Trương Tôn Tông Lam nhạt đi vài phần, vẻ mặt có chút nghi ngờ.

Lần nữa không thể nói được một câu, đôi mắt nàng kính hãi mở lớn, cảm giác đau đớn ở ngực lại trầm trọng hơn, nàng hoảng hốt vội xoay người lại tìm kín khuôn mặt thật thà chất phác kia.

Mồ hôi trong lòng bàn tay khiến lòng nàng lạnh đi từng chút. Đầu choáng váng, ngực đau nhức, thính giác bỗng nhiên trì độn, không thể nói được.

“Vương phi trúng độc, vì sao không trị?”

“Vương phi và tiểu thiếu gia, tại hạ chỉ cứu một người...”

Giọng nói cao ngạo lạnh lùng của đại phu như một tiếng sét vọng lại trong đầu nàng. Ngực đau thắt làm nàng khó thở, nước mắt cũng tuôn ra. Cách đó không xa, ba thân hình nam tử tuần lã đứng bên cạnh giường quay tơ, đang chờ chỉ dẫn của nàng... Tại sao có thể vào lúc này, tại sao có thể vào lúc công lớn của nàng sắp thành... Không được! Ông trời không thể bắt công với nàng như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thư!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Vương phi dị thường, đồng ý hòa ly

Tìm kiếm khuôn mặt quen thuộc trong đám nha hoàn lộn xộn phía sau. Nhưng cung nữ trong cung đông đảo, nhất thời không tìm thấy bóng dáng Lỗ Dao ở đâu. Để ngừa vạn nhất, nàng đã đưa Lỗ Dao cùng vào cung, sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn cũng có một người hiểu biết đến giúp nàng. Không ngờ lại xảy ra chuyện!

Nói cũng không được, nghe cũng không thể, ngay cả thị giác còn lại cũng đang giảm dần...

Vũ Văn Tư Dạ cách giường quay tơ nhìn nàng hết ngó đông rồi ngó tây, sắc mặt tái nhợt. Không biết tại sao, trong lòng lại có cảm giác lo lắng, nàng bị sao vậy?

Lòng bàn tay Tiêu Sơ Âm bỗng nhiên bị một đôi tay nắm lấy, nàng nhìn lại, nước mắt vui mừng không kiềm được chảy xuống.

“Cứu ta!” Nàng nhanh chóng viết hai chữ lên lòng bàn tay Lỗ Dao.

Nữ tử phúc hậu liếc nhìn ba nam tử tuần lã đứng bên cạnh giường quay tơ, lại nhìn về mặt nghi ngờ của Hoàng thượng và Hoàng hậu. Ngoảnh lại gật đầu với Tiêu Sơ Âm, xoải bước ra ngoài.

“Khỏi bẩm Hoàng thượng, hoàng hậu nương nương, bước kế tiếp Vương phi đều đã nói cho dân nữ, dân nữ có thể thay mặt thuật lại hay không? Để đánh giá xem giường quay tơ này có thể mở rộng hay không.” Lỗ Dao quý gối, cao giọng nói với Đế hậu.

Tiêu Sơ Âm đã nói cho nàng biết, bộ dạng hiện tại của nàng cũng cỡ mười sáu mười bảy tuổi, không thể tự xưng là phụ nhân, chỉ có thể xưng là tiểu nữ tử, hoặc là dân nữ. Mặc dù nghe có hơi kì quặc, nhưng mà... ài, không còn cách nào cả!

“Như vậy cũng được!” Hoàng hậu nhìn Tiêu Sơ Âm, vì suy xét chu toàn của nàng mà tán thưởng, nhưng không ngờ nàng là bất đắc dĩ.

“Tạ ơn Hoàng hậu!” Lỗ Dao lớn giọng, đứng dậy bước đến bên cạnh ba nam tử hướng dẫn.

“Ngài, đem sợi đề ở đây, đúng, là chỗ đó... Ngài, chờ sau khi sợi đã dẫn hết thì bắt đầu quay cái bánh xe bên này.” Hai người bị nàng sai vặt đến luống cuống tay chân.

“Này, bản cung làm gì?” Vũ Văn Triệt nhón chân từ đầu vai của vương huynh nhìn nữ tử xấp xỉ mình, cười hỏi.

“Ngài?” Lỗ Dao sững sờ, dẹt vai cơ bản chỉ cần dùng hai người là được, lập tức buột miệng nói: “Đứng bên cạnh chơi đi!”

“Không được, bản cung cũng muốn làm!” Vũ Văn Triệt thấy nàng phân biệt đối xử, có chút bất mãn. Nếu là Vương tẩu không cho hắn làm thì cũng không sao, một tiểu cung nữ, chẳng những không cho hắn chơi, còn dám lớn tiếng với hắn, chán sống rồi mà!

“Ngài muốn làm cũng không thể làm, thứ này chỉ cần hai người thôi, nếu ngài thật sự muốn làm, chờ phát triển thêm nhiều cái nữa rồi hãy nói!” Nàng vội vàng hướng dẫn cho hai người nhìn qua thì thông minh lanh lợi, thực tế thì vừa động đến những sợi tơ này đều đã trì độn đến chết người. Làm gì có thời gian để ý đến tiểu bằng hữu vị thành niên này chứ.

Vũ Văn Triệt đứng tại chỗ, muốn nổi giận lại không thể, trò chơi này là lần đầu tiên hắn thấy, hắn lại không hiểu, ai biết tiểu cung nữ này cố tình hay thế nào, lần sau tốt nhất là đừng để hắn bắt được, nếu không thì...

“Hoàng hậu nương nương, tốt rồi!” Cuối cùng cũng chuẩn bị xong, Lỗ Dao nói lớn, vừa vươn tay tỏ ý với Tiêu Sơ Âm đã xong.

Tiêu Sơ Âm cười gật đầu, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy trắng, nàng cong lưng, dùng như đang chịu đựng một cơn đau đớn không thể chống đỡ.

Nhưng bây giờ mọi người đang dồn sự chú ý vào Vương gia và Trưởng Tôn công tử đang làm việc trên giường quay tơ, căn bản là không ai chú ý tới sự khác thường của Tiêu Sơ Âm.

Tám con thoi trên giường quay tơ cùng nhau khởi động, so với một cái trước kia thì tốc độ nhanh gấp tám lần. Hơn nữa nhân lực còn giảm thiểu, chỉ cần hai người làm thao tác nhẹ nhàng là được.

Theo động tác thoải mái của hai người, chỉ chốc lát sau, một cuộn vải cũng đã dệt thành.

“Tâm ý của Tiêu Vương phi thật sự là khéo léo, không chỉ nghĩ ra cách lấy tình báo, mà còn làm ra guồng quay tơ dùng tốt như vậy. Không biết vị nào làm ra mà lại tinh xảo đến vậy!” Hoàng hậu khen không dứt miệng, hoàng thượng nhìn cũng liên tiếp gật đầu, rất vừa lòng.

“Hi hi, là dân nữ làm” Lỗ Dao vỗ ngực, “Nhưng biện pháp là Tiêu vương phi nghĩ ra, đồ cũng là Tiêu vương phi vẽ.”

“Bản cung ban thưởng cho nó một cái tên được không?” Vũ Văn Triệt nháy ra, nhất định phải tham gia.

“Bẩm thái tử điện hạ, guồng quay tơ này đã có tên rồi.” Lỗ Dao cắt ngang lời hấn, vẻ mặt như người đã xen vào việc người khác vậy.

“Hả? Tên gì?” Hoàng thượng nhíu mày hỏi, thứ đồ này đã có tên? Thái tử không thể ban thưởng tên, thật đúng là lấy làm tiếc.

“Mấy dệt Jenny!” Lỗ Dao nhún vai, cả tên cũng không đổi, dù sao bọn họ cũng không biết.

“Tên này... không hay!” Vũ Văn Triệt bắt mẫn, “Nghe lạ quá, không hề giống với tên của Hoa Thục quốc.”

Lỗ Dao bĩu môi, đương nhiên không giống, đây là tên của người Anh Quốc...

Nàng ngẩng đầu nhìn Tiêu Sơ Âm, đã thấy sắc mặt nàng ấy tái nhợt lác đầu, lúc này mới nhắc khuôn mặt tươi cười hỏi Vũ Văn Triệt: “Thái tử điện hạ cảm thấy tên gì thì hợp?”

Vũ Văn Triệt nhìn mấy dệt, tám con thoi quay rất nhanh, nghiêng đầu suy nghĩ, nói: “Xưa có Thất tiên nữ trên trời dệt vải, bây giờ có Vương phi chế tác mấy dệt, theo bản cung thấy, nên gọi là bát tiên thoi.”

Lỗ Dao không quan tâm, cho dù người đặt tên gì cũng được, thứ đồ cỏ này ở thế kỷ hai mươi mốt cũng phải có tên là mấy dệt Jenny.

Tiêu Sơ Âm ngồi dưới bóng râm, nhìn một đám người mơ hồ phía xa.

Trước đây không lâu, nàng cho mời người làm mấy dệt, ngoài ý muốn gặp Lỗ Dao sau khi nhìn thấy bản vẽ thì kích động không thể kiềm chế. Hỏi han thêm một chút mới biết thì ra nàng cũng là người hiện đại, tính cách nàng ngay thẳng, sau khi đến đây, dựa vào tay nghề của mình, làm mộc là chính. Tiêu Sơ Âm chưa nói cho nàng thân phận thật sự, dù sao bây giờ nàng cũng là Vương phi của vương phủ, lại là dòng chính nữ của Tiêu gia. Ở vị trí này, động một tý là can hệ đến cả ngàn vạn sợi tơ, nàng không muốn liên lụy đến Lỗ Dao. Chỉ nói mình đọc được trong một cuốn sách cổ quá trình chế tạo ra mấy dệt Jenny, cũng may là Lỗ Dao không nghi ngờ.

“Hay! Bát tiên thoi! Tên này thật là hay!” Bọn quan viên vây quanh vỗ tay khen ngợi.

Lỗ Dao kiễng chân nhìn về phía Tiêu Sơ Âm, từ lúc bắt đầu, sắc mặt của nàng rất khác thường, hơn nữa còn dùng cách viết vào tay mình, nhưng vạn lần dùng xây ra chuyện gì thì tốt.

Chỗ bóng râm có vài cung nữ và tiểu thái giám đứng xem náo nhiệt... Không thấy Tiêu Sơ Âm nữa.

“Tiêu Sơ Âm!” Nàng gọi thẳng tên, đẩy đám người ra hai bên lớn tiếng gọi: “Tiêu Sơ Âm! Không thấy Tiêu Sơ Âm nữa!”

Cơ hội là cùng lúc, ba bóng người nhanh chóng tách ra khỏi đám người đến bên chỗ Tiêu Sơ Âm vừa mới ngồi. Nhưng chỉ thấy một loạt ghế dựa trước bàn trống rỗng.

“Người đâu?” Vũ Văn Tư Dạ giận dữ hỏi, mấy cung nữ cuống quýt kiểm tra tứ phía, bối rối đáp: “Vừa rồi Vương phi nương nương còn ở đây mà.”

“Mới đây thì chắc là không đi xa được.” Tuy nói vậy, vẻ mặt Trương Tôn Tông Lam cũng có chút nặng nề.

“Sao Vương tâu lại có thể đi được?” Vũ Văn Triệt khó hiểu.

Vũ Văn Tư Dạ nghiêng răng nắm chặt chiếc ghế Tiêu Sơ Âm ngồi ban nãy, nghĩ đến vẻ mặt tái nhợt của nàng, tay dùng lực, tay vịn của ghế tựa đã đứt đoạn, vụn gỗ đâm vào bàn tay hấn.

“Sơ Âm ở đây!” Lỗ Dao ở phía sau bàn thêu cao nửa người vẫy tay với ba nam nhân, sắc mặt lo lắng.

Bàn thêu cao nửa người che khuất tầm nhìn của mọi người, may mà Lỗ Dao đi vòng quanh tìm nàng mới nhìn thấy nàng té xỉu trên đất.

“Hoàng hậu... nương nương... nói, muốn... trọng thưởng... ta” Sắc mặt nàng trắng bệch, tro bụi bám đầy trên áo, tóc cũng rời rạc, như đã trải qua một phen đấu tranh muốn đứng lên, nhưng có vẻ không thành công. Trước mắt Tiêu Sơ Âm mơ hồ, cả bóng người cũng đã không thể phân biệt rõ ràng, chỉ biết là mình đang nằm trong lòng một người. Cả người đau nhức khó nhịn, cả xúc giác cuối cùng cũng sắp biến mất.

“Cô đã thế này còn muốn thưởng, phần thưởng để nói sau đi. Mau đi mời đại phu! Không, thái y! Nhanh đi! Tiêu Sơ Âm sắp chết rồi, các người mau cứu nàng đi! Xin các người!” Lỗ Dao nói xong bật khóc nức nở, có một loại cảm giác bất lực, Tiêu Sơ Âm là người đầu tiên hiểu nàng, nàng không muốn mất nàng ta nhanh như vậy!

“Tiêu Sơ Âm, cô nhìn ta đi! Cô không thể chết được, cô có biết không hả!” Nàng nắm chặt bàn tay đang dần lạnh buốt của Tiêu Sơ Âm, lòng cảm thấy hoang mang, giống như sẽ mất nàng ấy.

“Trọng...thường...Hoàng hậu...” Nàng dùng hết sức lực lắc đầu, đến lúc này, chỉ thiếu chút nữa là thành công, nàng không thể để sự nỗ lực của mình vô ích. Cho dù chết, nàng cũng muốn nghe thấy câu nói kia.

Hoàng thượng và hoàng hậu cũng sớm đến bên cạnh, nhìn thấy khuôn mặt Vương phi một khắc trước còn vui vẻ thoáng cái đã tái nhợt, vội để thái y đến xem, Hoàng hậu căng thẳng trong lòng, bước lên cầm tay kia của nàng, nói: “Bản cung sẽ ban thưởng cho ngươi, ngươi muốn cái gì cứ nói, bản cung đều sẽ đáp ứng.”

Nàng cảm nhận được một chút ấm áp trong lòng bàn tay. Bên tai thoáng nghe được giọng nói từ ái của Hoàng hậu, đôi môi tái nhợt cười khó khăn. Cuối cùng cũng có thể nói ra, cuối cùng cũng có một chút hy vọng rồi.

“Thiếp...thân...thỉnh cầu...xin...hòa ly!” Hai chữ cuối cùng cắn vào đầu lưỡi nói như chém đinh chặt sắt!

“Vương phi!”

“Sơ Âm”

“Nha đầu.”

Tất cả mọi người đều kinh hô, nàng lại muốn hòa ly với Bình Uyên vương?

“Vương phi tài trí vẹn toàn, vì sao phải hòa ly với vương gia?” Trong đám quan viên có người xì xào bàn tán.

“Nghe nói trước kia Vương phi quậy phá vài lần, hình như Vương gia không chịu. Lúc trước thì làm ầm ĩ đòi gả, bây giờ lại ầm ĩ muốn hòa ly, thật khó hiểu...”

“Trước kia thì qua rồi, bây giờ Vương phi đã không còn như xưa. Nếu như thật sự hòa ly thì thật đúng là tổn thất lớn của Vương phủ...”

“Không biết bây giờ Vương gia có giống trước kia không...”

Trước khi Tiêu Sơ Âm nói, Vũ Văn Tư Dạ cũng đã đoán được. Khoảnh khắc nàng nói ra miệng, hẳn cảm thấy toàn thân trở nên tỉnh táo, mà một nơi nào đó trong lòng hẳn đột nhiên co rút, cả người bất giác run rẩy. Bên tai tràn ngập những âm thanh hỗn loạn.

Hắn nghe được giọng nói lo lắng của Vũ Văn Triệt: “Vương huynh...”

Nàng liều chết cũng muốn rời khỏi hắn, chấp nhất mà kiên quyết rời khỏi hắn, ngoan cố mà quật cường rời khỏi hắn. Đây là mong muốn mãnh liệt nhất của nàng từ sau khi gả cho hắn, rời khỏi hắn, rời khỏi Vương phủ...

“Được, hòa ly!” Hắn nói, tay đang ôm Tiêu Sơ Âm chậm rãi siết chặt.

Giọng nói quen thuộc trên đỉnh đầu sượt ẩm mái tóc nàng. Nàng ngẩng đầu cười thư thái, ý thức sau cùng lưu lại trong đầu, cuối cùng...cuối cùng cũng đồng ý rồi...

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thư!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Thái tử nổi giận

Đúng như lời Lâm Nguyên Kỳ ngày ấy đã nói, độc trong cơ thể Tiêu Sơ Âm không ai có thể giải, ngoại trừ hắn.

Một đám ngự y trong cung tập trung trong viện Tiêu Sơ Âm, đối mặt với Tiêu Sơ Âm bất tỉnh ngủ say trên giường, hơn nửa ngày cũng không thể tìm ra được phương thuốc nào.

“Rốt cuộc cái người có chữa được không! Không được thì cắt về cho ta! Một đám lang băm!” Vũ Văn Triệt lần đầu tiên không kiềm nén được tính khí của mình, hình tượng ôn hòa hoàn toàn không còn nữa, tựa như một con thú nhỏ bị thương.

Ngự y trong viện thu dọn hộp thuốc, chột vạt rời đi.

Hắn xoay người đi vào phòng, vội vàng đóng cửa lại. Nàng đã mất đi vẻ linh động mọi khi, lẳng lẳng nằm trên giường.

Trước đây không lâu, cũng tại trạch viện này, hần bị kẻ khác truy sát, uy hiếp dụ dỗ nàng cứu hần. Đáng vẻ nàng tươi đẹp giường nanh múa vuốt tỏ ra hối hận, muốn vứt hần lại không quan tâm. Nhưng cuối cùng nàng vẫn cứu hần, rửa sạch vết thương cho hần, dùng bí dược độc nhất của Tông Lam chữa khỏi vết thương trên xương mất cả cho hần.

Bây giờ, nàng lẳng lẳng nằm trong phòng, độc trong cơ thể mỗi giây mỗi phút càng ăn sâu vào người, mà hần là thái tử địa vị cao quý lại bất lực đối với bệnh trạng của nàng.

Nàng lờ hần ra từ trong viện hẻo lánh của vương phủ, gọi hần là tình nhân. Nàng không thèm chống lại vương huynh, nàng nói cho hần biết yêu một người là toàn tâm toàn ý, nàng có nhiều suy nghĩ khéo léo như vậy là để cầu phúc cho Hoa Thụy quốc.

Một nữ tử như vậy, rốt cuộc là ai lại độc ác đến mức muốn đẩy nàng vào chỗ chết!

“Thái tử điện hạ...” Cẩm Thái tử trong phòng đi ra, nước mắt lưng tròng dề dặt đến bên cạnh Vũ Văn Triệt.

“Nàng thế nào rồi?” Vũ Văn Triệt thấy nha hoàn ra ngoài, còn ôm ảo tưởng.

Cẩm Thái lắc đầu, nói: “Nô tỳ có một chuyện, không biết có nên nói hay không.

Vũ Văn Triệt cau mày, nói: “Nói!”

Cẩm Thái chớp mắt, nước mắt liền rơi xuống, ấp úng nói: “Trong phủ Thừa tướng, Lâm đại phu nói độc trong cơ thể Vương phi, chỉ có hần mới giải được...”

“Thật sao?” Vũ Văn Triệt mừng rỡ, vậy bây giờ hần đến phủ Thừa Tướng đưa vị Lâm đại phu đến đây thì Tiêu Sơ Âm được cứu rồi.

“Trong phủ Thừa Tướng có người trị được, cái lão ngoan cố Tiêu Viễn lại không nói ra, bản cung phải đi bảo Tiêu Viễn giao người ra!”

“Thái tử chậm đã...” Cẩm Thái muốn nói lại thôi, do dự một lúc mới nói tiếp: “Lâm đại phu nói, Vương phi nương nương và Tiêu tiểu thiếu gia, hần chỉ cứu một người, Vương phi nương nương đã để đại phu cứu Tiêu tiểu thiếu gia.”

“Cái gì?” Vũ Văn Triệt nhũn mày không vui, đột nhiên trên môi hần treo lên nụ cười quỷ dị, khuôn mặt dịu dàng trở nên lạnh lẽo: “Hần nói cứu một người thì cứu một người sao? Hừ!”

Vũ Văn Triệt vung áo bào, bước nhanh ra cửa tư trạch, xoay mình lên ngựa, đi thẳng đến Tiêu phủ.

Trong Tiêu phủ, Lâm Nguyên Kỳ tựa lưng nhìn Dược Đồng và Tiêu Diệu nói chuyện. Tay áo bào bị gió thổi lay động, tựa như bạch hạc chao liêng trong không trung.

“Tránh ra! Bản cung muốn tìm tên lang băm kia! Tránh ra hết cho bản cung!” Tuấn mã cao lớn chạy thẳng vào Tiêu phủ, nam tử ôn ngọc trên lưng ngựa hai gò má phềnh hồng, giống như đã vội vã giục ngựa tới đây, vẻ tức giận trên trán che mất khuôn mặt hòa nhã.

“Thái tử, không được! Không được đâu!” Tiêu Viễn và một đám thị vệ đi theo phía sau ngựa, đuổi theo cũng không kịp, chỉ đành phải vội vàng lên tiếng ngăn cản. Lâm Nguyên Kỳ tính tình cao ngạo, không chấp nhận kẻ khác có chút uy hiếp nào với hần. Thái tử xông vào thế này sẽ làm hỏng việc mất!

“Lang băm! Ngươi ra đây cho bản cung!” Vũ Văn Triệt vừa chạy vào hậu viện, không kịp ghìm cương ngựa. Phía trước chợt lóe lên tia sáng, hần kinh sợ thối lui trở mình xuống ngựa.

“Hí!” Tuấn mã thét lên kinh hoàng, vó trước khê nghiêng, té quỵ xuống đất, máu tươi chảy ròng ròng.

“Tiện súc, không được làm kinh động đến bệnh nhân của ta!” Theo một tiếng quát khê, ánh sáng kia cũng thu về.

Vũ Văn Triệt kinh sợ lùi lại, nhưng cũng không nhìn rõ đó là thứ vũ khí gì.

“Lâm đại phu, lão phu mạo phạm rồi! Mạo phạm rồi!” Tiêu Viễn chạy tới bảo vệ Vũ Văn Triệt, cuống quýt xin lỗi Lâm Nguyên Kỳ, chỉ sợ hần nổi giận!

“Ngươi thân là đại phu, tại sao thấy chết lại không cứu!” Vũ Văn Triệt kéo Tiêu Viễn ra, roi trong tay chỉ thẳng vào bạch y nam tử.

“Ai nói tại hạ thấy chết mà không cứu?” Lâm Nguyên Kỳ mặt không biểu cảm hỏi lại hần, lấy từ Dược Đồng một đoạn lụa trắng, chậm rãi đến trước Tuấn mã đang ngã trên mặt đất đang vùng vẫy muốn đứng lên. Ngồi xổm xuống cẩn thận quấn vải vào móng trước cho nó: “Bây giờ đã biết đau rồi sao?”

Tuấn mã màu đen trước giờ chỉ nghe lời Vũ Văn Triệt được Lâm Nguyên Kỳ vuốt ve lại chậm rãi yên tĩnh lại, ngừng giãy giụa, vuron móng trước tùy hần băng bó.

“Vương phi sắp chết, tại sao không cứu?” Vũ Văn Triệt lại tức giận, hần có lòng dạ đi chữa trị cho một con ngựa lại không muốn cứu một sinh mạng quý giá.

“Tại hạ đã hỏi ý của Vương phi, tiểu thiếu gia và Vương phi, tại hạ chỉ cứu một người. Độc trong cơ thể Vương phi, tại hạ đã sớm nhắc nàng, là nàng chọn cách hy sinh bản thân, không liên quan đến tại hạ.” Hần thân là thầy thuốc, không có gì hổ thẹn.

“Ngươi!” Tiêu Sơ Âm lại biết rõ bản thân trúng độc, cũng biết vị đại phu cao ngạo uyên thâm này là người duy nhất có thể cứu được mình. Nhưng nàng lại nhường cơ hội duy nhất đó cho người khác?

Hắn ngẩng đầu, nhìn đứa trẻ ngốc nghếch chơi đùa cùng Dược Đồng trong trong sân, trong lòng lại sinh ra loại cảm xúc khó tả. Giống như độc dược chậm rãi sinh ra từ đáy lòng, nếu như giết chết đứa nhỏ này có thể cứu được Tiêu Sơ Âm, hắn rất muốn làm như vậy. Mặc dù nàng tình duyên sẽ hận hắn, nhưng hắn không chịu được tình cảnh bản thân bất lực trước bệnh tình của nàng.

“Cho dù ngươi giết nó, ta cũng sẽ không cứu Tiêu Sơ Âm.” Lâm Nguyên Kỳ nhìn thấu tâm tư của hắn, ánh mắt lướt qua sự khinh thường.

Tiêu Viễn vừa nghe thấy suy nghĩ của thái tử điện hạ đối với con trai bảo bối của mình, sợ tới mức vội vã tiến lên an ủi: “Điện hạ, nói không chừng còn có cách khác có thể cứu Sơ Âm, không bằng chúng ta cứ từ từ nghĩ cách.”

Vũ Văn Triệt vừa quay đầu lại, vẻ thuần khiết dịu dàng đã không còn, trên mặt là nụ cười âm trầm, từ tốn nói từng chữ từng chữ: “Không bằng cứu Vương phi trước, để con của Thừa Tướng nghĩ cách sau, như... thế nào?”

Tiêu Viễn đã sớm nghe nói Thái tử không đơn thuần như bề ngoài, bây giờ nhìn thấy vẻ mặt khó coi của hắn, ông lại bị dọa sợ lui về phía sau một bước, không dám lên tiếng nữa.

“Điện hạ muốn cứu Vương phi như thế, tại sao không hỏi xem ai gây ra? Có thể, hắn có giải dược cũng không chừng...” Lâm Nguyên Kỳ nhìn bộ dạng Vũ Văn Triệt từ lời nói tới dáng vẻ, nhàn nhạt nói.

“Nếu bản cung biết ai gây ra, còn phải tìm tới ngươi sao?” Chủy thủ trong tay áo Vũ Văn Triệt trượt ra nắm chặt trong lòng bàn tay. Từ lúc hắn xoay người xuống ngựa đã nắm chặt vũ khí trong tay áo. Nhưng dường như Lâm Nguyên Kỳ vẫn rất thoải mái ngồi xõm ở nơi đó, toàn thân không hề có chỗ hở, hắn không thể nào xuống tay.

“Chẳng lẽ điện hạ không biết sao?” Lâm Nguyên Kỳ nhíu mày hỏi, ngoảnh lại thấy Tiêu Viễn cũng là một vẻ mặt khó hiểu mới đứng lên chậm rãi nói: “Xem ra, Bình Uyên vương giấu thật đúng là giỏi!”

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thư!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Người cút đi

Trong Bình Uyên vương phủ, Vương gia từ cung trở về vẫn luôn ở thư phòng, không hề ra ngoài. Về cùng còn có Thẩm trắc phi, nhưng cho đến khi trăng treo ngọn cây cũng không thấy bóng dáng của Vương phi nương nương đâu.

“Gia, thiếp thân nấu chút cháo thanh lọc, không bằng người ăn một chút đi.” Thẩm Nhược Vân tự mình xuống bếp nấu cháo, lại từ mình bưng đến trước cửa thư phòng Vũ Văn Tư Dạ. Hôm nay vốn tưởng rằng bản thân đã thua, nhưng không ngờ Tiêu lại tuôn ra ngón này, đang lúc này hận đến dậm chân lại truyền đến tin tức làm nàng hưng phấn khó kìm chế được. Vương phi thỉnh cầu hòa ly!

Hơn nữa, quan trọng nhất là Vương gia đã đồng ý rồi!

“Gia, từ lúc trưa trở về người đã không ăn gì rồi, vạn lần đừng tức giận làm tổn hại thân thể.” Nàng cho rằng Vũ Văn Tư Dạ vì Tiêu Sơ Âm thỉnh cầu hòa ly trước mặt Hoàng hậu đã làm mất mặt hắn, giận mãi không nguôi.

“Loảng xoảng” một tiếng vang lớn! Vũ Văn Tư Dạ đẩy cửa ra, Thẩm trắc phi đang đứng trước cửa sợ đến mức giật mình. Chén cháo nóng hổi trong tay thiếu chút nữa đã hất cả lên người.

“Gia!” Nàng dịu dàng gọi, “Người hù chết thiếp rồi!”

Vũ Văn Tư Dạ nhíu mày nhìn Thẩm Nhược Vân đứng trước cửa, hỏi: “Nàng ở đây làm gì?”

Thẩm Nhược Vân cười dịu dàng, “Thiếp thấy người ở thư phòng, đến bây giờ cũng chưa dùng cơm, cố ý làm chút cháo giải nhiệt cho người.”

Hắn cúi đầu, thấy nàng bưng một mâm cháo loãng, đưa tay nhận lấy, thân nhiên nói: “Nàng vất vả rồi.”

“Là thiếp nên làm.” Thẩm Nhược Vân e thẹn cúi đầu, ở mọi thời điểm, Vương gia đều làm cho trái tim nàng cảm nhận được sự quan tâm, “Chỉ cần gia người vui vẻ, sau này mỗi ngày thiếp đều làm cho người ăn...” Nàng ngẩng đầu, giọng nói đột nhiên trở nên lo lắng: “Gia, người đi đâu?”

Vũ Văn Tư Dạ bưng chén cháo trong tay, lướt nhanh ra khỏi thư phòng, ra cửa phủ, phân phó quản gia: “Chuẩn bị ngựa!”

Quản gia nhìn cái chén trong tay hắn, đề nghị nói: “Không bằng Vương gia đợi một lát, lão nô đi chuẩn bị xe ngựa.”

“Chuẩn bị ngựa!” Hần không kịp đợi xe ngựa, chỉ muốn nhanh chóng nhìn thấy nàng, tình hình của nàng ra sao.

Đêm tối lờ mờ, ánh trăng cô đơn treo trên ngọn cây quạnh quẽ chiếu xuống ngã tư đường. Trong một con ngõ nhỏ, trên một con tuấn mã màu trắng, nam tử ngũ quan kiên nghị lộ vẻ nôn nóng, chạy như bay trong ngõ nhỏ chật hẹp.

Mà cách ngã tư đường thật xa, cùng lúc đó, nam tử ôn nhuận như ngọc dắt một con hắc mã bóng nhẫy đi dưới ánh trăng. Thình thoảng quay mặt lại vuốt ve hắc mã, thì thào tự hỏi: “Làm sao có thể như vậy... Làm sao có thể là Vương huynh...”

Cầm Thái canh giữ ngoài cửa phòng, dựa vào cạnh cửa nhìn hai nữ tử trong phòng. Lỗ Dao nhiệt tình ngay thẳng, từ ngày giúp Vương phi làm giường quay tơ liền trở thành khuê trung mật hữu với Vương phi. Hiện tại Vương phi đang hôn mê, nàng cũng không ăn không uống, muốn trông nom vương phi, một bước không rời.

“Nương nương...” Cầm Thái nhìn người trên giường vẫn không nhúc nhích. Ngày trước Vương phi thần thái hồng hào đuổi theo vương gia, bây giờ lại nằm im trên giường, yên tĩnh yếu ớt. Mà nữ tử trông nom bên giường tựa như đã mất đi nhiệt huyết của bản thân, im lặng trông nom Vương phi nương nương.

Hai nữ tử hoạt bát bỗng nhiên mất đi sức sống, đáy lòng nàng cũng cảm thấy bị thương.

“Két...” một tiếng, trong viện truyền đến tiếng động, Cầm Thái vội vàng đứng dậy chạy tới ngưỡng cửa, tâm trình rối rắm, nghênh tiếp: “Thái tử điện hạ...”

Người tới ngăn ra, thấy rõ người trong viện mới trầm giọng hỏi: “Vương phi sao rồi?”

Cầm Thái cúi đầu thâm oán trách, cũng không dám nói ra. Đành phải cúi đầu: “Nô tỳ tham kiến Vương gia, tiểu thư vẫn còn đang hôn mê.” Nếu tiểu thư và Vương gia đã hòa ly, nàng vốn cũng không phải là người của vương phủ, cũng không cần gọi bằng Vương phi nữa.

Trong bóng đêm, sắc mặt Vũ Văn Tư Dạ sùng sốt, các cơ trên mặt cứng ngắt giật giật, chậm rãi nói: “Bỏ vương đi xem tiểu thư.”

Cầm Thái muốn ngăn lại nhưng không dám. Người tiểu thư không muốn gặp nhất chính là Vương gia...

Nhưng Lỗ Dao trong phòng bị tiếng động bên ngoài quấy rầy cũng sớm đứng dậy vịn vào cánh cửa nhìn qua bên này, sắc mặt nàng tiêu tụy, hỏi: “Cầm Thái, ai vậy?”

“Lỗ sư phụ...” Cầm Thái không biết phải trả lời thế nào, khó xử nhìn Lỗ Dao, Lỗ Dao còn chưa hiểu rõ đủ loại quan hệ giữa Vương phi và Vương gia lúc đó.

“Lỗ sư phụ, bốn vương muốn thăm Sơ Âm.” Vũ Văn Tư Dạ nhận ra nàng, chính là nữ tử lớn gan giúp Tiêu Sơ Âm làm ra bát tiên thoi.

“Mau vào đi.” Lỗ Dao vẫy tay cho hắn vào, nếu đã là vợ chồng, vốn nên chiếu cố cho nhau, Tiêu Sơ Âm bây giờ hôn mê bất tỉnh, theo lý mà nói thì Vũ Văn Tư Dạ phải canh giữ bên cạnh mới phải. Hắn là Vương gia, thân phận đặc biệt, công vụ bận bịu, bây giờ chạy tới đây cũng không tính là trễ.

Cầm Thái miễn cưỡng tránh ra, Vũ Văn Tư Dạ gật đầu với nàng xem như tạ ơn, bụng chén cháo trong tay đi vào trong.

“Nàng không tỉnh, không uống được cháo, đưa cho ta.” Lỗ Dao thấy hắn còn bụng chén cháo, đúng lúc cả ngày nay nàng chưa ăn gì, đói đến choáng váng. Cầm lấy chén cháo uống một hơi.

Vũ Văn Tư Dạ vốn không muốn, nhưng Lỗ Dao nói không phải không có lý. Sau khi tùy nàng uống hết chén cháo mới đưa chén cho Cầm Thái, tự mình đi vào phòng.

Trong phòng không đốt đèn, ánh mặt lạnh lạnh chiếu vào từ cửa sổ tạo nên một khoảng không tĩnh mịch.

Tiêu Sơ Âm lẳng lặng nằm trên giường, khuôn mặt tái nhợt bị ánh trăng chiếu vào càng thêm nhợt nhạt. Mái tóc mềm mại trải rộng trên vai, khuôn mặt thanh tú xinh xắn càng thêm nổi bật. Dưới ánh trăng, làn da nhẵn mịn trong suốt như trân châu, lông mi uốn cong trên đôi mắt khép hờ như cánh quạt, đôi môi trắng xanh dưới đầu mũi làm hiện ra vẻ mặt khác biệt.

Vũ Văn Tư Dạ ngồi xổm xuống, tựa vào bên cạnh giường, nhìn gương mặt quen thuộc khiến đáy lòng hắn khẽ quặn đau. Đôi môi của nàng vẫn duy trì độ cong của khoảnh khắc sau cùng, vui sướng đến thế nào lại làm cho nàng trong lúc hôn mê vẫn không biến mất...

“Thiếp thân... thỉnh... thỉnh cầu... hòa ly!” Nàng dùng hết sức lực cuối cùng để nói ra. Khiến trong nháy mắt mồ hôi lạnh thấm ướt lưng hắn, lúc đối đầu với kẻ địch, hắn cũng chưa từng hoảng loạn như thế...

Một buổi chiều nhốt mình trong thư phòng, trong đầu hắn không ngừng quanh quẩn bộ dạng dè dặt cẩn trọng để bảo toàn sự kiêu ngạo tự tôn của nữ tử này. Là nàng to gan chống đối hắn, nhiều lần đòi hưu thê, là nàng nghiêng răng nghiêng lợi nhất định phải rời khỏi hắn...

Khuôn mặt hắn ẩn giấu dưới ánh trăng càng thêm thâm sâu, nữ tử trên giường yên lặng như đang ngủ say, giống như bất cứ lúc nào cũng đều có thể tỉnh lại.

“Tiêu Sơ Âm, bốn vương không cho cô chết.” Hấn đưa tay muốn nắm lấy tay nàng, đuổi đến nửa đường lại dừng. Nàng không muốn hấn chạm vào nàng. . .

“Thái tử điện hạ! Người đã về!” Trong viện truyền đến giọng nói đầy vui mừng của Cẩm Thái.

Vũ Văn Tư Dạ đứng lên đi ra cửa, nhìn thấy Vũ Văn Triệt tựa hồ tâm tư rất nặng nề dắt ngựa cúi đầu trở về.

“Triệt. . .” Hấn lên tiếng gọi, Tiêu Sơ Âm hôn mê bất tỉnh, Vũ Văn Triệt dĩ nhiên là khó chịu hơn bất kì ai. . .

Vũ Văn Triệt nghe tiếng của Vũ Văn Tư Dạ, kinh ngạc ngẩng đầu thấy hấn đứng trước cửa, khuôn mặt dịu dàng bỗng nhiên nổi lên hận ý, cả giận nói: “Cút! Huỳnh cút đi cho bản cung!”

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thư!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 96: Giải được vô dụng, người đi cầu xin hấn

“Cút!” Vũ Văn Triệt giống như dã thú đang nổi điên, mất đi lý trí. Vương huynh mà hấn vẫn luôn kính trọng sao có thể làm ra loại chuyện giết hại vương phi của mình chứ!

Vũ Văn Tư Dạ thấy hấn đột nhiên chỉ thẳng vào mình, lại thấy băng vải buộc ở móng trước con Hắc Phong, trong lòng đã đoán được chút ít. Lập tức quát mắng: “Thái tử điện hạ, đệ thất lễ rồi đó!”

“So ra còn thua kém thủ đoạn âm hiểm của vương huynh rồi!” Vũ Văn Triệt nắm chặt dây cương, chủ thủ trong tay áo chưa từng thu hồi.

“Ai, cô nói xem, Thái tử điện hạ kia có phải thích Sơ Âm không, vương phi nhà người ta hôn mê bất tỉnh, liên quan gì tới hấn chứ! Làm âm ỉ cứ như người trúng độc là thế tử của hấn vậy!” Có một bát cháo lút bụng, khí lực của Lỗ Dao cũng đã khôi phục, nàng sẽ không vì tình trạng của Tiêu Sơ Âm mà than trời trách đất. Nếu đã trúng độc, vậy thì dốc toàn lực đi tìm giải được, người muốn ta biến, ta nói người âm hiểm thì có ích gì!

Cẩm Thái sợ tới mức vội vã che miệng nàng lại, giải thích: “Lỗ sư phụ, lời này không thể nói lung tung được! Thái tử điện hạ tốt với tiểu thư là vì tiểu thư đã từng cứu điện hạ một mạng. . .” Nàng nói xong liền cúi đầu: “Mặc dù hiện giờ tiểu thư và vương gia đã hòa ly, nhưng nói như vậy cũng sẽ làm hỏng thanh danh của tiểu thư. Sau này Lỗ sư phụ vạn lần đừng nói vậy nữa!”

“À à. . .” Hóa ra là như vậy, đã cứu tiểu tử này một mạng, xem ra tiểu tử này là người có ơn tất báo. Lỗ Dao lấy tay quạt quạt khuôn mặt, chỉ cảm thấy trên mặt nóng nóng, nhưng tâm tư của nàng lại đang đặt trên hai người đang giằng co bên ngoài, lầm bầm nói: “Vì sao thái tử này lại nói vương gia âm hiểm chứ?”

Cẩm Thái lắc đầu, tỏ vẻ mình cũng không biết. Đây là chuyện trong vương tộc, một nha hoàn như nàng cũng không dám hỏi quá nhiều.

“Bốn vương khuyên thái tử vẫn nên hồi cung sớm, tránh cho hoàng thượng và hoàng hậu nương nương lo lắng.” Vũ Văn Tư Dạ không muốn tranh chấp với hấn, yêu cầu hấn trở về.

“Sao bản cung lại cảm thấy người nên đi lại là vương huynh mới đúng!” Tình cảm phức tạp luân chuyển trong đôi mắt Vũ Văn Triệt, lúc này Vũ Văn Tư Dạ không phản bác lại lời của hấn, chính là ngầm thừa nhận!

“Trời ơi, các người đừng cãi nhau nữa, ai cũng đều vô dụng hết! Sơ Âm biết các người đều ở đây chắc cũng rất vui vẻ, ta đi thu dọn giường đệm cho các người, nếu không thì đêm nay vương gia cứ ngủ gian ngoài trong phòng Sơ Âm đi? Thái tử điện hạ thì cảm phiền ngài ngủ ở cách vách?” Lỗ Dao xuất hiện hòa giải, ngay cả vị trí ngủ cũng đã an bài xong. Hai gò má nàng nóng đỏ lên, có cảm giác nóng như vậy không hả! Cái thời tiết quý quái gì thế này!

Trong viện yên tĩnh, không ai để ý đến nàng.

“Vương huynh, huynh vẫn nên đi thì hơn.” Thật lâu sau, Vũ Văn Triệt thản nhiên nói, giọng nói xa cách lại mang theo khẩn cầu: “Còn xin vương huynh có thể để giải được lại.”

“Giải được?” Lỗ Dao nghi ngờ hỏi, chỉ cảm thấy khuôn mặt nóng rực, tiến lên nắm cổ áo Vũ Văn Tư Dạ, nhưng sự lạnh lẽo tỏa ra trên người hấn lại khiến nàng không dám đến gần. Đứng cách hấn gần một người, hắt đầu lớn tiếng quát: “Ngài có giải được, vì sao không cho Sơ Âm dùng!”

Vũ Văn Tư Dạ cúi đầu nhìn nàng, tại sao nữ tử nàng quen biết đều to gan như vậy. Một nữ tử bình dân không biết từ đâu tới lại có dũng khí đến chất vấn vương tộc cao quý như hấn.

“Nàng đã uống giải được, nhưng vô dụng.” Không chỉ là vô dụng, hấn còn hoài nghi mấy viên thuốc hấn sai người đặt trong com của nàng lại làm độc trong người nàng phát tác. Lúc trước nàng trúng độc không chết, bây giờ vì thuốc giải mà phát độc thì cũng không phải không có khả năng.

“Độc huynh giết nàng hữu dụng! Giải được sao lại vô dụng!” Vũ Văn Triệt lạnh nhạt nói, khuôn mặt dịu dàng bây giờ lạnh băng.

“Ngài!” Lỗ Dao kinh ngạc.

“Vương gia...” Cẩm Thái không thể tin được.

Khuôn mặt Vũ Văn Tư Dạ giấu trong bóng râm, không thấy rõ biểu cảm của hắn. Hắn ngoảnh mặt nhìn căn phòng, chậm rãi xoay đầu lại, chậm rãi nói: “Đứng, bốn vương muốn giết nàng.”

Ánh trăng trong vắt làm nguội lạnh lòng người. Ba người trong viện im lặng nhường ra một lối đi, trước mắt Vũ Văn Tư Dạ vô cùng trống rỗng, nổi thẳng ra công trạch viện. Hắn cười khô, lắc đầu thản nhiên nói: “Lỗ cô nương, hai gò má cô đỏ bừng, mau ăn viên thuốc này đi.”

Hắn ném cho Lỗ Dao, Lỗ Dao sững sốt, vô thức hỏi: “Đây là thuốc gì?”

“Giải nhiệt.”

Trong bóng đêm lờ mờ, khuôn mặt Lỗ Dao càng đỏ bừng, tựa như trứng tôm đun sôi. Nàng liên tưởng tình hình cơ thể mình với hai chữ Vũ Văn Tư Dạ vừa nói với nhau, bỗng nhiên chữ ảm lên: “Ta nói sao ngươi lại tốt bụng như vậy! Hóa ra là hạ dược trong cháo. Ngươi lại đến hại Sơ Âm đúng không! Đề tiện bị ôi! May mà cô nãi nãi lấy thân thử độc, thấy trong cháo này khác thường. Nếu không, Tiêu Sơ Âm bây giờ cho dù không chết ngay cũng lập tức toi tã!” Nàng xoay người về phía phòng hô to: “Sơ Âm, cô xem mất chó mù của cô tìm chồng kia, cô nãi nãi vừa cứu cô một mạng cô có biết không.”

Cẩm Thái đứng bên cạnh kéo nàng cũng kéo không kịp, cuống quýt muốn bịt miệng nàng lại: “Lỗ sư phụ, nô tỳ xin cô, cô đừng nói nữa!”

Nếu Vương gia tức giận...

“Cháo là do Thẩm trác phi làm.” Bằng không hắn sẽ không biết bệnh trạng của nàng nhanh vậy, bên trong chỉ là thêm một chút đồ đại bổ. Lúc hắn bùng tới khi cấp bách, nửa đường mới nghĩ ra, nếu Tiêu Sơ Âm uống sẽ không giống nàng ta, lúc cầm lại chén, toàn bộ đều rót vào miệng, mặt không đỏ thân không nóng mới là không bình thường.

“Vương huynh, cho dù là cầu xin huynh, huynh đi đi... Bây giờ ta không muốn thấy huynh, Sơ Âm càng không muốn...” Nửa câu sau, cơ hồ là nghẹn ngào thốt ra. Nếu không thể cứu nàng, hắn sẽ cố gắng để nàng hài lòng hơn một chút, nàng không muốn thấy ai, hắn sẽ không để bọn họ thấy...

Vũ Văn Tư Dạ ngẩng đầu nhìn Vũ Văn Triệt đang cúi đầu, một lúc lâu sau, hắn chậm rãi nói: “Được, ta đi.”

Nếu nàng không muốn...

Sau khi Vũ Văn Tư Dạ rời đi, trong viện trở nên yên tĩnh đến mức khiến người ta hoảng sợ. Theo bước chân nặng nề của Vũ Văn Tư Dạ đi khỏi, không ai nói lời nào.

“Lỗ cô nương, bản cung muốn cầu xin cô một việc.” Ngay lúc Lỗ Dao cảm thấy bầu không khí trở nên đè nén đáng sợ, Vũ Văn Triệt đột nhiên ngẩng đầu nói.

“Cầu xin ta? Chuyện gì?” Nàng bĩu môi, thái tử điện hạ này động một tí lại cầu xin người khác, điểm này không tốt.

“Bản cung hôm nay đi tìm Lâm Nguyên Kỳ, hắn không đồng ý cứu người. Bản cung muốn cô đi một chuyến, nếu là lời của cô nói sẽ có kết quả khác.” Lỗ Dao cho hắn cảm giác giống hệt Tiêu Sơ Âm vậy, nàng ta to gan, không sợ cường quyền, lời nói đều xuất phát tận đáy lòng. Nếu như nàng đi cầu xin Lâm Nguyên Kỳ, có lẽ còn chút hy vọng.

“Ta?” Lỗ Dao chỉ vào chính mình, “Ngài muốn ta chạy đến phủ thừa tướng cầu xin đại phu đến cứu cô ấy? Ngài là thái tử, thiên sứ áo trắng còn không nghe lời ngài, làm sao nghe lời ta nói đây!”

“Cô khác chứ, có lẽ Lâm Nguyên Kỳ sẽ có cái nhìn khác đối với cô...” Mặc dù hắn không hiểu ý của nàng, nhưng rất chắc chắn, nếu lúc trước Lâm Nguyên Kỳ đã chủ động để Tiêu Sơ Âm lựa chọn, tất nhiên đã có suy nghĩ cứu nàng. Nếu để Lỗ Dao đi, Tiêu Sơ Âm nhất định sẽ được cứu!

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thư!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Không lưu người sống, tiểu nhân vô sỉ

Ngày hôm sau trời còn chưa sáng, Cẩm Thái đã bị tiếng đập cửa bên ngoài làm tỉnh giấc. Liếc nhìn Tiêu Sơ Âm trong phòng mới đi mở cửa.

“Lâm...Lâm đại phu?” Nàng kinh hãi hoàn toàn tỉnh ngủ, vội vàng đi vào viện la lớn: “Thái tử điện hạ! Lâm đại phu đến!”

Nàng mừng rỡ như điên, Lâm Nguyên Kỳ đồng ý đến đây, nói rằng hần đồng ý cứu tiểu thư!

Vũ Văn Triệt tối qua không hề ngủ yên ngoài phòng Tiêu Sơ Âm. Lúc này cũng vội vàng chạy tới, cả quần áo cũng chưa kịp mặc.

“Lui ra đi, ta muốn tắm rửa!” Giọng nói quen thuộc vang lên ngoài viện, Cẩm Thái chỉ thấy Lâm đại phu bịt tai đi tránh qua một bên, còn hơn bị sét đánh, ngay sau đó một người toàn thân bắn thiêu đầy tro bụi đi về phía mình.

“Lỗ sư phụ!” Nàng kinh hô, tối qua Lỗ sư phụ một mình đi mời Lâm đại phu. Không ngờ thật sự mời được Lâm đại phu đến.

Lỗ Dao gạt người trước mắt qua một bên, đi thẳng vào phòng, cả tiếng nói: “Ta muốn tắm rửa! Không được ai cản ta!”

Cẩm Thái muốn đuổi theo, lại nghe thấy giọng điệu ngao nghể vang lên: “Tiêu Sơ Âm ở đâu? Ta đồng ý chỉ dùng nửa canh giờ loại trừ độc trong cơ thể cô nương ấy, qua giờ tại hạ sẽ rời đi, xin cô nương mau dẫn đường.”

Cẩm Thái vừa nghe được vội vàng cung kính đưa hần vào: “Mời Lâm đại phu, tiểu thư ở trong phòng.”

Vũ Văn Triệt ngơ ngác nhìn cứu tinh của Tiêu Sơ Âm xuất hiện trong viện, không biết đang nghĩ gì, sau khi thấy Cẩm Thái dẫn Lâm Nguyên Kỳ vào nhà hần mới thay quần áo đi vào.

Trên giường, Tiêu Sơ Âm nằm yên lặng, nụ cười còn lưu lại trên môi, khuôn mặt tái nhợt và đôi môi xanh tím khiến người ta kinh hãi.

“Đại phu, xin ngài mau cứu tiểu thư.” Thấy khuôn mặt gầy hóp không chút máu của Tiêu Sơ Âm, Cẩm Thái bật khóc.

Lâm Nguyên Kỳ gạt đầu, không lên tiếng, ngón trở dài mảnh tìm kiếm mạch đập như có như không của Tiêu Sơ Âm.

Trong Bình Uyên vương phủ, Thẩm Nhượng Vân từ lúc Vũ Văn Tư Dạ rời đi cũng chưa từng chớp mắt. Mặc dù nàng không tin, nhưng thị vệ đi theo nói cho nàng biết, Vương gia đến một trạch viện, thái tử điện hạ cũng ở đó.

Nàng cố gắng đè nén suy nghĩ xuống tận đáy lòng, đôi tay trong tay áo siết chặt đến rướm máu.

“Nương nương, bữa sáng của người đây ạ!” Nha hoàn bê lên bữa sáng do phòng bếp làm, trong phủ dần dần có người đồn đại, nói vương gia và vương phi hòa ly, cũng không biết là thật hay giả. Nhưng mọi người bất tri bất giác đều sửa lại các xưng hô, tự động lược bỏ hai từ trắc phi phía trước.

“Vương gia còn chưa về sao?” Thẩm Nhượng Vân hồ hững dùng bữa, khuôn mặt lúc trước đều vui vẻ giờ đây nghiêm lại, nhìn hướng cổng chính, lạnh lùng hỏi.

“Vẫn chưa.” Nha hoàn không dám nhiều lời, thành thật đáp.

Thẩm Nhượng Vân đột nhiên ngừng đầu nhìn nha hoàn, nàng biết nha hoàn này, là nha hoàn thường ngày đưa cơm cho Tiêu Sơ Âm. Hơn nữa, nàng còn nhờ nàng ta làm một việc. Bây giờ, tâm tư của vương gia nàng cũng không đoán ra, trước hết nàng phải tự bảo vệ bản thân mình.

“Chuyện lần trước ta dặn người làm, người có nói với Vương gia hay không?” Nàng hồ hững hỏi, trong đôi mắt hàm chứa ý cười khó nắm bắt.

“Nương nương nói đến việc lần trước để nô tỳ đổi thuốc trong cơm của Tiêu cô nương sao? Nương nương người đã dặn dò, nô tỳ không dám nói cho người khác, chỉ có Xuân Hồng thân thiết với nô tỳ biết thôi.” Nha hoàn dè dặt đáp, trắc phi nương nương nói là thuốc bổ, vì sao không để người khác biết, nàng không hiểu.

“Vậy sao, Xuân Hồng cũng biết.” Thẩm Nhượng Vân đột nhiên cười, thần nhiên nói: “Được rồi, người lui xuống đi.”

Nha hoàn sợ hãi lui ra, khép cửa phòng.

Trong phòng lớn chỉ còn lại Thẩm Nhượng Vân, nàng ngừng đầu nhìn một nơi nào đó trên xà nhà, khẽ nói: “Người biết chưa? Một người sống cũng không được giữ lại.”

Trên xà nhà rơi xuống ít bụi bặm, lúc ngừng đầu lên lại thì chẳng có gì. Giống như bụi ban bấy rơi xuống chỉ là ảo giác mà thôi.

...

Lâm Nguyên Kỳ lúc nhìn thấy Tiêu Sơ Âm đã cảm giác có điều không đúng, bây giờ ngón tay mướt mà chạm vào mạch đập móng mạnh của nàng. Hần đột nhiên nhũn mảy, ngón áp út bất giác giật một cái.

Mạch tượng của nàng rất bất thường! Hoàn toàn không đúng!

“Thái tử điện hạ, phiền ngài chuyển lời đến Lỗ cô nương, tại hạ nợ cô ấy một lời hứa, độc trong cơ thể Tiêu tiểu thư tại hạ vô phương cứu chữa, xin mời cao minh khác.”

Hần chỉ ngồi thò tay xem mạch đập một chút đã đứng dậy nói vô phương cứu chữa, vốn còn có chút kính trọng hần, Vũ Văn Triệt xông lên nắm cổ áo

hắn: “Không phải người nói độc của nàng khắp thiên hạ chỉ có người mới giải được sao? Bây giờ còn nói không được, người là đại phu, không phải gạt người sao?”

“Lâm mỗ trước nay chỉ nói mình có thể cứu người, chưa từng nói mình là đại phu. Xin thái tử điện hạ tự trọng!” Hắn thân nhiên gạt tay Vũ Văn Triệt ra, phát xiêm y.

“Tại sao lại như vậy... Rõ ràng là Lâm đại phu người chính miệng nói có thể cứu tiểu thư, sao lại không cứu được...” Cẩm Thái ngồi sững trên đất, đưa tay nắm vạt áo của hắn, ngửa đầu cầu xin: “Lâm đại phu, nô tỳ van xin người, xin người cứu tiểu thư!”

Mặc dù Lâm Nguyên Kỳ đã từng nói chỉ có hắn mới có thể giải được độc của Tiêu Sơ Âm, nhưng hiện nay thì hắn đã không còn nắm chắc: “Độc trong cơ thể cô ấy không chỉ có một loại, người bình thường nếu có một loại độc trong cơ thể cũng đã sớm không còn sống nữa. Nhưng lúc ta trông thấy cô ấy ở phủ thừa tướng, độc trong cơ thể cô ấy bị thứ gì đó áp chế, mặc dù đang chậm rãi ngấm vào cơ thể thì cũng đã không bình thường rồi. Bây giờ, có thể nói trong cơ thể cô ấy đang có nhiều loại kỳ độc, mà độc gì thì ta cũng không biết.”

Hắn vừa lắc đầu nói vừa đánh giá Tiêu Sơ Âm, chắc là có người hạ độc này trong thời gian dài mới đẩy cô ta đến tình trạng hiện tại. Nhưng dòng chính nữ của phủ thừa tướng, vương phi của vương phủ, có người lòng dạ độc ác muốn hại cô ta đến vậy sao?

“Các người không muốn cứu cô ấy, được, các người không cứu, bản cung sẽ cứu. Cô ấy đã cứu bản cung một mạng, nếu cả chút ân tình đó bản cung cũng không báo đáp được thì làm sao trở thành minh quân của một nước! Tiêu Sơ Âm, bản cung đáp ứng cô, nếu cô chết, bản cung sẽ chết theo cô, cô vạn lần phải nhớ kỹ, bản cung lấy danh nghĩa thái tử đáp ứng cô!” Vũ Văn Triệt cúi xuống, nhẹ nhàng vuốt lại tóc nàng, nói khẽ. Ngũ quan lại khôi phục vẻ nhu hòa.

“Lâm sạch sẽ! Người đã đáp ứng bản cô nương cứu người rồi! Nếu người dám không cứu Tiêu Sơ Âm, bản cô nương sẽ giống như hôm qua, sau này mỗi ngày đều ném bùn nhão vào phòng người!” Lỗ Dao xông tới, nhìn Tiêu Sơ Âm nằm trên giường, vành mắt đỏ lên, lại không cam lòng yếu thế gào lên. Nàng phải vì nàng ấy tranh thủ cơ hội có thể sống sót.

“Hừ, tiểu nhân vô si!” Dược Đồng của Lâm Nguyên Kỳ đã tự mình lĩnh hội được nỗi thống khổ khi bị ném bùn nhão, nếu Lỗ Dao đều làm vậy mỗi ngày, bọn hắn cũng không thiết sống nữa!

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thư!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98: Tội gì phải cứu nàng, không còn lựa chọn

Ngoại ô kinh thành, sương mù che phủ lưng chừng núi, Trương Tôn Tông Lam quỳ trước một căn nhà tranh bên sườn núi một ngày một đêm vẫn chưa đứng dậy. Khuôn mặt yếu mị thường ngày đã không còn, nhắm mắt yên tĩnh, vạt áo đỏ rộng lớn trải lên nền đá, như một đoan sen không lỗi.

Lúc Vũ Văn Tư Dạ trèo lên giữa sườn núi đã thấy cảnh tượng này.

Sương mù dày đặc, hắn lảng lạng quỳ gối cách đó không xa, không nói gì cũng không làm gì, giống như đó là lời giải thích duy nhất cho mục đích của hắn.

Vạt áo Vũ Văn Tư Dạ nhuộm sương sớm, cảm bào màu tím nhạt càng đậm màu, giống như được nhuộm vào đó. Hắn chậm rãi bước đến, sau khi buông vạt áo trước, hai chân hạ xuống, đầu gối nặng nề chạm đất. Hắn nhìn căn nhà nhỏ phía trước, nói: “Vũ Văn Tư Dạ xin Trương Tôn tiểu thư xuống núi.”

Đôi mắt Trương Tôn Tông Lam khẽ run lên, vậy mà Vũ Văn Tư Dạ cũng tìm được chỗ này.

Trong nhà không hề có bất kỳ động tĩnh gì, khiến người ta hoài nghi bên trong thật sự có người hay không.

Sương sớm dày đặc, hai nam tử một đỏ một tím phong độ xuất trần. Vạt áo dính đầy bùn đất, sống lưng thẳng đứng quỳ gối trước căn nhà tranh.

Người không rõ nhất định sẽ cho rằng mình bị ảo giác, là tiên nhân hạ phàm, hóa thành thể xác ở nhân gian.

“Vi sao lại tới đây?” Trương Tôn Tông Lam môi mím khe mở, cặp mắt hỏi.

“Là ta hại nàng, ta không tới thì ai tới?” Hắn cũng cặp mắt đáp lại.

“Nàng tỉnh dậy cũng sẽ không tha thứ cho người.”

“Ta không cần nàng tha thứ.”

“Vậy người tội gì phải cứu nàng?” Giọng nói của Trương Tôn Tông Lam mang theo đau xót, người như Vũ Văn Tư Dạ, hắn chưa bao giờ nhìn thấu.

Mắt Vũ Văn Tư Dạ khẽ mở to, con ngươi trong khoảnh khắc sáng rọi rực rỡ, nói khẽ: “Ta không cứu thì ai cứu?”

Hắn lẳng lặng cụp mắt, nhìn gốc cây nhỏ yếu ớt dưới đầu gối, Tiêu Sơ Âm, ta không cứu nàng, cũng sẽ có người đến cứu nàng, nhưng như vậy sau khi tỉnh lại, sao nàng có thể nhớ ta?

Trưởng Tôn Tông Lam nhìn hắn thật sâu, không thể nào hình dung ra tâm tình phức tạp trong lòng: “Tư Dạ, ngươi chưa từng vì bất kì ai mà suy xét.”

Vũ Văn Tư Dạ cười khẽ: “Ừ!”

Hai người không nói gì nữa, mặt trời đang đông dần hé mờ, sương mù tiêu tán. Hai người quý cho đến khi đá lát trước mặt đều nóng lên, trong phòng mới vang lên giọng nói du dương: “Sáng sớm đã âm ỉ trước cửa, hai đại nam nhân quý gối thăm thì trước cửa nhà nữ tử cũng không biết xấu hổ.”

Cánh cửa mở ra, một bé gái xinh xắn đi ra, nàng vừa ngáp dài vừa kéo kéo xiêm y có hơi quá khổ của mình. Một hồi lâu cũng chưa chỉnh được cái vạt áo.

Thoạt nhìn bé gái tầm mười tuổi, ánh mắt còn lộ ra vẻ thanh thuần của một đứa trẻ. Nàng nhìn hai nam nhân quý gối trước cửa nhà mình, liếc nhìn ánh thái dương, lời nói khiến người ta kinh ngạc: “Trưởng Tôn Tông Lam, mười năm trước ta giúp ngươi cứu một người, bây giờ chỉ còn thiếu bảy ngày ngươi mới tính quý cho đủ, rốt cuộc là ngươi có thành ý hay không hả?”

Trưởng Tôn Tông Lam không nói gì, chỉ lẳng lặng quý ở đó, cả mí mắt cũng không nâng lên.

Bé gái lại ngáp một cái mới dời tầm mắt sang người Vũ Văn Tư Dạ đang quý bên cạnh, cười nói: “Không phải người của nhà Trưởng Tôn lại có thể tìm được ta, xem ra ngươi cũng không đơn giản, Tông Lam, không phải ngươi nói cho hắn biết đó chứ!”

“Tông Lam không dám.” Trưởng Tôn Tông Lam ngày thường cười đùa lúc này lại vô cùng nặng nề, trả lời ngắn gọn.

“Ta nghĩ ngươi cũng không dám!” Bé gái lè lưỡi, mang theo vài phần hồn nhiên của một đứa trẻ.

“Đại tiểu thư, Vũ Văn Tư Dạ xin cô xuống núi cứu người.” Vũ Văn Tư Dạ ngẩng đầu nhìn tiểu cô nương, đại tiểu thư mang lại vô số vinh dự cho nhà Trưởng Tôn, thực ra là một đứa bé không lớn!

“Ngươi muốn cứu người đó, đã có người đi cứu rồi, ngươi còn tới tìm ta làm gì?” Bé gái khinh thường, như đang chê cười hắn uống công vô ích.

Vũ Văn Tư Dạ nhú mày, cô ta nói, chẳng lẽ là Lâm Nguyên Kỳ, nhưng lời hắn nói, sao có thể thay đổi chủ ý đi cứu Tiêu Sơ Âm?

“Chỉ có điều, ngươi cũng coi như thông minh, biết Lâm lão già không có bản lĩnh cứu sống tiểu nha đầu đó. Còn biết tới tìm ta, không giống những người đó, tôn lão già đó thành vị thần, ta nhô vào!” Nàng lên tiếng phi nhõ, rất không ưa hành vi của Lâm Nguyên Kỳ.

Luận về tuổi tác, nàng còn lớn hơn Lâm Nguyên Kỳ đến mấy tuổi, lại là đồng môn. Nhưng dung mạo của nàng không thay đổi, lại không quen nhìn hắn ra vẻ thanh cao, thế nên nàng vẫn gọi hắn là lão già.

“Xin đại tiểu thư nể mặt.” Vũ Văn Tư Dạ đầu gối khẽ run, ép giọng cò non mềm giữa hai đầu gối.

Bé gái nói xong dường như không hề nghe thấy lời nói của hắn, tự nhiên đóng cửa lại, giọng nói giòn tan: “Tông Lam, ngươi quý đủ thời gian thì về đi, còn vị bên cạnh, ngươi muốn quý bao lâu thì quý...hì hì.”

Trưởng Tôn Tông Lam sững sờ, nhìn Vũ Văn Tư Dạ.

Lưng hắn thẳng tắp, mỉm cười nói: “Đa tạ đại tiểu thư.”

...

Lâm Nguyên Kỳ chưa bao giờ cảm thấy bản thân khản trương như vậy. Hắn chữa bệnh cho vô số người, hoàng tộc giàu sang, tột nông phu, miễn là hắn chịu cứu, chưa từng có người hắn cứu không được. Mà hắn cứu người cũng đều tùy vào tâm tình của bản thân. Có một số người đến đây, ngàn vàng cũng khó mua được một phương thuốc, nhưng có một số người, hắn cứu còn không cần bạc.

Danh hiệu “Thánh thủ thần y” nổi tiếng khắp ngũ đại quốc là người đời dành cho hắn. Không chỉ vì hắn là đồng môn với Trưởng Tôn Đại tiểu thư trong truyền thuyết, mà còn vì mặc dù hắn cao ngạo, nhưng tính cách còn tốt hơn vị Trưởng Tôn đại tiểu thư kia không biết bao nhiêu lần. Cho nên, dù có vài thói quen kì lạ cũng không ai oán hận nửa câu.

Hắn gờ đây, ngồi trước giường của Tiêu Sơ Âm, ngón chân trong tay run nhẹ nhẹ, hắn du ngoạn ngũ đại quốc đã cứu vô số người, nhưng trước nữ tử đang bệnh nặng này lại cảm thấy bất ổn.

“Sư phụ, nếu không để con làm vậy.” Dược Đồng từ nhỏ đã theo hắn, chưa bao giờ thấy hắn như vậy. Mắt thấy châm thứ nhất vừa đâm xuống, sắc mặt lại càng tái xanh, nhìn không được lên tiếng.

Một cách ghim bình thường đơn giản như vậy mà sư phụ lại tay run không ngừng.

“Không, để ta.” Khuôn mặt lạnh lùng nhìn nữ tử nằm trên giường. Nếu ông trời quyết định để hắn cứu nàng, như vậy thì cho dù là nghịch thiên cải mệnh, thiên kiếp giáng xuống, hắn cũng không còn lựa chọn nào khác.

“Sự phụ, chỉ mong đồ nhi quyết định đúng.” Tay trái hắn khẽ nắm cổ tay phải, dùng tư thế thỏa đáng chậm rãi cắm vào thân thể Tiêu Sơ Âm. Ngân châm cắm vào, trong nháy mắt một màu đen lan khắp cây ngân châm, giống như cành lá có sinh mệnh, quấn chặt lấy ngân châm.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Phi: Gia, Mau Ký Lên Hưu Thư!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.